DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

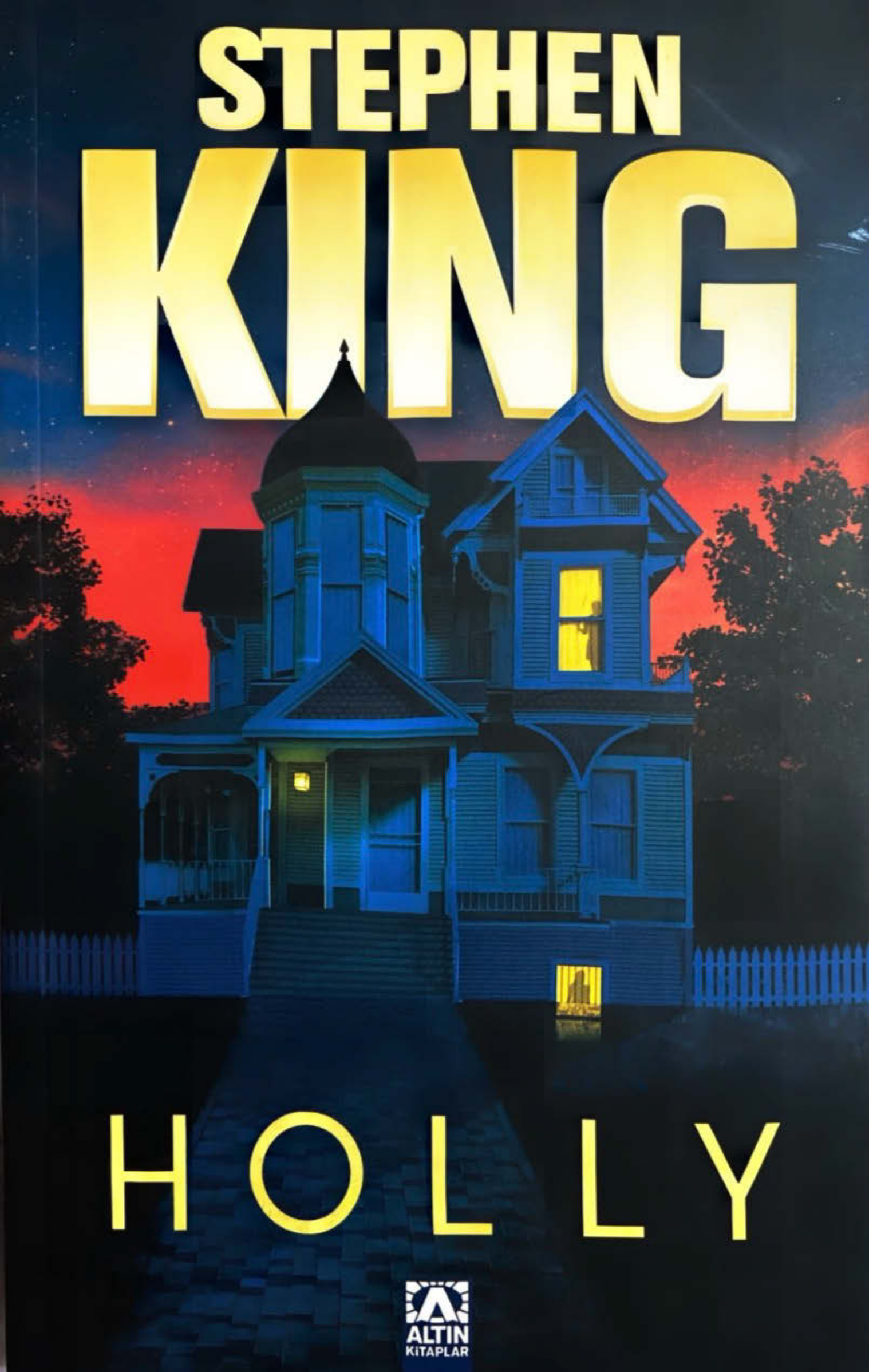
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

STEPHEN KING

HOLLY

ALTIN KİTAPLAR

"Bazen evren sana tutunacak bir dal uzatır."

- Bill Hodges

Stephen King'in en ilginç, en becerikli karakterlerinden Holly Gibney, bir kasabada yaşanan kaybolma vakalarının ardındaki korkunç gerçeği çözmek için geri dönüyor.

Penny Dahl, kayıp kızı Bonnie'yi bulmak için Finders Keepers dedektiflik bürosuna müracaat ettiğinde Holly, önce davayı kabul etmek istemez. Çünkü yaşadığı kayıplarla zor bir dönemden geçmektedir ve ortağı Pete de Covid kapmıştır. Ancak Penny Dahl'ın çaresiz sesindeki bir şey yüzünden Holly bu teklifi reddedemez.

Bonnie Dahl'ın kaybolduğu yerden sadece birkaç sokak ötede Profesör Rodney ve Emily Harris yaşamaktadır. Bu çift saygınlığın resmi gibidir: evli, seksenlerinde, birbirine sadık ve ömür boyu akademisyen. Fakat bakımlı, kitaplarla dolu evlerinin bodrumunda, Bonnie'nin kayboluşuyla ilgili olabilecek şeytani bir sır saklamaktadırlar.

Holly, Stephen King'in bu tüyler ürperten yeni başyapıtında, sapkın profesörleri alt etmek için tüm olağanüstü yeteneklerini bir araya getirmek zorundadır.

Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitaplığı

17 Ekim 2012

1

Burası eski bir şehirdi, şehir gibi yanındaki gölün de artık pek iyi durumda olduğu söylenemezdi, ama hâlâ gayet güzel yerleri vardı. Uzun zamandır orada yaşayanlar en güzel bölgenin Şeker Tepe, en güzel sokağın da Tepe Yolu sayılacağı konusunda hemfikir olurdu muhtemelen. Tepe Yolu, Bell Fen Edebiyat Üniversitesi'nden yokuş aşağı hafifçe kıvrılarak üç kilometre aşağıdaki Geyikli Park'a kadar iniyordu. Bir sürü güzel evin yanından geçiyordu, evlerden bazıları fakülte üyelerinindi, bazıları da şehrin başarılı iş insanlarının; doktorların, avukatların, bankacıların, piramidin en tepesindeki yöneticilerin. Evlerin çoğu, kusursuz boyalı, cumbalı ve bolca ahşap saçak süslemeli Viktorya dönemi tarzında evlerdi.

Tepe Yolu'nun sonundaki park, Manhattan'ın göbeğine yayılmış park kadar büyük değildi ama ona yakındı. Geyikli Park şehrin gururuydu ve bir bahçıvan ekibi parkın her daim şahane kalmasını sağlıyordu. Ah, bir de Ağaçlık denen, Kızıl Bayır Caddesi'nin yanındaki, pek bakılmayan batı tarafı vardı tabii, karanlık çökünce uyuşturucu arayanlar ya da satanlar orada bulunabilirdi, arada bir hırsızlık da olurdu burada ama Ağaçlık neredeyse üç bin dönümlük parkın sadece on iki dönümlük kısmını oluşturuyordu. Geri kalan yerleri, âşıkların dolaştığı, ihti-

yarların banklarda gazete okuduğu (bugünlerde gittikçe daha da çok elektronik cihaz kullanarak), kadınların bazen pahalı bebek arabalarında bebeklerini ileri geri sallarken sohbet ettiği, çimenli, çiçekli yollarla örülüydü. İki gölet vardı, bazen bunlardan birinde uzaktan kumandalı botlar süren adam ve çocuklar görebilirdiniz. Diğerinde kuğu ve ördekler bir o yana bir bu yana süzülürdü. Çocuklar için bir oyun parkı da vardı. Her şey vardı aslında, halka açık yüzme havuzu dışında, arada bir belediye meclisinde bu konu tartışılıyor ama hep sonraya erteleniyordu. Masraflar yüzünden işte.

Bu ekim gecesi yılın bu vaktine göre ılıktı ama ince bir çisenti yüzünden, bu yola baş koymuş bir koşucu dışında herkes evindeydi. Bu koşucunun adı Jorge Castro'ydu, üniversitede yaratıcı yazarlık ve Latin Amerika Edebiyatı dersi veriyordu. Alanına rağmen aslında Amerika'da doğup büyümüştü, Jorge insanlara *pie de manzana** ne kadar Amerikalıysa kendisinin de o kadar Amerikalı olduğunu söylemeyi seviyordu.

Temmuzda kırk yaşına girmişti, hâlâ ilk romanıyla kısa süreli bir çoksatan başarısı yakalayan o genç aslan olduğunu düşünüp kendini kandıramazdı artık. Kırk, hâlâ "genç herhangi bir şey" olduğunuz konusunda kendinizi kandırmayı kesmeniz gereken yaştı. Kesmezseniz –"kırk yeni yirmi beş" gibi kendini gerçekleştirme zırvalarına kapılırsanız– kayıp gitmeye başladığınızı görecektiniz. Başta sadece birazcık ama sonra biraz daha, biraz daha ve derken kemerinin üstünden göbeği taşan, ecza dolabında kolesterol ilaçları olan elli yaşında bir adama dönüşecektiniz. Yirmi yaşındayken beden affeder. Kırk yaşındayken ise bu affedişler en iyi ihtimalle şartlara bağlıdır. Jorge Castro elli yaşına girip kendisinin de o göbeğini kaşıyan Amerikalı adamlardan olduğunu görmek istemiyordu.

Kırk yaşındaysan kendine bakmaya başlaman lazımdı. Makinenin bakımını yapman gerekiyordu çünkü takas seçeneği yok-

* Elmalı turta. (ç.n.)

tu. Bu yüzden Jorge sabahları portakal suyu içiyor (potasyum), çoğu günler peşinden yulaf ezmesi yiyor (antioksidan) ve kırmızı eti sadece haftada bir tüketiyordu. Atıştırmalık istediğinde genelde konserve sardalye açıyordu. Omega 3 bakımından zengindi. (Ayrıca lezizdi!) Sabahları hafif egzersizler yapıyor ve akşamları koşuyordu, çok yüklenmiyor ama kırk yaşındaki ciğerlerini havayla doldurup kırk yaşındaki kalbine biraz gösteriş yapma fırsatı sunuyordu (hareketsizken nabzı: 63). Jorge elli yaşına geldiğinde kırk gibi görünmek ve hissetmek istiyordu ama kader şaka yapmayı sever. Jorge Castro kırk birini bile göremeyecekti.

2

Yağmurun inceden çiselediği bir akşamda bile sürdürdüğü rutini, üniversiteden yedi sekiz yüz metre ilerdeki, (en azından üniversitedeki işi devam ettiği sürece) Freddy'yle paylaştığı evden parka koşmaktı. Orada sırtını esnetir, bel çantasına koyduğu vitaminli sudan içer ve eve geri koşardı. Yağmur aslında canlandırıcı gelmişti, hem önüne çıkan başka koşucular, yürüyüş yapanlar veya bisikletliler de yoktu. En kötüsü, sokakta değil de kaldırımda sürmeye sonuna kadar hakları varmış gibi davranmakta ısrar eden bisikletlilerdi, üstelik bisiklet yolu da olmasına rağmen. Bu akşam kaldırım tamamen ona kalmıştı. Kocaman, eski, gölgede kalan verandalarına gece havası almaya çıkanlara el sallaması bile gerekmiyordu, hava yüzünden onlar da içerdeydi.

Tek bir kişi dışında: ihtiyar kadın şair. Akşam sekizde hava hâlâ on küsur derecelerde olmasına rağmen bir parkaya sarınmıştı çünkü elli kiloya düşmüştü (doktoru düzenli olarak kilosu konusunda azarlıyordu onu) ve soğuğu hissediyordu. Soğuktan da öte, nemi hissediyordu. Yine de dışardaydı çünkü bu gecede, üzerindeki örtüyü bir çekip alabilse, yazılacak bir şiir vardı. Yazın ortasından beri şiir yazmamıştı ve iyice paslanmadan bir şey-

lere başlamalıydı. Öğrencilerinin bazen dediği gibi *kendini ortaya koymalıydı.* Daha da önemlisi bu *iyi* bir şiir olabilirdi. Hatta belki *gerekli* bir şiir.

Sisin karşıdaki sokak lambalarının etrafında nasıl dolaştığıyla başlayıp onun *gizem* olarak gördüğü şeye geçmeliydi. Ki bu her şeydi. Sis yavaşça hareket eden, gümüşi ve güzel haleler yaratıyordu. *Hale* demek istemiyordu çünkü bu beklenen kelimeydi, tembel kelimeydi. Adeta klişeydi. *Gümüşi* ama... ya da belki sadece gümüş...

Aklından geçenler, yolun diğer tarafından şak şak sesler çıkararak koşan genç bir adamı (seksen dokuz yaşındayken kırk yaş insana çok genç geliyor) fark etmesine müsaade edecek kadar bir süreliğine durdu. Onun kim olduğunu biliyordu; Gabriel García Márquez'i yere göğe sığdıramayan, üniversitede çalışan misafir yazardı bu. Uzun koyu renk saçları ve gerdan fırçası minik bıyığıyla ihtiyar şaire *Prenses Gelin*'deki yakışıklı bir karakteri anımsatıyordu: "Benim adım Inigo Montoya, babamı öldürdün, ölmeye hazır ol." Sırtından reflektörlü bir şerit geçen sarı bir mont ve gülünç şekilde dar koşu taytı giymişti. Yel yepelek gidiyordu, ihtiyar şairin annesi olsa böyle derdi. Ya da haldır haldır.

Bu ona zilleri anımsattı ve bakışlarını hemen karşısındaki sokak lambasına çevirdi. *Koşan adam üstündeki gümüşü duymuyor,* diye düşündü. *Bu ziller çalmıyor.*

Yanlıştı çünkü düz yazı gibiydi ama yine de bir başlangıçtı. Gecenin örtüsünü kaldırmayı başarmıştı. İçeri girmesi, defterini alması ve çiziktirmeye başlaması gerekiyordu. Yine de sokak lambalarının etrafında dönen gümüş çemberleri izleyerek bir süre daha oturdu. *Haleler,* diye düşündü. *Bu kelimeyi kullanamam ama kahretsin ki tam da hale gibi görünüyorlar.*

Koşucunun sarı montu son bir kez gözüne çarptı ve sonra adam karanlıkta kayboldu. İhtiyar şair kalçalarındaki ağrıdan yüzünü buruşturarak güçlükle doğruldu ve ayaklarını sürüyerek evine girdi.

3

Jorge Castro biraz hızlandı. Nefesi açılmıştı, ciğerlerine daha çok hava giriyor, vücudu endorfinle dolup taşıyordu. Park hemen ilerideydi, her yanında mistik sarı bir parıltı yayan eski tarz lambalar sıralanmıştı. Terk edilmiş oyun parkının önünde yan kapısı açık bir minibüs dışında boş olan küçük bir otopark vardı. Minibüsün açık kapısından ıslak asfalta bir rampa iniyordu. Rampanın yanında, tekerlekli sandalyede yaşlı bir adam ve diz çökmüş tekerlekli sandalyeyle uğraşan yaşlı bir kadın duruyordu.

Jorge biraz durdu, bacaklarını hemen dizlerinin üstünden tutarak eğildi, nefesini topluyor, bir yandan da minibüse bakıyordu. Arkadaki mavi beyaz plakada tekerlekli sandalye logosu vardı.

Kapitone bir mont giymiş ve bandana takmış kadın ona baktı. Jorge başta onu tanımadı, küçük otoparkın ışığı pek iyi değildi. "Merhaba! Bir sorun mu var?"

Kadın kalktı. Tekerlekli sandalyedeki yaşlı adam, üzerine hırka giymiş ve kasket takmıştı, şöyle bir el salladı.

"Akü bitti," dedi kadın. "Bay Castro'ydu değil mi? Jorge?"

Jorge şimdi onu tanımıştı. Bu İngiliz edebiyatı dersi veren Profesör Emily Harris'ti... ya da eskiden bu dersi veriyordu, şimdi emekli olabilirdi. Yanındaki de eşiydi, o da öğretmendi. Harris'in engelli olduğunu bilmiyordu, onu kampüste pek görmemişti, farklı bölümde farklı binalardaydılar ama onu son gördüğünde adamın yürüdüğünü düşünüyordu. Jorge kadını çeşitli fakülte buluşmalarında ve kültür sanat etkinliklerinde bayağı sık görüyordu. Kadının onu pek sevmediğini düşünüyordu, özellikle de faaliyeti sonlandırılan Şiir Atölyesi'yle ilgili bölüm toplantısından sonra. O toplantı biraz kavgalı geçmişti.

"Evet, benim," dedi. "Sanırım siz ikiniz eve gidip kurumak istiyorsunuz."

"Çok güzel olurdu," dedi Bay Harris. Belki o da profesördü. Hırkası inceydi ve adam biraz titriyordu. "Beni şu rampadan yu-

karı itebilir misin oğlum?" Öksürdü, boğazını temizledi ve yeniden öksürdü. Bölüm toplantılarında zinde ve otoriter duran karısı, dalgın ve dağınık görünüyordu. Perişan vaziyetteydi. Jorge ne kadar zamandır orada olduklarını ve kadının neden yardım çağırmadığını merak etti. *Belki de telefonu yoktur,* diye düşündü. *Ya da evde bırakmıştır. Yaşlı insanlar böyle şeyleri unutabiliyor.* Gerçi yaşı yetmişten fazla değildi. Tekerlekli sandalyedeki eşi daha yaşlı görünüyordu.

"Yardımcı olabilirim sanırım. Fren kolu çekili mi?"

"Hayır, değil," dedi Emily Harris ve Jorge kollarını tutup sandalyeyi rampaya doğru çevirirken kenara çekildi. Jorge sandalyeyi üç metre kadar geri çekti, ivme kazanmak istiyordu. Motorlu elektrikli sandalyeler ağır olabiliyordu. İstediği son şey sandalyenin rampanın ortasında hızını kaybedip aşağı geri kaymasıydı. Ya da, aman dikkat, kenardan devrilip yaşlı adamı kaldırıma sermesi.

"Hadi bakalım Bay Harris. Sıkı tutunun, tümsek olabilir."

Harris sandalyenin kenarlarındaki kollara tutundu ve Jorge onun omuzlarının ne kadar geniş olduğunu fark etti. Hırkanın altında kaslı duruyorlardı. Bacaklarını kullanamayan insanların başka biçimlerde bunu telafi ettiklerini düşündü. Jorge rampadan yukarı çıkarken hızlandı.

"Haydi Silver ileri!"* diye neşeyle bağırdı Bay Harris.

Rampanın ilk yarısı kolaydı, derken sandalye hız kaybetmeye başladı. Jorge eğilip iyice yüklendi ve sandalyeyi itmeye devam etti. Bu komşuluk görevini yerine getirirken aklına tuhaf bir şey geldi: Bu eyaletin plakaları kırmızı beyazdı ama tıpkı onun gibi Tepe Yolu'da yaşamalarına rağmen Harrislerin minibüs plakaları komşu eyalete aitti, mavi beyaz. Tuhaf bir şey daha vardı: Bu minibüsü daha önce gördüğünü sanmıyordu ki Emily'yi arkasında Obama çıkartması olan kompakt bir Subaru'nun direksiyonunda baston yutmuş gibi otururken kaç kez görmüştü...

* *The Lone Ranger (Maskeli Süvari),* Western filminde başkahramanın atına seslenişi. (ç.n.)

Neredeyse yere paralel olmuş, kollarını öne uzatmış, koşu ayakkabılarıyla parmak uçlarında esneyerek rampanın sonuna ulaştığı sırada bir böcek onu ensesinden soktu. Soktuğu yerden sıcaklığın yayılmasına bakılırsa büyük bir böcekti, belki de eşekarısıydı ve Jorge alerjik bir tepki veriyordu. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı ama her şeyin bir ilki vardır, birdenbire bulanık görmeye başladı ve kollarında güç kalmadı. Ayakkabıları ıslak rampada kaydı, tek dizinin üstüne düştü.

*Tekerlekli sandalye üstümden geçecek...*Ama geçmedi. Rodney Harris bir düğmeye dokundu ve tekerlekli sandalye keyifli bir uğuldamayla minibüse çıktı. Harris sandalyeden fırladı, enerjik adımlarla etrafından dolaştı ve saçları alnına yapışmış, yanakları çisentiden terlemiş gibi ıslanmış, rampada diz çöken adama baktı. Derken Jorge yüzüstü devrildi.

"Şuna bak!" diye sessizce bağırdı Emily. "Harika!"

"Yardım et," dedi Rodney.

Kendisi de koşu ayakkabısı giyen kadın Jorge'nin bileklerinden tuttu. Kocası da kollarını. Onu içeri taşıdılar. Rampa katlandı. Rodney (o da gerçekten Profesör Harris'ti) sol tarafa, sürücü koltuğuna geçti. Emily çömelip plastik kelepçeyle Jorge'nin bileklerini bağladı, gerçi bu muhtemelen gereksiz bir önlemdi. Jorge'de ışıklar çoktan sönmüştü (bu ihtiyar şairin kesinlikle kınayacağı bir benzetmeydi) ve yüksek sesle horluyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Bell Üniversitesi Fen Bilimleri Bölümü'nden Rodney Harris.

"Yolunda!" Emily'nin sesi heyecandan çatlıyordu. "Başardık Rodney! Orospu çocuğunu yakaladık!"

"Güzel konuş tatlım," dedi Rodney. Sonra gülümsedi. "Ama evet. Gerçekten yakaladık." Otoparktan çıkıp tepeyi tırmanmaya başladı.

İhtiyar şair ön kapağında minik kırmızı bir el arabası resmi olan defterinden başını kaldırdı, minibüsün geçtiğini gördü ve tekrar şiirine döndü.

Minibüs neredeyse yirmi beş yıldır Harrislerin evi olan Tepe Yolu 93 numaraya döndü. Ev onlara aitti, üniversiteye değil. İki garaj kapısından biri yükseldi, minibüs soldakine girdi, garaj kapısı kapandı, Tepe Yolu'na bir kez daha sükûnet çöktü. Sis sokak lambalarının etrafında dönüyordu.

Haleler gibi.

4

Jorge'nin bilinci yavaş yavaş yerine geldi. Başı çatlıyordu, ağzı kurumuştu ve midesi gurulduyordu. Ne kadar içtiğine dair en ufak fikri yoktu ama böylesine korkunç bir akşamdan kalmalık yaşadığına göre çok içmiş olmalıydı. Nerede içmişti ki? Fakülte partisinde mi? Akılsızca davranıp bir zamanlar olduğu öğrenci misali sünger gibi içmeye karar verdiği bir yazarlık semineri buluşmasında mı? Freddy'yle son tartışmalarının üstüne mi sarhoş olmuştu? Bunların hiçbiri doğru gelmiyordu.

Zavallı hırpalanmış başına bir sancı daha sokacak sabah ışığını görmeyi bekleyerek gözlerini açtı ama ışık yumuşaktı. O anki rahatsızlığı düşünülürse nazik bir ışıktı. Bir şiltenin ya da yoga matının üzerinde yatıyordu anlaşılan. Yanında bir kova vardı, Walmart'tan ya da Dollar Tree'den alınmış olabilecek plastik bir temizlik kovası. Kovanın neden orada olduğunu biliyordu, birden Pavlov'un köpeğinin zili duyduğunda nasıl hissettiğini anladı çünkü midesine kramp girmesi için kovaya şöyle bir bakması yetmişti. Dizlerinin üstünde doğrulup şiddetle kustu. Bir iki nefes alacak kadar duraksadı, sonra yeniden kustu.

Midesi yatışmıştı ama bir an başına öyle şiddetli bir ağrı girdi ki ortadan bölünüp iki parça halinde yere düşeceğini düşündü. Sulanan gözlerini kapattı ve acının dinmesini bekledi. Acı sonunda dindi ama ağzındaki ve burnundaki kusmuk tadı iğrençti.

Gözleri hâlâ kapalıyken kovayı aradı ve ağzı en azından kısmen temiz gibi gelene dek kovaya tükürdü.

Gözlerini yeniden açtı, başını (dikkatlice) kaldırdı ve parmaklıkları gördü. Bir kafesteydi. Genişti ama kesinlikle bir kafesti. Kafesin dışında uzun bir oda vardı. Tepedeki ışıklar ayarlanabilir olmalıydı çünkü oda loştu. Bal dök yala –gerçi bir şey yiyesi yoktu hiç– beton bir zemin görüyordu. Odanın kafesin dışında kalan yarısı boştu. Ortasında merdivenler vardı. Merdivenlere dayalı bir yer fırçası duruyordu. Merdivenlerin ilerisinde kancalara asılmış aletlerin ve testere tezgâhının olduğu tam takım bir atölye vardı. Sabit bir gönye kesme makinesi de vardı; güzel bir aletti, ucuz olmadığı kesindi. Birkaç çit bitkisi budama makinesi ve bahçe makası. Özenle büyükten küçüğe asılmış İngiliz anahtarları. Çalışma masasının üstünde bir dizi priz ve giriş vardı, masa da... bir yerlere açılan bir kapının yanında duruyordu. Evde tamirat işleriyle uğraşan adam zımbırtılarının hepsi vardı işte ve her şey de temiz ve düzgün görünüyordu.

Testere tezgâhının altında talaş yoktu. Onun arkasında daha önce hiç görmediği bir makine vardı: Büyük, sarı, kutu gibi, neredeyse endüstriyel havalandırma üniteleri boyutlarındaydı. Jorge onun gerçekten havalandırma ünitesi olduğuna kanaat getirdi çünkü duvara giren plastik bir hortumu vardı, Jorge böylesini hiç görmemişti. Bir marka adı varsa bile göremediği tarafındaydı.

Kafeste etrafına baktı, gördükleri onu korkuttu. Masa görevi gören turuncu bir kasanın üzerinde duran Dasani su şişeleri değildi onu korkutan. Eğimli tavanın altında, köşede duran mavi plastik kutuydu. Bu, hâlâ yataktan çıkabilen ama en yakındaki tuvalete gidemeyen hasta insanların kullandığı türden bir seyyar tuvaletti.

Jorge henüz ayağa kalkabilecek gibi hissetmiyordu, bu yüzden tuvalete doğru sürünüp kapağını kaldırdı. Klozetteki mavi suyu gördü ve dezenfektanın kokusu burnuna çarptı, koku öyle güçlüydü ki gözleri yeniden sulanmaya başladı. Kapağı kapatıp

dizlerinin üzerinde şilteye döndü. O boktan haliyle bile seyyar tuvaletin birilerinin onu bir süre orada tutmaya niyetli olduğu anlamına geldiğini biliyordu. Kaçırılmıştı. Romanı *Katalepsi*'deki gibi bir kartel tarafından değil, Meksika'da ya da Kolombiya'da değil. Kulağa çılgınca gelse de biri iş arkadaşı olan, iki ihtiyar profesör tarafından kaçırılmıştı. Ve burası onların bodrumuysa kendi evinden çok uzakta değildi, Freddy'nin oturma odasında kitap okuyup bir bardak... Ama yok. Freddy gitmişti, en azından şimdilik. Son tartışmalarının ardından her zamanki gibi gücenip gitmişti.

Çapraz çapraz duran parmaklıkları inceledi. Çeliktendi ve düzgünce kaynak yapılmıştı. Tam da bu atölyede yapılan bir iş olmalıydı –böyle bir şeyin sipariş edilebileceği Hapishane Dünyası diye bir yer yoktu kesinlikle– ama parmaklıklar bayağı sağlam görünüyordu. Birini iki eliyle tutup salladı. Oynamıyordu.

Tavana baktı ve üzerine küçük delikler açılmış beyaz paneller gördü. Ses yalıtımı. Bir şey daha gördü: aşağı bakan bir yarım küre, camdan bir göz. Jorge yüzünü yukarı, kameraya doğru çevirdi.

"Orada mısınız? Ne istiyorsunuz?"

Ses yoktu. Onu bırakmaları için bağırmayı düşündü ama bu ne işe yarardı ki? Daha ilk bağırışında merdivenlerden koşarak inip, *Pardon, pardon, çok büyük hata ettim*, diyeceksen, birini bodrumda (bodrumda olmalıydı), yanında bir kusmuk kovası ve seyyar tuvaletle bir kafese kapatmanın ne âlemi vardı?

İşemesi gerekiyordu, altına yapmak üzereydi. Parmaklıklara tutunarak bacaklarına destek olup ayağa kalktı. Başına bir sancı daha saplandı ama bilinci yerine geldiği sırada hissettikleri kadar kötü değildi. Ayaklarını sürüyerek seyyar tuvalete doğru ilerledi, kapağını kaldırdı, fermuarını indirdi ve işemeye çalıştı. Başta ne kadar sıkışmış olsa da yapamadı. Jorge oldum olası tuvalet işlerini mahrem sayardı, beyzbol sahasına gittiğinde pisuvarları kullanmaktan kaçınırdı, ona bakan cam gözü düşünüp duruyor-

du. Sırtı kameraya dönüktü ve bunun biraz faydası oluyordu ama yetmiyordu. Bu ayın kaç günü kaldığını saydı, sonra Noel'e, o güzel *feliz navidad*'a kaç gün kaldığını geçirdi içinden ve bu işe yaradı. Neredeyse bir dakika boyunca işedi, sonra Dasani şişelerinden birini aldı. İlk yudumla ağzını çalkalayıp dezenfekte edilmiş suya tükürdü, gerisini içti.

Parmaklıklara dönüp uzun odaya baktı: Kafesin ötesindeki boşluk, merdivenler ve atölye. Gözleri durmadan testere tezgâhına ve gönye kesme makinesine kayıyordu. Kafesteki bir adamın kafa yorması için pek hoş aletler değildi bunlar belki ama onlara bakmamak zordu. Böylesi bir testere tezgâhının çam veya sedir ağacını yiyip bitirirken çıkaracağı o tiz sesi düşünmemek zordu: YRRROOVVVV.

Sisli çisentide koştuğunu hatırlıyordu. Emily'yi ve kocasını hatırlıyordu. Onu nasıl kandırdıklarını ve iğneyle bir şey verdiklerini hatırlıyordu. Sonrasında karanlıktan başka bir şey yoktu, burada uyanana dek.

Neden? Neden böyle bir şey yapsınlar ki?

"Konuşmak ister misiniz?" diye seslendi cam göze. "Hazırsanız ben hazırım. Sadece ne istediğinizi söyleyin!"

Ses yoktu. Odada ayaklarını sürümesi ve taktığı alyansı parmaklıklardan birine *ting ting* vurması dışında çıt çıkmıyordu. Bu onun yüzüğü değildi, o ve Freddy evli değildi. En azından henüz, işlerin gidişatına bakılırsa belki asla. Jorge, Papi öldükten birkaç dakika sonra yüzüğü babasının parmağından sıyırıp almıştı. O günden beri takıyordu.

Ne kadar zamandır buradaydı? Saatine baktı ama işe yaramazdı; kurmalı bir saatti, babası öldüğünde aldığı başka bir hatıraydı bu da, biri çeyrek geçede durmuştu. Sabah mı akşam mı bilmiyordu. Saati en son ne zaman kurduğunu da hatırlayamıyordu.

Harrisler. Emily ve Ronald. Yoksa Robert mı? Kim olduklarını biliyordu ve bu pek hayra alamet değildi, değil mi?

Hayra alamet olmayabilir, dedi kendi kendine.

Ses yalıtımı olan bir odada bağırıp çığlıklar atmanın bir manası olmayacağından –ve baş ağrısının gümbür gümbür geri dönmesine yol açacağından– şilteye oturup bir şeyler olmasını bekledi. Birinin gelmesini ve burada ne sikim döndüğünü açıklamasını.

5

Ona verdikleri ilaç hâlâ başında dolaşıyor olmalıydı çünkü Jorge yine dalıp gitti, başı öne düşmüştü, ağzının kenarından tükürük akıyordu. Bir süre sonra –Papi'nin saatine göre saat hâlâ biri çeyrek geçiyordu– yukarda bir kapı açıldı ve birisi merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Jorge başını kaldırdı (bir sancı daha saplandı ama o kadar kötü değildi) ve konçsuz siyah bez ayakkabılar, bilek boy çoraplar, kısa kahverengi bir pantolon, sonra da çiçekli bir önlük gördü. Bu Emily Harris'ti. Elinde bir tepsi vardı.

Jorge ayağa kalktı. "Ne oluyor burada?"

Emily cevap vermedi, sadece tepsiyi kafesin elli santim ilerisine bıraktı. Tepside, uzun yola çıkarken içine kahve koyulan cinsten, büyük plastik bir bardağın tepesine sıkıştırılmış kabarık kahverengi bir paket vardı. Yanında içinde iğrenç bir şey olan bir tabak duruyordu: koyu kırmızı bir et parçası, üstelik daha da koyu kırmızı bir sıvının içinde. Ona bakmak bile Jorge'nin yeniden kusacak gibi hissetmesine yol açıyordu.

"Bunu yiyeceğimi düşünüyorsan bir daha düşün derim Emily."

Kadın cevap vermedi, sadece yer fırçasını alıp tepsiyi beton zeminde itti. Kafesin alt kısmında menteşeli bir kapak vardı (*bunu planlamışlar,* diye düşündü Jorge). Yüksekliği ancak on santim kadar olan kapağın üst kısmına çarpan bardak devrildi, sonra tepsi içeri girdi. Fırçayı geri çektiğinde kapak çat diye kapandı. Kan birikintisinde yüzen et pişmemiş ciğere benziyordu. Emily Harris

doğruldu, fırçayı yerine koydu ve döndü... ona gülümsedi. Sanki lanet bir kokteyl partisinde falanlardı.

"Bunu yemeyeceğim," dedi Jorge yeniden.

"Yiyeceksin."

Bunun ardından yukarı çıktı. Jorge bir kapının kapandığını duydu, ardından da muhtemelen çekilen sürgünün sesini.

Çiğ ciğere bakınca Jorge'nin biraz daha kusası geliyordu ama onun yerine paketi bardaktan çıkardı. Ka'Chava denen bir şeydi. Etiketine göre içindeki toz "maceraları körükleyen besleyici bir içecek"ti.

Jorge buraya geldiğinden beri artık ne kadar zaman geçtiyse o kadar zamandır ona bir ömür yetecek macera yaşadığını düşünüyordu. Paketi bardağa geri koyup şilteye oturdu. Tepsiyi hiç bakmadan bir kenara itti. Gözlerini kapattı.

6

Daldı, uyandı, yeniden daldı, sonra gerçekten uyandı. Baş ağrısı neredeyse tamamen geçmiş, midesi yatışmıştı. Papi'nin saatini kurup öğlen on ikiye getirdi. Ya da belki gece yarısına. Önemi yoktu, en azından burada ne kadar zaman geçirdiğinin hesabını tutabilirdi. Eninde sonunda birileri –belki de bu çılgın profesör ikilinin erkek olanı– ona *neden* burada olduğunu ve çıkmak için ne yapması gerektiğini anlatacaktı. Jorge pek mantıklı bir şey çıkacağını sanmıyordu çünkü bu ikisi besbelli *loco**ydu. *Bir sürü* profesör *loco*'ydu, yazar olarak geçici süreliğine bir sürü okula gittiğinden bunu iyi biliyordu ama Harrisler bu işi yepyeni bir boyuta taşımışlardı.

Sonunda Ka'Chava paketini bardaktan çıkardı, bunu belli ki kalan Dasani suyla karıştırması gerekiyordu. Bardak Dillon's'dandı, Jorge ve Freddy'nin bazen kahvaltı ettikleri bir kamyoncu durağından. Şimdi orada olmayı isterdi. Ayers Şapel'de

* (İsp.) Deli. (ç.n.)

Rahip Gallatin'in ölümüne sıkıcı vaazlarından birini dinlemeyi isterdi. Doktor muayenehanesinde, proktolojik muayene için sıra beklemeyi isterdi. Burası dışında herhangi bir yerde olmayı isterdi.

Deli Harrislerin ona verdiği şeylere güvenmek için hiçbir nedeni yoktu ama şimdi mide bulantısı geçtiğinden acıkmıştı. Koşuya çıkmadan önce hep hafif bir şeyler atıştırır, daha ağır kalori yüklemesini dönüşe saklardı. Paket hiç açılmamıştı, yani muhtemelen kötü bir şey değildi, ama iğne deliği (*minicik* delikler) varsa diye önce dikkatlice inceledi, sonra yırtıp açtı ve bardağa döktü. Su ekledi, bardağın kapağını kapatıp talimatlardaki gibi salladı. Tadına baktı, sonra lıkır lıkır içti. Etiketindeki gibi "kadim ilim"den esinlenerek yapıldığını hiç sanmıyordu ama gayet lezzetliydi. Çikolatalı. *Frappe* gibi, tabii *frappe*ler bitki bazlı olsaydı.

O bitince yeniden çiğ ciğere baktı. Tepsiyi kapaktan geri itmeyi denedi ama başta bunu yapamadı çünkü kapak sadece içe doğru açılıyordu. Tırnaklarını altına sokup kapağı kaldırdı. Tepsiyi dışarı itti.

"Hey!" diye bağırdı ona bakan cam göze. "Hey, ne istiyorsunuz? Konuşalım! Konuşup çözelim!"

Ses gelmedi.

7

Altı saat geçti.

Bu sefer merdivenlerden inen erkek Harris'ti. Pijama ve terlikleriyle gelmişti. Omuzları genişti ama onun dışında sıskaydı, –bir çocuk pijaması gibi itfaiye aracı desenli– pijaması üzerinden dökülüyordu. Bu ihtiyar adama bakmak bile Jorge Castro'yu gerçeklikten koparıyordu: Bunlar gerçekten yaşanıyor muydu?

"Ne istiyorsunuz?"

Harris cevap vermedi, sadece beton zemindeki reddedilmiş tepsiye baktı. Kapağa, sonra yeniden tepsiye baktı. Garantiye al-

mak için iki kez daha baktı: tepsi, kapak, kapak, tepsi. Sonra fırçayı alıp tepsiyi içeri geri itti.

Jorge'ye bu kadarı yetmişti. Kapağı tutup tepsiyi dışarı itteledi. Harris'in pijama altının bir paçasına kan sıçradı. Harris tepsiyi tekrar itmek için fırçayı indirdi ama sonra bunun kimsenin kazanmayacağı bir oyun olduğuna karar verdi. Fırçayı yeniden merdivenin yan tarafına dayayıp yukarı çıkmaya hazırlandı. O geniş omuzlarından başka pek bir numarası yoktu ama düzenbaz yavşak gayet çevik görünüyordu.

"Geri gel," dedi Jorge. "Bunu erkek erkeğe konuşalım."

Harris ona baktı ve haşarı bir çocukla uğraşmaktan bitap düşmüş bir ebeveyn misali iç çekti. "Tepsiyi istediğinde alabilirsin," dedi. "Sanırım bu konuda anlaştık."

"Onu yemeyeceğim, karına söyledim. Çiğ olmasının yanı sıra..." Papi'nin saatine baktı. "Altı saatten uzun süredir oda sıcaklığında duruyor."

Deli profesör buna cevap vermedi, sadece merdivenleri çıktı. Kapı kapandı. Sürgü çekildi. Çat.

8

Emily aşağı indiğinde Papi'nin saatine göre saat ondu. Kısa kahverengi pantolonunu değiştirip çiçekli bir sabahlık giymiş, o da terlikleriyle gelmişti. *Ertesi günün gecesinde miyiz?* diye düşündü Jorge. *Bu mümkün mü? O iğne beni ne kadar zaman uyuttu?* Her nasılsa kaybettiği zaman, donmaya başlayan et topçuğundan daha çok canını sıkıyordu. Zaman kaybetmeye alışmak zordu. Ama alışamayacağı bir şey vardı.

Emily tepsiye baktı. Ona baktı. Gülümsedi. Ve gitmek üzere arkasını döndü.

"Hey," dedi Jorge. "Emily."

Kadın dönmedi ama merdivenlerin dibinde durdu, dinliyordu.

"Biraz daha suya ihtiyacım var. Bir şişeyi içtim, diğerini de şu karışım için kullandım. Bayağı güzeldi bu arada."

"Yemeğini yiyene kadar su yok," dedi Emily ve merdivenleri çıktı.

9

Zaman geçti. Dört saat. Susuzluğu iyice kötüledi. Öldüğü falan yoktu ama kusmaktan susuz kaldığı kesindi ve o karışım... boğazının kenarlarını kapladığını hissedebiliyordu. Bir su içse boğazı temizlenirdi. Bir iki yudum bile.

Seyyar tuvalete baktı ama dezenfekte edilmiş su içmeyi deneyecek değildi. İçine iki kere *işediğim suyu*, diye düşündü.

Kameraya baktı. "Hadi konuşalım, olur mu? Lütfen." Duraksadı, sonra, "Yalvarırım," dedi. Sesinin çatladığını fark etti. *Kuru* bir çatlama.

Ses gelmedi.

10

İki saat daha geçti.

Artık düşünebildiği tek şey susuzluğuydu. Okyanusta sürüklenen insanların sonunda üzerinde yüzdükleri suyu içmeye başladığına dair hikâyeler okumuştu, deniz suyu içmek doğrudan deliliğe giden yol olsa bile. Hikâye böyleydi en azından, doğruysa da yanlışsa da şu anki durumunda bunun bir önemi yoktu çünkü yaklaşık bin beş yüz kilometre çevrelerinde okyanus falan yoktu. Burada seyyar tuvaletteki zehirden başka bir şey yoktu.

Jorge sonunda pes etti. Parmaklarını kapağın altından geçirdi, bir kolunun üstünde doğrulup tepsiye uzandı. Başta tam tutamadı çünkü kenarı içindeki sıvıyla kayganlaşmıştı. Kendisine

doğru çekmek yerine sadece beton zeminde biraz daha itmeyi başardı. Uzandı ve sonunda yakaladı. Tepsiyi kapaktan içeri çekti. Ete baktı, çıplak kas kadar kırmızıydı, sonra gözlerini kapatıp eti eline aldı. Şap diye bileğine doğru düştü, soğuktu. Gözleri hâlâ kapalıyken bir ısırık aldı. Boğazı öğürtüyle kasılmaya başladı.

Düşünme, dedi kendine. *Sadece çiğne ve yut.*

Çiğ istiridye gibi geçti boğazından. Ya da ağız dolusu balgam gibi. Gözlerini açıp yukardaki cam lense baktı. Bulanık görüyordu çünkü ağlıyordu. "Bu kadarı yeter mi?"

Ses yoktu. Ayrıca gerçek bir ısırık almamıştı, ucundan biraz kemirmişti. Daha çok vardı.

"*Neden*?" diye bağırdı. "Neden böyle bir şey yapıyorsunuz? *Amaç* ne?"

Ses yoktu. Belki ses sistemi yoktu ama Jorge buna inanmıyordu. Onu hem gördüklerini hem duyduklarını düşünüyordu ve onu duyabiliyorlarsa cevap da verebilirlerdi.

"Yapamıyorum," dedi daha da çok ağlayarak. "Elimden gelse yaparım ama siktir, *yapamıyorum.*"

Ama yapabildiğini keşfetti. Çiğ ciğeri lokma lokma yedi. Öğürme refleksi başta kötüydü ama sonra kayboldu.

Bu doğru değil, diye düşündü Jorge donmuş kırmızı jöle birikintisi dışında boş kalan tabağa bakarken. *Kaybolmadı, ben onu itaate zorladım.*

Tabağı kameraya kaldırdı. Başta yine sessizlikle karşılaştı, sonra üst kattaki dünyaya giden kapı açıldı ve kadın aşağı indi. Saçları bigudilerle sarılmıştı. Yüzünde bir çeşit gece kremi vardı. Bir elinde bir şişe Dasani su tutuyordu. Onu betona, Jorge'nin uzanamayacağı bir yere koydu, sonra fırçayı aldı.

"Suyunu iç," dedi.

"Lütfen," diye fısıldadı Jorge. "Lütfen durun artık. Lütfen durun."

İngiliz Edebiyatı bölümünden Profesör Emily –belki artık bölüm toplantılarına katılmanın yanı sıra arada bir ders ya da

seminer veren bir emekliydi– hiçbir şey söylemedi. Gözlerindeki sakinlik, Jorge'yi ikna eden şey oldu. O eski *blues* şarkısındaki gibi: *Ağlamak ve yalvarmak işe yaramaz.**

Tabağı eğip jöleleşen suyu ağzına kaydırdı. Birkaç damla tişörtüne döküldü ama kanın çoğu boğazından aşağı indi. Tuzluydu ve susuzluğunu daha da kötüleştirdi. Ona birkaç kırmızı parça dışında boş kalan tabağı gösterdi. Kadının bunları da yemesini –parmağıyla alıp pıhtı lolipopu gibi emmesini– söylemesini bekledi ama kadın bunu yapmadı. Dasani şişesini yan yatırdı ve itme fırçasıyla şişeyi kapaktan içeri doğru yuvarladı. Jorge şişeyi alıp kapağı açtı ve yarısını lıkır lıkır içti.

Mutluluk!

Kadın fırçayı yine merdivenin kenarına yasladı ve yukarı çıkmaya başladı.

"Ne istiyorsunuz? Ne istediğinizi söyleyin, yaparım! Yemin ederim!"

Kadın bir an, tek bir kelimeyi söyleyecek kadar duraksadı: *"Maricon."*** Sonra çıkmaya devam etti. Kapı kapandı. Sürgü çekildi.

---

* Conan Gray'in "Memories" adlı şarkısından. *Cryin and pleadin don't do no good.* (ç.n.)

** (İsp.) Eşcinseller için kullanılan bir hakaret sözü. (ç.n.)

22 Temmuz 2021

1

Covid-19 çıktığından beri Zoom çok gelişmişti. Holly onu kullanmaya başladığı zamanlarda –Şubat 2020'de, ki on yedi aydan çok daha uzun zaman geçmiş gibiydi– şöyle ters bir bakışınla bile bağlantıyı kesebiliyordun. Bazen diğer Zoomerları görebiliyordun, bazen göremiyordun; bazen de baş ağrıtan, çılgın bir titreşimle gidip geliyorlardı.

Tam bir film sever olan Holly Gibney (geçen bahardan beri gerçek bir sinemaya adım atmasa da) yüksek bütçeli Hollywood gişe filmlerini de sanat filmleri kadar seviyordu. Seksenlerdeki favorilerinden biri *Barbar Conan*'dı ve o filmden en sevdiği replik küçük bir karaktere aitti. "İki üç yıl önce," diyordu seyyar bir satıcı, Set ve onun müritleri hakkında, "sıradan bir yılan tarikatıydılar. Ama şimdi her yerdeler."

Zoom da bir bakıma öyleydi. 2019 yılında FaceTime ve GoTo Meeting gibi rakiplerin arasında kendine yer bulmaya çalışan sıradan bir uygulamaydı. Şimdiyse, Covid sayesinde, Zoom da Set'in Yılan Tarikatı gibi her zaman her yerdeydi. Gelişen sadece teknoloji de değildi. Kalite de gelişmişti. Holly'nin katıldığı Zoom cenazesi pekâlâ bir televizyon dizisi sahnesi olabilirdi. Odak tabii ki rahmetli hakkında konuşanlardaydı ama arada bir görüntü kesilip evlerinde yas tutan farklı kişiler de gösteriliyordu.

Holly'yi değil ama. O kamerasını kapatmıştı. Bir zamanlar olduğundan daha iyi ve daha güçlü bir insandı ama hâlâ çok içine dönük biriydi. İnsanların cenazelerde üzgün olmasında, ağlamalarında, boğazlarının düğümlenmesinde bir sakınca olmadığını biliyordu ama kimsenin onu o halde görmesini istemiyordu, özellikle de iş ortağının veya arkadaşlarının. Onun kırmızı gözlerini, karmakarışık saçlarını veya hem kısa hem de mümkün olduğunca dürüst olan kendi konuşmasını okurken titreyen ellerini görmelerini istemiyordu. En çok da sigara içtiğini görmelerini istemiyordu, Covid'le geçen on yedi ayın ardından yeniden bu yola düşmüştü.

Şimdi cenazenin sonunda, ekranında rahmetlinin farklı yerlerde farklı pozları dönmeye başlamıştı, bir yandan da Frank Sinatra "Thanks for the Memory" söylüyordu. Holly buna dayanamadı ve TOPLANTIDAN ÇIK'a tıkladı. Sigarasından son bir nefes daha çekti, tam söndürürken telefonu çaldı.

Kimseyle konuşmak istemiyordu ama arayan Barbara Robinson'dı, bu açması gereken bir telefondu.

"Çıktın," dedi Barbara. "Üzerinde adının yazdığı kara bir kare bile yok."

"O şarkıyı hiç sevemedim. Hem bitti zaten."

"Ama iyisin değil mi?"

"Evet." Bu pek doğru değildi, Holly iyi olup olmadığını bilmiyordu. "Ama ben..." Barbara ne dese kabul ederdi? Gözyaşlarına boğulmadan önce Holly bu telefonu nasıl kapatabilirdi? "Kafamı toplamalıyım."

"Anladım," dedi Barbara. "İstersen anında yanına gelirim, kapanma olsun olmasın."

Bu gerçek bir kapanma değil de *sözde* bir kapanmaydı ve ikisi de bunun farkındaydı, bu fikri desteklemek için kaç bin kişi hastalanıp ölse de vali bireysel özgürlüğü korumaya kararlıydı. Neyse ki çoğu kişi gerekli önlemleri alıyordu.

"Gerek yok."

"Tamam. Kötü olduğunu biliyorum Hols –kötü zamanlar– ama dayan. Daha kötülerini atlattık biz." Belki –hatta kesinlikle– Chet Ondowsky'den bahsediyordu, geçen sene asansör boşluğuna kısa ama ölümcül bir yolculuğa çıkan adamdan. "Hatırlatma dozları geliyor. Bağışıklığı düşük olanlar ve altmış beş yaşın üstündekiler öncelikli, ama okulda duyduğum kadarıyla sonbahara kadar herkes aşılanacak."

"Güzel haber," dedi Holly.

"Bonus da var! Trump gitti."

Ardında kendisiyle savaş halinde bir ülke bırakarak, diye düşündü Holly. Hem kim 2024'te yeniden ortaya çıkmayacağını söyleyebilir ki? *Terminatör*'deki Arnie'nin sözünü hatırladı. "Geri döneceğim."

"Hols? Orada mısın?"

"Evet. Sadece düşünüyordum." Aslında yeni bir sigara yakmayı düşünüyordu. Şimdi yeniden başlayınca sigaraya bir türlü doyamıyordu.

"Tamam. Seni seviyorum ve alana ihtiyacın olduğunu biliyorum ama bu gece ya da yarın aramazsan ben seni yeniden arayacağım. Uyarımı yaptım."

"Anlaşıldı, tamam," dedi Holly ve telefonu kapattı.

Sigaraya uzandı, sonra da itti ve çaprazladığı kollarına başını dayayıp ağlamaya başladı. Son günlerde çok ağlıyordu. Biden seçimi kazandıktan sonra rahatlama gözyaşları. İnsan taklidi yapan canavar Chet Ondowsky asansör boşluğuna düştükten sonra dehşet ve geç gelen tepki gözyaşları. Kongre binası baskını sırasında ve sonrasında ağlamıştı, onlar öfke gözyaşlarıydı. Bugün ise yas ve kayıp gözyaşları. Ama aynı zamanda rahatlama gözyaşları. Bu korkunçtu ama bunun aynı zamanda insani olduğunu düşündü.

2020 yılının Mart ayında, Holly'nin büyüdüğü eyaletteki neredeyse tüm bakımevlerine Covid uğramıştı ve bir türlü gitmiyordu. Bu Holly'nin dayısı Henry için sorun değildi çünkü o zamanlar hâlâ Holly'nin annesiyle beraber Meadowbrook Evleri'nde yaşıyordu. Ama Henry dayı o zamanlar bile hafiften hafızasını

yitirmişti, Holly mutlu mesut, bu gerçeğin farkında değildi. Ara sıra onu ziyaret ettiğinde dayısı gözüne gayet iyi görünüyordu, Charlotte Gibney de bir hanımefendinin hayatının dile dökülmeyen büyük kurallarından birine uyarak abisiyle ilgili endişelerini sadece kendisine saklamıştı: Bir şey hakkında konuşmazsan, onu kabul etmezsen o şey yok demektir. Holly annesinin tam da bu yüzden on üç yaşında, memeleri gelişmeye başladığı zaman kendisini oturtup o büyük "konuşmayı" yapmadığını düşünüyordu.

Geçen yılın aralık ayında Charlotte artık bu bariz gerçeği görmezden gelemez olmuştu ki bu gerçek, bunayan ihtiyar abisiydi. Holly'nin Chet Ondowsky'nin yerel bir televizyon kanalı muhabirinden daha fazlası olduğundan şüphelenmeye başladığı dönemde, Charlotte kızından ve kızının arkadaşı Jerome'dan Henry dayıyı Rolling Hills Yaşlı Bakım Merkezi'ne taşımak için yardım istemişti. Bu Delta varyantı denen virüsün Amerika'da ilk vakalarının görüldüğü zamanlardaydı.

Rolling Hills çalışanlarından biri Covid'in bu yeni ve daha kolay bulaşan versiyonuna yakalanmıştı. Çalışan, aşıların içinde kürtajla alınan bebeklerin fetüs dokusu parçaları olduğunu iddia ederek aşı yaptırmayı reddetmişti: İnternetten okumuş. Evine gönderilmişti ama olan olmuştu artık. Delta varyantı Rolling Hills'e yayılmıştı, kısa süre sonra ihtiyarların kırktan fazlası hastalığı farklı boyutlarda yaşamaya başlamıştı. On ikisi ölmüştü. Holly'nin dayısı Henry onlardan biri değildi. O hastalanmamıştı bile. İki kere aşı olmuştu –Charlotte karşı çıkmış, Holly ise ısrar etmişti– ve testi pozitif çıkmasına rağmen burnu bile akmamıştı.

Ölen Charlotte'tı.

Fanatik bir Trump destekçisi olarak Charlotte –her fırsatta *trampet* çalarak kızına haykırdığı bir gerçekti bu– aşı olmayı, hatta maske takmayı reddetmişti. (Tabii bunu şart koştukları Kroger ve banka şubesi dışında. Charlotte'ın bu gibi durumlarda takmak için taşıdığı maske parlak kırmızıydı ve üzerinde MAGA* yazısı vardı.)

* *Make America Great Again*. Donald Trump'ın seçim mottosu. (ç.n.)

4 Temmuz'da Charlotte eyaletin başkentinde maske karşıtı bir yürüyüşe katılmış, BENİM BEDENİM BENİM KARARIM (bu, bütün katılığıyla kürtaj karşıtı olmasına engel değildi) yazan bir pankart taşımıştı. 7 Temmuz'da koku alma duyusunu yitirmiş ve öksürmeye başlamıştı. 10 Temmuz'da kardeşinin en azından fiziksel olarak gayet iyi durumda olduğu Rolling Hills Yaşlı Bakım Merkezi'nden dokuz sokak aşağıda olan Mercy Hastanesi'ne yatırılmıştı. 15'inde solunum cihazına bağlanmıştı.

Charlotte'ın son ve acı biçimde kısa hastalığı sırasında Holly onu Zoom üzerinden ziyaret etmişti. Charlotte son anına dek koronavirüsün uydurma olduğunu ve sadece fena bir gribe yakalandığını iddia etmeye devam etmişti. 20'sinde öldü ve sadece Holly'nin ortağı Pete Huntley'nin birilerini araya sokması sayesinde bedeninin morga ek olarak getirilen bir buz kamyonuna kaldırılmasından kurtulmuştu. Bunun yerine Crossman Cenaze Evi'ne götürülmüştü, cenaze evi müdürü hızlıca bir Zoom cenazesi düzenlemişti. Pandemi başlayalı bir buçuk yıl olduğundan böyle görüntülü cenaze törenleri konusunda bolca deneyim edinmişti.

Holly sonunda gözyaşlarını tüketti. Film izlemeyi düşündü ama bu fikir pek iç açıcı gelmedi ki nadiren böyle olurdu. Uzanmayı düşündü ama Charlotte öldüğünden beri çok uyumuştu. Zihninin yasla bu şekilde başa çıktığını düşünüyordu. Kitap okumak da istemiyordu. Kelimeleri takip edebileceğini sanmıyordu.

Annesinin olduğu yerde bir boşluk vardı şimdi, o kadar basitti işte. İkisinin zorlu bir ilişkisi vardı ve Holly kendini geri çekmeye başlayınca sadece daha da kötüleşmişti. Bunu yapmayı başarması büyük oranda Bill Hodges sayesindeydi. Bill öldüğünde –pankreas kanseri– Holly çok üzülmüştü ama şimdi tuttuğu yas, bir şekilde daha derin ve daha karmaşıktı çünkü Charlotte Gibney, eğrisiyle doğrusuyla, boğucu sevgi konusunda ustalaşmış bir kadındı. En azından söz konusu kızı olduğunda. Aralarındaki soğukluk, Charlotte'ın eski başkanı tüm kalbiyle kabul etmesiyle

daha da beter hale gelmişti. Son iki yılda birkaç kez yüz yüze görüşmüşlerdi, geçen Noel'deki son ziyaretinde Charlotte, Holly'nin en sevdiği yemekler olduğunu sandığı tüm yemeklerden hazırlamıştı, her bir yemek Holly'ye mutsuz ve yalnız çocukluğunu hatırlatmıştı.

Masasında iki telefon vardı, biri kişisel biri iş telefonu. Finders Keepers pandemi süresince yoğundu, gerçi soruşturmaları yürütmek artık daha çetrefilliydi. Ofis şimdi kapalıydı, iş telefonundaki mesajlar ve Pete Huntley, ajansın 1 Ağustos'a kadar kapalı olacağını söylüyordu. "Ailevi bir kayıptan dolayı," diye eklemeyi düşündü ama bunun kimseyi ilgilendirmediğine karar verdi. İş telefonunu kontrol etmesinin tek nedeni kendini o sırada otopilota almasıydı.

Annesinin cenazesine katıldığı kırk dakikada dört kez arandığını gördü. Hep aynı numara tarafından. Arayan dört sesli mesaj da bırakmıştı. Holly bir an onları silmeyi düşündü, film izlemeyi ve kitap okumayı istemediği gibi dava almaya da hevesi yoktu ama nasıl ki bir tabloyu yamuk ya da yatağını dağınık bırakamıyorsa bunu da yapamazdı.

Dinlemek geri arama zorunluluğu yaratmaz, dedi kendi kendine ve ilk ses kaydını oynattı. 13:02'de gelmişti, tam da son Charlotte Gibney Şov başladığında.

"Merhaba, ben Penelope Dahl. Kapalı olduğunuzu biliyorum ama bu konu çok önemli. Acil hatta. Umarım en kısa zamanda beni geri ararsınız. Ajansınızı bana Dedektif Isabelle Jaynes önerdi..."

Mesaj burada bitiyordu. Holly tabii ki Izzy Jaynes'in kim olduğunu biliyordu, Pete hâlâ polisken onun ortağıydı ama mesajda ona çarpıcı gelen şey bu değildi. Onu sarsan, hem de çok sarsan, Penelope Dahl'ın sesinin, Holly'nin rahmetli annesininkine çok benzemesiydi. Sesten de ziyade, sesteki neredeyse elle tutulabilir olan o endişe. Charlotte hemen her zaman bir şeyler konusunda endişeliydi ve durmaksızın insanın içini kemiren bu duyguyu bir virüs gibi kızına da geçirmişti. Hatta Covid gibi.

Holly, Endişeli Penelope'nin diğer mesajlarını dinlememeye karar verdi. Kadın beklemek zorundaydı. Pete'in bir süre ayak işlerini yapamayacağı kesindi, Charlotte ölmeden bir hafta önce onun da Covid testi pozitif çıkmıştı. Çift aşısı vardı ve çok hasta değildi –gripten çok, ağır bir soğuk algınlığı gibi olduğunu söylüyordu– ama karantinaya girmişti ve bir süre daha karantinada kalacaktı.

Holly derli toplu küçük dairesinin oturma odası camında durup annesiyle yediği son yemeği anımsayarak aşağıdaki sokağa baktı. *Klasik bir Noel yemeği, aynı eski günlerdeki gibi!* demişti Charlotte görünürde neşe ve heyecanla ama içinde durmaksızın nabız gibi atan o endişeyle. Klasik Noel yemeği kuru hindi, lapa gibi patates püresi ve yumuşayıp kalmış kuşkonmazdan oluşuyordu. Ah, bir de kadeh kaldırmak için likör bardaklarında Mogen David şarabı. Ne korkunç bir yemekti, son yemekleri olması ne korkunçtu. Holly ertesi sabah arabasıyla ayrılmadan önce annesine, *seni seviyorum anne,* demiş miydi? Demişti galiba ama tam hatırlayamıyordu. Kesin olarak hatırladığı tek şey, ilk köşeyi dönüp de annesinin evi dikiz aynasında kaybolduğunda hissettiği rahatlamaydı.

2

Holly sigarasını masaüstü bilgisayarının orada bırakmıştı. Sigarasının oraya döndü, paketi sallayıp bir tane aldı, yaktı, şarj yuvasında duran iş telefonuna bakıp iç çekti ve Penelope Dahl'ın ikinci mesajını dinledi. Bir kınamayla başlıyordu.

"Mesaj bırakmak için çok kısa bir süre verilmiş Bayan Gibney. Sizinle veya Bay Huntley'yle ya da ikinizle birden konuşmak istiyorum, kızım Bonnie hakkında. Üç hafta önce, 1 Temmuz'da ortadan kayboldu. Polis soruşturması çok yüzeyseldi. Dedektif Jaynes'e, onun yüzü..."

Mesaj bitti. "Izzy'nin yüzüne söyledin," dedi Holly, burun deliklerinden dumanı üfledi. Erkekler genelde Izzy'nin kızıl saçlarından (artık şüphesiz kuaför desteği alıyordu) ve sisli gri gözlerinden büyüleniyordu, kadınlar pek değil. Ama o iyi bir dedektifti. Holly olur da Pete, hep onu tehdit ettiği gibi, emekli olursa Isabelle'i kandırıp polislikten karanlık tarafa çekmeyi denemeye karar vermişti.

Üçüncü mesajı dinlemekte hiç tereddüt etmedi. Holly hikâye-nin nasıl bittiğini öğrenmek zorundaydı. Gerçi tahmin edebiliyordu. Çok büyük ihtimalle Bonnie Dahl evden kaçmıştı ve annesi bunu kabul edemiyordu. Penelope Dahl'ın sesi yeniden duyuldu.

"Bonnie, Bell kampüsünde yardımcı kütüphaneciydi. Reynolds'-da? Kütüphane haziran ayında yaz dönemi öğrencileri için yeniden açıldı, gerçi tabii ki içeri girmek için maske takmanız gerekiyor, sanırım yakında aşı kartı da göstermek gerekecek ama şimdiye dek..."

Mesaj sonlandı. *Sadede gelebilir misiniz artık hanımefendi?* diye düşündü Holly ve son mesaja tıkladı. Penelope daha hızlı konuşuyordu, adeta rap yapıyordu.

"İşe bisikletle gidip geliyor. Ona bunun ne kadar tehlikeli olduğunu söyledim ama kaskını taktığını söylüyor, bu onu kötü bir çarpışmadan ya da araba çarpmasından *kurtarabilirmiş* gibi. Jet Mart'ta içecek almak için durmuş ve en son..." Penelope ağlamaya başlamıştı. Dinlemesi zordu. Holly sigarasından koca bir nefes çekti ve sonra ezip söndürdü. "En son o zaman görülmüş. Lütfen yardım edin..."

Mesaj sonlandı.

Holly ayakta dikilmiş, elinde iş telefonuyla mesajları hoparlörden dinliyordu. Oturup telefonu tekrar şarj yerine koydu. Charlotte hastalandığından beri –hayır, Holly onun iyileşmeyeceğini anladığından beri– Holly'nin yası ilk kez bu gıdım gıdım mesajlar sayesinde arka plana itilmişti. Tüm hikâyeyi ya da Endi-

şeli Penelope'nin bildiği kadarını duymak istiyordu. Muhtemelen Pete de bilmiyordu ama onu aramaya karar verdi. Annesini görüntülü konuşmada gördüğü son birkaç seferi ve solunum cihazı nefes almasına yardımcı olurken Charlotte'ın gözlerinin nasıl da dehşetle dolu olduğunu düşünmek dışında yapacak başka neyi vardı ki?

Pete telefonu ilk çalışında açtı, sesi çatallıydı. "Selam Holly. Başın sağ olsun."

"Teşekkürler."

"Çok güzel bir konuşma yaptın. Kısa ama tatlıydı. Keşke seni..." Öksürük krizine yakalanınca birden durdu. "...keşke seni görebilseydim. Ne oldu, bilgisayar mı takıldı?"

Holly öyle olduğunu söyleyebilirdi ama doğruyu söylemeyi alışkanlık haline getirmişti, kesinlikle söyleyemeyeceğini düşündüğü o nadir durumlar dışında. "Takılmadı, kamerayı kapattım sadece. Rezil haldeyim. Sen nasıl hissediyorsun Pete?"

Pete iç çekerken boğazındaki balgamın hırıltısını duyabiliyordu. "Fena değil ama dün daha iyiydim. Umarım hastalığı uzun sürenlerden olmam."

"Doktorunu aradın mı?"

Pete çatlak sesli bir kahkaha attı. "Papa Francis'i aramayı denemekle aynı şey bu. Dün şehirde kaç yeni vaka çıktı haberin var mı? Üç bin dört yüz. Sayılar katlanarak artıyor." Yine öksürük krizine girdi.

"Acile mi gitsen?"

"Ben içecek ve Tylenol'le devam edeceğim. En kötü yanı sürekli aşırı *yorgun* hissetmem. Mutfağa her gidişim uzun bir yolculuk gibi. Tuvalete gittiğimde oturup kadınlar gibi işemem gerekiyor. Bu kadarını bilmek fazla geldiyse üzgünüm."

Gelmişti ama Holly bir şey demedi. Pete için endişelenmesi gerektiğini düşünmemişti, yeni vakalar genelde pek ciddi olmuyordu, ama belki de *endişelenmeliydi.*

"Çene çalmaya mı aradın yoksa bir şey mi istiyordun?"

"Seni rahatsız etmek istemiyorum eğer..."

"Rahatsız et beni. Bana kendim dışında düşünecek bir şey ver. Lütfen. *Sen* iyi misin? Hasta değilsin değil mi?"

"İyiyim. Seni bir kadın aradı mı? Adı..."

"Penny Dahl. Değil mi? Şirket hattıma dört mesaj bırakmış."

"Bana da dört tane bırakmış. Ona dönmedin mi?"

Holly dönmediğini biliyordu. Onun bildiği şuydu: Endişeli Penelope, Finders Keepers sitesine ya da belki Facebook'una bakmış, iki ortak için iki iş numarası görmüştü, biri erkek biri kadındı. Endişeli Penelope erkeği aramıştı çünkü bir sorunun olduğunda –o acil demişti– kısraktan yardım istemezsin, en azından ilk olarak. Aygırı ararsın. Kısrağı aramak yedek planındır. Holly Findes Keepers ahırının kısrağı olmaya alışmıştı.

Pete yine o rahatsız edici hırıltıyı çıkararak iç çekti. "Unuttuysan karantinadayız Hols. Ve şu andaki gibi bok gibi hissettiğimden, zırıldayan boşanmış bir anneyle konuşmanın bana iyi geleceğini düşünmedim pek. Kendi anneni daha yeni kaybettiğinden bunun sana da iyi geleceğini sanmıyorum. Ağustosa dek bekle, benim tavsiyem bu. Hatta şiddetle tavsiye ediyorum. O zaman kız belki anneciğini Fort Wayne'den, Phoenix'ten ya da San Fran'den arar." Biraz daha öksürüp ekledi: "Ya da polisler cesedini bulur."

"Anneyle konuşmadıysan da *bir şeyler* biliyor gibi konuşuyorsun. Gazetede mi çıktı?"

"Tabii ya, çok büyük bir haberdi. Durdurun dünyayı, son dakika haberi. Police Beat dergisinde Cumberland Caddesi'nde çırılçıplak bayılan adamla şehir merkezindeki otoparkta dolaşan kuduz tilki haberleri arasında iki satır. Bugünlerde gazetelerde Covid ve maske takıp takmamayı tartışan insanlardan başka bir şey yok. Ki bu insanların yağmurun altında dikildiklerinde ıslanıp ıslanmadıklarını tartışması gibi bir şey." Duraksayıp biraz hevessizce devam etti. "Kadın sesli mesajında Izzy'nin olayın devamını bildiğini söylüyordu, ben de onu aradım."

O yaz gülümseyişler Holly'den uzaktı ama o anda yüzünde bir gülümsemenin oluştuğunu hissedebiliyordu. İşine bağımlı olan tek kişinin kendisi olmadığını bilmek güzeldi.

Zoom'da değillerdi ama sanki Pete onu görüyordu. "Büyütme tamam mı? Izzy'yle de arayı kapatmam, nasılmış diye sormam gerekiyordu zaten."

"Eee?"

"Covid açısından iyiymiş. Son erkek arkadaşının kıçına tekmeyi basmış sadece, bu konuda bayağı bir ağlamasını dinledim. Ona şu Bonnie Dahl'ı sordum. Izzy, bu olaya kayıp vakası olarak yaklaştıklarını söyledi. Bunun için gayet geçerli nedenleri var. Komşular Dahl ve annesinin sık sık tartıştığını anlatmış, ciddi kavgalarmış ve Dahl'ın vitesli bisikletinin selesine yapıştırılmış bir veda notu varmış. Ama not kadına endişe verici gelmiş, Izzy'ye de muğlak."

"Ne yazıyormuş notta?"

"Üç kelimecik. *Bu kadarı yeter.* Bu şehirden ayrıldığı anlamına gelebilir ya da..."

"İntihar ettiği anlamına. Ruh haliyle ilgili arkadaşları ne demiş? Ya da kütüphanede beraber çalıştığı insanlar?"

"Hiç bilmiyorum," dedi Pete, yeniden öksürmeye başladı. "Bu noktada bıraktım işi, sen de bırakmalısın, en azından şimdilik. 1 Ağustos'ta dava ya hâlâ aynı vaziyette olur ya da kendi kendine çözülür."

"Ama öyle ama böyle," dedi Holly.

"Evet. Ama öyle ama böyle."

"Bisiklet nerede bulunmuş? Bayan Dahl kaybolduğu gece kızının Jet Mart'tan içecek aldığını söyledi. Orada mı bulunmuş?" Holly'nin aklına hiç değilse üç Jet Mart dükkânı geliyordu ve muhtemelen daha fazlası da vardı.

"Bu konuda da hiçbir fikrim yok. Ben biraz uzanacağım. Başın sağ olsun tekrar."

"Teşekkürler. İyileşmeye başlamazsan tıbbi destek alman gerek. Söz ver bana."

"Dırdır ediyorsun Holly."

"Evet." Yeni bir gülümseme. "Bu konuda iyiyim, değil mi? Annemin dizinin dibinde öğrendim. Söz ver şimdi."

"Tamam." Muhtemelen yalan söylüyordu. "Bir şey daha var."

"Ne?" Holly, davasıyla ilgili bir şey diyeceğini sandı (çoktan bunu kendi davası olarak görmeye başlamıştı), ama değildi.

"Kimse beni bu Covid bokunun, yok yarasadan yok bebek timsahtan yok Çin'de pazardaki bir şeyden insana sıçrayıp kendiliğinden ortaya çıktığına inandıramaz. Onu hazırladıkları araştırma tesisinden bir şekilde sızdı mı, yoksa özellikle mi bırakıldı bilmem ama dedemin de diyeceği gibi, doğal moğal değil bu."

"Paranoyaya kapılmış gibisin Pete."

"Öyle mi dersin? Dinle, virüsler mutasyon geçiriyor. En büyük hayatta kalma becerileri bu. Ama daha tehlikeli bir varyanta dönüşebilecekleri gibi daha az tehlikeli bir varyanta da dönüşebilirler. Kuş Gribi'nde öyle olmuştu. Ama bu sadece daha da kötüye gidiyor. Delta iki kez aşılanan insanları etkiliyor: Ben bunun örneğiyim. Delta'dan çok hastalanmayan insanlar normal versiyonun dört katı daha çok virüs taşıyor, bu da virüsü daha kolay bulaştırabilecekleri anlamına geliyor. Sence bu tesadüf mü?"

"Cevap vermesi zor," dedi Holly. Kolay olan, birinin sazı eline aldığını anlamaktı. Pete şu anda sazı eline almıştı. "Belki de Delta varyantı daha zayıf bir şeye dönüşür."

"Göreceğiz, değil mi? Bir sonraki geldiğinde. Ki gelecek. Bu arada Penny, Dahl'ı rafa kaldır ve Netflix'te izleyecek bir şeyler bul. Ben öyle yapacağım."

"Bu iyi bir tavsiye galiba. Kendine iyi bak Pete." Telefonu kapattı.

Netflix'te hiçbir şey izlemek istemiyordu (Holly Netflix filmlerinin çoğunun, büyük bütçelilerin bile, tuhaf biçimde vasat olduğunu düşünüyordu) ama midesinden minik, belli belirsiz gurultular gelmeye başlamıştı, onu dinlemeye karar verdi. Rahatlatıcı bir şey. Belki domates çorbası ve kaşarlı tost. Pete'in virüse dair fikirleri büyük ihtimalle internet saçmalıklarıydı ama

Penelope "Penny" Dahl'a bulaşmama konusundaki tavsiyesi kesinlikle çok iyiydi.

Çorbayı ısıttı, tostu kendi sevdiği gibi bol hardallı ve bir parça baharatlı yaptı, Penelope Dahl'ı aramadı.

3

En azından o akşam yediye dek. İçini kemiren şey Bonnie Dahl'ın bisikletinin selesine yapıştırılan nottu: *Bu kadarı yeter.* Holly'nin buna benzer bir not bırakıp Dodge'dan kaçmayı düşündüğü birçok zaman olmuştu ama bunu hiç kaçmamıştı. Her şeyi bitirmeyi düşündüğü zamanlar da olmuştu –Bill olsa *elini ayağını çekmek* derdi– ama hiç ciddi ciddi düşünmemişti.

Eh... belki bir iki kere.

Bayan Dahl'ı iş telefonundan aradı ve kadın ilk çalışta açtı. Hevesli ve biraz nefes nefeseydi. "Merhaba? Finders Keepers mı?"

"Evet. Holly Gibney. Nasıl yardımcı olabilirim Bayan Dahl?"

"Şükürler olsun aradınız. Sizin ve Bay Huntly'nin tatilde falan olduğunuzu sandım."

Ne demezsin, diye düşündü Holly. "Yarın ofisime gelebilir misiniz Bayan Dahl? Yeri..."

"Frederick Binası'nda, biliyorum. Tabii ki. Polis hiç yardımcı olmadı. Hem de *hiç*. Kaçta geleyim?"

"Saat dokuz size uyar mı?"

"Harika. Çok teşekkürler. Kızım en son 1 Temmuz saat sekizi dört geçe görüldü. Dükkânda bir videosu var..."

"Tüm bunları yarın konuşuruz," dedi Holly. "Ama size garanti veremem Bayan Dahl. Ne yazık ki sadece ben ilgileneceğim. Ortağım hasta."

"Ah Tanrım, Covid değildir umarım?"

"Covid ama hafif atlatıyor." Holly hafif olduğunu umuyordu. "Size şimdilik sadece birkaç sorum var. Mesajınızda Bonnie'nin

en son Jet Mart'ta görüldüğünü söylemişsiniz. Şehirde bayağı bir Jet Mart var. Hangisiydi?"

"Parkın yakınında olan. Kızıl Bayır Caddesi'ndeki. O bölgeyi biliyor musunuz?"

"Biliyorum." Holly o Jet Mart'tan bir iki kez yakıt bile almıştı. "Peki bisikleti orada mı bulundu?"

"Hayır, Kızıl Bayır'ın daha aşağısında. Boş bir bina var orada –eh, parkın o tarafında bir sürü boş bina var– ama burası eskiden araba tamircisi gibi bir yermiş. Bisikleti onun önünde duruyordu, ayaklığı açıktı."

"Saklamaya çalışmamışlar yani?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey yok. Konuştuğum dedektif, Jaynes denen kadın, Bonnie'nin bisikletinin bulunmasını istemiş olabileceğini söyledi. Otobüs ve tren durağının sadece bir buçuk kilometre kadar ilerde olduğunu da söyledi, tam şehir merkezine girdiğin yerde hani? Ben de Bonnie'nin bisikletini bırakıp yolun geri kalanını yürümeyeceğini söyledim, neden yürüsün ki? Yani hiç *mantıklı* değil."

Gittikçe coşuyordu, Holly'nin gayet iyi bildiği histerik bir tempo tutturmak üzereydi. Kadını şimdi durdurmazsa Holly bir saat ya da daha uzun süre telefonda kalacaktı.

"Burada bir duralım Bayan Dahl..."

"Penny. Bana Penny diyebilirsiniz."

"Tamam, Penny. Bunları yarın konuşacağız. Ücretimiz günlük dört yüz dolar, minimum üç gün, bir de masraflar. Bunları listeleyeceğim. Master, Visa veya çek kabul edebilirim. Amex olmuyor, o biraz..." *Boktan*, Holly'nin aklına gelen kelime buydu. "Onunla uğraşmak zor oluyor. Bu şartlarda ilerlemeyi kabul ediyor musunuz?"

"Evet, kesinlikle." Hiç tereddüt etmemişti. "Jaynes denen kadın Bonnie'nin bunalımda olup olmadığını sordu, ne düşündüğünü biliyorum, aklında intihar vardı ama Bonnie neşeli biridir, o ölüp bittiği budalayla ayrıldıktan sonra bile, ilk iki üç haftanın,

eh, hadi belki bir ayın ardından olaya olumlu tarafından bakmaya başladı ama..."

"Yarın konuşacağız," dedi Holly yeniden. "Bana her şeyi anlatabilirsiniz. Beşinci kat. Bir de Penny?"

"Evet?"

"Maske takın. Varsa N95. Hastalanırsam size yardım edemem."

"Takacağım, kesinlikle takacağım. Size Holly diyebilir miyim?"

Holly, Penny'ye bunun iyi olacağını söyledi ve sonunda telefonu kapatmayı başardı.

4

Hollyi Pete'in önerisine kulak verip *Kızıl Gökler* diye bir Netflix filmi açtı ama korkunç şeyler olmaya başlayınca kapattı. Jason, Michael ve Freddy'nin tüm kanlı maceralarını takip etmişti, Christopher Lee'nin kana susamış vampiri oynadığı tüm filmlerin adını sayabilirdi ama Brady Hartsfield ve Chet Ondowsky'den sonra –özellikle Ondowsky'de sonra– korku filmlerine merakını kaybetmiş olabileceğini düşünüyordu.

Pencerenin önünde durup sona eren güne baktı, bir elinde küllük diğerinde sigara vardı. Ne pis bir alışkanlık! Daha şimdiden, Penny Dahl'la buluşmasında canının nasıl da sigara çekeceğini düşünüyordu, yeni müşterilerle buluşmak ona hep çok stresli geliyordu. O iyi bir dedektifti, bunu yapmak için doğduğuna, bunun onun *çağrısı* olduğuna karar vermişti ama mümkünse bu ilk buluşma ve tanışmaları Pete'e bırakıyordu. Yarın Pete'e bırakması mümkün değildi. Jerome Robinson'ı ofise çağırmayı düşündü ama Jerome çok farklı biri olan büyük büyükbabası üzerine yazdığı kitabın editörden geçen taslağı üzerinde çalışıyordu.

Jerome'dan gelmesini istese gelirdi ama Holly onun işini bölmeyecekti. Kaçışı yoktu.

Binada sigara içmek de yasak. Dahl gidince yan taraftaki sokağa çıkmam gerekecek.

Holly bunun bağımlılara has bir düşünce ve davranış biçimi olduğunun farkındaydı: Kötü alışkanlıklarına yer açmak için hayatlarının mobilyalarının yerlerini değiştiriyorlardı. Sigara içmek berbat ve tehlikeliydi... ama kâğıt ve tütünden oluşan bu küçük ölümcül silindirlerden daha rahatlatıcı bir şey de yoktu.

Kız trene bindiyse, nakit bile ödese kaydı çıkar. Greyhound, Peter Pan, Magic Carpet ve Lux otobüs firmaları için de aynısı geçerli. Ama bir sonraki sokakta kısa yol çalışan iki vurguncu, kısa dönem firma var. Biri Tri-State, diğeri neydi?

Hatırlayamıyordu ve bu gece internette araştırma yapası da yoktu. Ayrıca kim Bonnie Dahl'ın otobüsle ya da Amtrak trenle gittiğini söylemişti ki? Belki de otostop çekmişti. Holly'nin aklına *Bir Gecede Oldu* filmi ve Claudette Colbert'in eteğini yukarı çekip çorabını düzelterek kendisi ve Clark Gable için bir arabayı durdurması geldi. Hayat o kadar da değişmemişti... ama Bonnie Dahl'ın yanında onu koruyacak iri ve güçlü bir adam yoktu. Tabii annesinin bahsettiği eski erkek arkadaşıyla yeniden bir araya gelmediyse.

Şimdi bu konuya dalmanın bir anlamı yoktu. Yarın muhtemelen dalacak bir sürü şeyi olacaktı. En azından öyle umuyordu. Penny Dahl'ın derdi, ona annesinin, politikaya bağlı yok yere ölümü dışında düşünecek bir şeyler verebilirdi.

Bende Holly umudu var, diye düşündü ve pijamalarını giyip dua etmek için yatak odasına gitti.

10 Eylül 2015

Cary Dresler genç, bekâr, eli yüzü düzgün, neşeli, nadiren geleceği için endişelenen biriydi. O anda, kazınmış baş harflerle kaplı kayalık bir çıkıntıda, iyi bir otla kafası güzel halde, P-Co' içeceğinden yudumlayıp *Kutsal Hazine Avcıları* izliyordu. Hafta sonları bu çıkıntı –Film Tepesi olarak biliniyordu– bira içen, ot tüttüren, oynaşan çocuklarla dolu oluyordu ama o gün perşembeydi ve kayalık tamamen ona kalmıştı. O da böylesini seviyordu.

Kayalık, Geyikli Park'ın batı tarafında, Ağaçlık'ın kenarındaydı. Bu bölge iç içe geçmiş ağaç ve orman altı bitkileriyle doluydu. Çoğu yerinden Magic City Arabalı Sinema ekranını görmeyi bırak, Kızıl Bayır Caddesi'ni bile görmek imkânsızdı ama burada belki bir sel ya da çok eskiden yaşanan bir toprak kayması yüzünden sokağa doğru inen bir açıklık vardı.

Magic City bugünlerde güçlükle ayakta duruyordu, kimse böcek kovalayarak film müziklerini AM radyodan dinlemek istemiyordu, hem de şehirde Dolby ses sistemli, hatta bir tane IMAX'li, ki fena bir şeydi, toplam üç sinema kompleksi varken. Ama sinema kompleksinde ot içemezdin. Film Tepesi'ndeyse ne istersen içebilirdin. Strike Em Out* Bovling Salonu'nda sekiz saatlik vardiyanın ardından Cary her şeyi içmek istiyordu. Ses yoktu tabii ama Cary'nin de sese ihtiyacı yoktu. Magic City bugünlerde sadece ikinci, üçüncü, dördüncü gösterimler veriyordu ve o da

* (İng.) Hepsini devir. (ç.n.)

Kutsal Hazine Avcıları'nı hiç değilse on kez izlemişti. Diyalogları biliyordu, ottan çektiği nefeslerin arasında repliğin bir kısmını mırıldandı.

"Yılanlar! Neden yılanlar olmak zorundaydı ki?"

Avcılar'ın peşinden *Son Macera* verilecekti, Cary onu da çok izlemişti; *Avcılar* kadar çok değil ama en az dört kere. Onu izlemeye kalmayacaktı. P-Co'sunu bitirecek, (Film Tepesi'ne en yakın park girişinin yakınında çalıların arasına sakladığı) mopedine binecek ve evine gidecekti. Çok dikkatlice.

Elindeki cigaradan geriye sadece izmariti kalmıştı. Bunu BD+GL ve İĞRENÇ MANDY yazan yerin ortasındaki çıkıntıda söndürdü. İzmaritin dibinde kalan zıvanasını alıp bel çantasının içindekilere baktı, ince bir şey mi yapsa sağlam bir tane mi sarsa, onu düşündü. Sonra incede karar kıldı. Yarısını içecek, yine bel çantasına zulaladığı Kit Kat'ı yiyecek, sonra vın vın dairesine gidecekti.

Beş yüz metre ilerde oynayan parlak görüntülere dalıp gitti ve nihayetinde cigaranın neredeyse hepsini içti. Zihninde John Williams'ın müziğini duydu ve söylemeye başladı, yakınlarda biri varsa diye –perşembe gece saat onda birilerinin olması pek muhtemel değildi ama imkânsız da değildi– alçak sesle söylüyordu.

"Zum-de-dum-dum, zem-de-Da, zum-de-bum-zum, zu-de..."

Cary birden durdu. Bir ses duymuştu... değil mi? Başını bir yana eğip dinledi. Belki de hayal etmişti. Ot onda genelde paranoya yaratmıyordu, sadece onu gevşetiyordu ama arada bir...

Tam hiçbir şey duymadığına karar verecekti ki ses yeniden yükseldi. Yakın değildi, ama çok uzaktan da gelmiyordu. "Aküsü tatlım. Sanırım bitmiş."

Cary'nin görüşünde hiçbir sıkıntı yoktu, bulunduğu yerden sesin konumunu hemen tespit etti. Kızıl Bayır Caddesi şehrin en güzel caddeleri arasına giremezdi asla. Bir tarafında Ağaçlık vardı, zaten birkaç tane olan yolları kapatıyor, dövme demir parmaklıklardan dışarı taşıyordu. Diğer tarafında depolar, bir U-Store-It

deposu, kapanmış bir araba tamircisi ve iki boş arazi vardı. Bu arazilerden biri İşçi Bayramı'ndan sonra tası tarağı toplayıp giden sefil minik bir karnavala ev sahipliği yapıyordu. Diğerinde, uzun zaman önce terk edilmiş bir marketin yanında, yan kapısı açık, rampası dışarı çıkarılmış bir minibüs vardı. Rampanın yanında bir tekerlekli sandalye duruyordu ve üzerinde biri oturuyordu.

"Bütün gece burada kalamam," dedi tekerlekli sandalyede oturan kişi. Sesi yaşlı ve titrek, biraz sıkkın, biraz da korkmuş geliyordu. "Yardım çağır."

"Çağırırdım," dedi yanındaki adam, "ama telefonum kapandı. Şarj etmeyi unutmuşum. Seninki yanında mı?"

"Evde bıraktım. Ne yapacağız şimdi?"

Cary ancak çok sonraları –artık hiçbir şeyi değiştiremeyeceği kadar geç olduğunda– tekerlekli sandalyedeki kadının ve yanındaki adamın seslerini duyurmaya çalışarak konuştuklarını fark edecekti. Abartmıyorlardı, bağırmıyorlardı ama sahnedeki oyuncuların seyircilere seslerini duyurmaya çalışması gibiydi. Daha sonraları *kendisinin* onların oynadığı seyirci olduğunu fark edecekti, Film Tepesi'nde yerini gösteren bir sinyal misali yanıp sönen cigarasıyla oturan adam. Daha sonraları bovling salonundan eve geçerken burada ne kadar sık durduğunu, ot içip yolun karşısındaki filmi izlediğini fark edecekti.

İhtiyar adam yardım aramak için kadını yalnız bırakıp giderken orada öylece oturamayacağına karar verdi. Cary sıradan iyi bir insandı, denk geldikçe insanlara memnuniyetle yardım ederdi.

Kıçının üstüne düşmemek için dallara tutunarak yokuştan aşağı indi. Yanından geçerken mopedine –sadık midillisine– şöyle bir dokundu. Kızıl Bayır Caddesi'ne çıkan park kapılarından birine ulaşınca minibüsün karşı tarafına varana dek kaldırımdan aşağı yürüdü. "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye seslendi.

Ancak daha sonraları, kafesteyken, neden park etmek için tam da o noktayı seçtiklerini merak edecekti, terk edilmiş bir Quik-Pik dükkânı pek de güzel manzaralı bir yer sayılmazdı.

"Kim var orada?" diye seslendi adam, sesinde endişe vardı.

"Adım Cary Dressler. Yardım..."

"Cary? Tanrım, tatlım, bu Cary!"

Cary görmeye çalışarak sokağa indi. "Küçük Top? Sen misin?"

Adam güldü. "Benim ben. Baksana Cary, karımın tekerlekli sandalyesinin aküsü bitti. Rampadan itebilir misin acaba?"

"Sanırım bunu başarabilirim," dedi Cary karşıdan karşıya geçerken. "Indy Jones sizi kurtaracak."

İhtiyar kadın güldü. "O filmi eski Bijou'da görmüştüm. Çok teşekkürler genç adam. İmdadımıza yetiştin."

Roddy Harris eşine, kurtarıcılarıyla nasıl tanıştıklarını anlattı. Cary sandalyenin kollarını tuttu ve onu rampaya çevirdi. Küçük Top ona alan açmak için geriye çekildi, bir eli tüvit ceketinin cebindeydi. Cary'nin kafası öyle dumanlıydı ki ensesine giren iğneyi hissetmedi bile.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

23 Temmuz 2021

1

Holly, Frederick Binası'ndan bir sokak ilerdeki Dördüncü Cadde belediye otoparkına vardı ve kartını okuttu. Bariyer kalkınca içeri girdi. Saat 8:35'ti, Penny Dahl'la görüşme için belirledikleri vakte nerdeyse yarım saat vardı ama Dahl da erken gelmişti. Volvo'nun onun olduğuna şüphe yoktu. İki yanına ve arkasına kızının büyük boy fotoğrafları yapıştırılmıştı. Arka camına KIZIMI GÖRDÜNÜZ MÜ, BONNIE RAE DAHL ve TEL. NO 216-555-0019 baskısı yapıştırılmıştı (*trafik kurallarına aykırı bu muhtemelen,* diye düşündü Holly).

Holly, Prius'unu onun yanına park etti ki bu hiç zor olmadı. Bolca boş yer vardı; normalde burası saat dokuzda ağzına kadar dolmuş, dışarı DOLU tabelası konmuş olurdu ama bu pandemiden önceydi. Artık çok sayıda insan evden çalışıyordu, tabii hâlâ çalışacak bir işleri olduğunu varsayarsak. Bir de çalışamayacak kadar hasta olmadıklarını. Hastaneler bir süreliğine boşalmıştı, derken Delta yeni numaralarla çıkagelmişti. Kapasiteleri henüz dolmamıştı ama o yolda ilerliyorlardı. Ağustosta hastalar yine koridorlarda ve kantinlerde yatmaya başlayabilirdi.

Bayan DAHL ortalıkta görünmediğinden ve Holly erken geldiğinden bir sigara yakıp fotoğrafları inceleyerek Volvo'nun etrafında dolaştı. Bonnie Dahl, Holly'nin beklediğinden hem daha

güzel hem de daha büyüktü. Yirmilerinin ortalarında olmalıydı. Dahl'ın Reynolds Kütüphanesi'ne bisikletle gidip gelmesi meselesi yüzünden daha genç bir kadın görmeyi beklediğini tahmin etti. Bir de Penny Dahl'ın sesinin Holly'ye ne kadar çok rahmetli annesini hatırlattığı vardı. Bonnie'nin on dokuz yirmi yaşlarındaki Holly gibi görüneceğini düşünmüş olmalıydı: bir deri bir kemik bir Emily Dickinson suratı, saçlar topuz ya da atkuyruğu olarak toplanmış, yüzünde sahte bir gülümseme (Holly fotoğrafının çekilmesinden nefret ederdi, hâlâ ediyordu), vücudunu sadece saklamayan, tamamen yok eden giysiler.

Bu kızın yüzüyse dünyaya açıktı, gülümsemesi geniş ve ışıl ışıldı. Sarı saçları kısaydı; dağınık, güneşten rengi açılmış bir kâkülü vardı. Arabanın yanlarındak fotoğraflar tam yüz portreleriydi, ama arkadakinde Bonnie bisikletindeydi, yanlarında yırtmaçları olan beyaz bir şort ve askılı bir bluz giymişti. Bedeninden utandığı yoktu.

Holly sigarasını bitirdi, eğilip kaldırıma sürterek söndürdü. Söndüğünden emin olmak için kararan ucuna dokundu, sonra da onu sallanan kapıların ardındaki çöp kutusuna fırlattı. Ağzına bir Life Saver şeker attı, maskesini taktı ve binaya doğru yürüdü.

2

Penny Dahl onu lobide bekliyordu, Holly maskeyle bile onun kızına ne kadar benzediğini görebiliyordu. Onun altmışlı yaşlarda olduğunu tahmin etti. Saçları boyansa güzel olabilirdi ancak fare grisi rengindeydi. *Ama derli toplu*, diye ekledi Holly ilk değerlendirmesine. Her zaman nazik olmaya çalışıyordu. Bayan Dahl'ın giysileri temizdi ama bulduğunu giymişti. Holly modayı takip eden biri değildi, aksine, ama o bluzla o pantolonu asla bir arada giymezdi. Karşısında, görünüşünü arka plana itmiş bir kadın vardı. N95'inin üstünde parlak kırmızı harflerle kızının adı yazıyordu.

"Merhaba Bayan Dahl," dedi. "Ben Holly Gibney."

Holly el sıkışmayı oldum olası sevmezdi ama dirseğini memnuniyetle uzattı. Penny Dahl kendi dirseğiyle onunkine vurdu. "Benimle görüştüğünüz için çok teşekkür ederim. Çok ama çok teşekkür ederim."

"Hadi yukarı çıkalım." Lobi boştu, asansörü beklemelerine gerek yoktu. Holly beşinci kata bastı. Penny'ye, "Geçen sene bu lanet şeyle başımız beladaydı ama artık tamir edildi," dedi.

3

Pete ve onlara yardımcı olan (ya da sadece orada takılan) Barbara Robinson yokken resepsiyon, tutulmuş bir nefes gibiydi. Holly kahve makinesini çalıştırdı.

"Bonnie'nin fotoğraflarını getirdim, on, on iki tane, hepsi kaybolmasından bir ya da iki yıl önce çekildi. Daha binlerce var ama daha genç zamanlarından, aradığınız kız da o hali değil, öyle değil mi? Mail adresinizi verirseniz telefonunuza gönderebilirim." Kesik kesik ve kuvvetli bir sesle konuşuyordu, yerinde durduğundan emin olmak için maskesine dokunup duruyordu. "Bunu çıkarabilirim bu arada. İki kere aşılandım ve negatifim. Daha dün gece evde test yaptım."

"Buradayken takalım olur mu? Benim ofisime geçince çıkarırız, kahve içeriz. Kurabiyem de var, Barbara –bazen yardıma gelen genç kadın– hepsini yemediyse tabii."

"Hayır, sağ olun."

Kurabiyelerin bittiğini görmek için gidip bakmasına gerek yoktu zaten. Barbara vanilyalı kurabiyelerin yanında kendine hâkim olamıyordu. "Arabanızdaki Bonnie fotoğraflarını gördüm bu arada. Çok çekici bir kadın."

Maskesinin ardında gülümseyince Penny'nin gözleri kırıştı. "Bence de. Tabii ben onun annesiyim, ne diyebilirim ki? Miss

Amerika değil ama lisedeyken balo kraliçesi seçilmişti. Kimse onun başından aşağı bir kova dolusu kan falan da dökmedi." Güldü, kahkahası da konuşması gibi keskindi. Holly onun histerikleşmemesini umuyordu. Üç haftanın ardından kadının bunu aşması gerekirdi ama belki de aşmamıştı. Holly hiç kızını kaybetmemişti, nasıl bir his olduğunu bilmiyordu. Ama Jerome ve Barbara'yı kaybettiğini düşündüğünde nasıl hissettiğini biliyordu: aklını yitiriyormuş gibi.

Holly bir postite e-posta adresini yazdı. "Evli misiniz Bayan Dahl?"

Dahl notu telefon kılıfının içine yapıştırdı. "Bana Penny demeye başlamazsanız çığlık atabilirim."

"Tamamdır Penny," dedi Holly, biraz da yeni müşterisinin bunu gerçekten yapacağını düşündüğü için.

"Boşandım. Herbert ve ben ilişkimizi üç yıl önce bitirdik. Kısmen siyasi görüş farklılıkları yüzünden –Trump'ı her şeyiyle destekliyordu– ama başka birçok neden de vardı."

"Bonnie bu konuda neler hissediyordu?"

"Gayet yetişkin bir tavırla yaklaştı konuya. Hem neden öyle yapmasın ki? *Yetişkindi* zaten. Yirmi bir yaşındaydı. Ayrıca Herbie'nin başında bir MAGA şapkasıyla eve geldiği ilk sefer onun yüzüne gülmüştü. Herbie... mmm... bundan pek memnun olmamıştı."

Hızlı konuşan, kırmızı kravatlı adamın bozduğu bir ilişki daha işte. Kader değil, tesadüf de.

Bu arada kahve olmuştu. "Kahvenizi nasıl seversiniz Penny? Çayım da var, Poland Water maden suyu da olabilir, Pete ya da Barbara..."

"Kahve olur. Sütsüz, sadece biraz şekerle."

"Getireyim de kendiniz koyun." Holly, Pete'in sipariş etme konusunda ısrar ettiği iki Finders Keepers kupasına kahve koydu. Başını kaldırmadan, "Seçeneklerden birini hemen eleyelim Penny. Eski eşinizin Bonnie'nin kaybolmasıyla bir ilgisi olabilir mi?" dedi.

O keskin kahkaha yeniden yükseldi, eğlenmekten çok gerginlikten atılan bir kahkahaydı. "O Alaska'da. Boşanmadan altı ay kadar sonra bir nakliye firmasındaki beyaz yaka iş için gitti. *Ayrıca* Covid'e yakalandı. İdolü maske takmayı reddettiği için Herb de reddetti. Bilirsiniz, Trumpçı ne görürse onu yapar. Yirmi dört yaşındaki kızını kaçırıp kaçırmadığını ya da beraber yaşamak için onu Juneau'ya taşınmaya ikna edip etmediğini soruyorsanız cevap hayır. İyileşmeye başladığını söylüyor..."

Bu Holly'nin aklına Pete'i getirdi.

"...ama görüntülü konuştuğumuzda hep öhö öhö öhö, hapşu hapşu hapşu." Penny bunu bariz bir memnuniyetle söylemişti.

4

Holly'nin ofisinde maskelerini çıkardılar. Müşteri sandalyesi muhtemelen iki metre ötede değildi ama ona yakındı. *Ayrıca*, dedi Holly kendi kendine, *mükemmel iyinin düşmanıdır.* iPad'inin not kısmını açıp, *Bonnie Rae Dahl, 24 yaşında, 1 Temmuz gecesi kayboldu*, yazdı. Bir başlangıç olsun.

"Bana en son görüldüğü zamanı anlatın, oradan başlayalım. Jet Mart dükkânında görüldüğünü söylemiştiniz?"

"Evet, Kızıl Bayır Caddesi'nde. Bonnie'nin şu yeni göl manzaralı sitelerde bir dairesi var, eski limanın olduğu yerde hani?"

Holly başını salladı. O bölgede bazı siteler vardı, daha fazlası da inşaat halindeydi. Yakında, o evlerden biri senin değilse gölü göremeyecektin.

"Jet Mart bisikletle eve gidiş yolunun ortasında. Kütüphaneden de onun evinden de iki buçuk kilometre mesafede. Oranın çalışanı Bonnie'yi tanıyor. 1 Temmuz'da sekizi dört geçe oradaymış."

Jet Mart uğrak yeri, yazdı Holly. Tuşlara, bakmadan, gözlerini Penny'den ayırmadan tıkladı.

"Güvenlik kamerası görüntüleri var bende. Onu da gönderirim ama şimdi görmek ister misiniz?"

"Gerçekten mi? Nasıl aldınız görüntüleri?"

"Dedektif Jaynes paylaştı benimle."

"Avukatınızın talebiyle mi?"

Penny şaşkın görünüyordu. "Avukatım yok. Upriver'daki evimi alırken birini tutmuştum ama ondan beri hiç avukatım olmadı. İstediğimde verdi bana görüntüleri."

Aferin Izzy'ye, diye düşündü Holly.

"Avukatım *olmalı* mı?"

"Size bağlı ama bence şu an avukata ihtiyacınız yok. Hadi videoyu izleyelim."

Penny ayağa kalkıp masanın etrafını dolaşacak oldu.

"Yok, bana verin sadece."

Çift aşılı olsun olmasın, dün gece evde test yapsın yapmasın, Holly kadının omzunun üstünden bakıp yüzünün yanında solumasını istemiyordu. Mesele sadece Covid de değildi. Virüs çıkmadan önce bile yabancıların kişisel alanına girmesinden rahatsız olurdu ve bu kadın onun için hâlâ bir yabancıydı.

Penny videoyu açıp telefonunu Holly'ye verdi. "Oynata basın."

5

Güvenlik kamerası yukardan bir açıdan aşağı bakıyordu ama görüntü cam gibi olmaktan çok uzaktı; kameranın lensini uzun süredir temizlememişlerdi, bir kere olsun temizledilerse tabii. Bira Mağarası denen bira dolapları, çalışan, ön kapı, minicik otopark ve Kızıl Bayır Caddesi'nin bir kısmı görünüyordu. Sol alt köşedeki saat göstergesi 20:04'ü gösteriyordu. Sağ alt köşedeki tarih göstergesi de 01/07/2021'i. Hava henüz kararmamıştı ama –Bob Dylan'ın dediği gibi*– kararmak üzereydi. Gökyüzünde

* Bob Dylan'ın "Not Dark Yet" şarkısı. *It's not dark yet, but it's getting there.* (ç.n)

hâlâ bolca ışık vardı, Holly'nin Bonnie'nin bisikletini park ettiğini, kaskını çıkardığını ve saçlarını savurduğunu görmesine yetiyordu, kızın saçları muhtemelen terliydi. Haziranın son haftası ve temmuzun ilk haftası çok sıcaktı. *Boktan* bir sıcaktı hatta.

Kaskını bisikletinin selesine koydu ama dükkâna sırt çantasını çıkarmadan girdi. Taba rengi pantolon ve sol göğsünün üstünde Bell Üniversitesi yazan, yazının üstünde de çan kulesi logosu olan polo yakalı bir tişört giyiyordu. Video sessizdi tabii ki. Holly bu kısa filmi; temiz, iyi ışıklandırılmış bir yerden, bilinmeyene giden birini izleyen herkesin hissettiğini tahmin ettiği bir büyülenmeyle izledi.

Bonnie Rae, arka taraftaki dolaba gidip bir şişe içecek aldı, Coca Cola ya da Pepsi gibi görünüyordu aldığı. Kasaya doğru ilerlerken atıştırmalık rafına göz attı. Bir paket aldı. Ho Hos ya da Yodels rulo kek olabilirdi, bir önemi yoktu çünkü yerine bıraktı, Holly zihninde Charlotte Gibney'nin, *genç kız formumu korumalıyım*, diyen sesini duyabiliyordu.

Kasada kasiyerle (orta yaşlarında, kelleşen, İspanyol kökenli biriydi) kısa bir sohbet etti. Komik bir şeyler olmalıydı çünkü ikisi de güldüler. Bonnie çantasını tezgâha koydu, tokasını çözüp kapağını açtı, içeceğini çantasına koydu. Çanta, işte giydiği ayakkabıları, belki bir de telefonunu ve bir iki kitabını koyabileceği kadar büyüktü. Çantayı tekrar omuzlarına taktı ve kasiyere bir şey daha söyledi. Adam ona para üstünü verip başparmağını kaldırdı. Bonnie çıktı. Kaskını taktı. Bisikletine bindi. Sürüp gitti... artık nereye gittiyse.

Holly başını kaldırıp telefonu geri verdiğinde Penny Dahl ağlıyordu.

Gözyaşlarıyla başa çıkmak Holly için zordu. Fare altlığının yanında bir kutu peçete vardı. Göz teması kurmadan kutuyu Penny'ye doğru itti, bir yandan da altdudağını kemiriyor, canı sigara istiyordu. "Üzgünüm. Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Penny ona bir buket Kleenex peçetenin ardından baktı. "Biliyor musunuz?" Bunu adeta meydan okur gibi sormuştu.

Holly iç çekti. "Hayır, muhtemelen bilmiyorum."

Aralarında bir an sessizlik oldu. Holly, Penny'ye yakın zamanda annesini kaybettiğini söylemeyi düşündü ama bu aynı şey değildi. Sonuçta o annesinin nerede olduğunu biliyordu: Sedir Mezarlığı'nda toprak ve çimenin altındaydı. Penny Dahl sadece, hayatında kızının olması gereken yerde bir boşluk olduğunu biliyordu.

"Kızınızın kaskını merak ediyorum. Bisiklet bulunduğunda o da orada mıydı?"

Penny'nin ağzı açık kaldı. "Hayır, sadece bisiklet. Biliyor musunuz Dedektif Jaynes bunu hiç sormadı ve benim de hiç aklıma gelmedi."

Holly, Penny'yi affetti ama Izzy Jaynes gözünden biraz düştü. "Peki ya çantası?"

"Yok ama böyle olması beklenir zaten değil mi? Bisikletinden inince çantanı çıkarmayabilirsin, dükkâna da çantayla girmiş ama kaskını sürekli takmazsın değil mi?"

Holly cevap vermedi çünkü bu bir sohbet değil, sorguydu. Elinden geldiğince nazik davaranacaktı ama sonuçta bu bir sorguydu.

"Olup biten her şeyi anlatın Penny. Bildiğiniz her şeyi. Bonnie'-nin Reynolds Kütüphanesi'nde ne iş yaptığıyla ve o akşam çıktığında ne yaptığıyla başlayın."

6

Bell Fen Edebiyat Fakültesi kampüsündeki Reynolds Kütüphanesi'nde dört yardımcı kütüphaneci vardı. Yaz boyunca kütüphane yedide kapanıyordu. Kütüphane müdürü Matt Conroy bazen kapanışa kadar kalıyordu ama o akşam kalmamıştı. Marga-

ret Brenner, Edith Brookings, Lakeisha Stone ve Bonnie Dahl beş geçe son birkaç kişiyi de kütüphaneden çıkarmıştı. Kütüphaneyi kilitleyip çıkmadan önce kütüphaneye dağılmış, kapanış zilini duymayan ya da bir sayfa daha okumak ya da son bir not daha almak için zili duymazdan gelen birileri varsa diye kitaplıkları hızlıca bir taramışlardı. Bonnie annesine bazen okuma odasında ya da kitaplıkların yanında uyuyakalmış birilerini bulduklarını, birkaç kez de tutkularına yenik düşmüş çiftlere denk geldiklerini anlatmıştı. *Cürmümeşhut halinde*, diyordu buna. Ana kattaki ve üçüncü kattaki tuvaletleri de kontrol ediyorlardı. O gece tüm müşteriler gitmişti.

Dördü dinlenme odasında bir şeyler atıştırmış, hafta sonu planlarından bahsetmişlerdi, sonra da ışıkları kapatmışlardı. Lakeisha, Smart arabasına binip uzaklaşmış, Bonnie bisikletine binip stüdyo dairesine doğru yola çıkmış ama oraya hiç varamamıştı. Penny ertesi sabah Bonnie'yi arayıp ilk çalışta sesli mesajla karşılaşınca pek endişelenmemişti.

"Cuma veya cumartesi gecesi gelip Netflix veya Hulu'dan bir şey izlemek ister mi diye soracaktım," dedi Penny ve ekledi, "Mısır patlatacaktım."

"Bu kadar mı?" Holly yalanın kokusunu Bill Hodges kadar iyi alamıyordu ama birilerinin gerçekleri gizlediğini anlamakta iyiydi.

Penny kızardı. "Eh... iki gece öncesinde tartışmıştık. Kavga biraz ileri gitti. Anneler ve kızları, bilirsin işte. Filmlerle barışırız biz. İkimiz de film izlemeyi seviyoruz ve artık izleyecek bir sürü şey var, değil mi?"

"Evet," dedi Holly.

"Telefonda başka biriyle konuştuğunu ve bana geri döneceğini varsaydım."

Ama geri aramamıştı. Penny onda, sonra on birde yeniden denemiş ve aynı sonuçla karşılaşmıştı: Bir kere çalıp sesli mesaja geçiyordu. Bonnie'nin ona hâlâ kızgın olup olmadığını sormak

için Lakeisha Stone'u, Bonnie'nin kütüphane ekibindeki en yakın arkadaşını, aramıştı. Lakeisha bilmediğini söyledi. Bonnie o sabah işe gelmemişti. İşte Penny o zaman endişelenmeye başlamıştı. Kızının dairesinin anahtarı vardı onda, arabayla oraya gitti.

"Bu saat kaçtaydı?"

"Endişeliydim, saate bakmadım. Öğlen civarıdır sanırım. Covid kapmasından falan korkmuyordum –hep önlemlerini alıyordu ve oldum olası sağlıklıdır– ama bir kaza geçirdiğini düşünüp duruyordum. Duşta kaydığını falan."

Holly başını salladı ama güvenlik kamerası görüntülerini düşündü. Bonnie Rae dükkâna girdiğinde maske takmıyordu, kasadaki adam da takmıyordu. Hep önlem aldığı söylenemezdi.

"Dairesinde yoktu, her şey normal görünüyordu, ben de kütüphaneye geçtim, artık gerçekten endişelenmeye başlamıştım, kütüphaneye de hâlâ gitmemişti, arayıp haber vermemişti. Polisi arayıp kayıp kişi ihbarında bulunmaya çalıştım ama –yirmi dakika hatta bekletildikten sonra– konuştuğum adam bana yetişkin olmayan biri için en az kırk sekiz, yasal olarak reşit sayılan biri için en az yetmiş iki saat geçmesi gerektiğini söyledi. Ona Bonnie'nin telefonuna cevap vermediğini, telefonunun kapalı olduğunu anlattım ama pek ilgilenmedi. Bir dedektifle konuşmayı talep ettim ve hepsinin meşgul olduğunu söyledi."

Evine dönen Penny o akşam altıda Bonnie'nin arkadaşı Lakeisha'dan bir telefon almıştı. Bir adam, kamyonetinin arkasında mavi beyaz Beaumont City bir bisikletle Reynolds'a gitmişti. Bu tip bisikletlerin arka bagajı vardı ve Bonnie bu bagaja BEN ♥ REYNOLDS KÜTÜPHANESİ çıkartması yapıştırmıştı. Adam, Marvin Brown, bisikletin kütüphanede çalışan ya da kütüphaneye çok sık gelip giden birine ait olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Aksi halde bisikleti muhtemelen karakola götürmeliydi. Seledeki not yüzünden.

"*Bu kadarı yeter* yazan not," dedi Holly.

"Evet." Penny'nin gözleri yeniden yaşlarla doldu.

"Ama kızınızın intihara meyilli olduğunu düşünmüyorsunuz?"

"Tanrım, hayır!" Penny, Holly onu tokatlamış gibi geriye çekildi. Yanağından bir damla yaş süzüldü. "Tanrım, hayır! Dedektif Jaynes'e de aynını söyledim!"

"Devam edin."

Tüm çalışanlar bisikleti tanımıştı. Kütüphane müdürü Matt Conroy polisi aramıştı, Lakeisha da Penny'yi.

"Bir anda adeta yıkıldım," dedi Penny. "İzlediğim tüm katil filmleri gözlerimin önünde çaktı."

"Bay Brown bisikleti nerede bulmuş?"

"Kızıl Bayır'da Jet Mart'ın iki üç sokak aşağısında. Parkın karşısında bir araba tamir dükkânı var. Bay Brown'ın da şehrin diğer tarafında bir tamirci dükkânı var ve sanırım işleri büyütmek istiyor. Orada bir emlakçıyla buluşmuş. Bisikleti beraber incelemişler." Penny yutkundu. "İkisi de seledeki o nottan rahatsız olmuş."

"Bay Brown'la konuştunuz mu?"

"Hayır, Dedektif Jaynes konuştu. Onu aradı."

Yüz yüze görüşme yapılmamış, yazdı Holly, gözlerini yine gözyaşlarını silen Penny'den hiç ayırmadan. Marvin Brown'ın ilk iletişime geçeceği kişi olabileceğini düşündü.

"Bay Brown ve emlakçı bisiklet konusunda ne yapmaları gerektiğini tartışmışlar, Bay Brown da eh, kamyonetime atıp kütüphaneye götürebilirim, demiş, tamirci dükkânına baktıktan sonra da dediğini yapmış."

"İlk kim oradaymış? Brown mı, emlakçı mı?"

"Bilmiyorum. Önemli bir şey gibi gelmedi."

Önemli olmayabilirdi ama Holly öğrenmeye niyetliydi. Çünkü bazen katiller kurbanlarının cesedini "bulurdu" ve bazen kundakçılar itfaiyeyi arardı. Bu onlara heyecan veriyordu.

"O zamandan beri bir gelişme var mı?"

"Hiçbir şey yok," dedi Penny. Gözlerini sildi. "Sesli mesaj kutusu doldu ama bazen yine de arıyorum. Sesini duymak için işte."

Holly yüzünü buruşturdu. Pete müşterilerin kederli hikâyelerine eninde sonunda alışacağını, kalbinin nasır tutacağını söylüyordu ama henüz nasır tutmamıştı ve Holly asla tutmamasını umuyordu. Pete'de bu nasırlar oluşmuş olabilirdi, Izzy Jaynes'de de ama Bill'de hiç yoktu. O hep önemserdi. Buna engel olamadığını söylerdi.

"Peki ya hastaneler? Onları kontrol etmişlerdir herhalde?"

Penny güldü. Kahkahasında hiç neşe yoktu. "Telefona cevap veren polise sordum –bana tüm dedektiflerin meşgul olduğunu söyleyen hani– bunu o yapabilir mi yoksa ben mi yapmalıyım diye. Benim yapmam gerektiğini söyledi. Senin kaçak kızın, senin işin. Bonnie'nin kaçtığını düşündüğü apaçık ortadaydı. Mercy'yi aradım, St. Jones'u aradım, Kiner Memorial'ı aradım. Bana ne dediler biliyor musunuz?"

Holly bildiğine emindi ama Penny'ye müsaade etti.

"*Bilmediklerini söylediler.* Yetersizlikte son nokta."

Kadının aklı başından gitmişti, bu yüzden Holly, odağı kayıp kızı dışında hiçbir şeyle ilgilenmeyeceği kadar daralmasa bunu gayet açıkça göreceğini ona söylemeyecekti: Buradaki ve orta batının her yerindeki hastaneler çok yoğundu. Çalışanlar –sadece doktor ve hemşireler değil, herkes– Covid hastalarının istilasına uğramıştı. Dünkü gazetenin ilk sayfasında bir hastayı Mercy Hastanesi yoğun bakım ünitesine taşıyan maskeli bir hademenin resmi vardı. Bilgisayar üzerinden kayıt tutma sistemi olmasa şehir hastanesinin yatılı kaç hastası olduğuna dair bile bir fikri olmayabilirdi. Şu halde bilgiler, hasta insan selinin çok arkasında kalıyor olmalıydı.

Tüm bunlar bittiğinde, diye düşündü Holly, *kimse gerçekten yaşandığına inanmayacak. İnanırlarsa da* nasıl *olduğunu anlamayacak.*

"Dedektif Jaynes o zamandan beri sizinle iletişim halinde mi?"

"Üç haftada iki kere görüştük," dedi Penny. Sesinde huysuzluk vardı, Holly buna hakkı olduğunu düşünüyordu. "Bir kere

evime geldi –on dakikalığına– bir kere de aradı. Bonnie'nin fotoğrafı var onda, fotoğrafı ülke çapında bir kayıp kişi veritabanı olan NamUs'a* koyduğunu söyledi, bir de NCMEC'e**, o da..."

"Ulusal Kayıp ve İstismara Uğramış Çocuklar Merkezi," dedi Holly, bunun Bonnie Dahl bir çocuk olmasa da Izzy'nin payına iyi bir karar olduğunu düşünerek. Kaybolan kişi genç ve kadınsa polisler genelde orada paylaşıyordu. Genç kadınlar açık ara en çok kaçırılan kişilerdi. Tabii aynı zamanda en çok evden kaçanlardı.

Ama, diye düşündü, *yirmi dört yaşında bir kadın pılını pırtını toplayıp başka bir yerde hayatına yeniden başlamak isterse buna kaçak diyemezsin.*

Penny titrek bir nefes aldı. "Polisten fayda yok. Sıfır. Jaynes tabii kaçırılmış olabilir ama not sadece gittiğini düşündürüyor diyor. Ama neden kaçsın ki? *Neden*? Güzel bir işi var! Terfi almak üzere! Lakeisha'yla iyi arkadaş! Ve sonunda o rezil erkek arkadaşından da kurtuldu!"

"Rezil erkek arkadaşının adı ne?"

"Tom Higgins." Burnunu kırıştırdı. "Havaalanı alışveriş merkezindeki ayakkabı mağazasında çalışıyordu. Derken alışveriş merkezi ilk Covid dalgasında kapandı. Kiradan kurtarmak için Bonnie'nin yanına taşınmaya çalıştı ama Bonnie istemedi. Bu konuda büyük bir kavga ettiler. Bon ona bu işin bittiğini söyledi. O da kahkaha atıp onu kovamayacağını, istifa ettiğini söyledi. Çok orijinal bir şey söylemiş gibi. Muhtemelen o öyle olduğunu düşünmüştür."

"Sizce onun Bonnie'nin kaybolmasıyla bir ilgisi var mıdır?"

"Hayır." Bu hareket konuyu sonlandırırmış gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. Holly bekledi –bu tekniği ona Bill Hodges öğretmişti– ve Penny sonunda sessizliği doldurdu. "O adam nasıl yapılır videosu izlemeden burnunu bile silemezdi. Ayrıca *hiç* ol-

---

* *The National Missing or Unidentified Persons System.* Ulusal kayıp ve kimliği teşhis edilemeyen kişiler sistemi. (ç.n.)

** *The National Center for Missing and Exploited Children.* (ç.n.)

gun birisi değildi. Bonnie onda ne gördü hiç anlamadım, o da hiç açıklayamadı zaten."

Bachelor in Paradise'daki kaslı tiplerin hayranı olan Holly'nin, Bonnie'nin onda ne görmüş olabileceğine dair iyi bir fikri vardı. Söylemek istemiyordu ve söylemesine gerek de kalmadı. Penny onun yerine söyledi.

"Yatakta harika olmalı, uzun giden adamlardan."

"Adresi var mı?"

Penny telefonuna baktı. "2395 Eastland Caddesi. Gerçi hâlâ orada mı yaşıyor bilmiyorum."

Holly adresi kaydetti. "Notun fotoğrafı var mı?"

Vardı, Penny fotoğrafı Marvin Brown bisikleti getirdiğinde Lakeisha Stone'un çektiğini söyledi. Holly fotoğrafı inceledi ve gördüklerinden hiç hoşlanmadı. Ayrık ayrık yazılmış büyük harfler özenle şu cümleyi oluşturuyordu: BU KADARI YETER.

"Bu kızınızın yazısı mı?"

Penny artık aklı durmuş gibi iç çekti. "Olabilir ama emin olamıyorum. Kızım pek eliyle yazı *yazmaz*. Bugünlerde hiçkimse yazı yazmıyor, imzaları dışında, o da zor okunuyor; sadece karalama gibi. Genelde hepsi büyük harflerle baskı gibi yazmaz ama eğer söylediği şeyi... bilemiyorum..."

"Vurgulamak istediyse?"

"Evet. O zaman yazabilir."

Haklı olabilir, diye düşündü Holly, ama amacı buysa daha da büyük harflerle yazmaz mıydı? BU KADARI YETER değil de BU KADARI YETER? Hatta belki sonuna bir iki ünlem koyarak? Hayır, Holly bu notu pek ikna edici bulmuyordu. Notu Bonnie'nin yazmadığına inanmaya hazır değildi ama Bonnie'nin yazdığına inanmaktan da çok uzaktı.

"Lütfen bunu da kızınızın fotoğraflarıyla beraber gönderin. Peki ya siz Penny? Siz nerede yaşıyorsunuz?"

"Renner civarı. 883 Renner, Upriver'da."

Holly bunu da notlarına ekledi, aynı yere, *P ve B tartışmış, P kavganın biraz ileri gittiğini söylüyor,* da yazmıştı.

"Peki siz ne iş yapıyorsunuz?"

"Havaalanına giden yeni otoyoldaki NorBank şubesinin kredi bölümü müdürüyüm. En azından öyleydim ve sanırım yeniden olacağım. NorBank geçici olarak üç şubesini kapattı, şubelerden biri de benimkiydi."

"Evden çalışmıyor musunuz?"

"Hayır. Hâlâ maaşımı alıyorum ama. Tüm bu... *karmaşanın* içinde tek iyi haber bu. Bu arada unutmadan, size çek vermem gerekiyor." Çantasını açıp karıştırmaya başladı. "Daha fazla sorunuz da olmalı."

"Olacak ama başlamama yetecek kadar bilgi var elimde."

"Ne zaman haber alacağım sizden?" Penny hızlı ve becerikli hareketlerle, hiçbir boşlukta durmadan çeki dolduruyordu. O da baskı gibi yazmıyordu, küçük, yuvarlak, aşırı düzgün bir yazısı vardı.

"Bana başlamam için yirmi dört saat verin."

"Ondan önce paylaşmaya değer bir şey bulursanız arayın beni. Ne zaman olursa. Gece gündüz fark etmez."

"Bir şey daha var." Normalde kişisel meselelere değinmekten çekinirdi, özellikle de karşı tarafa zıtlaşma gibi görünecekse ama bu sabah tereddüt etmedi. Bu işe girmişti artık, çözmek istediği karmakarışık bir düğüm gibiydi. "Şu kavgayı anlatsanıza. Hani ileri gideni."

Penny bir kez daha kollarını göğsünde kavuşturdu, bu sefer daha sıkı hem de. Holly savunmacı beden dilini bolca kişisel deneyiminden tanıyordu. "Önemli bir şey değildi. Bir bardak suda fırtına kopardık işte."

Holly bekledi.

"Zaman zaman tartışıyoruz, aman ne büyük şey. Hangi anne kız tartışmaz ki?"

Holly bekledi.

"Eh," dedi Penny sonunda, "bu belki biraz daha ciddiydi. Çıkarken kapıyı çarptı. İyi huylu bir kızdır, bu ona pek uyan bir hareket değildi. Biz... Tom hakkında da kötü tartışmalar yaşadık ama evden kapıyı çarpıp çıkmamıştı hiç. Ona küfrettim. Ona inatçı sürtük dedim. Tanrım, keşke bunu geri alabilsem. Sadece, 'Tamam Bon, unutalım gitsin,' desem. Ama insan hiç bilemiyor, değil mi?"

"Konu neydi?"

"NorBank'te çok güzel bir pozisyon açılmıştı. Kayıt tutma ve envanter yönetimi. Dizim yapma. Ön büro, evden çalışma garanti, şu anda yaşadıklarımızı göz önünde bulundurursak kulağa harika gelmiyor mu? Ona başvurması için uğraşıyordum, sayılarla arası çok iyidir ve insanlarla gerçekten çok iyi anlaşır ama başvurmak istemedi. Ona maaşının ciddi anlamda artacağını, yan hakları ve çalışma saatlerinin düzgün olduğunu anlattım. Hiçbir şey onu ikna edemedi. Bayağı inatçı olabiliyor."

Bak şu konuşana, diye düşündü Holly, kendi annesiyle kavgalarını hatırlamıştı, özellikle de Bill Hodges'la çalışmaya başladıktan sonraki kavgalarını. O ve Bill'in, Brady Hartsfield tarafından ele geçirilen –bunu dile getirmenin başka bir yolu yoktu gerçekten– bir doktorun peşinden koşarken az daha öldürülmelerinin ardından annesiyle saçma kavgalar etmişlerdi.

"Ona bankada çalışırsa bir kere olsun düzgün kıyafetler alabileceğini ve hippi gibi giyinmek zorunda kalmayacağını söyledim. Bana güldü. İşte o zaman ona sürtük dedim."

"Başka bir tartışmanız var mı? Basılan bam telleri?"

"Hayır. Yok." Holly onun yalan söylediğini biliyordu, üstelik sadece tuttuğu özel dedektife değil.

Holly bir not daha yazdı, sonra kalkıp maskesini taktı.

"İlk olarak ne yapacaksınız?"

"Izzy Jaynes'i arayacağım. Benimle konuşur sanırım. Birkaç yıllık tanışıklığımız var."

Ve kamyonetli adam Brown'dan da önce Lakeisha Stone'la konuşmak istiyordu. Çünkü Lakeisha ve Bonnie yakın arkadaşsa –hatta kankaysa– Lakeisha'nın bu anne ve kızın nasıl geçindiğine dair daha iyi bir fikri olabilirdi. Kapı çarpmalı tartışma olsun olmasın, Holly bu işe kendi annesi ile Bonnie'nin annesini aynı kefeye koyarak başlamak istemiyordu.

Dava sen değilsin, demişti Bill bir keresinde ona. *Asla dava olduğunu düşünme hatasına düşme. Bunun asla faydası dokunmaz ve genelde işleri daha da beter hale sokar.*

22-25 Kasım 2018

1

Em bu seferkinden hoşlanmamıştı.

Cary Dressler'dan da hoşlanmamıştı tabii, Castro'dansa nefret etmişti, İspanyol çingenesi *maricon*. Ama bu kız, Ellen Craslow, ikisinden de farklıydı. Kadın olduğu için mi? Em buna pek inanmıyordu.

Tepsiyle bodrum merdivenlerini indi. Tepside neredeyse bir kiloluk ciğer vardı, pişirilmemişti ve kendi suyunda yüzüyordu. Kroger'daki fiyatı 3,22 dolardı. Et şu sıralar çok pahalıydı ve son parça ziyan olmuştu. Aşağı indiğinde et, kurt ve sinek kaynıyordu. Bu her yanı kapalı odaya nasıl ve bu kadar hızlı girmişlerdi, hiç anlayamıyordu. Mutfağa açılan kapının altındaki boşluk bile kapatılmıştı.

Kız hücrenin parmaklıklarında ayakta duruyordu. Uzundu, kakao rengi bir teni vardı. Saçları derli toplu, kısa ve koyu renkti. Merdivenin dibindeyken Em onun saçlarını pekâlâ bone sanabilirdi. Yaklaşınca Ellen'ın dudaklarının çatladığını ve yer yer yaralar çıktığını gördü. Ama kız ağlamıyor ya da yalvarmıyordu. İkisini de hiç yapmamıştı. En azından şimdiye dek.

Em tepsiden ciğer tabağını alıp beton zemine koydu. Bunu eğilerek yapmak yerine bir dizinin üstüne çökerek yaptı. Siyatiği kötü durumdaydı ama kötüyü idare edebilirdi. Ama sızladığında, her bir adım ıstıraba dönüştüğünde... o başka bir hikâyeydi.

Fırçayı alıp tabağı kafese doğru itti. Kırmızı sıvı çalkalandı. Ve Ellen Craslow daha önce yaptığı gibi kapağı ayağının yan tarafıyla kapattı.

"Sana söyledim, veganım ben. Hiç dinlemiyor gibisin."

Em'in içinden onu fırçanın katiliyle dürtmek geldi ama bu isteğini bastırdı. Sadece kız ucunu yakalarsa diye de değil. Duygularını göstermemeliydi. Castro ve Dressler gibi bu kadın da kafesteki bir hayvandı. Besi hayvanı. Hayvanı dürtmek çocukçaydı. Ona kızmak çocukçaydı. Hayvanı ancak *eğitebilirdin.*

Ellen protein içeceğini de reddetmişti. Uyandığında kafeste olan iki küçük suyu da içmişti, ilkini tek seferde. İkinciyle uzun süre idare etmişti ama artık ikisi de bitmişti. Em önlüğünün cebinden bir su daha çıkardı. "Yemeğini yediğinde Ellen, bunu alabilirsin. Vegan olman bedeninin umurunda değil. Onun yemek yemesi gerek." Şişeyi uzatıp gösterdi. "Ve içmesi."

Ellen hiçbir şey söylemedi, sadece parmaklıkları gevşekçe kavradı ve ayağıyla kapağı engelleyerek Em'e bakıp orada öylece durdu. Bu bakışı sinir bozucuydu. Em sinirinin bozulmasını istemiyordu ama hayvanat bahçesine gidip bir kaplanla bakışsa da böyle hissedeceğini söylüyordu kendine.

"Yemeği bırakayım, değil mi? Geri döndüğümde tabak bitmiş olursa –yemeğin suyu da– suyu alabilirsin."

Cevap yoktu, hayvan olsun olmasın Profesör Emily Harris (emekli) öfkelendiğini fark etti. Hayır, hiddetlenmişti. Castro yemişti, Dressler yemişti, eninde sonunda Ellen da yiyecekti. Kendine hâkim olamayacaktı. Em arkasını dönüp merdivenleri çıkmaya başladı.

Kız, "Korkunç değil mi?" dedi.

Em irkilerek arkasını döndü.

"İnsanların senin istediğini yapmaması. Korkunç değil mi? Senin için yani." Ve kız çekinmeden bir de gülümsedi!

Sürtük, diye düşündü Emily, sonra da günlüğü dışında hayatta asla söylemeyeceği bir şey daha: İnatçı zenci sürtük!

Em (nazikçe), "Bugün Şükran Günü Ellen. Şükret ve ye," dedi.

"Bana salata getir," dedi Ellen. "Sos olmasın. Onu yerim."

Şu cürete bak! diye düşündü Em. *Ben garsonum sanki! Hanımefendinin hizmetçisiyim!*

Bunun üstüne sonrasında kendine dair çok fazla şeyi açık ettiği için pişmanlık duyacağı bir şey yaptı. Önlüğünün cebinden su şişesini çıkardı, ağzına dayayıp içti. Sonra suyun geri kalanını tırabzana döktü.

Kız hiçbir şey demedi.

2

Bir gün sonra.

Profesör Rodney Harris (Fen Bilimleri, emekli) kafesin önünde durmuş, derin derin düşünüyordu. Ellen Craslow da gayet sakin, ona bakıyordu. Ya da öyle görünüyordu. Dudakları artık bir iki yerde su toplamıştı, alnı sivilcelenmişti, cildinin o pürüzsüz kakao rengi güzelliği kül rengine dönmüştü. Ama gözleri –sarsıcı bir yeşil– gittikçe çöken yuvalarında parıl parıl parlıyordu.

Roddy saygıdeğer bir biyolog ve beslenme uzmanıydı. Emekli olmadan önce, öğrencilerinin bazen saygı duyduğu, daha çok ise korktuğu bir öğretmendi. Yayımlanan işlerinin bibliyografyası on, on iki sayfayı doldururdu ve hâlâ çeşitli dergilerde meslektaşlarıyla heyecanlı atışmalar sürdürüyordu. Kendisini bu meslektaşlar arasındaki en iyi kişi olarak görmesi ona hiç de kibirli bir davranış gibi gelmiyordu. Bilge birinin bir zamanlar dediği gibi: *Doğruysa övünmek sayılmaz.*

O bu kıza Em gibi kızgın değildi (Em kızgın olmadığını söylüyordu ama elli yıldan uzun süredir evliydiler ve Em'i, Em'in kendini tanıdığından daha iyi tanıyordu) ama Ellen kesinlikle kafasını karıştırıyordu. Uyandığında, diğerleri gibi, sersemlemiş

olması gerekirdi, deneklerini bayıltmak için güçlü bir ilaç kullanıyorlardı ama o sersemlemiş gibi *görünmüyordu*. İlacın akşamdan kalma etkileri sürüyorsa da –ki sürüyor olmalıydı– bundan şikâyet etmedi. Çığlık çığlığa yardım istemedi, Cary Dressler neredeyse anında çığlık atmıştı (*baş ağrısını bir o kadar kötüleştirmiştir*, diye düşündü Rodney), Jorge Castro da en sonunda bağırmıştı. Ve tabii kız yemek yemeyi reddediyordu, hem de artık neredeyse üç gün olmasına rağmen, ona verilen suyu bitireli de iki günü geçmişti.

Em'in dün aşağı indirdiği ciğer koyulaşmış ve kokmaya başlamıştı. Hâlâ yenilebilir haldeydi ama yakında yenilebilir olmaktan çıkacaktı. Birkaç saat sonra, eti yese bile muhtemelen kusardı ve her şey boşa gitmiş olurdu. Bu arada zaman hızla akıp gidiyordu.

"Yemek yemezsen açlıktan öleceksin tatlım," dedi eski öğrencilerinin tanıyamayacağı yumuşak bir sesle. Roddy ders verirken hızla, heyecanla, hatta bazen tizleşen bir sesle konuşurdu. Midenin mucizelerinden bahsederken –seröz zar, pilor, onikiparmak bağırsağı– sesi bazen nerdeyse çığlık atıyormuş gibi tizleşirdi.

Ellen hiçbir şey demedi.

"Vücudun çoktan kendini yemeye başladı. Yüzünden, kollarından, hafif kambur duruşundan anlaşılıyor..."

Hiçbir şey demedi. Gözleri onun üzerindeydi. Ne istediklerini sormadı, bu da şaşırtıcı ve (açıkçası) biraz rahatsız ediciydi. Kim olduklarını biliyordu, onu bırakırlarsa insan kaçırmaktan (ki birçok suçun ilkiydi bu) tutuklanacaklarını, dolayısıyla onu *bırakamayacaklarını* biliyordu, ama hiç pazarlık etmemiş, yalvarmamıştı. Sadece açlık grevine girmişti. Em'e memnuniyetle salata yiyeceğini söylemişti ama bu söz konusu bile değildi. Soslu ya da sossuz olsun, salata kutsal değildi. Et kutsaldı. Ciğer kutsaldı.

"Seninle ne yapacağız tatlım?" dedi hüzünle.

Bu noktada bir esirin –normal bir esirin–, *beni bırakın, kimseye bir şey söylemem*, gibi gülünç bir şey demesini beklerdi. Aç, susuz olsun olmasın, bu kız daha akıllıydı.

Roddy üzerinde ciğer parçası olan tabağı biraz daha yakınına itti. "Bunu yersen gücünün bir anda geri döndüğünü hissedeceksin. Olağanüstü bir his olacak." Küçük bir şaka yapmaya çalıştı. "Seni kısa sürede etobura dönüştürürüz."

Hâlâ cevap yoktu, o yüzden merdivenlere yöneldi.

Ellen, "Onun ne olduğunu biliyorum," dedi.

Adam geri döndü. Kız atölyenin uzak köşesindeki büyük sarı kutuyu işaret ediyordu. "Talaş makinesi. Ağız kısmını görmeyeyim diye duvara döndürmüşsünüz ama onun ne olduğunu biliyorum. Amcam tüm hayatı boyunca kuzey ormanlarında çalıştı."

Rodney Harris o yaşında artık hiçbir şeyin onu şaşırtmayacağını sanırdı ama bu kadın sürprizlerle doluydu. Olağanüstüydü, sayı sayabilen mucize bir köpek bulmak gibiydi.

"Benden öyle kurtulacaksınız, değil mi? Hortumdan koca bir poşete akacağım ve poşet göle atılacak."

Roddy ağzı açık bakakaldı.

"Sen nereden... neden böyle bir şey düşündün?"

"Çünkü en güvenli yer orası. *Dexter* diye bir dizi var, insanları öldürüp onları Meksika Körfezi'ne atan bir adamla ilgili. Belki izlemişsindir."

Tabii ki izlemişlerdi.

Bu korkunçtu. Kız sanki aklını okuyordu. *Akıllarını*, çünkü konu tutsakları –ve kutsallık– olunca o ve Em'in aklı benzer çalışıyordu.

"Bir teknen var. Değil mi Profesör Harris?"

Bu kız bir hataydı. Farklıydı, aykırıydı, onun gibisine daha yüz yıl rastlanmazdı.

Roddy başka hiçbir şey söylemeden yukarı çıktı.

3

Em çalışma odasındaydı. Oda yerden tavana kadar uzanan raflardaki kitaplarla öyle tıkış tıkıştı ki masaya çok az yer kal-

mıştı. Kitaplardan bir kısmı kapağına düzgün matbaa harfleriyle YAZI ÖRNEKLERİ basılmış kalın bir dosyaya yer açmak için bir köşeye kaldırılmıştı.

Masaüstü bilgisayarının iki yanında iki çerçeveli fotoğraf vardı. Bir tanesinde çok genç bir Roddy ve Em vardı, Roddy'nin üzerinde bir smokin (kiralık) Em'in üzerinde geleneksel beyaz bir gelinlik vardı (ailesi satın almıştı). Diğer fotoğraftaysa çok daha yaşlı bir Roddy ve Em vardı, Roddy uyduruk bir kaptan şapkası takmıştı, Em'in başındaysa kuaförde yapılan buklelerine yandan, çapkınca oturtulmuş beyaz ve yuvarlak bir denizci şapkası vardı. Yeni satın aldıkları (çok az kullanılmış) Mainship 34 teknelerinin yanında duruyorlardı. Em'in bir elinde ucuz bir şişe şampanya vardı, bunu birazdan tekneleri *Marie Cather*'ı kutsamak için kullanacaktı –Marie botanikçi *Marie* Stropes'tan geliyordu, *Cather* da yazar Willa Cather'dan. Evlilikleri hep bir ortaklık gibi sürmüştü.

Em bilgisayarının ekranından kafesindeki şiltede oturan Ellen Craslow'u seyrediyordu, kız bağdaş kurmuş, başını ellerine dayamıştı, omuzları sarsılıyordu. Roddy daha yakından bakmak için Em'in omzunun üzerinden eğildi.

"Sen gidene kadar orada durdu, sonra da yığılıverdi," dedi Em, biraz da keyiflenerek.

Kız başını kaldırıp kameraya baktı. Ağlamasına rağmen gözleri kuru görünüyordu. Roddy buna şaşırmamıştı. Dehidrasyonun işiydi bu.

"Her şeyi duydun mu?" diye sordu karısına.

"Evet. Sezgileri çok kuvvetli, öyle değil mi?"

"Sezgi değil, mantığı. Ayrıca talaş makinesini biliyormuş. Diğerleri bilmiyordu. Ne yapacağız Emmie? Önerileri alayım lütfen."

Kafesteki kıza bakarlarken bunu düşündü Em. İkisi de Ellen'a karşı acıma, hatta sempati duymuyordu. O çözülmesi gereken bir sorundu. Roddy bir bakıma sorunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordu. Bu konuda hâlâ nispeten yeniydiler. Çözülen her bir sorun, her biliminsanının bildiği üzere, verimi artırırdı.

Sonunda, "Bakalım yarın neler olacak," dedi.

"Evet. Bence de."

Roddy doğrulup başparmağını kalın yazı örnekleri dosyasının sayfalarında öylesine dolaştırdı. Bell'in büyük saygı gören (adeta efsanevi olan) yazarlık atölyesini, bu bahar yarıyılı verecek olan misafir yazar, iyi yorumlar almış ama kötü satmış iki kitabın yazarı, Althea Gibson adında bir kadındı. Daha önceki birkaç misafir yazar gibi, Gibson da ilk başvuru elemesini Emily Harris'in yapması konusudan gayet istekli davrandı, ücreti çok düşük olsa da Em bu işten keyif alıyordu. Bu Jorge Castro'nun reddettiği bir teklifti, o yazı örneklerinin üzerinden kendisi geçmeyi tercih etmişti. Ön elemeyi Emily'nin yapmasının kendisine yakışmayacağını düşünmüştü. Em çoğu ibnenin kendini beğenmiş olduğunu fark etmişti, bunun bir çeşit telafi yöntemi olduğunu düşünüyordu. Ayrıca... tüm o yalnız koşular.

"İyi bir şey çıktı mı?" diye sordu Roddy Harris.

"Şu ana dek her zamanki çer çöpler çıktı." Em iç çekip ağrıyan belini sıvazladı. "Yirmi yıl sonra kurgunun kaybolan sanatlardan olacağını düşünmeye başlıyorum artık."

Roddy eğilip onun beyaz saçlarını öptü. "Diren tatlım."

4

Ayın 24'ünde öğle vakti Em aşağı indiğinde kurt ve sinekler yine ciğer parçasını sarmıştı. Onların mükemmel bir et parçasının (eh, eskiden öyleydi) üzerinde kıvranmalarını tiksinti ve yeisle izledi. Bu kadar hızlı ortaya çıkmaya hakları yoktu. Ortaya çıkmaya bile hakları yoktu!

Eti fırçayla kapıya doğru itti. Ellen kanayan çatlak dudakları, küle dönmüş cildiyle tükenmiş görünse de menteşeli kapıyı yine ayağıyla engelledi.

Em önlüğünün cebinden bir şişe su çıkardı, kızın gözleri suya kilitlenince keyiflendi. Dilinin beyhude bir çabayla o kav-

rulmuş dudakları nemlendirmeye çalışmasıysa... bu da çok keyif vericiydi.

"Al Ellen. Böcekleri bir kenara at ve ye. O zaman sana suyu vereceğim."

Bir an inatçı kızın pes edeceğini düşündü. Sonra kız her zaman dediği şeyi dedi: "Ben veganım."

Sürtüksün sen, sürtük. Emily bunu söylememek için kendini zor tuttu. Kız insanı çileden çıkarıyordu, lanet siyatik de onu gecenin yarısı boyunca uyutmamıştı. *Kendini beğenmiş, çokbilmiş sürtük! SİYAHİ sürtük!*

Bir dizinin üstüne çöktü –sırtı düzdü, böyle daha az acıyordu– ve tabağı aldı. Bir kurt kıvrılıp bileğine çıkınca iğrenerek küçük bir çığlık atmaktan kendini alamadı. Hiç arkasına bakmadan tabağı yukarı çıkardı.

Roddy mutfak masasındaydı, bir monografi okuyor, kristal bir kâseden bir şeyler atıştırıyordu. Başını kaldırdı, okuma gözlüklerini çıkardı ve burnunun iki yanını sıvazladı. "Olmadı mı?"

"Olmadı."

"Tamam. Ona son parçayı götürmemi istiyor musun? Sırtının ne kadar ağrıdığının farkındayım."

"İyiyim. Yapabilirim." Em tabağı eğdi. Çürüyen ciğer lavaboya kaydı. Vıcık vıcık bir ses çıkardı: *plop.* Kolunda bir kurt daha vardı. Bunu vurup fırlattı ve bozulan eti bir et çatalıyla alıp çöp öğütücüsüne attı, kuvvetli, kısa darbelerle itti onu.

"Sakince," dedi Roddy. "*Sakince* Em. Bunlara hazırlıklıyız biz."

"Ama yemezse yerine birini bulmak için yeniden dışarı çıkmamız gerekecek! Ve henüz çok erken!"

"Çok daha dikkatli olacağız, seni böyle mutsuz görmeye dayanamıyorum. Ayrıca benim bir adayım olabilir."

Em ona döndü. "Beni çileden çıkarıyor."

Çileden çıkmak gibi hafif bir şey değil bu canım benim, diye düşündü Roddy. *Öfkelisin ve sanırım kız bunun farkında. Senin öfken*

onun tek intikamı ve o bunun da farkında olabilir. Bunların hiçbirini söylemedi, sadece ona Em'in hep çok sevdiği gözlerle baktı. Bunca yılın ardından bile o gözleri sevmemek imkânsızdı. Roddy ayağa kalkıp kolunu onun omzuna attı ve yanağından öptü. "Zavallı Em'im. Acı çektiğin için üzgünüm, beklemek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Em ona *Roddy'nin* hep çok sevdiği ve sevmemeyi imkânsız bulduğu gülümsemesiyle karşılık verdi. Şimdi bile, gözlerinin çevresindeki ve ağzının kenarlarındaki derinleşen çizgilere rağmen. "Her şey yoluna girecek."

Em öğütücüye döndü. Aç bir öğütme sesi çıkardı makine, çalıştığı zamanlarda bodrumdaki talaş makinesinin çıkardığı sesten o kadar da farklı değildi. Sonra dolaptan taze bir parça ciğer çıkardı.

"Benim indirmemi istemediğinden emin misin?" diye sordu Roddy.

"Eminim."

5

Bodrumda Em ciğer tabağını zemine koydu. Bir şişe Dasani suyu da onun arkasına. Daha Em fırçayı alamadan Ellen Craslow şilteden kalkıp ayağının yan tarafıyla geçişi kapattı. Bir kez daha, "Ben veganım," dedi.

"Orasını anladık bence," dedi Em. "Dikkatli düşün. Bu senin son şansın."

Ellen, Em'e tekinsiz, iyice çökmüş gözlerle baktı... sonra gülümsedi. Dudakları çatlayıp yırtıldı ve kanadı. Sessizce, öfkelenmeden konuştu. "Bana yalan söyleme kadın. Burada uyandığımda şansım çoktan bitmişti."

6

Ertesi gün aşağı inen Roddy oldu. En sevdiği, çıkacağı paneller veya sunacağı makaleler olduğunda kongre ve sempozyumlarda giydiği spor ceketini giymişti. Kameralardan ciğerin hâlâ kapağın dışında olduğunu biliyordu ama tabağın yeri değişmişti. O ve Em kızın yan tarafına uzanıp omzunu parmaklıklara bastırarak suya uzanmaya çalışmasını seyretmişti. Ulaşamamıştı tabii.

Roddy'nin elinde talep edilen salata vardı. Normalde kafese tıkılmış bir hayvanla asla dalga geçmezdi ama bu kız cidden insanı çıldırtıyordu. Sadece sarsılmaz sakinliğinden değil. Zaman kaybettirdiği için.

"Sos yok. Beslenme ilkelerini ihlal etmek istemeyiz."

Salata kâsesini yere koydu, kâseye bakarken Ellen'ın yüzünde beliren o çıplak iştahı fark etmişti. Fırçayla salatayı ona itti. Çilesini sona erdirmeden önce yemesine müsaade edebilirdi. Bunu düşünmüş ve aksine karar vermişti. Bu kız Emily'yi öfkelendirmişti.

Salatayı hücreye itti. Ellen eline aldı.

"Teşekk..." Roddy'nin spor ceketinin içine uzandığını görünce gözleri büyüdü.

Bu bir .38'likti. Pek ses çıkarmıyordu, bodrumda zaten ses yalıtımı vardı. Onu bir kez göğsünden vurdu. Kâse kızın ellerinden düşüp parçalandı. Çeri domatesler oraya buraya yuvarlandı. Kız düşerken Roddy parmaklıkların arasından uzanıp başının tepesine bir kurşun daha sıktı, sırf garantiye almak için.

"Ne büyük israf," dedi.

Üstüne bir de bu pisliği temizleme derdi.

23 Temmuz 2021

1

Penny gidince Holly masasının en üst çekmecesinden bir paket antibakteriyel ıslak mendil çıkardı ve Penny'nin kavuşturduğu ellerini masada koyduğu yeri ve oturduğu sandalyenin kollarını sildi. Muhtemelen önlem alma işini abartıyordu –her şeyi dezenfekte edemezsin, denemek delice olur– ama eşeğini sağlam kazığa bağlıyordu. Böyle davranması gerektiğini bilmek için annesini düşünmesi yeterliydi.

Koridordan kadınlar tuvaletine geçip ellerini yıkadı. Ofise döndüğünde notlarına göz atıp konuşmak istediği insanların bir listesini çıkardı. Sonra sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini gevşekçe karnında kavuşturup tavana bakarak oturdu. Gözlerinin arasında –Barbara Robinson'ın Holly'nin düşünme çizgisi dediği– dik bir kırışık belirmişti. Kayıp sırt çantası onu endişelendirmiyordu; Penny'nin dediği gibi, kızı çantayı takmış olmalıydı. Holly'nin merak ettiği Bonnie Rae'nin bisiklet kaskıydı. Ve bisiklet. İkisi de ona çok ilginç geliyordu, alakalı ama kısmen farklı sebeplerle.

Beş dakika kadar sonra dik çizgi kayboldu, Isabelle Jaynes'i aradı. "Selam Izzy. Ben Holly Gibney. Umarım kişisel telefonundan aramam sorun değildir."

"Tabii ki değil. Başın sağ olsun Hol."

"Nereden öğrendin?" Izzy, Zoom cenaze törenine katılmamıştı, tabii sinsice katılmadıysa, ki bu tam onluk hareket olurdu.

"Pete anlattı."

"Eh, teşekkür ederim. Onu kaybetmek zordu. Hem de yok yere."

"Aşı olmamış mıydı?"

"Hayır." Pete muhtemelen Izzy'ye bunu da anlatmıştı. Holly ne kadar sık görüştüklerini bilmiyordu ama görüştüklerine emindi. Üniforma peşini bırakmaz. Bill ona böyle demişti.

"Pete nasıl?"

"Umduğum kadar hızlı toparlayamadı."

"Üzüldüm ya. Senin için ne yapabilirim?"

Holly, Izzy'ye Penelope Dahl'ın kayıp kızını araştırması için kendisini tuttuğunu anlattı. Izzy'nin onun polis soruşturmasına müdahale ettiğini düşünmesini beklemiyordu ve beklentileri karşılandı. Aksine Izzy sevinmişti, Holly'ye şans diledi.

"Bayan Dahl, Bonnie'nin şehri terk ettiğine inanmıyor," dedi Holly, "ve intihar ettiği fikrini reddediyor. Hararetle. Sen ne diyorsun?"

"Aramızda kalacak değil mi? Gazetelere düşmez?"

"Tabii ki!"

"Şaka yapıyorum Hols. Bazen ne kadar düz biri olduğunu unutuyorum. Bence kız ya birden aklına esip görülmemiş manzaralara ve yeni düzlüklere yelken açmaya karar verdi... ya da kaçırıldı. Kediciğimin kafasına silah dayasan ben kaçırıldı derim. Muhtemelen peşinden de tecavüz, cinayet ve cesetten kurtulma."

"Iyyy."

"Iyyy doğru tepki. Doğru insanlara haber verdim ve eyalet polisini olaya dâhil ettim."

"Doğru insanların arasında FBI var mı?"

"Cincinnati yetkilisiyle konuştum. Araştırmayacaklar, ilgilenmeleri gereken daha büyük işler var ama en azından veritabanlarında. Araştırdıkları bir şeyin ucu Dahl'a dokunursa bilecekler.

Buradaki araştırmaya gelince, nasıl boktan olduğunu biliyorsun. Covid çok fena zaten, şimdi bir de Maleek Dutton meselesi var. Biraz duruldu, son iki haftadır kimse dükkân camlarını indirmiyor ya da araba yakmıyor ama hâlâ... yankıları sürüyor."

"Çok talihsiz bir olay." Bundan çok daha fazlasıydı ama Dutton hassas bir konuydu ve eski bir hikâyeydi: genç siyahi adam, patlamış stop lambası, trafikte kenara çekilme. Arabasına yaklaşan memur ellerinizi direksiyondan ayırmayın diyor ama Dutton telefonuna uzanıyor.

"*Budalaca* desek daha doğru. İnsafsızca hatta." Izzy'nin sesi dişlerini sıkıyormuş gibi çıkıyordu. "Bunu duymadın say."

"Duymadım."

"Büyük jüri, bir şey olsa da tetiği çeksem diye bekleyen bokkafalıyı akladı –bu dediğimi de duymadın– ama en azından polislikten atıldı. Bu konuda yalnız da değil. Covid'le Lowtown'daki sorunlar birleşince sayımız yüzde yirmi beş kadar azaldı. Vali şehir ve eyalaet çalışanlarına maske ve aşıyı zorunlu tutarsa daha da düşecek. İnce mavi çizgi* her zamankinden daha da ince."

Holly onun derdini anladığını gösteren bir ses çıkardı. Anlıyordu da ama bir noktaya kadar. Çok kötü bir insan vurma olayıydı –büyük jüri ne derse desin savunulacak yanı yoktu– ve aşırı doz uyuşturucu alanlara Naloxone vurmadan önce görevleri gereği eldiven takan polislerin neden Covid aşısına karşı olduklarını asla anlamayacaktı. Aşıyı hepsi reddetmiyordu tabii ama oldukça kalabalık bir azınlık aşıya karşıydı. Her hâlükârda bu tip söylenmelere alışıktı. Izzy Jaynes genel olarak çok mutsuz bir insandı.

"Bak Hols, Dahl'ın onu yüzüstü bıraktığımızı düşündüğünü biliyorum. Belki de yüzüstü bıraktık. Muhtemelen bıraktık. Ama sürekli tartışıyorlarmış, komşuları öyle diyor ve bu şehrin altyapısı da neredeyse sular altında. Covid yüzünden hapishaneleri boşalttıklarını biliyor muydun? Kötü adamları tekrar sokaklara

* Polisler için kullanılan bir terim. (ç.n.)

saldıklarını? Bazen Bill'in bugünleri görmemesi iyi oldu diye düşünüyorum."

Keşke görseydi, diye düşündü Holly. *Keşke yaşasaydı da ne olursa olsun görseydi.* Annesinin ölümü, Bill için hâlâ tuttuğu yasın üstüne gelmişti.

Izzy iç çekti. "Neyse, dosyayı almana sevindim evlat. Kadına üzülüyorum ama halihazırda belalı başıma fazladan bir belaydı. Yardım edeceğim bir şey olursa haber ver."

"Vereceğim."

Holly telefonu kapatıp tavana bakmaya devam etti. Penny kızının fotoğraflarını göndermiş mi diye telefonuna baktı. Henüz göndermemişti. Dizlerinin üzerine çöktü.

"Tanrım, lütfen Penny Dahl ve kızı için elimden geleni yapmama yardımcı ol. Birileri o genç kadını kaçırdıysa umarım hâlâ hayattadır ve sen onu bulmamı buyurursun. Lexapro'mu alıyorum, bu güzel. Yeniden sigara içiyorum, bu kötü." Aziz Augustinus'un duasını düşündü ve kavuşturduğu ellerine gülümsedi. "Bırakmama yardım et... ama bugün değil."

Bunu da halledince Covid çekmecesini açtı. Islak mendil kutusunun arkasında bir kutu maske vardı. Bir tanesini alıp Bonnie Rae Dahl'ın kayboluşuyla ilgili araştırmasına başlamak üzere dışarı çıktı.

2

Yirmi dakika sonra Holly arabasıyla ağır ağır Kızıl Bayır Caddesi'nden yukarı çıkıyordu. Geyikli Park'a gelmeden hemen önce bir grup çocuğun aşırı tenha otoparkta kaykay kaydığı bir Dairy Whip dondurmacısının yanından geçti. John-Boy'un Depolama Merkezi'ni geçti, Aylık ve Yıllık Kiralar. Sprey boyalarla grafitiler yapılmış, terk edilmiş bir Exxon benzin istasyonunu geçti. Yine terk edilmiş bir Quik-Pik marketi vardı, ön camları tahtalarla kapatılmıştı.

Otlarla kaplı boş bir araziden sonra Bonnie'nin bisikletinin bulunduğu araba tamir dükkânına vardı. Sarkık bir çatısı ve paslı, oluklu metal yanları olan uzun bir binaydı. Ön tarafındaki beton otopark alanının çatlaklı yüzeyinden otlar, hatta birkaç ayçiçeği fışkırmıştı. Holly'ye göre satın almayı geç, kurtarmaya layık bir bina değildi ama Marvin Brown öyle düşünmemişti anlaşılan, ön tarafta SATIŞ AŞAMASINDA yazan bir tabela vardı. Tabelada gülümseyen, ay suratlı bir adamın fotoğrafı vardı, adı George Rafferty'ydi, Sizin Emlak Uzmanınız. Holly stor kapının önüne park edip emlakçının adını ve numarasını yazdı.

Arabanın torpido gözünde bir kutu plastik eldiveni vardı. Barbara Robinson doğum günü hediyesi olarak ona özel sipariş etmişti, eldivenler çeşitli emojilerle kaplıydı: gülücükler, asık suratlar, öpücük atan suratlar ve mızmız suratlar. Bayağı komikti. Holly bir çift çıkardı, sonra küçük arabasının arkasına dolaşıp bagajı açtı. Alet çantasının üstünde düzgünce katlanmış bir yağmurluk vardı. Buna ihtiyacı olmayacaktı, hava güneşli ve sıcaktı ama kırmızı plastik çizmelerini istiyordu. Bu açıklıkta onu endişelendiren Covid değildi, ama terk edilmiş tamirci dükkânının iki yanında da çalılıklar vardı ve Holly zehirli sarmaşıklara karşı aşırı duyarlıydı. Ayrıca yılan çıkabilirdi. Holly yılanlardan nefret ederdi. Pulları kötüydü, boncuk gibi siyah gözleri daha da kötüydü. *Iyyy.*

Sokağın karşısındaki Geyikli Park'ı incelemek için duraksadı. Büyük kısmı bir bahçe düzenleyicisinin rüyası gibiydi ama bu tarafta, Kızıl Bayır Caddesi'nin kenarında ağaç ve çalıların vahşice büyümelerine müsaade edilmişti, hatta yeşillikler demir parmaklıklardan taşıyor, kaldırımdan geçenlerin alanını işgal ediyordu. İlginç tek bir şey gördü: aşağı doğru inen taşlık bir yarık, adeta derin bir vadi, tepesinde de bir kaya parçası. Holly sokağın karşısından bile kayanın üzerine bolca grafiti yapıldığını görebiliyordu; çocuklar, muhtemelen ot içmek için, orada toplanıyordu. O kayadan, tamirci dükkânı da dâhil olmak üzere caddenin bu

tarafının tamamının görüneceğini düşündü. Bonnie'nin bisikletini bıraktığı akşam orada çocuklardan birinin olup olmadığını merak etti ve Dairy Whip'in otoparkında gördüğü boş yapan çocuklar geldi aklına.

Çizmelerini giyip pantolonunun paçalarını içine soktu ve binanın ön tarafı boyunca yürüdü; üç storlu garaj kapısını, sonra ofisi geçti. Bir şey bulmayı beklemiyordu ama pekâlâ bulabilirdi de. Köşeye ulaştığında döndü, başını yere eğip arka tarafa doğru yürüdü. Hiçbir şey yoktu.

Şimdi zor kısım, diye düşündü. *Boktan kısım.*

Binanın güney tarafında yürümeye başladı, ağır ağır ilerliyor, çalıları itip yere bakıyordu. Sigara izmaritleri, boş bir Tiparillo puro kutusu, paslı bir White Claw kutu votka, çok eski bir spor çorabı. Arka tarafta daha hızlı hareket edebilmişti çünkü birisi buraya benzin dökmüştü (bu asla yapılmaması gereken bir şeydi) ve daha az çalılık vardı. Beyaz bir şey görünce üzerine atıldı ama sadece çatlak bir buji olduğu ortaya çıktı.

Holly arka köşeyi, döndü ve daha çok çalının içinden ağır ağır ilerlemeye başladı. Çalıların bazılarının şüpheli bir biçimde yağlı duran kırmızımsı yaprakları vardı, iyi ki eldiven takmıştı. Bisiklet kaskı yoktu. Dükkânın arkasındaki tel örgünün çok ötesine atılmış olabilirdi ama Holly yine de onu büyük ihtimalle göreceğini düşündü çünkü orası da boş bir araziydi.

Binanın ön taraftaki köşesinde, o şüpheli biçimde yağlı yaprakları olan çalılığın derinlerinde bir şey parıldıyordu. Holly yaprakları çıplak derisine temas etmemesine özen göstererek kenara itti ve klipsli bir küpeyi eline aldı. Altın bir üçgen. Gerçek altın değildi tabii, T. J. Maxx veya Icing Fashion mağazalarından öylesine alınmış bir şeydi ama Holly'nin içine sıcak bir heyecan yayıldı. Neden bu işi yaptığını bilmediği günler oluyordu, bir de neden bu işi yaptığını kesin olarak bildiği günler. Bugün ikincisini yaşıyordu. Küpenin fotoğrafını çekip emin olmak için Penny Dahl'a göndermesi gerekecekti ama Holly'nin bu küpenin Bonnie

Rae'ye ait olduğuna dair şüphesi yoktu. Belki sadece düşmüştü –klipsli küpeler düşerdi– ama belki de kulağından çekilmiş ya da itilip kakılırken sıyrılmıştı. Muhtemelen bir boğuşma sırasında.

Ayrıca bisiklet, diye düşündü Holly, *arkada ya da yanda değildi. Ön taraftaydı. Bunu teyit etmem lazım ama Brown'ın ve emlakçının biraz önce yaptığım gibi çalıların içinden kendilerine yol açarak dolaştığını sanmıyorum.* Ona göre bunun mantıklı sayılacağı tek bir senaryo vardı.

Küpeyi keskin köşelerinin avucuna battığını hissedene dek elinde daha da sıktı ve kendini bir sigarayla ödüllendirmeye karar verdi. Emojili plastik eldivenlerini sıyırıp çıkardı ve arabasının ayak boşluğuna attı. Sonra caddeden geçenlerin onu görmeyeceğini umduğu yolcu tarafının ön tekerine doğru yaslanıp sigarasını yaktı. Sigarayı içerken boş binayı inceledi.

Bitirdiğinde sigarasını beton zeminde söndürüp çantasında taşınabilir bir küllük olarak gezdirdiği teneke öksürük pastili kutusuna koydu. Telefonuna baktı. Penny ona kızının fotoğraflarını göndermişti. Bonnie'nin bisikletindeki fotoğrafı da dâhil olmak üzere on altı tane vardı. Holly en çok ona önem veriyordu ama ekranı kaydırıp diğerlerine de baktı. Bonnie ve genç bir adamın –muhtemelen eski erkek arkadaşı Tom Higgins'in– alınlarını birbirine dayamış gülerken bir fotoğrafı vardı. Kamera onları profilden görüyordu. Holly sonunda sadece Bonnie'nin yüzünün yan tarafını görene dek fotoğrafı parmaklarıyla büyüttü.

Orada, kulak memesinde, parlayan altın bir üçgen vardı.

3

Holly yabancılarla konuşmak –hatta onları sorgulamak– konusunda düşündüğünden çok daha iyiydi ama Dairy Whip'teki o kahkahalar atan, küfürlü konuşan çocuklara kendini tanıtma fikri çirkin anıları getiriyordu aklına. Açıkça dile getirmek ge-

rekirse *travmalarını* hatırlatıyordu. Lisede böyle çocuklar onunla durmaksızın uğraşmış, dalga geçmişti. Kendilerine özgü zehirli bir acımasızlıkları olan kızlar da tabii, ama Mike Sturdevant en kötüsüydü. Ona Mızmız lakabını takan Mike Sturdevant'tı, (onun dediğine göre) her lafı gevelediği için. Annesi lisesini değiştirmesine izin vermişti –*Ah, Holly, olur sanırım*– ama Holly ortaöğretimin kâbus gibi geçen geri kalan yılları boyunca bu lakabın onu kötü bir koku misali takip edeceği korkusuyla yaşamıştı: Mızmız Gibney.

Ya bu çocuklarla konuşurken de gevelemeye başlarsa?

Hayır, diye düşündü. *O başka bir kızdı.*

Ama bu doğru olsaydı bile (olmadığını biliyordu, tam anlamıyla değil) çocuklar kendilerinden çok da büyük olmayan genç bir adamla daha kolay konuşabilirlerdi. Holly'nin öz farkındalığı, durum gerçekten böyle olsa da aynı zamanda bahane uydurduğunu bilecek kadar gelişmişti. Yine de Jerome Robinson'ı aradı. En azından işini bölmeyecekti, işini hep öğlene dek öteliyordu ve saat neredeyse öğlen olmuştu. 10:50 öğlene bayağı yakın bir saatti değil mi?

"Hollycimcime!" diye bağırdı.

"Sana kaç kere bana böyle seslenme dedim?"

"Bir daha demeyeceğim, bütün ciddiyetimle söz veriyorum."

"Hadi oradan," dedi Holly ve o gülünce gülümsedi. "Çalışıyor musun? Çalışıyorsun değil mi?"

"Kalakalmış haldeyim, birkaç arama yapmam gerek," dedi. "Bilgiye ihtiyacım var. Sana yardım edeyim mi? Lütfen evet de. Barbara koridorun sonunda tıkır tıkır bir şeyler yazıyor, bana kendimi suçlu hissettiriyor."

"Yaz ortasında ne yazıyormuş tıkır tıkır?"

"Bilmiyorum, sorunca huysuzlanıyor. Ki aslına bakarsan bu geçen kıştan beri sürüyor. Sanırım şu konuda, artık konu her neyse, birileriyle görüşmeler yapıyor. Bir keresinde ona bir erkekle mi

görüştüğünü sordum, bana rahat olmamı, bir kadınla olduğunu söyledi. Yaşlı bir kadınla. Sende ne var ne yok?"

Holly anlattı ve Jerome'dan Dairy Whip'te kaykay yapan bir grup çocuğu sorgularken başı çekmesini istedi. Tabii hâlâ oradalarsa.

"On beş dakika," dedi Jerome.

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Bir de Holly... başın sağ olsun. Nevi şahsına münhasır biriydi."

"Öyle de denebilir tabii," dedi Holly. Burada, kıçı sıcak betonda, araba lastiğine yaslanmış, aptal kırmızı çizmeler önünde serilmiş, ayakları terleyerek otururken ağlamak üzereydi. *Yine.* Gülünçtü artık, gerçekten gülünç.

"Konuşman harikaydı."

"Teşekkürler Jerome. Gerçekten gele..."

"Sordun bunu zaten, geleceğim. Kızıl Bayır Caddesi, Ağaçlık'ın karşısı, önünde emlakçı tabelası olan yer. On beş dakikaya oradayım."

Holly telefonunu küçük kol çantasına koydu ve en son dökülen gözyaşlarını sildi. Neden bu kadar acıtıyordu? Annesinden pek hoşlanmadığı ve annesinin aptalca ölümüne kızgın olduğu halde neden? Aşk berbattır diyen J. Geils Band grubu muydu?* Zamanı (ve beş barlık sinyali) olduğundan telefonundan bu bilgiyi kontrol etti. Sonra keşif yapmaya karar verdi.

4

Geyikli Park'ın büyük kayaya en yakın olan kemerli girişinin iki tarafında tabelalar vardı: LÜTFEN HAYVANLARINIZIN DIŞKILARINI TOPLAYINIZ ve PARKINIZA SAYGILI DAVRANINIZ! ÇÖP ATMAYINIZ! Holly loş, yukarı doğru kıvrılan yolu

* J. Geils Band'in "Love Stinks" şarkısı. (ç.n.)

ağır ağır, sarkan birkaç dalı kenarlara iterek ve hep sol tarafına bakarak çıktı. Tepeye doğru ağaçların altındaki ormanlık alana giden eski bir patika gördü. Patikayı izledi ve nihayetinde büyük kayaya çıktı. Kayanın çevresi sigara izmaritleri ve bira kutularıyla doluydu. Bir de muhtemelen bir zamanlar şarap şişesi olan kırık cam parçaları yığınları vardı. *Çöp atmayınız uyarısı pek işe yaramamış,* diye düşündü Holly.

Güneşten ısınan kayaya oturdu. Beklediği üzere harika bir Kızıl Bayır Caddesi manzarası vardı: terk edilmiş benzin istasyonu, terk edilmiş market, depo, yukarda Jet-Mart ve –şovun yıldızı– artık muhtemelen Marvin Brown'a ait olan tamirci dükkânı. Bir şey daha görebiliyordu: arabalı açık hava sinemasının beyaz dikdörtgenini. Holly hava kararddıktan sonra burada oturan birinin filmleri bedavaya izleyebileceğini düşündü, tabii ses olmadan.

Jerome'un eski siyah Mustang'i, onun Prius'unun yanına park ettiğinde hâlâ orada oturuyordu. Jerome inip etrafına baktı. Holly kayada ayağa kalktı, ellerini ağzının iki yanına koyup bağırdı. *"Jerome! Yukardayım!"*

Jerome onu görüp el salladı.

"Hemen iniyorum!"

Aceleyle indi. Jerome onu kapının dışında bekliyordu, Holly'ye sıkı sıkı sarıldı. Holly'ye her zamankinden daha uzun ve daha yakışıklı gelmişti.

"Durduğun yer Film Tepesi'ydi," dedi. "Ünlüdür, en azından şehrin bu yakasında. Ben lisedeyken çocuklar cuma ve cumartesi geceleri oraya çıkar, bira içer, ot tüttürür, Magic City'de ne gösteriliyorsa onu izlerlerdi."

"Yukardaki çöplere bakılırsa," dedi Holly kınayarak, "hâlâ aynını yapıyorlar. Hafta içi geceleri peki?" Bonnie perşembe günü kaybolmuştu.

"Hafta içi film gösterimi var mı bilmiyorum. Bir bak, ama kapalı salonlar Covid'den beri sadece hafta sonları açık."

Bu da başka bir sorun, diye düşündü Holly. Bonnie içeceğini alıp Jet Mart'tan 20:07'de çıktı, bisikletinin bulunduğu tamirci dükkânına varması sadece birkaç dakika sürer. 1 Temmuz'da hava arabalı sinemada film oynatacak kadar kararmış olamaz, en azından akşam dokuza kadar. Çocuklar boş bir ekrana bakmak için ne diye Film Tepesi'nde toplansın ki?

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin," dedi Jerome.

"Yolda küçük bir tümsek diyelim. Hadi gidip şu çocuklarla konuşalım. Tabii hâlâ oradalarsa."

5

Kaykaycıların çoğu gitmişti ama dört iflah olmaz, Dairy Whip otoparkının uzak ucundaki piknik masalarından birinde oturmuş hamburger ve patates kızartması yiyordu. Holly geride durmaya çalıştı ama Jerome kabul etmedi. Onu dirseğinden tutup tam yanına çekti.

"Bu işi senin yürütmeni istemiştim!"

"Memnuniyetle yardım ederim ama sen başla. Senin için iyi olur. Kimlik kartını göster."

Çocuklar –Holly yaşlarının on iki, on dört civarı olduğunu tahmin ediyordu– onlara bakıyordu. Şüpheyle değil tam olarak, sadece ne olduklarını kestirmeye çalışarak. Bir tanesinin, grubun palyaçosunun, burnundan iki patates sarkıyordu.

"Merhaba," dedi Holly. "Adım Holly Gibney. Özel dedektifim."

"Doğru mu, yiyor mu bizi?" diye sordu bir tanesi, Jerome'a bakarak.

"Doğru dostum," dedi Jerome.

Holly cüzdanını aradı, bu sırada az daha taşınabilir küllüğünü yere dökecekti, onlara lamine edilmiş özel dedektif kartını gösterdi. Hepsi birden onun korkunç fotoğrafına bakmak için

eğildi. Palyaço, patatesleri burnundan çıkardı ve Holly'yi dehşet içinde bırakarak (ıyyy) onları yedi.

Grubun sözcüsü kızıl saçlı, çilli bir çocuktu, limon yeşili kaykayını yanına, piknik masasının oturma kısmına dayamıştı. "Tamam, neyse, gammaz değiliz biz."

"Gammaz hacıyatmaz," dedi palyaço. İki hafta önce yıkanması gereken, omuz hizasında siyah saçları vardı.

"Gammazda yürek olmaz," dedi gözlüklü ve saçlarının yanları kısa, tepesi uzun olan.

"Gammaz cezasız kalmaz," dedi dördüncüsü. Dehşet verici bir sivilce sorunu vardı.

Şiirlerini tamamlayınca Holly'ye baktılar, şimdi gelecek karşılığı bekliyorlardı. Holly korkusunun geçtiğini fark edince rahatladı. Bunlar daha çocuktu, ortaokulu yeni bitirmişlerdi (belki hâlâ ortaokuldalardı) ve hip hop videolarından ne kadar salak kafiyeler öğrenseler de onlardan bir zarar gelmezdi.

"Güzel kaykay," dedi Jerome lidere. "Baker mı? Tony Hawk mı?"

Lider sırıttı. "Param varmış gibi mi duruyor balım? Metroller bu sadece ama bana yetiyor." Dikkatini Holly'ye çevirdi. "Veronica Mars gibi gizli dedektif mi?"

"Onun kadar macera yaşamadım," dedi Holly... gerçi birkaç tane yaşamıştı, kesinlikle. "Ve ispiyonculuk yapmanızı istemiyorum. Kayıp bir kadını arıyorum. Bisikleti yolun üç yüz metre kadar ilerisinde bulundu..." Eliyle gösterdi. "...eskiden araba tamirhanesi olan terk edilmiş bir binanın önünde. Onu veya bisikletini tanıyan var mı?"

Bonnie'nin bisikletli fotoğrafını açtı. Çocuklar telefonu aralarında dolaştırdı.

"Sanırım ben onu bir iki kere gördüm," dedi uzun saçlı olan, onun yanında oturan çocuk da başını salladı. "Kızıl Bayır'dan bisikletiyle geçerken sadece. Son zamanlarda görmedim ama."

"Kask takıyor muydu?"

"E tabii ki," dedi uzun saçlı. "Yasalar böyle. Polisler ceza kesebiliyor."

"Onu en son ne zaman gördünüz?" diye sordu Jerome.

Uzun saçlı ve arkadaşı düşündüler. Arkadaşı, "Bu yaz değil. Baharda belki," dedi.

"Emin misiniz?" dedi Jerome.

"Gayet eminim," dedi uzun saçlı. "Güzel bir fıstık. Fark etmek gerek. Yasalar böyle."

Jerome dâhil hepsi güldüler.

Lider, "Onun başını alıp gittiğini mi, yoksa birinin onu kaçırdığını mı düşünüyorsun?" dedi.

"Bilmiyoruz," dedi Holly. Parmakları pantolonunun cebinin dış kısmına kaçtı ve küpenin üçgen biçimini hissetti.

"Hadi ama," dedi gözlüklü ve saçlarının yanları kısa, tepesi uzun olan çocuk. "Doğru söyle. Güzel ama ergen değil. Sadece gitmiş olsa onu aramazdınız."

"Annesi çok endişeli," dedi Holly.

Bunu anladılar.

"Teşekkürler," dedi Jerome.

"Evet," dedi Holly. "Teşekkürler."

Tam döneceklerdi ki çilli, kızıl saçlı çocuk –lider– onları durdurdu. "Asıl kimin annesi endişeleniyor biliyor musunuz? Kokuşmuş'un. Yarı deli. Ayyaş olduğu için polisler hiçbir şey yapmıyor."

Holly arkasını döndü. "Kokuşmuş kim?"

27 Kasım 2018

Göl kenarındaki bu şehir için bol karlı, soğuk bir kış olacaktı ama o gece hava sıcaklığı mevsim normallerinin dışında, on sekiz dereceydi. Kızıl Bayır Caddesi'nin kaygan yüzeyinden sis yükseliyordu. Sokak lambaları yerden otuz metre bile yukarda olmayan yoğun bir bulutu aydınlatıyordu.

Peter "Kokuşmuş" Steinman yediye çeyrek kala Alameda kaykayını boş kaldırımda sürüyor, arada bir kaymaya devam etsin diye tembelce ayağıyla itiyordu. Dairy Whip'e gidiyordu. Sisten haleli görünen, ışıklı devasa dondurma külahı ilerdeydi. Ona baktığından, terk edilmiş Exxon benzin istasyonunun asfalt yoluna, ofis kısmıyla eskiden pompaların olduğu adacıkların arasına park etmiş minibüsü fark etmedi.

Bir zamanlar, çok çok uzun zaman önce (eh, üç yıl önce, on bir yaşında olunca bu çok uzun bir zaman gibi geliyor) genç Steinman, yaşıtları tarafından Kokuşmuş diye değil de Pete olarak bilinirdi. Ortalama bir zekâda bir çocuktu ancak canlı bir hayal gücü vardı. O çok eski günde (şimdi Bayan Stark'ın üçüncü sınıfına kayıtlı olduğu) Neil Armstrong İlkokulu'na doğru yürürken Jackie Chan'miş gibi davranıyor, boş bir depoda, müthiş *kung fu* yetenekleriyle kalabalık bir grup düşmanla dövüşüyordu. On iki tanesini çoktan yere sermişti ama daha fazlası üstüne geliyordu. Öyle bir dalmıştı ki ("Ha!", "Ya!", "Hiya!") aşırı büyük bir Danua

cinsi köpeğin bıraktığı, aşırı büyük dışkı yığınını fark etmedi. Ona basıp geçti ve Neil Armstrong İlkokulu'na leş gibi kokarak girdi. Bayan Stark ayakkabılarını çıkarmasında –bir tanesi Converse logosuna kadar boka batmıştı– ve eve gitme vakti gelene dek onu koridorda bırakmasında ısrar etti. Annesi ona ayakkabıyı hortumla temizletti, sonra da çamaşır makinesine attı. Makineden yepyeni çıktılar ama artık çok geçti. O günden sonra Pete Steinman sonsuza dek Kokuşmuş Steinman oldu.

Bu akşam otoparkta *ollie* ve *kick-flip* yapan kaykay arkadaşlarını bulmayı umuyordu. İkisi oradaydı: Richie Glenman (burnuna ve kulaklarına patates sokmak gibi bir alışkanlığı olan çocuk) ve Tommy Edison (kızıl saçlı, çilli, küçük çetelerinin seçilmiş lideri). İki hiç yoktan iyiydi ama onların da paraları bitmişti, saat geç oluyordu ve gitmek üzereydiler.

"Hadi ya biraz takılalım," dedi Kokuşmuş.

"Olmaz," dedi Richie. "WWE Smackdown var abi. Bu muhteşemliği kaçıramam."

"Ödevim var," dedi Tommy somurtarak. "Kitap raporu."

İki çocuk kaykaylarını kollarının altına sıkıştırıp oradan ayrıldı. Kokuşmuş birkaç tur attı, *kick-flip* yapmayı denedi ve kaykayından düştü (Richie ve Tommy orada olup onu görmediği için sevindi). Sıyrılan dirseğine baktı ve eve gitmeye karar verdi. Annesi üst kattaysa o da Smackdown izleyebilirdi, hesap işleriyle uğraşırken onu rahatsız etmemek için sesi çok açmazdı. Annesi kendine çekidüzen verdiğinden beri çok çalışıyordu.

Whip açıktı, Kokuşmuş bir çizburger için canını verebilirdi ama sadece elli senti vardı. Ayrıca iş başında Cadı Wanda vardı. Ondan borç yazmasını –ya da bahşiş kavanozundan bir buçuk dolar vermesini– istese suratına gülerdi.

Kızıl Bayır Caddesi'ne yöneldi ve otoparkın önündeki ışığın yaydığı sisli çemberden çıkınca –yani Cadı Wanda'nın onu göremeyeceği ve gülemeyeceği bir yere gelince– düşmanlarını gebertmeye başladı. Bu gece, daha olgun bir yaşa eriştiğinden, kendini

John Wick olarak hayal ediyordu. Bir kolunun altında kaykayı varken ve kesip doğramak için tek bir elini kullanırken düşmanlarını yere sermek daha zordu ama çok büyük yetenekleri, *doğaüstü* yetenekleri vardı, bu yüzden...

"Genç adam?"

Birden hayallerinden sıyrıldı ve otoparkın kenarındaki güvenlik ışığının (ve tabii Dairy Whip'in tek güvenlik kamerasının) hemen dışında duran ihtiyar bir adam gördü. Adam bir bastonun üzerine eğilmişti, eski siyah-beyaz casus filmlerindeki gibi geniş kenarlı, havalı bir şapka takıyordu.

"Seni korkuttum mu? Kusura bakma, yardıma ihtiyacım var da. Eşim tekerlekli sandalyede ve sandalyenin aküsü bitti. Rampalı bir engelli minibüsümüz var ama sandalyeyi tek başıma itemiyorum. Yardım edebilirsen..."

O anda tam kahraman modunda olan Kokuşmuş yardım etmeye gayet hevesliydi. Ona tekrar tekrar yabancılarla konuşmaması gerektiği söylenmişti ama bu moruk tekerlekli sandalyeyi rampadan itmeyi geç, bir sıra dominoyu bile deviremezmiş gibi duruyordu. "Nerede?"

İhtiyar adam sokağın karşı çaprazını işaret etti. Yükselen sisteKokuşmuş eski Exxon istasyonunun asfalt yoluna park edilmiş minibüsün şeklini ancak seçebildi. Yanında da birinin oturduğu bir tekerlekli sandalye vardı.

Roddy ve Emily sırayla çalışmayan tekerlekli sandalyeye hapsolmuş kişi oluyordu ve sıra Roddy'deydi ama Em'in siyatiği artık o kadar kötüleşmişti ki –en çok da lanet inatçı Craslow denen kız yüzünden– sandalyeye gerçekten *ihtiyacı* vardı.

"Onu rampadan minibüsümüze itmen için sana on dolar vereceğim," dedi ihtiyar.

Kokuşmuş daha demin canının istediği çizburgeri düşündü. Onlukla yanına patates kızartması, çikolatalı *milkshake* de alabilirdi ve üstüne yine parası kalırdı. Hem de bol bol. Ama Jackie Chan yaptığı iyiliğin karşılığında para alır mıydı?

"Yok, bedavaya yaparım ben."

"Çok naziksin."

Beraber sisli geceye yürüdüler, moruk bastonuna dayanarak yürüyordu. Caddeyi geçtiler. İstasyonun önündeki kaldırıma ulaştıklarında tekerlekli sandalyedeki yaşlı kadın Kokuşmuş'a cansız bir hareketle el salladı. Kokuşmuş da ona karşılık verip bir elini paltosunun cebine sokmuş olan moruğa döndü.

"Düşünüyordum da."

"Evet?"

"Onu rampadan ittiğim için belki bana üç dolar verebilirsiniz. Böylece Whip'e dönüp Burger Royale alabilirim."

"Açsın, öyle mi?"

"Her zaman."

Bunak gülümsedi ve Kokuşmuş'un omzuna vurdu. "Anlıyorum. Açlığı bastırmak gerekir."

Ayışığı Kitaplığı

23 Temmuz 2021

1

"Bu arkadaşınızın kaybolduğu gecenin tarihinden emin misiniz?" diye sordu Holly. Jerome çocuklara *milkshake* almıştı, piknik alanında çimlere serilmiş höpür höpür onları içiyorlardı.

"Eminim ya," dedi kızıl saçlı –Tommy Edison– "çünkü annesi bizde kalıp kalmadığını öğrenmek için annemi aradı ve ertesi gün okulda yoktu."

"Yok ya," dedi Richie Glenman. Bu grubun burnuna patates sokmak gibi iğrenç bir alışkanlık edinmiş palyaçosuydu. Holly hepsinin adını notlarına eklemişti. "Daha sonraydı. Bir iki hafta sonra. Bence."

"Florida'daki amcasıyla yaşamak için kaçtığını duymuştum," dedi saçının tepesi uzun olan çocuk. Bu Andy Vickers'tı. "Annesi..." Görünmez bir şişeyi kafasına dikip gluk gluk sesler çıkardı. "Bir keresinde alkollü araç kullanmaktan tutuklanmıştı."

Sivilceli çocuk başını iki yana salladı. Bu Ronnie Swidrowski'ydi. Ciddi görünüyordu. "Kaçmadı, Florida'ya gitmedi. Kaçırıldı o." Sesini alçalttı. "Uzun Kâbus'un* işi olduğunu duydum."

* *Slender Man*. İnternet mémé'i olarak ortaya çıkan kurgusal, doğaüstü bir yaratık. Siyah takım elbise giyen, yüzü olmayan, uzuvları çok uzun bu karakter en çok çocukları kaçırmasıyla biliniyor. (ç.n.)

Diğerleri kahkahalara boğuldu. Richie Glenman onun omzuna bir yumruk attı. "Uzun Kâbus diye biri yok yavşak. Şehir efsanesi o, Parkın Cadısı gibi."

"Of! *Milkshake*'imi döktürdün bana!"

Holly, en akıllıları gibi görünen Tommy Edison'a, "Arkadaşınız Peter'ın gerçekten de onu gördüğünüz son gece kaybolduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Emin değilim, iki yıl geçti üzerinden ama öyle sanıyorum. Dediğim gibi, ertesi gün okulda yoktu."

"Kırmıştı okulu," dedi Ronnie Swidrowski. "Kokuşmuş hep kırardı. Annesi yüzünden..."

"Yok ya, daha sonraydı," diye ısrar etti Richie Glenman. "Biliyorum çünkü ondan sonra onunla parkta yazı tura oynadık. Çocuk parkında."

Biri öyle dedi biri böyle, Swidrowski Uzun Kâbus'un gerçekten var olduğuna dair iyi düşünülmüş, mantıklı gerekçeler anlatmaya başlamıştı, duyduğuna göre eski bir vakitte üniversiteden de bir öğretmen kaçırmıştı ama Holly yeterince şey duymuştu. Peter "Kokuşmuş" Steinman'ın kayboluşunun (tabii gerçekten kaybolduysa) Bonnie Dahl'ın kayboluşuyla neredeyse kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu ama biraz daha deşme niyetindeydi, sırf Dairy Whip ve tamirci dükkânı arasında sekiz yüz metre kadar mesafe olduğu için. Bonnie'nin en son görüldüğü Jet Mart da bayağı yakındı buraya.

Jerome, Holly'ye bir bakış attı, o da başını sallayarak karşılık verdi. Gitme vakti gelmişti.

"Size iyi günler," dedi Jerome.

"Size de," dedi Tommy Edison.

Palyaço ketçap lekeli parmağını onlara doğru uzatıp, "Veronica Mars ve John Shaft!" dedi.

Hepsi kahkahalara boğuldu.

Otoparkı yarılamışken Holly durup geri döndü. "Tommy, Richie'yle onu burada gördüğünüz gece, kaykayı yanındaydı değil mi?"

"Her zaman yanında taşırdı," dedi Tommy.

Richie, "Bir hafta sonra yazı tura oynarken de yanındaydı. Eğri tekerli o dandik Alameda kaykay," dedi.

"Neden?" diye sordu Tommy.

"Merak ettim sadece," dedi Holly.

Gerçek buydu. O her şeyi merak ediyordu. Bu onun tarzıydı.

2

Tepeden yukarı arabalarına doğru yürürken Holly küpeyi cebinden çıkarıp Jerome'a gösterdi.

"Oha! Onun mu?"

"Az çok eminim."

"Polisler nasıl bulamamış?"

"Baktıklarını sanmıyorum," dedi Holly.

"Eh, üstün tespit yeteneğin için Sherlock Holmes Ödülü senindir."

"Teşekkürler Jerome."

"Kokuşmuş Steinman hakkında hangisinin dediklerine inandın? Kızılın mı, şapşalın mı?"

Holly ona kınarcasına baktı. "Neden ona Peter demiyoruz? Kokuşmuş çirkin bir lakap."

Jerome, Holly'nin tüm geçmişini bilmiyordu (kardeşi Barbara ondan daha fazlasını biliyordu) ama yanlışlıkla yarasına tuz bastığında bunu anlıyordu. "Peter. Tamam, tamam. Şimdi ve sonsuza dek Pete. Peki onu Dairy Whip'te gördükleri gece onu son görüşleri miydi, yoksa bir hafta sonra Bay Burnuma Patates Sokarım'la parkta yazı tura mı oynuyordu?"

"Tahmin edecek olsam Tommy haklı ve Richie zamanı karıştırıyor derdim. Sonuçta üzerinden iki buçuk yıl geçmiş. O yaşlardayken bu uzun bir süre."

Tamirci dükkânına vardılar. Jerome, "İzin ver de biraz Steinman'ı araştırayım. Olur mu?" dedi.

"Kitabın ne olacak?"

"Dedim ya, bilgi bekliyorum. Editör ısrar ediyor. Nerdeyse doksan yıl öncenin Şikago'sundan bahsediyoruz, yani *mucho* araştırma yapmak gerekiyor."

"Oyalanıp ertelemediğine emin misin?"

Jerome'un harika –*mucho* büyüleyici– bir gülümsemesi vardı, şimdi de o gülümsemelerden biriyle karşılık verdi. "Biraz bu da olabilir sanırım ama kayıp çocukları aramak kayıp köpekleri aramaktan daha ilginç." Bu Jerome'un Finders Keepers'taki yarı zamanlı işiydi. "Dahl ve Steinman olayının gerçekten bağlantılı olduğuna inanmıyorsun değil mi?"

"Farklı yaşlar, farklı cinsiyetler, iki yıl ara, büyük ihtimalle bağlantılı değildirler. Ama büyük ihtimal üzerine her zaman ne demişimdir Jerome?"

"Büyük ihtimalle içi boş bir kelime."

"Evet. Öyle..." Birden nefesi kesildi ve elini göğsüne koydu.

"Ne?"

"Maskemizi takmadık! Aklıma bile gelmedi! Onlar da takmıyordu!"

"Ama aşılısın değil mi? Çift aşılı. Ben de öyleyim."

"Sence *onlar* aşılı mıdır?"

"Muhtemelen değildirler," dedi Jerome. Ne dediğini fark edince güldü. "Pardon. Eski alışkanlıkları bırakmak zor."

Holly gülümsedi. Eski alışkanlıkları bırakmak gerçekten zordu, tam da bu yüzden canı sigara istiyordu.

3

Jerome çocuğun ebeveyniyle konuşacağını söyledi. En azından Steinman gerçekten ortadan kayboldu mu, yoksa amcasıyla falan mı yaşamaya gitti onu netleştirirdi. Steinman'ın annesi, Andy Vickers'ın dediği gibi ayyaşsa çocuğu koruyucu aileye bile

vermiş olabilirlerdi. Jerome'a göre işi sadece, Steinman olayının Dahl olayıyla hiçbir ilgisi olmadığını kanıtlamaktı.

Holly ona en az iki günlük iş olması kaydıyla günlük yüz dolar vermeyi ve harcamalarını karşılamayı önerdi. İşin *online* kısmını Barbara'ya yaptıracağına emindi ama parayı onunla eşit bölüşürdü, o yüzden sorun yoktu.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Jerome.

"Sanırım parkta yürüyüşe çıkacağım," dedi Holly. "Ve düşüneceğim."

"Çık bakalım. Bu da senin ustalığın."

4

Holly sola kıvrılan patikayı buldu ve onu izleyip Kızıl Bayır Caddesi'ne bakan büyük kayaya çıktı. Orada oturup sigarasını yaktı.

Aklı sürekli Bonnie Dahl'ın bisiklet kaskına gidiyordu. Küpesi düşmüş ve kaybolmuş olabilirdi ama kaskı öylece düşmemişti. Bonnie fevri bir kararla annesiyle tartışmaktan bıktığı için şehri terk edecek olsa neden bisikletini bırakıp kaskını alsın ki? Hatta gayet pahalı bir bisikleti ne diye çalınmak için resmen yalvarır gibi ortada bıraksın? Çalınmaması tamamen şanstı... Marvin Brown'ın doğruyu söylediğini varsayarsa tabii, Holly bu konuda gayet emin olabileceğini düşünüyordu.

Kayıp kask, Dahl'ın kaçırıldığına inanması için en inandırıcı nedendi. Holly, Bonnie'nin onu kaçıracak kişiden kaçmayı denediği ama ancak tamirci dükkânının diğer ucuna kadar gidebildiği bir senaryo hayal ediyordu. Boğuşuyorlardı. Küpesi düşüyordu. Yaka paça onu kaçıranın aracına taşınıyordu (Holly zihninde küçük, penceresiz, kapalı bir kamyonet canlandırıyordu), başında hâlâ kaskı vardı. Adam belki onu bayıltıyor, belki bağlıyordu, hatta belki onu hemen orada öldürüyordu, bilerek ya da kazayla.

Bisikletin selesine bir not bırakıyordu: *Bu kadarı yeter.* Biri bisikleti çalarsa ne âlâ. Çalmazsa herkes onun şehri terk etmeye karar verdiğini varsayacak: Bu da güzel.

Holly tam olarak bu şekilde geliştiğinden (gerçekten olduysa tabii) şüpheliydi ama bu bir ihtimaldi; hava kararmak üzere, Kızıl Bayır Caddesi'nde çok trafik yokken yakından geçen birine konuşma ya da sarılan sevgililer gibi gelen kısa bir boğuşma... tabii, olabilirdi.

Diğer ihtimale gelince, fevri bir kararla şehri terk etmek, bu gerçekten ne kadar mümkündü? Ergen biri aniden her şeyin üstüne geldiğine karar verip kaçabilirdi, Holly lisedeyken böyle hayalleri kendisi de kurardı ama belli ki sevdiği bir işi olan yirmi dört yaşındaki bir kadın? Son maaş çeki ne olacaktı? Patronunun ofisinde duruyor muydu? Bavul da mı almamıştı, sadece sırt çantasında eşyalarla mı gitmişti? Holly buna inanmıyordu, Isabelle Jaynes'in de inanmadığına emindi. Ama ona ruh hali raporu verebilecek biri varsa bu muhtemelen Bonnie'nin beraber çalıştığı arkadaşı Lakeisha Stone'du.

Holly sigarasını bitirdi, ezip söndürdü ve diğer ölü askerlerle beraber küçük teneke kutusuna koydu. Büyük kayanın her yanına saçılmış izmaritler vardı ama bu genel pisliğe kendi çöpünü eklemesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Telefonunu çantasından çıkardı. Ofisten çıktığından beri telefonu rahatsız etmeyin modundaydı ve iki çağrıyı kaçırmıştı, ikisi de David Emerson adında birindendi. İsmi hatırlar gibi oldu, annesiyle ilgili bir şeyler. Adam sesli mesaj bırakmıştı ama Holly şimdilik onu boşverip Jerome'u aradı. Araba sürerken onun dikkatini dağıtmak istemiyordu, o yüzden kısa tuttu.

"Peter Steinman'ın annesiyle konuşursan ve çocuk gerçekten kaybolmuşsa kaykayının onda olup olmadığını sor."

"Tamamdır. Başka bir şey var mı?"

"Evet. Gözünü yoldan ayırma."

Telefonu kapatıp sesli mesajı dinledi.

"Merhaba Bayan Gibney, ben David Emerson. Uygun olduğunuzda beni arayın lütfen. Annenizin mirasıyla alakalı." Kısa bir duraksamanın ardından ekledi. "Başınız sağ olsun, son cemiyetinde söylediklerinizi için teşekkürler."

Şimdi Holly adının neden tanıdık geldiğini hatırlıyordu; annesi, Mercy Hastanesi'ne yatırıldıktan sonraki FaceTime görüşmelerinden birinde Emerson'dan bahsetmişti. Bu solunum cihazına bağlanmasından önceydi, hâlâ konuşabildiği dönemde. Holly ancak bir avukatın *cenaze* dememek için böyle sözler uyduracağını düşündü. Charlotte'ın mirasına gelince... Holly bunu hiç düşünmemişti bile.

Emerson'la konuşmak istemiyordu, davayı kovalamaktan başka hiçbir şeyi düşünmek zorunda kalmadığı bir gün geçirmek istiyordu, bu yüzden adamı hemen geri aradı, öncesinde sadece bir sigara daha yakmak için duraksadı. Annesinin sarsılmaz deyişi daha çocukluğunda Holly'nin zihnine kazınmıştı: *Yapmak istemediğin şey ilk yapman gereken şeydir. Böylece yolundan çekilmiş olur.* Bu iyisiyle kötüsüyle... çocukken alınan birçok ders gibi Holly'nin aklında kalmıştı.

Cevap veren Emerson'ın kendisiydi, Holly onun da profesyonellerin Covid'den önce cepte saydığı yardımcı katmanları olmadan evinden çalışan birçok kişiden biri olduğunu tahmin etti.

"Merhaba Bay Emerson. Ben Holly Gibney, beni aramışsınız." Önünden Kızıl Bayır Caddesi'nin sekiz yüz metrelik bir kısmı uzanıyordu. Bu manzara avukattan çok daha fazla ilgisini çekiyordu.

"Aramama döndüğünüz için teşekkürler ve bir kez daha, başınız sağ olsun."

U-Store-It dışında bu yoldaki her yer terk edilmiş, diye düşündü Holly, *orası da pek iş yapmıyor gibi. Yolun bu tarafında da parkın en az kullanılan yeri var, namuslu vatandaşların gündüz gözü olmadan girmeye korktuğu kısmı. Birini kaçırmak için daha iyi bir yer olabilir mi?*

"Bayan Gibney? Hat mı kesildi?"

"Yok, buradayım. Sizin için ne yapabilirim Bay Emerson? Annemin mirasıyla ilgiliydi, değil mi? Konuşacak pek bir şey yoktur diye tahmin ediyorum." *Daniel Hailey'den sonra yoktur,* diye düşündü.

"Emekli olmadan önce Henry dayınızın resmi işlerini hallediyordum, Charlotte da vasiyetini yazarken benimle çalıştı ve beni vasiyet memuru yaptı. Kendini kötü hissetmeye başladıktan ve virüs testi pozitif çıktıktan sonra. Aileyi toplayıp okumaya gerek yok..."

Ne ailesi? diye düşündü Holly. *Kuzen Janey ölmüş, Henry dayı da Rolling Hills Yaşlı Bakım Merkezi'nde ot gibi yaşarken geriye bir tek ben kaldım.*

". . size bıraktı."

"Pardon?" dedi Holly. "Sesinizi alamadım."

"Kusura bakmayın. Birkaç küçük bağış dışında anneniz her şeyi size bıraktı."

"Evi yani."

Bu fikir hoşuna gitmemişti, tedirgin olmuştu. O evdeki (ve ondan önceki, Cincinnati'deki evdeki) anıları genel itibariyle karanlık ve hüzünlüydü, Charlotte'ın Holly'nin çocukken tatilde taktığı Noel Baba şapkasını takmasında ısrar ettiği o son Noel yemeğine kadar hepsi. *Ama bu bir gelenek!* diye bağırmıştı annesi Sahara kadar kuru hindinin içini çıkarırken. Sonuç: Noel Baba şapkası takmış elli beş yaşında bir Holly.

"Evet, ev ve içindeki tüm mobilyalar. Sanırım satmak istersiniz?"

Tabii ki satmak isterdi, Holly bunu ona söyledi. İşi şehirdeydi. Öyle olmasa bile annesinin Meadowbrook'taki evinde yaşamak Tepedeki Ev'de* yaşamak gibi olurdu. Bu arada Avukat Emerson konuşmaya devam etmişti –anahtarlarla ilgili bir şeyler söylüyordu– Holly ondan bir kez daha başa almasını istemek zorunda kaldı.

---

* Shirley Jackson'ın 1959'da kaleme aldığı korku romanı *Tepedeki Ev.* (ç.n.)

"Anahtarlar bende dedim, bence gelip mülkü denetlemeniz için bir vakit belirlemeliyiz. Neyi tutmak, neyi satmak istediğinize karar verirsiniz."

Holly'nin tedirginliği daha da arttı. "Hiçbirini istemiyorum!"

Emerson kıkırdadı. "Sevilen birinin kaybı tazeyken sık gördüğümüz bir tepki bu ama gerçekten evde bir tur atmanız gerek. Bayan Gibney'nin vasiyet memuru olarak korkarım bu konuda ısrar etmem gerekecek. Öncelikle satmadan önce ne tür tamiratların yapılması gerektiğine bakmak için ve uzun yılların deneyimine dayanarak saklamak istediğiniz şeyler *bulacağınızı* düşünüyorum. Bunu yarın yapabilir misiniz acaba? Son anda oldu farkındayım, hem de cumartesi ama bu gibi durumlarda geç olacağına erken olması daha iyi."

Holly itiraz etmek istedi, davası olduğunu söylemek istedi ama annesinin sesi yine onu böldü: *Bu bir neden mi Holly, yoksa sadece bir bahane mi?*

Bunun cevabını vermek için Holly'nin kendine Bonnie Dahl'ın kaybolmasının, Brady Hartsfield'ın bir rock konseri sırasında Mingo Salonu'nu patlatmayı planlaması gibi *acil* bir dava, *zamana karşı yarıştığı* bir dava olup olmadığını sorması gerekti. Öyle olduğunu düşünmüyordu. Bonnie üç hafta önce ortadan kaybolmuştu. Kaçırılıp kaybolan insanlar bazen bulunuyor ve kurtarılıyordu. Ama genelde kurtulmuyorlardı. Holly bunu Penny'ye asla söylemezdi ama Bonnie Rae'nin başına ne geldiyse çoktan gelmişti.

"Sanırım yarın gidebilirim," dedi ve sigarasından son koca bir nefes çekti. "Bugün evi dezenfekte etmesi için oraya birini gönderebilir misiniz? Kulağa aşırı tedbir gibi, hatta paranoyakça geliyor sanırım ama..."

"Hiç de değil, hiç de değil. Bu virüsü henüz tam olarak tanımıyoruz, değil mi? Korkunç bir şey, korkunç. Daha önce çalıştığım bir firmayı arayacağım. Sigorta meseleleri işte. Sanırım onları dokuza ayarlayabilirim. Öyle olursa on birde buluşalım mı?"

Holly iç çekip sigarasını söndürdü. "Tamamdır. Dezenfekte işi pahalıya patlar sanırım. Hele de hafta sonu."

Emerson yine kıkırdadı. Hoş bir gülüştü bu, kulağa güzel geliyordu, Holly onun bunu sık sık kullandığını düşündü. "Bence karşılayabilirsiniz. Anneniz, eminim bildiğiniz üzere, gayet varlıklıymış."

Holly şoke olup ne diyeceğini bilemez halde değildi tam olarak ama kesinlikle şaşırmıştı. Şok daha sonra gelecekti.

"Holly? Bayan Gibney? Orada mısınız?"

"Korkarım böyle bir şey bilmiyorum," dedi Holly. "*Varlıklıydı*. Henry dayım da öyle. Ama bu Daniel Hailey'den önceydi."

"Bu ismi bilmiyorum ne yazık ki."

"Hailey'den hiç bahsetmedi mi? Annemin ve dayımın her şeyini alıp şu suçlu iadesi yapmayan adalardan birine kaçan, hiç ıskalamayan Wall Street Sihirbazı, yatırım danışmanı hani? Onlarınkiyle beraber kim bilir daha kaç kişinin ve benim paramın da büyük kısmını alan?"

"Kusura bakmayın Bayan Gibney ama anlayamadım."

"Gerçekten mi?" Holly avukatın şaşkınlığının bir parça anlaşılır olduğunu fark etti. Konu tatsız gerçeklere geldi mi Charlotte Gibney onları atlamak konusunda uzmandı. "Para *vardı* ama artık yok."

Sessizlik oldu. "Geri saralım. Kuzeniniz Olivia Trelawney öldü..."

"Evet." Aslında intihar etmişti. Holly bir süre ondan çok daha büyük olan kuzeninin Mercedes'ini, Brady Hartsfield'ın şehir merkezinde sekiz kişiyi öldürüp onlarcasını yaraladığı otomotiv güdümlü füzeyi sürmüştü. Holly için Benz'i tamir ettirmek, rengini değiştirmek ve onu sürmek, bir çeşit iyileşme yöntemiydi. Ve biraz da meydan okumaydı. "Kız kardeşi Janey'ye hatırı sayılır miktarda para bıraktı. Janelle'e."

"Evet. Janelle aniden öldüğünde de..."

Böyle de denebilir tabii, diye düşündü Holly. *Brady Hartsfield, Bill Hodges'a ulaşma umuduyla Janey'yi havaya uçurmuştu.*

"Onun varlıklarının büyük kısmı Henry dayınıza ve annenize geçti, sizin için ayrılan bir fon dışında. Henry'nin payı, ımm, şu anki ikametini karşılıyor ve yaşadığı sürece de karşılayacak."

Holly'de şafak atmak üzereydi. Ama bu yanlış bir metafor. Üzerine *karanlık* çökmek üzereydi.

"Ölümünden sonra Henry'nin varlıkları da size geçecek."

"Annem zengin mi öldü? Bunu mu söylüyorsunuz?"

"Bayağı zengin. Bilmiyor muydunuz?"

"Hayır. Bir süreliğine zengin *olduğunu* biliyordum."

Holly'nin gözünün önüne dümdüz bir sıra halinde düşen dominolar geldi. Olivia Trelawney'nin kocası para kazanmıştı. Bu Olivia'ya miras kalmıştı. Olivia intihar etmişti. Janey'ye miras kalmıştı. Brady Hartsfield, Janey'yi havaya uçurmuştu. Charlotte ve Henry'ye miras kalmıştı, çoğu. Para vergi ve avukat masraflarıyla sürekli tırtıklanıyordu ama hâlâ son derece yüksek bir meblağdı. Holly'nin annesi, kendi ve Henry dayının parasını Burdick, Hailey ve Warren'da çalışan Daniel Hailey'ye yatırmıştı. Daha sonraları Holly'nin izniyle onun fonunun büyük kısmıyla da yatırım yapmıştı. Hailey de tüm bu paraları çalmıştı.

Charlotte ona bunları anlatmıştı ve kızının ona inanmamak için hiçbir sebebi yoktu.

Holly bir sigara daha yaktı. Bugün kaç tane içmişti? Dokuz? Yok, on bir. Üstelik daha öğle yemeği vaktiydi. Janey'nin vasiyetinden onu ağlatan bir şeyi hatırladı. *Kuzenim Holly Gibney'ye hayallerinin peşinden gidebilmesi için 500.000 dolar bırakıyorum.*

"Bayan Gibney? Holly? Hatta mısınız?"

"Evet. Bana bir dakika verin." Ama bundan çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Sizi geri arayacağım," dedi ve adamın cevap vermesini beklemeden telefonu kapattı.

Kuzeni Janey korkak, yalnız bir kız olarak Holly'nin şair olma hevesi olduğunu biliyor muydu? Holly'nin kendisinden duymuş olamazdı ama ya Charlotte'tan? Henry'den? Hem ne önemi vardı? Holly nasıl çaresizce istese de iyi bir şair değildi. İyi olduğu

bir şey bulmuştu ama. Bill Hodges sayesinde, peşinden gidebileceği başka bir hayali vardı. Daha iyi bir hayal. Geç gelmişti ama hiç olmayacağına varsın geç olsun.

Annesinin sık sık söylediği sözlerden biri kafasında çınladı: *Paradan mı yapıldım ben?* Emerson'a göre paradan yapılmıştı. Çok eskiden değil ama sonraları, Janey öldükten sonra. Parayı kaybetmesine, Henry'ninkini, Holly'nin fonunun büyük kısmını alçak Daniel Hailey'ye kaybetmesine gelince... Holly, hızlıca Daniel Hailey'yi, diğer iki ortağı Burdick ve Warren'ı da ekleyerek internette arattı. Hiçbir sonuç çıkmadı.

Charlotte bu işi nasıl kıvırmıştı? Holly, Bill Hodges'ın ölümüyle büyük bir yas içinde olduğu ve aynı zamanda dedektiflik, *dava kovalama* işine kendini kaptırdığı için mi başarmıştı? Annesine güvendiği için mi? Üçüne de evet ama öyle olsa bile...

"Belgeler gördüm," diye fısıldadı. "Birkaç kez *varlık bilançosunu* bile gördüm. Henry beni kandırmasına yardım etmiş. Öyle olmalı."

Gerçi Henry'nin demansı çok ilerlemişti, ona olayı ve neden bunu yaptıklarını asla anlatamazdı.

Emerson'ı geri aradı. "Ne kadar bir paradan söz ediyoruz Bay Emerson?" Bu Emerson'ın görevi gereği cevap vermek zorunda olduğu bir soruydu, çünkü bir zamanlar Charlotte'ın olan artık onundu.

"Banka hesabındakileri ve hisse portföyünün şu anki değerini eklersek," dedi David Emerson, "mirasınız altı milyonun biraz üzerinde derim. Henry Sirois'ten uzun yaşarsanız buna üç milyon daha eklenecek."

"Ve para hiç kaybolmamış? Annemin ve dayımın vekâletini alan bir yatırım uzmanı tarafından hiç çalınmamış?"

"Hayır. Neden böyle bir fikre kapıldınız bilmiyorum ama..."

Holly her zamanki yumuşak ses tonuna hiç ama hiç benzemeyen bir hırıltıyla cevap verdi. "Çünkü bana öyle dedi."

2-14 Aralık 2018

1

Noel sezonuydu ve Tepe Yolu boyunca ikamet edenler, bu sezonu uygun düştüğü gibi zevkli ve sakince kutluyordu. Işıklı Noel Babalar, çatılarda geyikler ya da çimenlerde Bebek İsa'ya saygıyla bakan Müneccimler yoktu. Kumarhane gibi görünecek kadar ışıklarla süslenmiş evlerse kesinlikle yoktu. Bu tip ucuzluklar şehrin başka mahallelerinde görülebilirdi ama üniversiteyle Geyikli Park arasındaki Viktorya tarzı üst tabaka evlerinde hayır. Burada, pencerelerde elektrikli mumlar, çam ağacı ve çobanpüskülünden çelenkler asılmış kapılar ve birkaç çimenlikte minik beyaz ampullerle süslü küçük Noel ağaçları vardı. Bu ampuller Mahalle Birliği'nin zorunlu koştuğu üzere saat dokuzda kapanacak zamanlayıcılara bağlıydı.

Tepe Yolu 93 numaralı, kahverengi beyaz Viktorya tarzı evin çimenlerinde ya da ön tarafında süsleme yoktu; bu yıl ne Roddy ne de Em Harris kendini süslemeleri kuracak kadar dinç hissetmişti, kapıya çelengi bile asmamış, genelde posta kutularında duran büyük kırmızı kurdeleyi bile koymamışlardı. Roddy, Em'den daha iyi durumdaydı ama soğuk havalar gelince artriti hep kötüleşiyordu ve şimdi sıcaklık çoğu öğleden sonra donma noktasının altına düştüğünden, bir buz parçasında kayıp düşmekten ödü kopuyordu. Eski kemikler kırılgan olur.

Emily Harris hiç iyi değildi. Artık normalde kaçırma yöntemlerinin bir parçası olan tekerlekli sandalyeyi gerçekten kullanması gerekiyordu. Siyatiği ona aman vermiyordu. Yine de tünelin ucunda ışık görünmüştü. Yakında rahatlayacaktı.

Evlerinin bir yemek salonu vardı (Tepe Yolu'ndaki bütün Viktorya tarzı evlerde olduğu gibi) ama orayı sadece misafir ağırladıkları özel durumlarda kullanıyorlardı ve seksenli yaşlara doğru ilerledikçe bu özel durumlar gittikçe daha da nadir oluyordu. Sadece ikisi olduklarında yemeklerini mutfakta yiyorlardı. Em, Roddy'nin seminer öğrencileri ve yazı atölyesindeki çocuklar için geleneksel Noel yemeğini düzenlerlerse yemek salonunu kullanacaklarını düşünüyordu, ama bu da ancak kendilerini daha iyi hissedelerse olurdu.

Hissedeceğiz, diye düşündü. *Haftaya kesin, hatta belki yarın.*

Hiç iştahı yoktu, kesilmeyen ağrısı iştahını alıp götürmüştü ama fırından gelen kokular midesinde minik de olsa bir açlık sızısı uyandırdı. Bunu hissetmesi harikaydı. Açlık sağlığın bir göstergesiydi. Craslow denen kızın bunu bilemeyecek kadar salak olması yazıktı. Steinman denen çocukta kesinlikle böyle bir sorun yoktu. Baştaki tiksinmesini atınca... eh, büyümekte olan bir çocuk gibi yemeye başlamıştı.

Mutfaktaki yemek köşesi mütevazıydı ama Roddy bahçeye bakan yuvarlak masaya güzel pamuklu masa örtüsünü sermiş, Wedgwood porselenler, Luxion şarap kadehleri ve gümüş takımlarıyla iki kişilik servis çıkarmıştı. Her şey parıldıyordu. Em keşke bunların tadını çıkarabilecek kadar iyi hissetseydi.

En güzel gündelik elbisesini giymişti. Onu giyerken çok zorlanmış ama başarmıştı. Roddy karafla içeri girdiğinde üzerinde en güzel takımı vardı. Em biraz da hüzünle takımın üzerinden düşmeye başladığını fark etti. İkisi de kilo vermişti. *Kilo almaktan iyidir,* diye hatırlattı kendine. Şişman insanların nadiren yaşlandığını bilmek için doktor olmaya gerek yok, yakın yaşlarda olan birkaç iş arkadaşına bakmak yeterli. Bazıları ayın yirmi üçündeki

Noel partilerine katılacaktı, tabii partiyi düzenleyecek kadar iyi olurlarsa.

Roddy eğilip onu şakağından öptü. "Nasılsın aşkım?"

"Gayet iyiyim," dedi Em ve eline dokundu... ama artriti yüzünden hafifçe.

"Yemek birazdan hazır," dedi Roddy. "Bu arada hadi biraz şundan içelim."

Etrafa dökmemeye dikkat ederek karaftan şarap kadehlerini doldurdu. Yarım kadeh kendisine, yarım kadeh ona. Richard Nixon'ın başkan olduğu zamanlarda genç ve esnek olan yamuk yumuk elleriyle kadehleri kaldırdılar. Tokuşturup tatlı minik bir çınlama çıkardılar.

"Sağlığımıza," dedi Roddy.

"Sağlığımıza," diye ona katıldı Em.

Kadehlerin üzerinden göz göze geldiler –Roddy'ninki mavi, Em'inki daha mavi–, sonra içtiler. İlk yudum her zamanki gibi Em'i titretti. Mondavi 2012'nin duruluğunun altında yatan tuzlu tat yüzünden. Sonra kalanı içti, yanaklarının ve parmaklarının ısınmasını memnuniyetle karşıladı. Ayak parmaklarında bile hissediyordu! Bu yaşam gücü dalgasını –açlık sızıları gibi hafif ama inkâr edilemezdi– daha da hoş karşıladı.

"Biraz daha?"

"Yeterince var mı?"

"Çok daha fazlası var."

Roddy yeniden koydu. İçtiler. Bu sefer Em tuzlu tadı neredeyse fark etmedi bile.

"Aç mısın tatlım?"

"Aslına bakarsan açım," dedi. "Birazcık."

"O zaman Şef Rodney yemeği bitirsin de servis etsin. Tatlıya yer ayırmayı unutma." Ona göz kırpınca Em gülmeden edemedi. İhtiyar çapkın!

Brokoli ve havuç karışımının buharı tütüyordu. Patatesler (püre yapılmıştı, yaşlı dişler için yemesi böyle daha kolaydı) ısı-

nıyordu. Roddy tavada tereyağı eritti (hep çok koyardı ama ikisi de artık genç ölmeyecekti), sonra doğranmış soğanları tavaya atıp kızartmaya başladı. Kokusu lezizdi, bu sefer Em açlık sızısını daha da kuvvetli hissetti. Roddy önce şeffaf, sonra hafif kahverengi görünmeleri için soğanları karıştırırken çok eskilerden "Pretty Little Angel Eyes" şarkısını söyledi.

Em lisedeyken gittiği danslı konserleri hatırladı, erkekler spor ceket, kızlar elbise giyerdi. Dee Dee Sharp'ta Shake dansı, Dovells çalınca Bristol Stomp dansı, Cannibal & the Headhunter çalınca Watusi dansı yaptığını hatırlıyordu. *Bu grubun adı bugün olsa politik açıdan aşırı yanlış bulunurdu,* diye düşündü.*

Roddy tabakları tezgâha götürüp yemekleri koydu: sebze, patates ve fırından *pièce de résistance***: bir buçuk kiloluk tam kıvamında pişmiş rosto. Suyunda (ve Roddy'nin spesiyali birkaç otun içinde) içten içe kaynayan rostoyu Em'e gösterdi, Em alkışladı.

Ciğeri dilim dilim kesti, kızarmış soğanlarla süsledi ve tabakları masaya getirdi. Em artık sadece aç hissetmiyordu, açlıktan gözü dönmüştü. Başta çok konuşmadan yediler ama karınları doymaya başladıkça yavaşladılar, –sık sık yaptıkları gibi– eski günlerden, ölenlerden ya da hayatına devam edenlerden bahsettiler. Liste her yıl daha da uzuyordu.

"Biraz daha?" diye sordu Roddy. Rostonun büyük bir kısmını yemişlerdi ama hâlâ çok vardı.

"Yiyemem," dedi Em. "Tanrım, Rodney, bu sefer kendini aşmışsın."

"Biraz daha şarap iç," dedi Roddy ve koydu. "Tatlıyı sonraya saklayalım. Sevdiğin program dokuzda başlıyor."

"*Haunted Case Files,*"*** dedi Em.

"Evet o. Siyatiğin nasıl canım?"

---

* *Cannibal & the Headhunter. Yamyam & Kelle Avcısı.* (ç.n.)

** (Fr.) Yemekte çıkarılan et yemeği, ana yemek. (ç.n.)

*** Hayalet avcılarının ve medyumların doğaüstü varlıklarla deneyimlerini anlattığı bir belgesel. (ç.n.)

"Sanırım biraz daha iyi ama sorun olmazsa masayı toplama ve bulaşıkları kaldırma işini sana bırakacağım. Şu kalan yazı örneklerine bakmak istiyorum."

"Hiç sorun olmaz. Yemeği pişiren bulaşığı da kaldırır, derdi büyükannem. Dişe dokunur bir şey çıktı mı?"

Em burnunu kırıştırdı. "Düzyazı yazan iki üç kişi büsbütün *berbat* değil, ama bu da minik bir övgüyle kınama gibi oldu, değil mi?"

Roddy güldü. "Çok minik bir övgü."

Em ona uzaktan öpücük atıp tekerlekli sandalyesiyle uzaklaştı.

2

İlerleyen saatlerde –Tepe Yolu boyunca tüm zamanlayıcılar Noel ışıklarını kapatmıştı– Em *Haunted Case Files*'a dalıp gitmişti, bu gecenin psişik araştırmacı kendi evlerinin yıkık dökük bir versiyonu gibi görünen, New England'daki bir köşkte, soğuk noktaların haritasını çıkarıyordu. Em kendini biraz daha iyi hissediyordu. Ciğer ve şarapla gerçekten rahatlamış hissetmesi için henüz çok erkendi... değil mi? Ama sırtındaki gevşeme kesinlikle gerçekti, sol bacağından aşağı inen sızlamalar da o kadar şiddetli değildi sanki.

Mutfaktan mikserin sesi geliyordu ama şimdi durmuştu. Bir dakika sonra Roddy tepside iki bardak soğutulmuş sorbeyle içeri girdi. Pijama, terlik ve Em'in ona geçen Noel'de aldığı mavi pelüş sabahlığı giymişti.

"Buyurunuz," dedi ona bardaklardan birini ve uzun bir kaşığı uzatırken. "Söz verdiğim üzere, tatlılar!"

Em'in yanında, tek kişilik koltuğuna oturdu ve kampüste romantik sevginin sürdürülebilirliğine iyi –yo, harika– bir örnek olarak gösterilen çift resmini tamamladı.

Em bardağını kaldırdı. "Teşekkürler sevgilim."

"Bir şey değil. Ne yapıyorlar?"

"Soğuk noktalar."

"*Esintili* noktalar."

Em ona bir bakış attı. "Biliminsanı her daim biliminsanıdır."

"Çok doğru."

Televizyon izleyip tatlılarını yediler, ahududulu sorbe ve Peter Steinman'ın beyninin karışımını kaşıkladılar.

3

Noel'den on bir gün önce Emily Harris, Tepe Yolu 93 numaranın posta kutusundan eve doğru yavaş ama düzenli adımlarla yürüyordu. Veranda merdivenlerini yumruğunu belinin soluna dayayarak çıktı, ama bu zorunluluktan ziyade alışkanlıktan yaptığı bir hareketti. Siyatik geri dönecekti, bunu üzücü deneyimlerinden biliyordu ama şimdilik neredeyse tamamen kaybolmuştu. Dönüp beğeniyle posta kutusunun kırmızı kurdelesine baktı.

"Çelengi sonra takarım," dedi Roddy.

Em irkilip etrafına bakındı. "Sinsi sinsi yaklaş, çok iyi."

Roddy gülümseyip yeri işaret etti. Ayağında sadece çorap vardı. "Sessiz ama ölümcül, böyle derler benim için. Sırtın nasıl canım?"

"Gayet iyi. Hatta iyi. Senin artritin?"

Roddy elini uzatıp parmaklarını esnetti.

"Süper haber dostum," dedi kabul edilebilir bir Avustralya aksanıyla kelimeleri uzatarak. Çifte emekliliklerinden kısa bir süre sonra Oz'a* seyahate çıkmış, karavan kiralayıp kıtayı Sydney'den Perth'e geçmişlerdi. İşte *o* unutulmaz bir geziydi.

"İyiydi bu seferki," dedi Roddy. "Değil mi?"

Em'in onun neden bahsettiğini sormasına gerek yoktu. "İyiydi."

* Avustralya. (ç.n.)

Gerçi etkilerinin ne kadar süreceğini ikisi de bilmiyordu. Kaçırdıkları en genç kişi oydu, daha yeni ergenliğe girmişti. Yaptıkları hakkında bilmedikleri çok fazla şey vardı ama Roddy her seferinde daha fazlasını öğrendiğini söylüyordu. Ayrıca –ortada olanı söylemek adına– hayatta kalmak ilk içgüdüydü.

Em ona katılıyordu. Artık Avustralya'ya seyahate gitmeyeceklerdi, muhtemelen iki yılda bir Broadway şovlarını izlemeye New York'a bile gitmeyeceklerdi artık ama hayat hâlâ yaşamaya değerdi, özellikle de her bir adımda acı çekmediğinde. "Gazetede bir şey var mı canım?"

Roddy onun ince omuzlarına kolunu attı. "İlk haberden sonra bir şey çıkmadı, o da kısacık bir şeydi. Evden kaçma olayı ya da yanlış zamanda yanlış yerde kötü birine denk gelme. Noel partisi konusunda ne düşünüyorsun canım? Yapalım mı, iptal mi?"

Em parmak uçlarında yükselip onu öptü. Canı acımıyordu.

"Yapalım," dedi.

23 Temmuz 2021

1

Holly, Kızıl Bayır Caddesi'ni geçip artık iş yapmayan araba tamircisine gitti ve Prius'unun sürücü koltuğuna atlayıp kapıyı kapattı. Araba güneşte kalmıştı ve içerisi saunadan da sıcaktı ama alnı ve ensesi neredeyse anında terlemeye başlasa da Holly klimayı açmak için arabayı çalıştırmadı. Sadece biraz önce öğrendiklerini aklına sığdırmaya çalışarak ön camdan dışarı baktı. *Mirasınız altı milyonun biraz üzerinde derim,* demişti Emerson. Henry dayı öldüğünde üç milyon daha.

Holly bir milyoner olduğunu düşünmeye çalıştı ama olmadı. Olmaya yaklaşmadı bile. Gözünün önüne gelen tek şey Monopoly oyununun bıyıklı ve silindir şapkalı maskotu olan zengin amca Pennybags'di. Yeni bulduğu servetiyle neler yapabileceğini düşünmeye çalıştı. Kıyafet mi alacaktı? Yeterince vardı. Yeni bir araba mı alacaktı? Prius'u çok güvenilirdi ve ayrıca hâlâ garanti kapsamındaydı. Jerome'un eğitimine destek olmaya gerek yoktu, her şeyi tamamdı, gerçi Barbara'nın eğitimine yardım edebilirdi. Seyahat mi ederdi? Bazen gemi yolculuğuna çıkma hayalleri kuruyordu ama Covid her yerde kol gezerken...

"Iyyy," diye homurdandı. "Hayır."

Aklına yeni bir ev fikri geldi ama şimdiki dairesini seviyordu. Küçük Ayı'nın sandalyesi ve yatağı gibi, tam ona göreydi. İşe biraz daha para mı yatırmalıydı? Neden ki? Daha geçen yıl Ortabatı Dedektiflik Hizmetleri'nden onlara bağlı çalışmaları için iki yüz elli dolarlık teklif almıştı. Pete'in de onayıyla onların teklifini reddetmişti. Zor çalışan asansörü ve tembel kapıcısıyla Frederick Binası'ndan çıkma fikri biraz daha cazip geliyordu ama ofisin şehir merkezindeki konumu güzeldi ve kirası da iyiydi.

Gerçi artık kira konusunda endişelenmeme gerek yok ya, diye düşündü ve küçük delice bir kahkaha attı.

Holly sonunda piştiğini fark etti ve arabayı çalıştırdı. Klima soğuk üflemeye başlayana kadar pencereleri açtı ve görüşmek istediği insanların listesine baktı. Bu sayede biraz odaklanabildi çünkü önemli olan davaydı. Para boş umuttu sadece ve David Emerson'ın bomba sürprizinin altında yatan daha rahatsız edici konuya gelinceyse (Daniel Hailey sözde üçünü de soyup St. Croix'ya, St. Thomas'a ya da St. Bilmem Nereye kaçtıktan sonra annesinin onu gözyaşları içinde aradığını hatırlıyordu) şimdilik bunu düşünmeyecekti. Sonrasında kendine engel olamayacaktı ama şimdi, şu anda bulması gereken kayıp bir kadın vardı.

Bir parçası çirkin bir gerçekten saklandığı konusunda ısrar ediyordu. Geri kalanı bu fikri reddediyordu. Saklanmıyordu, *buluyordu.* En azından bulmaya çalışıyordu.

*"Cherchez la femme,"** dedi Holly ve telefonunu çıkardı. Bonnie'nin bisikletini Reynolds Kütüphanesi'ne götüren Marvin Brown'ı aramayı düşündü, sonra aklına daha iyi bir fikir geldi. Brown yerine emlakçı George Rafferty'ye ulaştı. Holly ona Bonnie Dahl'ın annesinin, kızını bulmak için onu tuttuğunu açıkladı, sonra da Bay Brown'la Bonnie'nin bisikletini buldukları günü sordu.

"Ah, Tanrım, umarım iyidir," dedi Rafferty. "Anne veya babasıyla iletişime geçmemiş mi?"

* (Fr.) Kadını arayın. (ç.n.)

"Ben de iyi olmasını umuyorum," dedi Holly onun sorusunu atlatarak. "Bisikleti önce kim gördü, siz mi Bay Brown mı?"

"Ben. Mülklerime önden bir bakmak için hep erkenden giderim. O dükkân eskiden Bill'in Araba ve Motor Tamiri dükkânıydı, bana yıkılması gereken bir yer gibi geliyor ama asansörleri hâlâ çalışıyor ve konumu..."

"Evet, beyefendi. Konumu güzel." Holly'nin böyle bir şey düşündüğü yoktu, 2010'da yeni otoyol açıldığından beri Kızıl Bayır Caddesi'ndeki trafik önemli ölçüde azalmıştı. "Seleye yapıştırılmış notu okudunuz mu?"

"Okudum tabii. 'Bu kadarı yeter.' Kızın ebeveyni olsam böyle bir şey ödümü koparırdı. Kızın kaçtığı anlamına gelebilir ama biliyorsunuz, daha kötü bir anlama da gelebilir. Bay Brown'la bisikleti ne yapacağımızı tartıştık, dükkâna baktıktan sonra o bisikleti kamyonetine koyup kütüphaneye götürdü."

"Arka bagajdaki çıkartmayı gördüğünüz için."

"Evet. Güzel bir bisikletti. Markasını hatırlamıyorum ama güzeldi. Vitesli falan. Kimsenin çalmaması bir mucize. Çocuklar parkın bu tarafında çok takılıyor. Ağaçlık dedikleri tarafta."

"Evet, beyefendi, biliyorum."

"Yolun aşağısındaki dondurmacıyı peki? Orada da çocuklar var. Sürekli. İçerde bilgisayar oyunu oynuyor, dışarda kaykaya biniyorlar. Uzun zamandır mı gözcülük yapıyorsunuz?"

Bu her seferinde Holly'ye dişini sıkma isteği veren bir kelimeydi. O *gözcülükten* çok daha fazlasını yapıyordu. "Uzun bir süredir, evet, beyefendi. Emin olmak için soruyorum, bisikleti ilk siz gördünüz."

"Evet, evet."

"Bay Brown gelmeden ne kadar önce?"

"On beş dakika, belki biraz daha uzun olabilir. Mülklere erkenden gitmeye özen gösteriyorum, vandalizm ya da ilanda bahsedilmeyen bir hasar var mı kontrol etmek için. Bunu söylemiş miydim?"

"Evet, beyefendi, söylemiştiniz."

"Peki onu bulacağınızı düşünüyor musunuz? İpucu var mı? Suçluların izinde misiniz?"

Holly ona kesin konuşmak için çok erken olduğunu söyledi. Rafferty olur da emlak ihtiyacı olursa satın almak için en iyi dönemde olduklarını, elinde hem iş hem ikamet için geniş bir katalog olduğunu anlatmaya başladı. Laf kalabalığına iyice kapılmadan önce Holly ona arkadan birinin aradığını ve açması gerektiğini söyledi. Aslında o bir arama yapmalıydı, Bell Üniversitesi kütüphanesi.

Annem yalan söyledi. Henry dayım da.

Bu sesi susturdu ve aradı.

2

"Reynold Kütüphanesi, ben Edith Brookings."

"Merhaba. Benim adım Holly Gibney. Lakeisha Stone'la görüşebilir miyim lütfen?"

"Üzgünüm ama Lakeisha hafta sonunu arkadaşlarıyla geçirmek üzere kuzeye gitti. Upsala Village'da yüzecek, kamp yapacaklar. Nerede bende o şans!" Edith Brookings güldü. "*Ben* size yardımcı olabilir miyim? Ya da mesaj bırakmak ister misiniz?"

Holly, Upsala Village'ı biliyordu, birçok Amiş'e ev sahipliği yapan kırsal bir yerdi. Annesinin evinin otuz kilometre kadar kuzeyindeydi, ki yarın annesinin evinde olacaktı. Oradayken Lakeisha'yla konuşabilirdi. Evin envanterini çıkarmak uzun sürmezse yarın öğleden sonra, olmadı pazar. Bu arada belki Brookings denen kadın yardımcı *olabilirdi.*

"Ben özel dedektifim Bayan Brookings. Penelope Dahl – Penny– beni kızını bulmam için tuttu."

"Ah, Tanrım!" Şimdi sesi daha az profesyonel, hatta daha genç geliyordu. "Umarım onu bulursunuz. Bon için ölümüne endişeleniyoruz!"

"Kütüphaneye gelip sizinle konuşabilir miyim? Uzun sürmez. Belki öğle arasında..."

"Ah, ne zaman isterseniz gelin. İsterseniz şimdi gelin. Hiç meşgul değiliz. Çoğu yaz oturumu, tahmin edersiniz, Corona yüzünden iptal edildi."

"Harika," dedi Holly. "Teşekkürler."

Kızıl Bayır Caddesi'ne çıkarken sokağa ve iki üç kilometre ilerdeki arabalı sinema manzaralı büyük kayaya bir kez daha baktı. Pete Steinman, namı diğer Kokuşmuş Steinman, oraya arada bir uğruyor muydu diye merak etti. Bu onu hiç şaşırtmazdı.

3

Reynolds Kütüphanesi'nde Holly, hem Edith Brookings'i ("Edie diyebilirsiniz") hem Margaret Brenner'ı buldu, o da Penny'nin bahsettiği başka bir kütüphane asistanıydı. Edie danışmaya bakıyordu ama sorusu olan veya kitap ödünç almak isteyen herkesi görebileceği okuma odasına geçebileceklerini söyledi.

"Matt Conroy burada olsa buna cesaret edemezdim," dedi Edie, "ama tatilde."

"Manyak Matt," dedi Margaret. Suratını buruşturdu ve ikisi de maskelerinin ardında kıkırdadılar.

"Gerçekten manyak falan değil," dedi Edie, "ama gergin bir tip. Geri döndüğünde onunla konuşursanız lütfen bu dediğimi ona söylemeyin."

"*Luuut*-fen," dedi Margaret ve yine aynı şekilde kıkırdadılar. *Kedi gidince fareler meydanı boş bulmuş*, diye düşündü Holly. Ama bu farelerin zararı yoktu, bunlar sadece işte geçen uyuşuk bir günde ilginç bir olayla karşılaşan genç ve hoş kadınlardı. Ne yazık ki Bonnie Rae hakkında, erkek arkadaşı Tom Higgins'le ayrılması dışında, çok az şey biliyorlardı.

"Başka sorularınız varsa Keisha'ya sormanız gerek," dedi Margaret. "*Sıkı fıkılardı.*"

Holly de öyle yapmayı planlıyordu. Lakeisha'nın telefonunu istedi, Edie de verdi.

"Bonnie şehri terk etmekle ilgili bir şey söyledi mi hiç?" diye sordu Holly. "Belki öyle laf arasında, güzel olmaz mıydı gibi?"

İki kadın bakıştı. Margaret omuz silkip başını iki yana salladı.

"Bana söylemedi," dedi Edie. "Ama şunu anlamalısınız, Bonnie kendi halinde biriydi. Tatlıydı ama pek paylaşımcı biri olduğu söylenemez."

"Keisha dışında," dedi Margaret.

"Evet, onun dışında."

"Size bir şey göstereceğim." Holly cebinden küpeyi çıkarıp avcunda onlara doğru uzattı. Gözlerinin büyümesi ona bilmesi gereken her şeyi söylemişti.

"Bonnie'nin bu!" dedi Edie ve küpeye parmağının ucuyla dokundu. Holly bunu yapmasına müsaade etti, küpenin, Bonnie Rae'ninki dâhil olmak üzere, parmak izi bulmayı umabilecekleri kadar büyük olmadığını görür görmez anlamıştı. "Nerede buldunuz?"

"Bisikletinin bulunduğu yerin yakınlarındaki bir çalılıkta. Tek başına hiçbir şey ifade etmiyor. Klipsli, düşmüş de olabilir."

"Kesinlikle Lakeisha'yla konuşmanız gerekiyor," dedi Margaret. "Pazartesi dönecek."

"Öyle yapacağım," dedi Holly ama pazartesiye kadar beklemesi gerekeceğini düşünmüyordu.

4

Kütüphanenin otoparkı neredeyse tamamen boştu, Holly gölge bir yer bulmakta güçlük çekmemişti ama arabasının içi yine de çok sıcaktı. Klimayı açıp Bonnie'nin annesini aradı. Penny

merhaba demeye bile zahmet etmedi, doğrudan bir şey bulup bulmadığını sordu. Sesi hem hevesli hem korkulu geliyordu. Holly, Bonnie Rae'nin gülümseyen fotoğraflarıyla kaplı Volvo'yu düşündü ve daha iyi haberler verebilmeyi diledi.

"Kızınızın bisikletinin bulunduğu yerin yakınlarında bulduğum bir küpenin fotoğrafını göndereceğim. Reynolds'da çalışan iki kadın Bonnie'nin küpesi olduğunu doğruladı ama emin olmak istiyorum."

"Fotoğrafı gönderin! Lütfen!"

"Hemen göndereceğim. Bir de sizde Bonnie'nin kredi kartı bilgileri var mıdır?"

"Evet. Kaybolduktan bir hafta kadar sonra dairesine gidip son iki Visa faturasına baktım. O polisin önerisiydi. Tek kartı Visa'ydı. Ne olduğunu bilmiyorum ama faturalardan bir şey çıkacağını düşündüm ama dikkat çeken bir şey yoktu. Bir çift ayakkabı, Amazon'dan iki kot, market alışverişi, DoorDash'ten sipariş edilmiş yemek, Domino's'tan pizza... böyle şeyler."

"Peki ya telefonu? Onu da Visa kartıyla mı ödüyor?"

"Evet. Hattı Verizon, benimkiyle aynı."

Holly için en önemlisi kredi kartıydı. "Kart numarasını bana mesaj atın lütfen. Son kullanma tarihi de görünsün. Bir de cep telefonu numarası."

Penny göndereceğini söyledi. Holly küpenin fotoğrafını çekip gönderdi. Penny iki dakika sonra aradığında hıçkırarak ağlıyordu. Holly onu elinden geldiğince yatıştırdı. Penny sonunda kendini toparladı ama Holly kadının önünde karanlık bir yol olduğunu biliyordu. Holly'nin çoktan biraz daha önde gittiği bir yol. Bonnie Rae hâlâ hayatta olabilirdi ama olmama ihtimali gittikçe yükseliyordu.

Holly elleri kucağında oturdu, sürücü tarafındaki klimalardan gelen serin hava, perçemini sağa sola savuruyordu. Düşünmesi gerekiyordu ama aklına gelen ilk şey bir fıkranın başıydı: *Yeni milyoner olan biri bara girer...*

Sonra? Komik kısmı eksik kalan bir fıkraydı bu. Ki bu da duruma uyuyordu aslında. Fıkrayı kafasından atıp davayı düşündü. Bonnie neden bisikletini Kızıl Bayır Caddesi'nin muhtemelen en ıssız olan yerinde bıraksın ki? Cevap: Bunu yapmaz. Neden notu bırakıp kaskını alsın peki? Cevap: Bunu yapmaz.

"Silahı bırak, cannoliyi al,"* diye mırıldandı, en sevdiği mafya filminden bir replikti bu.

Biri onu kaçırmış mıydı? Birden önüne çıkıp onu kaçırmış mıydı? Öyleyse o zaman...

Marvin Brown'ı aradı, kendini tanıttı, kim olduğunu ve ne yaptığını anlattı, sonra da bisikleti sordu: Bir yerinde hasar var mıydı? Brown ona bisikletin iyi göründüğünü, üzerinde çizik bile olmadığını söyledi. Holly ona teşekkür edip kapattı ve yeniden enine boyuna düşünmeye başladı.

Kimse önüne çıkıp Bonnie'yi bisikletinden düşürmemişti. Eski Bill'in Araba ve Motor Tamiri dükkânının önündeki beton, çatlaklarla ve don kabartılarıyla öylesine kaplıydı ki muhtemelen tamir edilemez durumdaydı. Marvin Brown orada gerçekten iş yapmaya niyetliyse zemini yeniden döşemesi gerekecekti. Bisiklet o engebeli zemine düşse kesinlikle haşat olurdu. Emin olmak için kontrol etmesi gerekecekti ama şimdilik Brown'ın sözüne inanmayı seçiyordu. Adam geçimini araçlardan kazanıyordu sonuçta, bisiklet de özünde araç değil miydi?

Bir yalancının kızı bara girer. Şuna bakın, bir yalancının ve hırsızın kızı bara girer. Silahı bırakır ama cannoliyi alır.

"*Kes* şunu," diye homurdandı Holly. "Bisiklet iyi görünüyormuş, bunu düşün. Bisiklet neden iyi görünüyor?"

Cevap dikiz aynasında gördüğü mavi gözler kadar açık geliyordu ona. Çünkü Bonnie orada durmuştu. Durmuş ve inmişti. Niyeti şehir merkezindeki şu vurguncu, "sadece nakit geçer" otobüs firmalarından birine gitmek değilse neden durmuştu?

---

* *Leave the gun, take the cannoli. Baba* filminden bir replik. (ç.n.)

Tanıdığı birini gördüğü için mi? Yardıma ihtiyacı olan birini? Ya da yardıma ihtiyacı varmış gibi davranan birini?

Bill Hodges hâlâ bazen onunla konuşuyordu, şimdi de konuştu. *Bu dalda biraz daha ileri gidersen Holly, kırılacak.*

Haklıydı, bu yüzden geri çekildi Holly... ama tamamen değil. Bisikletin iyi durumda olması Bonnie Rae'nin kendi kararıyla durduğu fikrini veriyordu. Bisikleti gerçekten orada bırakmak istediğinden mi, yoksa başka bir nedenle mi bıraktığı hâlâ ucu açık bir soruydu.

Ama bir kez daha: Neden bisikleti bırakıp kaskı alsın?

Telefonu bir mesajla bipledi. Bonnie'nin Visa kart bilgileri ve telefon hattı bilgileri gelmişti. Holly artık yerinde oturamıyordu. Arabadan çıkıp Pete Huntley'yi aradı ve kütüphane otoparkında volta atmaya başladı, mümkün olduğunca gölgelik yerlerde dolaşıyordu. Güneş hâlâ bir çekiç gibi tepesine iniyordu... *Iyyy.*

Pete'in söylediği ilk şey, "Davayı yine de almışsın. Tanrım, Holly, annenden sonra..." Öksürmeye başladı.

"Pete, iyi misin?"

Öksürüğünü kontrol altına aldı. "İyiyim. Eh, bu sabah uyandığımdan daha iyi ya da daha kötü değilim. Holly, annen daha yeni öldü!"

Evet ve bana bir servet bıraktı, diye düşündü Holly. *Yeni milyoner olan biri bara girer ve... komik bir şey olur.*

"Çalışmak bana iyi geliyor. Yarın Meadowbrook Evleri'ne gidiyorum. Anlaşılan istemediğim bir ev miras kalmış bana."

"Annenin evi değil mi? Eh, sevindim senin adına. Alıcısı çok bir piyasa. Evden kurtulmak istediğini varsayarak söylüyorum tabii."

"İstiyorum. Sen de bu piyasada mısın?"

"Rüyanda görürsün Gibney."

"Davayı aldığımı nereden biliyorsun?"

"Uzun, esmer ve yakışıklı biri beni çoktan aradı." Jerome'u kastediyordu. "Tembellikten aramaya üşendiği bir adrese benim bakmamı istedi."

Holly bunu bir parça sinir bozucu bulmuştu. "Adres bulma uygulamamız var, parasını verdiğimize göre arada bir de kullanmalıyız. Ayrıca *senin* de bir şeyler yapmaya ihtiyacın var Pete. Öksürmenin ve hırıldamanın dışında bir şeyler." Holly'nin otoparktaki son turu onu Prius'una geri götürmüştü. Torpido gözündeki sigarayı düşündü, öksürme ve hırıldamayı düşündü, yürümeye devam etti. "Nerenin adresini istedi?"

"Vera Steinman diye birinin. Sedir Mezarlığı'nın yanındaki sıra sıra tek tip evlerden birinde yaşıyor. *Sen* ne istiyorsun?"

"Bende Bonnie Dahl'ın Visa kartının ve Verizon hattının bilgileri var. İki hesaptan birinde hareket var mı, onu öğrenmem lazım."

"Halledebilirim, bir kaynağım var, ama bu tam anlamıyla yasal bir işlem değil. Hatta..." Pete sümkürürken yüksek bir ses çıktı. "...Hiç yasal değil. Bu da paralı olacak demek ve bunu Dahl'ın masraf hesabına yazmak riskli olabilir."

"Bence o kaynağı kullanmana gerek yok," dedi Holly. "Eminim Izzy senin için bunları kontrol edecektir."

Bir an sessizlik oldu, Pete'in nefes alıp verişinin hırıltısı dışında. Ki bu ses de Holly'nin pek hoşuna gitmiyordu. "Cidden mi?"

"Bu davayı bana resmen o verdi ve buna o kadar da şaşırmadım. Emniyetin şu sıra ne halde olduğunu biliyor musun?"

"Boku yemiş halde, kurtarı..."

"Biliyorum."

"Sana bir şey diyeceğim Gibney, polislerin şu sıra neler yaptığını görünce emekliye ayrıldığıma acayip seviniyorum."

"Izzy'ye sağlam bir şey bulursak onu da dâhil edeceğimizi söyle."

"Öyle mi? Edecek miyiz peki?"

"Karar vermedim," dedi Holly ciddi bir tavırla.

"Bu Vera Steinman'ın Dahl denen kızla ne ilgisi var?"

"Muhtemelen hiç ilgisi yok." Holly, Pete'e yirmi dört yaşındaki Bonnie Rae'nin küçük bir kız olmadığını söyleyebilirdi ama

bunun bir faydası olmazdı. Pete eski kafalıydı. Bir keresinde onun Miss Amerika töreninden mayo yarışması kısmını çıkardıkları için Jerome'a şikâyetlendiğini duymuştu, göğüs için ilk aklına gelen kelimeler *cukka* veya *ikizler*'di. "Pete, kapatmam gerekiyor."

"Böyle ortalıkta dolaşırken Corona kaparsan Holly, çok daha uzun süre kapalı kalacağız."

"Anlıyorum Pete. Izzy'yi arayacak mısın?"

"Evet. İyi şanslar Holly. Başın sağ olsun tekrar."

Holly ağır ağır, düşünceler içinde Prius'una doğru yürüdü. Bonnie'nin rutinini bilen biri onu orada bekliyordu diyelim. Eski erkek arkadaşı biliyor olabilir miydi? Belki. Büyük ihtimalle. Bir de bisiklet. Sürekli ortalıkta duran, çalınmak için adeta yalvaran bisiklete dönüyordu. Çalınsaydı kayıp kaska bu kadar kafayı takar mıydı?

"Hayır," dedi. "Takmazdım."

Arabaya binip kontağı çevirdi, sonra gülümsedi. Fıkrasının en komik yeri için aklına bir fikir gelmişti.

Ayışığı Kitaplığı

4-19 Aralık 2020

1

4 Aralık'ta Bell Üniversitesi başkanı Hubert Crumley kampüste aşırı yayılan Covid virüsü yüzünden tüm öğrencileri evlerine erken göndereceklerini duyurdu. 7'sinde –Pearl Harbor Anma Günü'nde– bahar döneminin sadece uzaktan derslerle sürdürüleceğine dair resmi kararını verdi.

Roddy Harris dehşete düşmüştü.

"Yazınsal çalışanlar için sorun yok," dedi Emily'ye. "Fi tarihinden beri çoğu yazı içeriye kapanarak yazılmıştır ama bizim büyük Dr. Fauci'nin dediği gibi bilimi takip etmemiz gerekmiyor mu? Laboratuvar çalışmaları ne olacak Tanrı aşkına? Biyoloji laboratuvarı? Kimya ve fizik laboratuvarları? Onlara ne olacak? Laboratuvar *bilim* demektir!"

"Bu da geçecek canım," dedi Em.

"Evet ama ne zaman? Ve bu arada ne yapacağız? Hamish'le bu konuda konuşmam gerek."

Hamish Anders, Fen Bilimleri bölümünün başkanıydı ve Em, Roddy'nin patlamalarının –çünkü bunlar patlamaydı– başkanı etkileyeceğinden şüpheliydi. O ve Roddy kendi fakültelerinin işlerinde hâlâ aktif rol alıyorlardı ama konumları daha ziyade fahriydi. Em bunu anlıyordu ve küçük Yazarlık Atölye-

si başvurularını okuma işinden memnundu, özellikle de onun önünü kapatan Jorge Castro ortalıkta yokken. Bu iş onu meşgul tutuyordu, zinde tutuyordu ve o vıcık çamurun içinden arada bir mücevher de çıkıyordu. Ama onun canını sıkan başka bir şey vardı.

"Bu sene Noel partisi veremeyeceğiz," dedi. "1992'den beri hiç atlamamıştık... nerdeyse otuz yıldır! Çok yazık."

Bu Roddy'nin aklından bile geçmemişti. "Eh... resmi bir kapanma değil bu, canım. Bazıları *gelebilir*..." Em'in gözünü devirdiğini gördü. "En azından birkaçı?"

"Sanmıyorum. Gelseler bile maskeleri takılıyken evin içinde nasıl kanepe yiyip şampanya içecekler?" O sırada başka bir şey geldi aklına. "*The BellRinger* var bir de! Kendilerini gazeteci sanan o düzen karşıtı gerizekâlılar bir güzel tadını çıkarırdı!"

The BellRinger kampüs gazetesiydi.

Em ellerini havaya kaldırıp manşeti çerçeveye alır gibi yaptı. "Amerika Ateşler İçinde Yanarken Yaşlı Profesörler Parti Veriyor! Senin kulağına nasıl geliyor bu?"

Roddy gülmeden edemedi, Emily de ona katıldı. Kış ihtiyar eklem ve kemikleri zorluyordu, her zamanki acı ve ağrıları sürüyordu ama genel olarak gayet iyi durumdaydılar. Gerçek acı geri dönecekti, bunu deneyimlerinden biliyorlardı ama bu arada Peter Steinman onlara iyi gelmişti.

Tabii ki önceden planlamak önemliydi ve çoktan aday listesi yapmaya başlamışlardı. Roddy Tanrı kullanmamızı istemese bize beyin vermezdi derdi. İkisinin de Tanrı'ya ya da ölümden sonra mutlu mesut bir hayata inandıkları yoktu, bu da bu hayatı mümkün olduğunca uzatmak için harika bir sebepti.

"Her şeyin üstüne Noel partisi de yok!" diye bağırdı Roddy. "Lanet olsun bu *salgına*!"

Em ona sarıldı.

2

Bir hafta sonra Emily, Roddy Subaru jiplerinin plakalarına 2021 eyalet çıkartmaları yapıştırırken garaja girdi. Subaru'nun yanında komşu eyaletin mavi beyaz plakasını taşıyan minibüs duruyordu. Roddy aküyü canlandırmak için arada bir çalıştırıyordu ama minibüsü sadece özel durumlarda kullanıyorlardı. Wisconsin engelli plakaları çalıntı değildi, çünkü çalıntı plakaların ihbar edilme ihtimali yüksekti. Roddy onları bodrum atölyesinde yapmıştı ve onlarla gerçekleri arasındaki farkı bulmaları için herkese meydan okuyabilirdi.

"Montunu giymeden ne işin var burada?" diye sordu Roddy.

"Bir fikrim var," dedi Em, "sana söylemek için sabırsızlandım. Bence iyi bir fikir ama kararı sen ver."

Roddy dinledi ve bunun sadece iyi değil harika bir fikir olduğunu söyledi. Dâhiceydi hatta. Ona biraz fazla sıkı sarıldı.

"Sakin ol koca çocuk," dedi Em. "Siyatik uykuda. Aman uyandırma."

3

Harrislerin her yıl verdikleri Noel partisi yine de gerçekleşti. Noel'den önceki cumartesi yapıldı. Katılım hiçbir yıl olmadığı kadar iyiydi ve kimsenin de maske takmasına gerek kalmamıştı. Partiye katılanların bazıları başka eyaletlerden (hatta biri Bangladeş'ten) gelmişti ama çoğu yakınlardandı. Başkan Crumley ve o yılın misafir yazarı Henry Stratton da geldi (Emily asla dile dökmezdi ama bu işi yeniden hetero, beyaz bir erkeğin aldığını görmek güzeldi).

Bu bir Zoom partisiydi tabii ki ama Roddy'nin Em'in fikrine biçtiği değeri harikadan dâhiyaneye çıkaran özel bir dokunuşla. Partiye Maine, Colorado veya Bangladeş'ten katılanlara yiyecek

ve içecek servis edemezlerdi ama bu şehirdekilere kesinlikle edebilirlerdi: özellikle de okulla park arasında sıralı Viktorya tarzı evlerde yaşayanlara.

İngilizce ve Fen Bilimleri bölümlerinin sitelerinden faydalanıp tek gecelik yardım ilanı çıktılar, iş kapsamında neler olduğunu açıkladılar. Önerdikleri ücret küçüktü (Harrisler finansal açıdan rahattı ama zengin değillerdi) ama bir sürü taliplileri çıkmıştı. Yeni bir fikir olduğu için, dedi Emily. Bir sürü kampüs çalışanı –hatta birkaç öğretim görevlisi!– Noel Baba'nın elfleri olarak göreve talip oldu. Parti gecesi Noel Baba şapkası ve sakalı takıp etrafa dağıldılar. Bazıları kostümüne siyah botlar ve burun ucunda duran gözlükler bile eklemişti. Noel Baba'nın elfleri "şaka mı şeker micilerin" tam tersiydi, her biri partiye aynı şehirden katılanlara küçük bir tepsi kanepe götürmüştü. Bir de şampanya yerine Iron City altılı bira.

Parti gümbür gümbür, aşırı başarılı geçmişti.

Noel Baba'nın elflerinden biri de Tepe Yolu 93 numaraya, Harrislerin evine geldi: Emily bu konuda ısrar etmişti. Roddy elfi içeri aldı. Çokça sarı saç ve beyaz sakalının üzerinden bakan hayat dolu kahverengi gözleriyle bayağı güzel bir elfti. Kırmızı Noel Baba pantolonu uzun bacaklarını öne çıkarıyordu, Roddy bu bacaklara gizlice ve hayranlıkla baktı (gerçi Em'in gözünden kaçacak kadar gizlice bakamamıştı). Emily elfi iki Harris'in de dizüstü bilgisayarlarını kurduğu –böyle Zoom yapmak daha kolay olur canım– oturma odasına aldı. Em kanepe tabağını aldı. Roddy altılı birayı aldı.

Dizüstü bilgisayarlarında Henry Stratton ve kız arkadaşı, kendi Viktorya tarzı evlerinden (bir zamanlar Jorge Castro ve "arkadaşının" oturduğu evden) çakırkeyif bir halde "Santa Claus Is Coming to Town"* şarkısına eşlik etmeye çalışıyorlardı.

"Ne kadar da tatlı bir elfsin," dedi Roddy.

---

* Noel Baba şehre geliyor. (ç.n.)

"Dikkat et buna, işini çok iyi bilir," dedi Emily. Elf güldü ve dikkat edeceğini söyledi. Emily onu kapıya geri götürdü. "Başka durakların var mı?"

"İki tane daha," dedi elf ve giriş yolunun ucundaki bisikletini gösterdi. Muhtemelen içinde streç filmle sarılı iki tabak kanepe ve iki altılı bira daha olan bir soğutucu, elastik halatla bisikletin bagaj kısmına bağlanmıştı. "Hava bisiklet sürecek kadar ılık olduğu için mutluyum. Profesör, bu gerçekten şahane bir fikirdi!"

"Teşekkürler tatlım. Çok naziksin."

Elf, Em'e çekingen bir tavırla yandan yandan baktı. "Siz emekli olmadan önceki sene İlk Amerikan Yazarları dersinizi aldım. Harika bir dersti."

"Beğenmene sevindim."

"Bu yıl da sonunda atölyeye başvurmaya karar verdim. Bilirsiniz, Yazarlık Atölyesi'ne? Bay Stratton için okumaları yapıyorsanız muhtemelen başvuruma denk gelmişsinizdir..."

"Okumaları yapıyorum ama önümüzdeki senenin sonbahar dönemine başvurduysan sanırım seneye yeni biri verecek atölyeyi." Sesini alçalttı. "Jim Shepard'a sorduk, gerçi gelmeyi kabul eder mi bilemiyorum."

"Mükemmel olur gelse ama ben büyük ihtimalle elemeyi geçemem zaten. Pek iyi değilim."

Em kulaklarını kapatır gibi yaptı. "Yazarların işleriyle ilgili söylediklerine hiç aldırmam. Önemli olan işin yazar hakkında söylediklerdir."

"Ah. Sanırım bu çok doğru. Eh, ben gideyim artık. Partinin tadını çıkarın!"

"Çıkaracağız," dedi Em. "Adın ne tatlım?"

"Bonnie," dedi elf. "Bonnie Dahl."

"Her yere bisikletinle mi gidersin?"

"Hava kötü değilse. Arabam var ama bisikletimi seviyorum."

"Çok sportif. Yakınlarda mı oturuyorsun?"

"Gölün orada küçük bir stüdyo dairem var. Reynolds'da çalışıyorum, mümkün oldukça da başka –gündelik– işler alıyorum."

"Yakınlarda yeni bir gündelik iş arayışın olursa bana bir konuda yardım etmeni rica edebilirim." Bonnie'nin cevabı *harika* mı *mükemmel* mi olacak acaba, diye düşündü.

"Gerçekten mi? Harika olur!"

"Bilgisayarlarla aran iyi mi? Kütüphanede çalıştığına göre öyle olmalı. Ben Roddy yardım etmeden benimkini açamıyorum bile neredeyse." Emily bu yalanı kalp çalan bir gülümsemeyle söyledi.

"Tamir edemem ama bilgisayarlarla çalışabilirim tabii!"

"Her ihtimale karşı numaranı alabilir miyim? Söz vermiyorum ama."

Bonnie mutlu mesut numarasını verdi. Em numarayı iPhone rehberine göz açıp kapayıncaya dek girebilirdi ama o anki bilgisayardan anlamayan personasıyla, numarayı üzerinde dans eden ve açıkça sarhoş bir Aziz Nikolaos olan ve İYİ ŞEREFELER! yazan peçeteye not aldı.

"Mutlu Noeller Bonnie. Belki yeniden görüşürüz."

"Şahane! Mutlu Noeller!"

Giriş yolunda ilerledi. Emily kapıyı kapatıp Roddy'ye baktı.

"Güzel bacaklar," dedi Roddy.

"Hayal kurmaya devam et Lothario,"* dedi Em ve ikisi de güldüler.

"Sadece elf de değil, gelecek vadeden bir yazar," dedi Roddy.

Em burnundan güldü. "Harika. Şahane. *Mükemmellll.* Biri kafasına silah dayasa bile özgün bir cümle yazabileceğini sanmıyorum. Ama ilgimizi çeken onun beyni değil. Değil mi?"

"Ah, öyle deme *ama,*" dedi Roddy ve biraz daha güldüler.

---

* Nicholas Rowe'un 1703 tarihli trajedisi *The Fair Penitent*'teki bir karakter. Kadınları baştan çıkarmasıyla ünlüdür. (ç.n.)

Gelecek sonbaharın adayları için küçük bir listeleri vardı ve bu Noel elfi listeye iyi bir ek olacaktı.

"Vegan olmadığı sürece," dedi Roddy. "Bir vegana daha ihtiyacımız yok."

Emily onu yanağından öptü. Roddy'nin duru espri anlayışını seviyordu.

23 Temmuz 2021

Vera Steinman, Çınar Sokak'ta yaşıyordu, gerçi sokak çınardan yoksundu. Hatta ağaçtan yoksundu. Çınar Sokak'ın çıkmaz sonunun ötesindeki bakımlı ve sulak arazilerde bolca ağaç vardı ama onlar da Sedir Mezarlığı'nın kapılarının ve kıvrımlı taş duvarlarının ardına çekilmişti. Ağaç isimleri verilmiş bu ağaçsız mahallede adeta omuz omuza dizilmiş, akşamüstü güneşinde kavrulan sıralı tek tip evler vardı bir tek.

Jerome kaldırıma park etti. Çatlaklı garaj yoluna park etmiş bir Chevrolet vardı. En az on, belki on beş yıllıktı. Marşpiyeller paslıydı, tekerler de kelek. Arkasına yapıştırılmış, solmuş bir çıkartmada SCOOBY NE YAPIYOR-DOO? yazıyordu. Jerome önden aramış ve başka bir davayı araştırırken Peter Steinman'ın adına denk geldiğini açıklamaya başlamıştı ama kadın onu hemen durdurmuştu.

"Peter hakkında konuşmak istiyorsanız buyurun lütfen." Sesi hoş, adeta müzikliydi. Jerome'un şehir merkezindeki lüks bir avukatlık ya da yatırım bürosunda iyi maaş alan bir resepsiyon görevlisinden bekleyeceği bir sesti. Şimdi düşündüğü şeyse kuru çimenlerdeki bu küçük evin lüksle hiçbir alakası olmadığıydı.

Maskesini takıp zili çaldı. Ayak sesleri kapıya yaklaştı. Kapı açıldı. Kapıda beliren kadın lükse yaraşan sesle mükemmel bir

uyum içindeydi: Açık yeşil bir bluz, koyu yeşil etek, hava sıcak olmasına rağmen külotlu çorap, kumral, geriye doğru toplanmış saçlar. Uymayan tek şey nefesindeki cin kokusuydu. Kokudan ötesi vardı aslında, elinde yarısı dolu bir bardak tutuyordu.

"Siz Bay Robinson'sınız," dedi, Jerome'un kendisi bundan emin olamıyormuş gibi. Doğrudan vuran güneş ışığında Jerome onun pürüzsüz orta yaş güzelliğinin büyük ölçüde makyajın sihrine bağlı olduğunu fark etti. "İçeri gelin. Maskenizi çıkarabilirsiniz. Aşılarınızı olduysanız tabii. Ben virüsü kaptım ve iyileştim. Antikorla doluyum."

"Teşekkürler." Jerome içeri girip maskesini çıkardı, arka cebine sıkıştırdı. Lanet şeyden nefret ediyordu. Oturma odası derli toplu ama karanlık ve boştu. Mobilyalar sadece işlevsel görünüyordu. Duvardaki tek resim sıkıcı bir bahçe manzarasıydı. Bir yerlerde bir klima takırdıyordu.

"Perdeleri kapalı tutuyorum çünkü klima son demlerinde ve yenisini alacak durumum yok," dedi. "İçecek bir şey ister misiniz Bay Robinson? Ben cin tonik içiyorum."

"Belki sadece tonik. Ya da bir bardak su."

Kadın mutfağa gitti. Jerome sırtıyla oturma yeri tek parçadan oluşan bir koltuğa –büyük bir dikkatle, doksan kilosunun altında dağılıp gitmemesini umarak– oturdu. Koltuk çatırdadı ama dayandı. Buz küpü şıkırtısı duydu. Vera Steinman bir bardak tonikle ve tazelediği kendi bardağıyla geri döndü. O gece Holly'yi aradığında ona, Dairy Whip'te kaykaycı çocuklardan birinin söylediklerine rağmen, kadınla konuşmalarının sonuna dek dibine vurmuş bir gündüzcüyle karşı karşıya olduğunu anlamadığını anlatacaktı. Ki konuşmaları çok ani sonlanmıştı.

Kadın kutu gibi oturma odasındaki diğer koltuğa oturdu, içkisini bardak altlıklarının ve bir sürü derginin durduğu sehpaya koydu ve dizlerindeki eteğini düzeltti. "Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Robinson? Kayıp çocukların peşinde koşmak için çok genç görünüyorsunuz."

"Aslına bakarsanız kayıp bir kadın," dedi Jerome ve onu Bonnie Dahl hakkında kısaca bilgilendirdi: bisikletinin nerede bulunduğunu, o ve Holly'nin ("patronum") Dairy Whip'te kaykay yapan çocuklarla konuşmaya gittiklerini ve Peter'ın adının gündeme geldiğini.

"Peter'ın kaybolmasının Bonnie Dahl'ınkiyle bir alakası olduğunu sanmıyorum ama emin olmak istedim. Ve merak ediyorum." Bu kelimeyi yeniden düşündü. "Endişeliyim. Oğlunuzdan haber aldınız mı Bayan Steinman?"

"Hiç haber almadım," dedi, içkisinden uzun uzun bir yudum aldı. "Belki de bir ruh çağırma tahtası almalıyım."

"Yani siz onun..." Jerome cümlenin sonunu getiremedi.

"Öldüğünü mü? Evet, öldüğünü düşünüyorum. Gündüzleri yine umut ediyorum ama geceleyin, uyuyamadığımda..." Bardağını kaldırıp koca bir yudum aldı. "Midem bu şeyle dolup taşarken bile *uyuyamadığımda...* biliyorum."

Yanağından tek bir damla gözyaşı aktı, makyajını sildiği yerde daha soluk olan teni göründü. Gözyaşını elinin tersiyle silip bir yudum daha aldı. "Kusura bakmayın."

Mutfağa gitti, hâlâ gayet düzgün yürüyordu. Jerome şişenin ağzının çın sesini duydu. Kadın dönüp oturdu, kırışmaması için eteğinin arkasını eliyle düzeltmeye özen gösterdi. Jerome, *Benim için giyinmiş,* diye düşündü. *Pijamalarını, sabahlığını çıkarmış ve benim için giyinmiş.* Bunu kesin olarak bilemezdi ama biliyordu.

Vera Steinman içkisini yudumlayarak ve bardağını yeniden doldurmak için ikinci bir ara vererek sonraki yaklaşık yirmi dakika boyunca konuştu. Dili sürçmüyordu. Konudan sapmıyordu. Mutfağa gidiş gelişlerinde sendelemiyor, yalpalamıyordu.

Peter, Covid'den ve emniyetteki bu son hengâmeden önce kaybolduğu için onun davası detaylı olarak araştırılmıştı. Ancak sonuç aynıydı. Soruşturmayı yürüten dedektif David Porter, Peter'ın kaçtığına inanıyordu (ya da inandığını söylemişti).

Dedektif Porter'ın görüşü kısmen Breck İlkokulu'ndaki iki rehber öğretmenden biri olan Katya Graves'le görüşmesine dayanıyordu. Peter'ın kaybolmasından bir yıl kadar önce notları düşmüştü, sık sık geç kalıyor, bazen gelmiyordu ve taşkınlık yaptığı birkaç olay olmuş, biri uzaklaştırmayla sonuçlanmıştı.

Graves iki günlük uzaklaştırması bittikten sonra çocukla konuşmuştu, rehber öğretmen her zamanki göz teması kurmadan mırıldanma kısmını direnip atlatmış ve sonunda kapılar açılmıştı. Peter'ın annesi çok içiyordu. Arkadaşlarının ona Kokuşmuş demesine pek aldırmıyordu ama annesiyle dalga geçmelerinden nefret ediyordu. Kocası onu Peter yedi yaşındayken terk etmişti. İşini Peter on yaşındayken kaybetmişti. Peter bu şakalardan nefret ediyordu, bazen annesinden de nefret ediyordu. Bayan Graves'e sık sık amcasıyla yaşamak üzere Florida'ya kaçmayı düşündüğünü anlatmıştı, amcasının Orlando'da, Disney World'ün yakınlarında bir evi vardı.

Vera, "Oraya gitmemiş ama Dedektif Porter yine de onun kaçtığını düşündü. Nedenini eminim tahmin edersiniz," dedi.

Jerome tabii ki tahmin ediyordu. "Cesedini hiç bulmadılar."

"Doğru," dedi kadın. "Bugüne dek bulunmadı ve umut etmekten daha beter bir işkence yok. Pardon."

Mutfağa gitti. Şişe şıngırdadı. Geri döndü, dümdüz yürüyordu, eteği hışırdıyor, çorabı fısıldıyordu. Oturdu. Dik duruyordu. Anlaşılır konuşuyordu. Jerome'a, Peter'ın fotoğrafının Kayıp ve İstismara Uğramış Çocuklar Merkezi'nin sitesinde binlerce başka fotoğrafın arasında olduğunu söyledi. FBI'ın Kaçırılma & Kayıp Kişiler sitesinde vardı. Küresel Kayıp Çocuklar Ağı'nda vardı. Missingkids.org'da vardı. Polly Klaas Vakfı'nın sitesinde vardı; Polly Klaas, pijama partisinden kaçırılıp akabinde öldürülen on iki yaşında bir kızdı. Vera, Peter'ın kaybolduğunu bildirdikten sonra, fotoğrafı aylar boyunca her yoklamada emniyetin toplantı odasındaki ekranda gösterilmişti.

"Tabii ben de sorgulandım," dedi Vera. Cin kokusu şimdi çok güçlüydü. Jerome sadece ağzından gelmediğini, artık resmen gözeneklerinden sızdığını düşünüyordu. "Ebeveynler de çocuklarını sürekli öldürüyor, değil mi? Genelde üvey babalar ya da öz babalar ama bazen anneler de bu işe karışıyor. Diane Downs mesela. Onun hakkında çekilen filmi izlediniz mi? Farrah Fawcett oynuyor. Bana yalan makinesini uygun gördüler, geçtim sanırım." Omuz silkti. "Onlara söyleyebileceğim tek şey gerçeklerdi. Onu öldürmedim, sadece bir gece kaykayıyla gitti ve asla geri gelmedi."

Graves'in Peter'la konuşmasından sonra Katya Graves'le yaptığı görüşmeden bahsetti Jerome'a. "Ne zaman uygun olursanız dedi, ki bu komikti çünkü iş arama döneminde olduğum için her zaman uygundum. Son işimi alkollü araç kullanmaktan kaybetmiştim. İşsiz olduğum dönemlerde Peter ve ben birikimlerle ve eski eşimin her ay gönderdiği çeklerle geçiniyorduk; çocuk yardımı ve nafakayla. Sam bana katlanamıyor ama o ödemeleri hiç aksatmazdı. Hâlâ aksatmıyor. Peter'ın kayıp olduğunu biliyor ama hâlâ çocuk yardımı çekini gönderiyor. Bence batıl inançla yapıyor bunu. Peter'ı seviyor. Onun dayanamadığı bendim. Bir keresinde bana neden bu kadar çok içtiğimi sormuştu, onun yüzünden mi içiyordum? Ona böyle büyüklenmemesini söyledim. Nedeni o değildi, çocukluk travması değildi, hiçbir nedeni yoktu aslında. Bu salakça bir soru. İçiyorum, öyleyse varım. Pardon."

Geri döndüğünde –dümdüz yürüyerek, oturmadan önce eteğinin arkasını düzelterek, oturunca dizlerini birleştirerek– Jerome'a, Bayan Graves'ten, Peter'ın arkadaşlarının annesi işini kaybeden ve bir geceyi hücrede geçirmek zorunda kalan bir ayyaş olduğu için onunla dalga geçtiğini öğrendiğini anlattı.

"Bunları duymak zordu," dedi. "Dibe vurduğum andı. En azından o zamana dek. Ne kadar dibe vurulabileceğini bilmiyordum o zamanlar. Şimdi biliyorum. Graves bana bir Adsız Alkolikler toplantı listesi verdi ve ben de gitmeye başladım. Fe-

nimore Gayrimenkul'de yeni bir işe girdim. Şehirdeki en büyük şirketlerden biri. Patron eskiden alkolikmiş, alkolü bırakan ya da bırakmaya çalışan insanları alıyor işe. O son yıl hayat daha güzeldi Bay Robinson. Peter'ın notları iyileşti. Tartışmayı kestik." Duraksadı. "Eh, hayır, *tamamen* değil. İnsan çocuğuyla *tartışmadan duramaz.*"

"Bana anlatmanıza gerek yok," dedi Jerome. "Ben de o çocuklardan biriydim."

Vera yüksek sesle ve keyifsizce güldü buna, Jerome o anda kadının sihirli bir biçimde tüm o cini özümlemediğini, evvet-efendim evvet, gerçekten sarhoş olduğunu anladı. Dut gibi. Ama öyle görünmüyordu, bu nasıl olabilirdi? *Pratik yaparak herhalde,* diye düşündü.

"Bu yüzden Peter'ın benim içki sorunum yüzünden kaçtığını düşünmeleri salakça. O kaybolmadan sadece üç hafta önce bir yıllık ayıklık madalyonumu aldım. Bir daha alabileceğimi sanmıyorum. O kaybolduktan altı hafta kadar sonrasına dek içmeye başlamadım. O altı hafta boyunca dizlerimin üstünde Peter'ı getirmesi için o yüce güce dualar ederek resmen halıyı eskittim." Yüksek sesli, keyifsiz bir kahkaha daha attı. "Bu zamanı, güneşin batıdan doğması için dua ederek geçirsem de olurmuş. Onun temelli gittiğini iyice anlayınca mahallenin tekeliyle yeniden yakınlaştım."

Jerome ne diyeceğini bilemiyordu.

"Kayıp olarak kaydedildi çünkü böylesi polis için daha kolay ama bence Dedektif Porter da onun öldüğünü benim kadar iyi biliyor. Şansıma gerçekten de yüce bir güç *var.*" Bardağını kaldırdı.

"Hangi gece kayboldu Bayan Steinman?"

Cevabını düşünmesine gerek yoktu. Jerome bunun zihnine kazındığını tahmin ediyordu. "27 Kasım 2018. Bin gün önce değil ama ona da az kaldı."

"Dairy Whip'teki çocuklardan biri annesini aradığınızı söyledi."

Başını salladı. "Mary Edison, Tommy'nin annesi. Saat dokuzda aradım, eve dönmesi gereken saatten yarım saat sonra. Birkaç arkadaşının ebeveyninin numarası vardı bende. O son yıl boyunca iyi bir anneydim Bay Robinson. Özenliydim. O kadar da iyi olmadığım yılları telafi etmeye çalışıyordum. Peter'ın Tommy'de kalmayı planladığını ve bana söylemeyi unuttuğunu düşündüm. Bir bakıma... mantıklı geldi... çünkü ertesi gün dersleri geç saatte başlayacaktı. Şiddet içeren bir olayla karşılaşınca ne yapılması gerektiğiyle ilgili bir öğretmen toplantısı varmış Peter'ın anlattığına göre. O kısmı *hatırlıyorum*. Bayan Edison, Peter'ın orada olmadığını söylediğinde gelmesini umut ederek bir saat daha bekledim. Dizlerimin üstüne çöküp neden geç kaldığına dair çılgın bir hikâyeyle... hatta nefesinde bira kokusuyla... geri dönmesi için o yüce güce dualar ettim... sadece onu görebilmek için, anlıyor musunuz?"

Bir gözyaşı daha süzüldü, yine elinin tersiyle sildi. Jerome geldiğine üzülmüyordu ama zordu. Kadının acısının kokusunu alabiliyordu neredeyse ve acısı cin gibi kokuyordu.

"Saat onda polisi aradım."

"Telefonu var mıydı Bayan Steinman?"

"Tabii. Ama onu aramayı Mary Edison'ı aramadan önce denedim. Odasında çaldı. Kaykay yapmaya giderken hiç yanına almazdı. Düşüp kırmaktan korkardı. Ona telefonunu bozarsa yenisini alamayacağımı söylemiştim."

Jerome, Holly'nin ondan neyi öğrenmesini istediğini hatırladı. "Peki ya kaykayı? Bir fikriniz var mı?"

"Kaykayı mı? Odasında." Ayağa kalktı, bir an sallandı, sonra dengesini buldu. "Odasını görmek ister misiniz? Olduğu gibi koruyorum. Bilirsiniz, korku filmlerindeki deli anneler gibi."

"Deli olduğunuzu düşünmüyorum," dedi Jerome.

Vera onu kısa bir koridordan geçirdi. Bir tarafında çamaşır odası vardı, kıyafetler dağınık öbekler halinde makinenin önüne yığılmıştı, Jerome bu manzara karşısında kafası karışmış, kaybol-

muş ve genelde yarı sarhoş olan –belki de tamamen sarhoş olan– gerçek Vera'yı bir an gördüğünü düşündü.

Vera onun baktığını görüp çamaşır odasının kapısını kapattı.

Pete'in odasının kapısına etiket makinesinden çıkarılmış bantla PETE STEINMAN KARARGÂHI yazısı yapıştırılmıştı. Altında bir *Jurassic Park* velociraptor dinozoru vardı, dişli ağzından bir kelime balonu çıkıyordu: Uzak Dur ya da Canlı Canlı Yenme Riskini Göze Al.

Vera kapıyı açıp oyun programlarındaki modeller gibi eliyle içeriyi gösterdi.

Jerome odaya girdi. Tek kişilik yatak düzgünce toplanmıştı, üstteki battaniye öyle sıkı serilmişti ki para atsan üstünde zıplardı. Yatağın üstünde davetkâr bir poz vermiş Rihanna'nın posteri vardı ama çocuğun bilinen dünyadan kaybolduğu günkü yaşında, sekse olan ilgisi henüz hayal dünyasına olan açlığını gölgede bırakamamıştı... *özellikle de söz konusu çocuk, yaşıtları arasında Kokuşmuş olarak biliniyorsa,* diye düşündü Jerome. Pencerenin (neredeyse birebir aynı olan yan taraftaki eve bakıyordu) iki yanında John Wick ve Kaptan Amerika posterleri vardı. Şifonyerinde tutacağında duran telefonu ve *Millennium Falcon*'ın Lego modeli vardı.

"Onu yapmasına yardım ettim," dedi Vera. "Eğlenceliydi." Jerome sonunda kadının dilinin çok hafif sürçtüğünü fark etti: *eğlenceliydi* değil *eğlençeliydi* demişti. Bu onu adeta rahatlatmıştı. Kadının içme kapasitesi... eh, bu konuda düşünmeyi pek istemiyordu. Şifonyerin sol tarafında köşeye dayanmış mavi bir Alameda kaykay vardı, yüzeyi çok sürülmekten eskimişti. Yerde kaykayın yanında bir kask duruyordu.

Jerome onu işaret etti. "Alabilir miyim?"

"Buyurun." *Buyyrun.*

Jerome kaykayı aldı, elini hafif eğilmiş fiberglas yüzeyde gezdirdi, sonra altını çevirdi. Tekerlerden biri hafif eğikti. Altında kaykayın sahibinin adı, adresi ve telefonu yazıyordu, markerla yazılmış yazı solmaya başlamıştı ama hâlâ okunuyordu gayet.

"Nerede bulundu?" diye sordu Jerome, aniden cevabı bildiğinden kendini emin hissederek: Bonnie Rae'nin bisikletinin bulunduğu terk edilmiş tamirci dükkânının çatlak yolunda. Ama cevap bu çıkmadı.

"Parkta. Geyikli Park'ta. Onun cesedini bulmak için aradılar ve biri Kızıl Bayır Caddesi'nin yakınlarındaki bir çalılıkta bunu buldu. Sanırım biri onu öldürmek ya da öncesinde ona ne yapacaksa onu yapmak için oraya götürdü. Ya da sisli bir geceydi, biri ona arabasıyla çarptı ve cesedini alıp götürdü. Gömmek için. Benim gibi bir sarhoş. Tek dileğim, ah... yalvarırım tanrım, acı çekmiş olmasın. Pardon."

Mutfağa yöneldi, duruşu hâlâ mükemmeldi ama artık yürürken kalçası fark edilir biçimde sallanmaya başlamıştı. Jerome bir süre daha kaykaya baktı, sonra köşesine geri koydu. Artık Steinman ve Dahl arasında bir bağ olmadığından o kadar da emin değildi. Konum ve arkalarında bıraktıkları şeylerin benzerliği tesadüfi olabilirdi ama benzerlikler kesinlikle vardı.

Oturma odasına geri döndü. Vera Steinman mutfaktan yeni bir içkiyle çıktı.

"Çok teşekkür ederi..."

Jerome'un ağzından bu kadarı çıkmıştı ki Vera'nın dizleri boşaldı. Bardak elinden düşüp halı boylu boyunca yuvarlandı ve sadece cin gibi kokan içecek her yere döküldü. Jerome lisede koşmuş ve futbol oynamıştı, refleksleri hâlâ yerindeydi. Yüzüstü yere kapaklanıp burnunu –ve dişini– kırmadan önce onu koltuk altlarından yakaladı. Onu tutunca hiç kemiği yok gibi gelmişti Jerome'a. Saçları çözülmüş, yüzünün etrafından dökülüyordu. Belki oğlunun adı olan, belki olmayan bir hırıltı çıkardı. Sonra titreme nöbeti başladı, nöbet onu köpeğin ağzına düşmüş bir fare misali tutup salladı.

6 Ocak 2021

1

"Bu kadarı yeter," dedi Em Roddy'ye. "Kapat şunu."

"Canım," dedi Roddy, "bu *tarihin* ta kendisi. Sence de öyle değil mi Bonnie?"

Bonnie Rae, Em'in alt kattaki çalışma odacığının kapısında, elinde kalan geçen yılın Noel kartlarıyla dikiliyordu. Bir grup insan Kongre Binası'nı yerle bir edip, camları kırar, duvarları soyarken donakalmış, televizyona bakıyordu. Bazıları Amerika Konfedere Devletleri bayrağı sallıyordu, bazıları üzerinde ÜZERİME BASMA yazan Gadsden çıngıraklı yılan bayrağı, birçoğunun elinde çarşaf büyüklüğünde Trump parkartları vardı.

"Umurumda değil, korkunç bir şey bu, kapat şunu."

Korkunçtu, bunu söylerken ciddiydi ama aynı zamanda korkunç biçimde heyecan vericiydi. Emily, Donald Trump'ın hödüğün teki olduğunu düşünüyordu ama adam aynı zamanda bir büyücüydü; anlamadığı (ama kalbinin derinlerinde imrendiği) bir abrakadabrayla Amerika'nın tıknaz, ilgisiz orta sınıfını devrimcilere dönüştürmüştü. Entelektüel açıdan midesini bulandırıyorlardı. Ama Em'in genelde sadece günlüğünde ifade ettiği başka bir yanı vardı ve son dokuz yılın deneyimleri onu kişilik değişiminin neredeyse imkânsız olduğu bir yaşta değiştirmişti.

Bunu asla dile getirmezdi ama bu siyasi saygısızlık eylemi onu büyülüyordu. Bir parçası makamlara girip iki partinin de seçilmiş temsilcilerini dışarı sürüklemelerini ve onları asmalarını umuyordu. Kuşlara yem olsunlar. Zaten başka ne işe yararlar?

"*Kapat* şunu Rodney. İlla izleyeceksen yukarda izle."

"Sen nasıl istersen canım."

Roddy yanındaki masada duran kumandaya uzandı ama kumanda elinden kayıp halıya düştü, tam o sırada bir muhabir, "Buna bir ayaklanma mı denir, yoksa gerçek bir isyan mı? Şu noktada bunun cevabını vermek imkânsız," dedi.

Roddy kumandayı tuhaf bir biçimde eline aldı, kavramadı da avuçlarının kenarlarına sıkıştırdı. Sonra yüzünü buruşturarak kapat tuşuna bastı ve muhabirin görüntüleri yorumlamasını orta yerinde kesti. Kumandayı masaya geri koyup Bonnie'ye döndü. "Ne düşünüyorsun tatlım? Ayaklanma mı, isyan mı? Yirmi birinci yüzyılın Fort Sumter'ı mı bu?"*

Bonnie başını iki yana salladı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Ama şunu siyahiler yapsa polis insanlara ateş açmış olurdu, ona eminim."

"Püf," dedi Emily. "Buna bir an bile inanmıyorum."

Roddy ayağa kalktı. "Emily, ellerime şu sihirli merheminden sürer misin? Bu soğuk hava ellerime iyi gelmiyor."

"Birazdan. Bonnie'yi bir yerleştirmek istiyorum."

"Tamamdır." Roddy odadan çıktı ve kısa süre sonra da merdivenleri çıktığını duydular, ki bunu duraksamadan yaptı. Dizlerinde ya da kalçasında artrit yoktu. En azından henüz.

"Bilgisayarınızda NOEL VE YENİ YIL adlı bir dosya açtım," dedi Bonnie. "Size ve Profesör Harris'e kart gönderen herkesin adı ve adresi dosyada. Bir sürü kişi var."

"Tamam," dedi Emily. "Şimdi bir çeşit mektuba ihtiyacımız var... Adına ne deniyor bilmiyorum..." Gayet iyi biliyordu ve telefonunda zaten tam bir rehber listesi vardı. Listeyi anında bilgi-

* Amerikan İç Savaşı'nı başlatan muharebe. (ç.n.)

sayarına aktarabilirdi ama Bonnie'nin bunu bilmesine gerek yoktu. Bonnie'nin onu sıradan yaşlı bir akademisyen olarak görmesi gerekiyordu: dalgın, düşünme hızı durmaksızın düşen, kendi uzmanlık alanı dışında büyük ölçüde çaresiz. Ve tabii ki zararsız. İsyancıların Birleşmiş Devletler hükümetinin seçilmiş temsilcilerini sokak lambası direklerine astığını asla hayal etmeyecek biri. Özellikle de siyahileri (*asla* büyük harfle yazmayacağı bir kelime) ve götverenleri. Ki bunların da sayıları her gün artıyordu.

"Eh, işyeri olsanız," diye içtenlikle anlattı Bonnie, "sanırım adına hazır şablon denirdi. Ben bunu temel metin olarak düşünmeyi tercih ediyorum. Her bir cevabı, sadece teşekkürler kısmını ve mutlu yıllar dileklerini değil de –hediye varsa– aileler hakkında özel detaylar, terfi, ödül gibi detaylarla nasıl kişiselleştireceğinizi gösterebilirim."

"Harikulade!" diye bağırdı Em. "Sen bir dâhisin!" *Herhangi bir ergen* Call of Duty *oynayıp WhatsApp'tan kız arkadaşına penisinin fotoğraflarını gönderirken bunu yapamazmış gibi.*

"Pek sayılmaz," dedi Bonnie. "Çok kolay bir şey bu." Ama yine de keyifle kızardı. "Temel metni dikte ederseniz ben yazarım."

"Harika bir fikir. Bana izin ver de zavallı Roddy'nin ellerine ne yapabileceğime bakarken nasıl ifade edeceğimi bir düşüneyim."

"Artriti bayağı kötü değil mi?"

"Bir iyi bir kötü," dedi Em. Ve gülümsedi.

2

Roddy yamru yumru ellerini göğsünde kavuşturmuş, yataklarında yatıyordu. Onu bu halde görmek Em'in hoşuna gitmemişti, tabutta da böyle görünürdü. Ama ölü adamlar Roddy'nin ona gülümsediği gibi gülümseyemezdi. Hâlâ çok çekici bir adamdı.

Em yatak odasının kapısını kapatıp tuvalet masasına gitti. Oradan etiketsiz bir kavanoz aldı.

"Bence onu listeden silmeliyiz," dedi Roddy, Em yatağa dönüp onun yanına oturduğunda.

"Anlaşılan birileri dik göğüslerden ve ince belden büyülenmiş," dedi Em kavanozun kapağını açarken. "Uzun bacaklardan bahsetmiyorum bile." Kavanozun içinde sarı jölemsi bir şey vardı. Rahmetli Peter Steinman'ın çok fazla yağı yoktu ama olduğu kadarını saklamışlardı.

"Tabii ki güzel," dedi Roddy sabırsızca, "ama o yüzden değil. Daha önce hiç yakın ilişkide olduğumuz birini almadık. Tehlikeli bu."

"Jorge Castro'yla aynı bölümde çalışıyordum," dedi Em üstüne basarak. "Hatta *sorgulandım*." Gözlerini büyüttü. "Ayrıca sen de şu ligde bovling oynuyordun, Altın İhtiyarlar..."

"Bugünlerde oynayamıyorum." Ellerini kaldırdı. "Castro konusunda sorgulanmana gelince, bölümündeki herkes sorgulandı. Rutin bir işti. Bu aynı olmayabilir. Kız bizim *evimizde* çalışıyor."

Bu tabii ki doğruydu. Emily kızı hediyeleşme gününde çağırmış, ona yarızamanlı bir iş önermişti, iletişimini kolaylaştırmak için bilgisayarını güncelleyecek, ayrıca Yazarlık Atölyesi'ne başvuranların isimlerini içeren bir tablo yapacaktı.

Em kısa süre önce Peter Steinman'ın karnını kaplayan sarı maddeden bir parmak aldı. "Ellerini uzat tatlım."

Roddy ellerini uzattı, parmakları hafif bükülmüştü, eklem yerleri hafiften de öte şişmişti. "Yavaş yavaş."

"Birazcık acıyacak, sonra rahatlayacaksın," dedi Em ve onun parmaklarını eklem yerlerine özellikle dikkat ederek losyonla kaplamaya başladı. Roddy birçok kez yüzünü buruşturdu ve yılan benzeri bir tıslamayla nefesini içine çekti.

"Şimdi esnet," dedi Em.

Roddy ellerini yavaşça kapattı. "Daha iyi."

"Tabii ki."

"Biraz daha lütfen."

"Çok kalmadı tatlım."

"Çok az daha."

Em kavanozun dibinde berrak camdan bir virgül oluşturarak bir parmak daha aldı. Losyonu Roddy'nin sol avcuna koydu, o da parmaklarına yedirmeye başladı, artık ellerini neredeyse doğal biçimde esnetebiliyordu.

"İşi kısa süreli," dedi Emily, "kız da bunun farkında. Uzatılan Noel tatili bitip bahar dönemi başlar başlamaz kütüphanedeki tamzamanlı işine dönecek. Ve tabii ki benim cesaretlendirmemle yazıları üzerine çalışacak."

"İyi mi bari?"

"Henüz hiçbir şeyini okumadım ama ele aldığı konu üzerinden tahmin yürütecek olursam, pek sanmıyorum."

"Konusu neymiş?"

Em ona doğru eğilip fısıldadı. "Âşık vampirler."

Rodney gerçekten kıkırdadı.

"Ama konuşmalarımız sırasında onun hakkında da bir sürü şey öğrendim ve hiç engel yok. Erkek arkadaşından ayrılmış ve ayrılmayı isteyen kendisi olsa bile yine de üzülüyor. Kendisinde, istikrarlı bir ilişki sürdürmesine engel olan bir sorun, bir noksan olup olmadığını merak ediyor."

Roddy dudak büktü. "Bana anlattıklarına bakılırsa –evet, benimle konuşuyor– erkek arkadaşı, Tom, eziğin sözlük anlamıymış. Ondan kurtulması iyi olmuş derim ben."

"Haklı olduğuna eminim ama buradaki mesele onun nasıl hissettiği ve bunun bizim için ne anlama geldiği. Annesiyle de endişe verici olarak tanımlayabileceğim bir ilişkisi var. Alışılmadık bir durum değil, genç kadınlar ve anneleri sık sık kafa kafaya gelir ama bizim için yine iyi bir şey. Bana ne dedi biliyor musun? 'Annem kontrolcü sürtüğün biri ama onu seviyorum.' Ayrıca... ellerini ovmaya devam et canım, o şeyi eklemlerine iyice yedir... ayrıca Reynolds'daki baş kütüphaneci, adı Conroy, bizim

Bonnie'ye kafayı takmış. Dediğine göre adamın eli ayağı rahat durmuyormuş."

Roddy kısa bir kıkırtı koyverdi. "Bu lafı bayağı zamandır duymamıştım."

"Her zamanki gibi ekime kasıma kadar beklersek bizim için çalışmayı –*yarızamanlı, dönemsel* işini– dokuz, hatta on ay önce bırakmış olacak. Sorgulanırsak, ki sanırım sorgulanabiliriz, onlara saf gerçekleri söyleyebiliriz." Neredeyse diz boyu etekler ve kısa çoraplar giyen genç bir kızken oldukları kadar narin olan parmaklarıyla teker teker saydı. "Erkek arkadaşıyla mutsuz bir ayrılık. Annenin baskısından kaçma ihtiyacı. En iyisi de işyerinde cinsel taciz. Bunların ne kadar iyi olduğunu görebiliyor musun? Nasıl birden pılını pırtını toplayıp gitmeye karar verebileceğini?"

"Sanırım bunu yapabilir," dedi Roddy. "Sen böyle anlatınca."

"*Ve* onun rutinini biliyoruz. Kütüphaneden dönerken hep aynı yolu kullanıyor." Duraksayıp daha da alçak bir sesle devam etti. "Onun göğüslerine bakmak hoşuna gidiyor, biliyorum. Benim için bir mahzuru yok."

"Babam, diyette olan bir adam yine de menüyü okuyabilir derdi. Yani evet, baktım. Öğrencilerimin –erkek olanların– füze gibi diyeceği türden."

"Estetik konuları bir kenara bırakırsak, o göğüslerde vücudundaki yağın neredeyse yüzde dördü var." Neredeyse boşalan kavanozu havaya kaldırdı. "Bu da artriti birçok kez giderebilir demek balım. Benim siyatiğimi de tabii." Kapağı kapattı. "O zaman. Seni ikna edebildim mi?"

Roddy parmaklarını gözle görülür bir acı çekmeden hızlıca esnetti. "Bana düşünecek şeyler verdin diyelim."

"Güzel. Şimdi bana bir öpücük ver. Aşağı inip bilgisayardan anlamıyormuş gibi davranmaya devam etmem gerekiyor. Senin de izlemen gereken bir ayaklanma var."

23 Temmuz 2021

1

Jerome altıyı çeyrek geçe Steinmanların evinin önünden Holly'yi aradı ve ona maceralarını anlattı. Vera'yı hastaneye kendisinin götürmek zorunda kaldığını çünkü tüm Kiner ambulanslarının, üstüne şehrin Acil Servis bölümünün Covid çağrılarında olduğunu anlattı. Onu arabasına taşımış, çanak yolcu koltuğuna sıkıştırmış, kemerini takmış ve cesaret edebildiğince hızlı hastaneye sürmüştü.

"Temiz havanın onu biraz kendine getireceğini düşündüğümden camı indirdim. İşe yaradı mı bilmiyorum, oraya vardığımızda hâlâ bayağı baygındı ama beni Mustang'i temizletme masrafından kurtardı. Yolda iki kere kustu ama arabanın yan tarafından. O da yıkanınca gider. O kokuyu döşemeden çıkarmak çok daha zor."

Vera'nın nöbet geçirirken de iki kere kustuğunu söyledi. "İkinciye kusmadan önce onu yan çevirdim. Bu da iyi oldu çünkü nefes yolu açıldı ama başta nefes almıyordu. Ödüm bokuma karıştı. Ona suni teneffüs yaptım. Belki kendi kendine de yeniden nefes almaya başlardı ama almamasından korktum."

"Büyük ihtimalle onun hayatını kurtardın."

Jerome güldü. Holly'ye titrek geldi bu kahkaha. "Onu bilmem ama ondan beri ağzımı beş altı kez çalkaladım ve hâlâ cin aromalı kusmuğun tadını alabiliyorum. Evine gittiğimde maskemi çıkarabileceğimi, Covid'i atlattığını ve antikorla dolu olduğunu söylemişti. Umarım haklıdır. İki doz Pfizer bile öyle ateşli bir öpücüğe dayanabilir mi bilmiyorum."

"Neden hâlâ oradasın? Onu hastaneye yatırmadılar mı?"

"Dalga mı geçiyorsun? Boş tek bir yatak bile yok. Araba kazası geçirmiş bir adam inleyerek, kanla kaplı vaziyette koridorda yatıyordu."

Annem aynı öyle bir hastanede öldü, diye düşündü Holly. *Zengindi.*

"Ona *herhangi bir şey* yaptılar mı peki?"

"Midesini yıkadılar, adını söyleyebildiğinde de benimle evine yolladılar. Hiç kayıt falan tutmadan, şipşak, işlem tamam. Çok fena. Tüm sistemler çöküyormuş gibi, anlıyor musun?"

Holly anladığını söyledi.

"Onu eve yatak odasına götürdüm... yürüyebiliyordu. Kendi kendine soyunabileceğini söyledi, ben de sözüne güvendim ama içeri bakınca orada tamamen giyinik yatıp horladığını gördüm. Arabamın yanı kusmuk kaplıydı ama kıyafetine bir damla bile gelmemişti, ki kıyafetleri güzel. Sanırım benim için giyinmiş."

"Muhtemelen haklısın. Sonuçta onunla oğluyla ilgili konuşmak istedin."

"Hemşire onun içinden çıkardıkları şeyde yarı sindirilmiş birkaç hap olduğunu söyledi. Kendini öldürmeye mi çalışıyordu emin değilim ama olabilir."

"Onun hayatını kurtardın," dedi Holly. Bu sefer *büyük ihtimalle*'yi atmıştı.

"Bu seferliğine belki. Bir sonrakinde ne olacak?"

Holly'nin buna verecek güzel bir cevabı yoktu.

"Onu bir görseydin Holly... Yani bayılmadan önce... gayet derli toplu, her şeyiyle tutarlıydı. Ama cinleri haftaya yasak gele-

cekmiş gibi yuvarlıyordu. Onun gayet iyi olduğunu, sadece yarın akşamdan kalma olacağını düşünerek ayrılabilirdim evden. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Toleransı yükselmiş. Çoğu insanınkinden daha yüksek olmalı. Peter'ın kaykayı odasında mı demiştin?"

"Evet. Onu... ya da cesedini... bulmak için parkı tarayan bir arama ekibi varmış, biri kaykayı çalılıkların arasında bulmuş. Ona sorma fırsatı bulamadım ama her iddiasına varım Ağaçlık'ta bulmuşlardır. Orası da Dahl'ın bisikletinin bulunduğu yerden pek uzak değil. Ben Dahl ve Steinman olaylarının bağlantılı olduğunu düşünüyorum Holly. Gerçekten."

Holly, Jerome aradığında akşam yemeği olarak kendine ekmek üstü Stouffer's parçalanmış dana eti –hemen elinin gittiği, iyi hissetme yemeğiydi bu– yapmak üzereydi. Donmuş paketi bir kap kaynamış suya attı. Kutuda yazana göre mikrodalgaya atabilirdi, ki o daha hızlı olurdu, ama Holly hiç öyle yapmıyordu. Annesi hep mikrodalganın birinci sınıf yemek murdar edici olduğunu söylerdi, annesinin birçok başka öğretisi gibi bu da tek çocuğunun kulağına küpe olmuştu. *Portakal gündüz yenir, gece mideni ekşitir. Sol tarafına yatmak kalbini yorar. Sadece sürtükler kısa jüpon giyer.*

"Holly? Duydun mu? Dahl ve Steinman olaylarının bağlantılı olduğunu..."

"Duydum. Bunu düşünmem gerek. Kaykay yaparken kask takıyor muymuş? O çocuklara sormam gerekirdi ama hiç aklıma gelmedi."

"Gelmedi çünkü *onlar* kask takmıyordu," dedi Jerome. "O gece arkadaşlarıyla buluşmaya gidiyorsa Peter Steinman da takmamıştır. Ona süt çocuğu derlerdi."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Telefonunu almadı ve kaskını takmadı. Kask odasında kaykayının yanındaydı. Onu *bir kere* bile taktığını sanmıyorum. Kutudan yeni çıkmış gibi duruyordu. Bir çizik bile yoktu üstünde."

Holly kaynayan suda dönüp duran dana eti paketine baktı. "Florida'daki amca peki?" Kendi sorusunun cevabını verdi. "Bayan Steinman onu aramıştır tabii."

"Aramış, davadan sorumlu dedektif –Porter– de aramış. Denemiş Holly. Kendisi ve çocuk için. Bir yıl içmeyi bırakmış. Yeni iş bulmuş. Boktan bir trajedi. Sence onunla kalmalı mıyım? Steinman'la? Oturma odası bayağı kötü kokuyor ve kanepe de pek rahat durmuyor ama kalmam gerektiğini düşünüyorsan kalırım."

"Hayır. Evine git. Ama gitmeden önce bence içeri girip kadının nefesini ve ecza dolabını kontrol etmelisin. Sakinleştirici, ağrı kesici ya da depresyon için Zoloft, Prozac gibi hapları varsa hepsini tuvalete at. İstersen içkileri de. Tabii bu geçici bir önlem. İlacı yeniden yazdırabilir, içkiyi de her yerde satıyorlar. Bunun farkındasın değil mi?"

Jerome iç çekti. "Evet. Farkındayım. Hols, bayılmadan önce onu bir *görseydin*... İyi olduğunu sandım. Üzgündü tabii ve çok içiyordu ama gerçekten..." Sesi giderek azaldı.

"Sen elinden geleni yaptın. Kadın tek çocuğunu kaybetmiş, bir mucize falan olmazsa, temelli kaybetmiş. Ya bununla başa çıkacak –toplantılara geri dönecek, içkiyi bırakacak ve hayatına devam edecek– ya da çıkamayacak. Birinin hayatını kurtarırsan ondan sorumlusun diyen şu Çin atasözü çok boktan. Zor olduğunu biliyorum ama işin gerçeği bu." Kaynayan suya baktı. "En azından benim anladığım kadarıyla."

"Bir şeyin ona faydası dokunabilir," dedi Jerome.

"Neyin?"

"Olayın kapanmasının."

Bu bir mit, diye düşündü Holly... ama bir şey demedi. Jerome gençti. Hayal kurmaya devam edebilirdi.

2

Holly kızarmış ekmek üstü dana etini minik mutfak masasında yedi. Bunun kusursuz yemek olduğunu düşünüyordu çünkü temizleyecek neredeyse hiçbir şey çıkmıyordu. Jerome'a üzülüyor, Peter Steinman'ın annesine kahroluyordu. Jerome trajedi demekte haklıydı ama Holly kayıp kadın ve kayıp çocuk davalarını birleştirmek konusunda çekingendi. Jerome'un ne düşündüğünü çok iyi biliyordu: Ted Bundy, John Wayne Gacy ya da Zodiac gibi bir seri katil. Ama çoğu seri katil çözülmemiş psikolojik bir travmayı atlatamadıklarından esasen pek yaratıcı olmuyordu. Yakalanana kadar aynı kurbanın farklı versiyonlarını seçiyorlardı. Namı diğer Sam'in Oğlu koyu dalgalı saçlı bir sürü kadını öldürmüştü, bunun nedeni muhtemelen Betty Broder'ı, onu doğuran ve sonra da terk eden kadını öldürememesiydi.

Belki de Berkowitz sadece kadınların kafasının patladığını görmekten hoşlanıyordu, diye bir yorum yaptı kafasındaki Bill Hodges.

"Iyyy," dedi Holly.

Ama Bonnie Rae ve Peter Steinman, aynı insanın işi olmak için birbirinden çok farklıydı. Holly bundan emindi. Ya da neredeyse emindi, konum ve arkalarında bıraktıkları ulaşım araçları, bisiklet ve kaykay, benzerliğini kabul etmeye hazırdı.

Bu da aklına Penny'ye Bonnie'nin kıyafetlerini sorması gerektiğini getirdi. Kayıp kıyafeti var mıydı? Bir yerlerde, belki arkadaşı Lakeisha'nın evine gizlediği eşyalarıyla dolu bir bavulu olabilir miydi? Holly defterini çıkarıp bunu sormak için not etti. Bu gece arayacak, ertesi günün öğleden sonrası için Lakeisha'yla bir görüşme ayarlamaya çalışacaktı ama önemli soruları, yüz yüze konuşmalarına saklayacaktı.

Tabağını sudan geçirip makineye kaldırdı, şirketin ürettiği en küçük boy Magic Chef bulaşık makinesiydi, hayatında erkek olmayan yalnız bir kadın için birebir. Masaya dönüp bir sigara

yaktı. Holly'ye göre yemekten sonra hiçbir şey sigara kadar iyi gitmiyordu. Çıkarım yapmasına da yardımcı oluyordu.

Çıkarım yapacak bir şeyim olduğundan da değil, diye düşündü. *Belki biraz daha derine indikten sonra ama şu anda yapabileceğim tek şey tahminde bulunmak.*

"Bu da tehlikeli bir şey," dedi boş mutfağına.

Gümüş ziller çınladı, yani kendi telefonu çalıyordu (iş telefonu standart Apple ksilofon sesinde çalıyordu). Arayanın Jerome olmasını bekliyordu, ona söylemeyi unuttuğu bir şey için ama Pete Huntley'ydi.

"Izzy konusunda haklı çıktın. Dahl'ın kredi kartı ve telefonunda bulduklarını memnuiyetle bana verdi. Visa'da aktivite yok. Verizon hattında da. Iz, son on günde bir harcama var mı diye baktı. Yok. Son kredi kartı alışverişi 27 Haziran'da Amazon'dan aldığı kot. Isabelle Dahl'ın telefonunu aradığında artık sesli mesaja düşmediğini, sadece mesaj kutusunun dolu olduğunu söyleyen kaydın çıktığını söyledi. Telefonu izlemenin de bir yolu yok."

"Yani ya Bonnie ya da başka biri SIM kartı çıkarmış."

"Ödeme alınmadığı için kapanmadığı kesin. Telefon faturası 6 Temmuz'da, kız kaybolduktan beş gün sonra ödenmiş. *Tüm* faturaları ayın 6'sında ödenmiş. Normalde banka her ayın ilk pazartesi fatura ödüyor ama o pazartesi resmi tatildi o yüzden..."

"NorBank mı?"

"Evet. Nereden bildin?"

"Annesi orada çalışıyor. Ya da şubelerden biri kapanana dek çalışmış. Açıldıklarında yeniden işe girmeyi bekliyor. Bonnie Dahl'ın hesabında ne kadar var?"

"Bilmiyorum çünkü Isabelle bilmiyor. Bu bilgiyi almak için mahkeme emri gerekiyor ve Iz bunun için izin almaya çalışmaya gerek görmüyor. Ben de görmüyorum. Önemli olan bu değil. Neyin önemli olduğunu biliyorsun değil mi?"

Holly gayet iyi biliyordu. Finansal açıdan Bonnie Rae Dahl ölmüştü de ağlayanı yoktu. Bu şartlar altında bu muhtemelen

kötü bir benzetmeydi. "Pete, sesin daha iyi geliyor. O kadar öksürmüyorsun."

"Daha iyi hissediyorum ama bu Covid insanın canını çıkarıyor. Aşıları olmasam şu an hastanede olurdum. Ya da..." Orada bıraktı, şüphesiz aklına ortağının aşılarını olmayan annesi gelmişti.

"Erken yat. Bolca sıvı al."

"Teşekkürler hemşire hanım."

Holly telefonu kapatıp bir sigara daha yaktı. Pencereye gidip dışarı baktı. Karanlığın çökmesine daha saatler vardı, günışığı ona oldum olası dertli ve biraz hüzünlü gelen akşamüstü karanlığına karşı çıkıyordu. *Bir gün daha yaşlandık, mezara bir gün daha yaklaştık,* derdi annesi. Şimdi *mezarda* olan annesi.

"Benden paramı çaldı," diye mırıldandı Holly. "Janey'den aldığım fonu çaldı. Hepsini değil, çoğunu. Kendi öz annem."

Kendi kendine bunlar geçmişte kaldı dedi. Bonnie Rae Dahl hâlâ hayatta olabilir.

Ama.

Visa'da hareket yoktu. Telefonundan arama yapılmamıştı. Holly eğitimli bir gizli ajanın –John le Carre'nin karakterlerinden birinin– bir yılanın derisinden sıyrılması misali modern hayatla bağlarından sıyrılabileceğini düşündü ama yirmi dört yaşındaki bir üniversite kütüphanecisi? Hayır. Pek mümkün değildi, hayır.

Bonnie Rae Dahl ölmüştü. Holly emindi.

3

Holly'nin sigara alışkanlığına geri dönmekle vücuduna verdiği zararın bir kısmını egzersiz yaparak telafi edebileceğine dair dayanağı olmayan (ve kesinlikle bilimsel olmayan) bir fikri vardı; bu yüzden Pete'le konuştuktan sonra, azalan ışıkta üç kilometrelik bir yürüyüşe çıktı ve kendini Geyikli Park'ın güney ucunda

buldu. Oyun parkı sallanan, tahterevalliye binen, kayan ve tırmanma barlarından baş aşağı sarkan çocuklarla doluydu. Çocukları, bilinçli olarak davayı düşünmeden ama bilinçaltında başka hiçbir şey de düşünmeden, bu "cinsel açıdan aşırı farkındalık çağında" bir erkeğin asla yapamayacağı biçimde, öylesine izledi. Bir şey unuttuğuna dair bir his içini kemiriyordu ama bu hissin peşinden gitmeyi reddetti. Her neyse de elbet kendini gösterecekti.

Eve varınca Lakeisha Stone'u aradı. Telefonu açan kadının sesi aşırı neşeli ve hayat (ve muhtemelen başka maddelerle) dolup taşıyormuş gibiydi. Holly arkadan müzik –Otis Redding olabilirdi– ve kahkaha seslerini duyabiliyordu. Arada bir haykırışlar geliyordu. *Muhtemelen başka maddelerle dolu,* diye düşündü Holly.

"Kim olursan ol, merhaba," dedi Lakeisha. "Bu bir araba sigorta teklifi ya da kredi notumu nasıl artıracağıma dair bir şeyse..."

"Değil." Holly kendini tanıttı ve neden aradığını açıkladı, yarın akşamüstüne doğru buluşup buluşamayacaklarını sordu. Ailevi sebeplerden Upsala Village yakınlarında olacağını söyledi. Onun için uygun olur muydu?

Çok daha az neşeli bir Lakeisha, Holly'yle konuşmaktan memnun olacağını söyledi. 27. Yol'daki kamp alanında, Kızılderili adı olan yerde arkadaşlarıylaydı; Holly orayı biliyor muydu? Holly bilmediğini söyledi, *Kızılderili* kelimesinin bugünlerde en iyi ihtimalle aşağılayıcı, en kötü ihtimalle ırkçı sayıldığını söylemedi. Telefonundaki GPS'in onu oraya götüreceğine emin olduğunu söyledi.

"Bonnie hakkında bir şey yok mu? Bir haber?"

"Hiç haber yok," dedi Holly.

"O zaman size nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum Bayan Gibney."

"Bana şimdilik bir konuda yardımcı olabilirsiniz. Sizce kaçtı mı?"

"Kesinlikle hayır." Sesi titredi. Yeniden konuştuğunda neşeye dair en ufak iz kalmamıştı sesinde. "Bence öldü. Bence hasta ruhlu bir piç ona tecavüz etti ve onu öldürdü."

4

O gece Holly dizlerinin üzerinde dua etti, her bir arkadaşının adını andı ve sigara içme alışkanlığına geri döndüğü için üzgün olduğunu, Tanrı'nın yakında (ama hemen değil) sigarayı bırakmasına yardımcı olacağını umduğunu söyledi. Tanrı'ya bu gece annesini –Charlotte'ın yaptığını ve neden yaptığını– düşünmek istemediğini söyledi. Duasını Tanrı'dan kayıp kadın davasında mümkün olan her türlü yardımı dileyerek ve Bonnie Rae Dahl'ın hâlâ hayatta olmasını umduğunu söyleyerek bitirdi.

Yatağına yatıp karanlığa baktı, parkta içini kemirenin ne olduğunu merak ediyordu. Uyku yaklaşmış onu almak üzereyken aklına geldi: Geyikli Park yakınlarında başka kayıp vakaları görülmüş müydü?

Bunun cevabını bulmanın ilginç olabileceğini düşündü.

8 Şubat 2021

Ocak ayı acı bir soğukla geçmişti ama şubat, üç hafta süren göl etkenli kar yağışını ve diş takırdatan sıfıra yakın dereceleri affettirmek ister gibi mevsimsiz ılık havalar getirmişti. O pazartesi öğleden sonra hava on, on iki dereceleri bulmuşken, Roddy Harris Subaru jipi biriken tuz tabakasından temizlemeye karar verdi, böyle durmasına müsaade ederse eninde sonunda marş-piyelleri ve şasiyi çürütecekti. Em arabayı havaalanı çıkışındaki Drive&Shine araba bakım merkezine götürmesini önerdi ama Roddy açık hava katlanılır haldeyken dışarıya çıkmayı tercih ettiğini söyledi. Em ona artritini sordu. Roddy onu rahatsız etmediğinde ısrar edip iyi olduğunu söyledi.

"*Şimdilik* rahatsız etmiyor," dedi Em, "ama bu gece, kalıbımı basarım, sızlanacaksın ve güzel merhemden cık kadar kaldığı için Bengay'a mecbur kalacaksın. Kalanı acil durumlar için saklamalıyız." *Benim sırtım ya da senin boynun tutulursa,* demek istiyordu.

"Eldivenlerimi takacağım," dedi Roddy ve Em iç çekti. Roddy tatlı bir adamdı, hayatının ışığıydı ama bir şey yapmaya karar verince onu yolundan döndürmek mümkün değildi.

Roddy arka kapıdan garaja girdi, hortumu aldı, evin yan tarafındaki musluğa bağladı. Sonra arabayı geri geri çıkarmak için geri döndü. Garaj duvarında üç düğme vardı. Biri nadiren kullan-

dıkları minibüsün durduğu sol tarafı açıyordu. Biri Harrislerin oraya buraya gittikleri Subaru'nun durduğu sağ tarafı. Üçüncü düğme iki tarafı da açıyordu ve Roddy'nin bu üçüncü düğmeye basmak gibi sinir bozucu bir alışkanlığı vardı. Çünkü üstte ya da altta değil de ortada, diyordu kendi kendine istediği kapı yerine iki kapı da takırdayıp yükselmeye başladığında. *Unutkanlık değil bu, sadece kötü tasarım, işte o kadar.*

Jipe bindi ve püskürtme aparatının çoktan takıldığı hortumun durduğu yere doğru geri geri çıktı. Roddy bu küçük işi dört gözle bekliyordu. Yüksek basınçlı suyun kabuklaşmış yol tuzu parçalarını temizlemesi hoşuna gidiyordu. Hortumun ucunu kaldırdı, sonra durdu. Garaj yolunun başında durmuş ona bakan biri vardı. Kırmızı bir mont giymiş, ona uygun bir atkı ve şapka takmış güzel bir kızdı bu. Yüz maskesi ve lastik çizmeleri de kırmızıydı; botlar bir Noel hediyesiydi aslında, kız yakın arkadaşı Holly'nin çizmelerini birkaç sefer çok beğendiği için alınmışlardı. Bir elinde göğsüne yasladığı ince bir dosya tutuyordu.

"Siz Profesör Harris misiniz?" diye sordu.

"Evet, benim," dedi Roddy. "Bir saniye hanımefendi." Subaru'nun sürücü kapısını açtı. Garaj kumandası güneşliğe takılıydı. Bunda üç değil iki düğme vardı. Birine bastı ve soldaki kapı tıkır tıkır aşağı inip minibüsü kapattı. Roddy kızın fark ettiğini sanmıyordu, onun baktığı kendisiydi ama sonradan üzülmektense işi sağlama almak daha iyiydi.

Yüzünde bir gülümsemeyle kıza yaklaşıp elini uzattı. Kız bugünlerde insanları Covid'e duyarlı bir dirsek temasıyla selamlıyordu ama adamın eldivenleri vardı, o da parmak yerleri bitişik olan eldivenlerden takmıştı (bu kadar ılık bir günde çok gerekli değildi, atkı da öyle ama ikisi beraber bir tarz yaratıyordu), o yüzden sorun yoktu.

"Bu güzel ılık günde sizin için ne yapabilirim?"

Barbara Robinson gülümsedi. "Aslında eşinizi görmeyi umuyordum. Ona bir şey danışmak istiyordum."

Göğsünde korumacı bir tavırla tuttuğu dosyaya bakınca Roddy onun Yazarlık Atölyesi'yle ilgilendiğini tahmin etti. Kıza program için muhtemelen çok genç olduğunu; katılan yazar adaylarının çoğunun yirmilerinde, otuzlarında olduğunu söyleyebilirdi. Bu sonbahar bir atölye programı *olmama* ihtimalinin gün geçtikçe daha da arttığını da söyleyebilirdi. Jim Shepard kabul etmemişti ve çok az profesyonel yazar ilgi göstermişti. Bölümün şimdiki yazarı Henry Stratton da devam anlaşmasını geri çevirmişti. İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümü başkanı Rosalyn Burkhart'a yoğun bir yazarlık programında uzaktan eğitim yapmayı absürt bulduğunu söylemişti. Emily'ye göre, o da Rosalyn'den duymuştu, Stratton bunun boks eldivenleriyle sevişmek gibi olacağını söylemişti.

Ama güzel Kırmızı Başlıklı Kız'a kötü haberleri verme işini Em'e bırakacaktı, o sadece kendi halinde (ve emekli) bir biyoloji profesörüydü.

"Sizinle konuşmaktan memnun olacağına eminim Bayan..."

"Ben Barbara. Barbara Robinson."

"Sizinle tanıştığıma sevindim Barbara. Zili çalın yeter. Eşim yaşlandı ama kulağı iyi duyar."

Barbara gülümsedi. "Teşekkürler." Eve doğru giden yolda yürümeye başladı, sonra arkasını döndü. "Minibüsü de temizlemelisiniz. Ben küçükken babamda da minibüs vardı, egzoz susturucusu eyaletlerarası yolda düşmüştü. Tuzun onu çürüttüğünü söylemişti."

Demek görmüş, diye düşündü Roddy. *Gerçekten de daha dikkatli olmalıyım.*

"Tüyo için teşekkürler."

Minibüsü hatırlar mıydı? Görmemesi gereken bir şey görmüş müydü? Roddy görmediğini sanıyordu. Roddy, Kırmızı Başlıklı Kız'ın, namı diğer Barbara Robinson'ın, dosyasında artık nasıl işlenmemiş mücevher yazılar taşıyorsa sadece onlarla ilgilendiğini düşünüyordu. Bir sonraki Toni Morrison ya da Alice Walker ol-

mayı hayal ediyordu. Ama Roddy'nin gelecekte daha da dikkatli olması gerekecekti. *Hepsi yanlış yerde duran o düğme yüzünden,* diye düşündü. *Saçma sapan bir teknik. Benim hafızam gayet iyi.*

Hortumu açıp Subaru'nun yan tarfına tuttu. Tuz akmaya başladı, altındaki parıldayan yeşil boya ortaya çıkıyordu. Bunu sabırsızlıkla beklemişti ama şimdi pek öyle hissetmiyordu. Kız kırmızı kıyafetleriyle güzel olsa da içini karartmıştı.

Barbara ona son kez el sallayıp kapıya doğru gitti ve zili çaldı. Kapı açıldı, Em karşısındaydı, yeşil ipek elbisesiyle yaşı yetmişten daha fazla durmuyordu, saçları sabah güzellik salonuna gittiğinden ışıl ışıldı. Hair Today kuaförün pandemi dolayısıyla kapalı kalması gerekiyordu ama Helen yıl boyunca iyi bahşiş bırakan ve Noel'de de onu unutmayan uzun zamanlı müşterilerine istisna yapıyordu.

"Buyurun?"

"Sizinle konuşabilir miyim acaba?.." Barbara yutkundu. "Yazı yazmakla ilgili."

Em dosyaya baktı, sonra Barbara'ya özür diler gibi gülümsedi. "Yazarlık Atölyesi'yle ilgiliyse yeni başvuru almıyorlar. Sonbahar-kış programı korkarım belirsiz. Bu hastalık işte."

"Yok, onunla ilgili değil."

Emily bir an misafirine baktı: güzel, yapılı, belli ki sağlıklı ve –tabii ki– genç. Kızın omzunun üstünden bakınca Roddy'nin onlara baktığını, hortumun garaj yolunu ıslattığını gördü. *Bu gece hava sıcaklığı düşerse yol donacak,* diye düşündü. *Bunu bilmen gerekir.* Sonra gözlerini kırmızılı kıza çevirdi. "Adın ne tatlım?"

"Barbara Robinson."

"Eh, Barbara, neden içeri gelip bana *neyle* ilgili olduğunu anlatmıyorsun?"

Kenara çekildi. Barbara eve girdi. Em kapıyı kapattı. Roddy yeşil jipi yıkamaya devam etti.

24 Temmuz 2021

1

Holly Meadowbrook Evleri'ne Avukat Emerson'la sözleştikleri zamandan kırk beş dakika önce vardı. *Holly hep erkencidir,* derdi Henry dayı. *Kendi cenazesine bile erkenden gidecek.* Kendi cenazesine büyük ihtimalle tam vaktinde gidecekti –başka seçeneği yoktu– ama annesinin Zoom cenaze törenine on beş dakika önceden girmişti, bu da Henry dayının dediklerini az çok haklı çıkarıyordu.

Doğrudan eve gitmedi, Hancock Sokak'ın köşesinde durdu, gözü rahmetli annesinin garaj yoluna park edilmiş panelvandaydı. Panelvan yan tarafındaki şirket adı dışında parlak kırmızıydı: O. Y. TEMİZLİĞİ sarıyla yazıyordu. Özel bir araştırma bürosunun sahibi ve baş dedektifi (*ajan, casus, gözcü, gözetçi, dikizci* pek saygın terimler değil) olarak Holly bu panelvanları daha önce de bir iki kez görmüştü. O. Y. olay yeri anlamına geliyordu.

Bu evde sadece süpürecek, her yüzeyi dezenfektanla sileceklerdi (ışık düğmelerini, sifon kollarını, hatta kapı menteşelerini bile atlamamaları gerekiyordu). Şiddet içeren ölümlerin ardından, adli birim işini bitirdikten sonra O.Y., ekibi kan ve kusmuk temizlemeye, parçalanan mobilyaları götürmeye ve tabii buharla dezenfekte etmeye gelirdi. Söz konusu met laboratuvarıysa bu

sonuncusu özellikle önemliydi. Holly bu ekipten bir iki kişiyi tanıyor olabilirdi ama onları görmek ya da onlarla konuşmak istemiyordu. Camını indirip bir sigara yaktı ve bekledi.

On bire yirmi kala koca çantalarını omuzlarını atmış O.Y. çalışanları dışarı çıktılar. Eldiven, tulum ve maskelilerdi. Normal N95 maskeler takmışlardı, şiddet içeren ölümlerin ardından bazen gerekli olan gaz maskelerinden değil. Bu evdeki kadın sözde doğal olan nedenlerden ve hastanede ölmüştü, yani bu sadece Covid temizliğiydi, çocuk oyuncağı, şipşak. Birbirilerine bakıp başlarını salladılar. Biri ön kapıya bir zarf yapıştırdı, panelvan gibi kırmızıydı. Araçlarına binip uzaklaştılar. Yanından geçerlerken Holly refleks olarak başını eğdi.

Sigarasının izmaritini taşınabilir küllüğüne koydu (o sabah temizlenen küllükte şimdiden üç asker vardı) ve Zambak Sokak 42 numaraya, annesinin altı yıl önce aldığı eve sürdü. Zarfı kapıdan söküp açtı. İçindeki kâğıtlarda (sadece iki tanelerdi; intihar ya da cinayet sonrası temizlik olsa çok daha fazla kâğıt olurdu) yapılan işlerin ayrıntıları verilmişti. Son satırda ALINAN EŞYALAR: 0 yazıyordu. Holly buna inanıyordu, David Emerson da inanmış olmalıydı. O.Y. yıllardır bu işteydi, güvenilirlerdi, hiç hoş olmayan ama sonuna kadar gerekli bu alandaki saygınlıkları sonsuzdu... ayrıca annesinin çalınacak neyi vardı ki? Pillsbury Doughboy* ve küçük bir kızken Holly'yi dehşete düşüren, pis pis sırıtan Pinokyo dâhil olmak üzere onlarca porselen biblosu mu?

Bir milyonere göre çok ucuz yaşadı, diye düşündü Holly. Bu her zamanki duygusal spektrumunun dışında duygular uyandırdı onda. İçerleme mi? Evet ama daha çok öfke ve hayal kırıklığı.

Bir yalancının kızı bara girer ve mai-tai söyler, diye düşündü.

Tabii ki bir *mai-tai.* İçki söylediği nadir durumlarda Holly *mai-tai* söylüyordu çünkü ona palmiye ağaçlarını, turkuaz suları, beyaz kumsalları hatırlatıyordu. Bazen (sık sık değil ama bazen)

* Pillslaury Company için yapılan reklamlarda görünen, karnı dürtüldüğünde kıkırdayan bir reklam maskotu. (ç.n.)

geceleri yatağındayken, dar bir mayo giymiş, kulesinde oturan, bronz bir cankurtaran hayal ediyordu. Adam ona bakıp gülümsüyor, sonra olanlar oluyordu.

Holly'nin anahtarı vardı ama içeri girip tüylü şapkası ve o pis gülümsemesiyle porselen Pinokyo'yu görmek için acelesi yoktu, gülümsemesi sanki şöyle diyordu: *Cankurtaran fantezin hakkında her şeyi biliyorum Holly. Tırnaklarını onun sırtına geçirdiğini biliyorum, tam da...*

"Boşaldığım sırada, ne olmuş yani, kimin umurunda," diye mırıldandı avukatı beklemek için basamağa otururken.

Zihninde annesi, yeteneksiz ve gösterişsiz kızı beklentiyi karşılayamadığında her zaman olduğu gibi üzgün üzgün ona cevap verdi: *Ah, Holly.*

Kapıyı açmanın vakti gelmişti, evin değil ama zihninin. Ne olduğunu ve *neden* olduğunu düşünmenin vakti. Zaten biliyordu herhalde. Sonuçta o bir dedektifti.

2

Olivia Trelawney ve Janelle "Janey" Patterson'ın annesi Elizabeth Wharton ölmüştü. Holly, Bill Hodges'la ihtiyar kadının cenazesinde tanışmıştı. Bill, Janey'yle gelmişti ve nazikti. Holly'ye normal biri gibi davranmıştı; yok artık! O normal biri *değildi*, şimdi de değildi ama normal bir insana eskiden olduğundan daha yakındı artık. Bill sayesinde.

Janey o cenazeden sonra ölmüştü. Brady Hartsfield onu havaya uçurmuştu. Ve Holly –arkadaşı olmayan, annesiyle yaşayan kırklarında yalnız bir kadın– Brady'yi yakalamasına yardım etmişti... gerçi sonradan Brady'nin hiçbiriyle işinin bitmediği ortaya çıkmıştı. Ne Bill'le ne Holly'yle ne de Jerome ve Barbara Robinson'la.

Onu kendisi olabileceğine ikna eden Bill'di. Bunu hiç yüksek sesle dile getirmemişti. Gerek yoktu. Ona davranış biçimiyle

gösteriyordu. Ona sorumluluklar veriyor ve öylece yerine getirmesini bekliyordu. Charlotte bundan hoşlanmamıştı. *Ondan* hoşlanmamıştı. Holly neredeyse farkına bile varmamıştı. Annesinin uyarıları, uygun bulmayışları arka plandaki bir uğultuya dönüşmüştü. Bill'le çalışırken kendini capcanlı, zeki ve işe yarar hissediyordu. Hayatı yeniden renklenmişti. Brady'den sonra kovalayacak başka bir dava, peşine düşecek başka bir kötü adam çıktı, Morris Bellamy. Morris gömülü hazine arıyordu ve bulmak için ne gerekirse yapacaktı.

Derken...

"Bill hastalandı," diye mırıldandı Holly bir sigara daha yakarak. "Pankreas kanseri."

Bunu düşünmek beş yıl sonra bile hâlâ canını yakıyordu.

Yine bir vasiyet vardı, Holly Bill'in ona şirketi, Finders Keepers'ı bıraktığını öğrenmişti. Pek bir şey değildi, o zamanlar. Yeni kurulmuştu. Ayakları üzerinde durmaya çabalıyordu.

Ben de kendi ayaklarımın üzerinde durmaya çabalıyordum, diye düşündü Holly. Çünkü düşersem Bill hayal kırıklığına uğrardı. Benden yana.

İşte o sıralar –tam hatırlayamıyordu ama Bill öldükten kısa süre sonra olmalıydı– Charloote onu gözyaşları içinde arayıp alçak Daniel Hailey'nin Janey'nin ona ve Henry'ye bıraktığı milyonlarla Karayipler'e kaçtığını söylemişti. Annesinin ısrarıyla ortak sermayelerine eklediği Holly'nin fonunun büyük kısmını da almıştı tabii.

Charlotte'ın *kendimi affedemiyorum, kendimi asla affedemeyeceğim* gibi şeyler söyleyip durduğu bir aile toplantısı yapılmıştı. Henry de ona sorun olmadığını, ikisinin de hâlâ geçinecek kadar paraları olduğunu söylemişti. Holly'nin de var, demişti, gerçi dairesinden çıkıp bir süre Lily Court'ta annesiyle yaşamayı düşünmesi gerekebilirdi. Misafir odasına, diğer bir deyişle annesinin Holly'nin çocukluk odasının neredeyse birebir aynısına dönüştürdüğü yere yerleşebilirdi. *Müze gibi,* diye düşündü Holly.

Henry dayı o görüşmelerinde gerçekten *haydan gelen huya gider* mi demişti? Basamakta oturmuş sigara içerken Holly tam olarak hatırlayamıyordu ama öyle demişti galiba. Ki bunu rahatça *söyleyebilirdi* çünkü para aslında bir yere gitmemişti. Ne onunki ne Charlotte'ınki ne de Holly'ninki.

Tabii işini de kapatman gerekecek, demişti Charlotte. Holly bunu *hatırlıyordu.* Ah evet. Çünkü asıl amaç buydu değil mi? Kırılgan kızının özel dedektiflik ajansı yürütmeye dair çılgın planına, neredeyse onun ölümüne sebep olacak bir adamın aklına soktuğu bu fikre bir dur demek.

"Beni yine avucunun içine almak için," diye fısıldadı Holly ve sigarasını öyle bir ezerek söndürdü ki kıvılcımları uçuşup elinin üstünü yaktı.

3

Tam bir tane daha yakmayı düşünüyordu ki yan evdeki Elaine ve yolun karşısındaki Danielle başın sağ olsun demeye geldiler. İkisi de cenazeye katılmıştı. İkisi de maske takmıyordu, Holly hemen kendi maskesini takınca bunu komik bularak bakıştılar (*ah, Holly* bakışmasıydı bu kesinlikle). Elaine evi satılığa çıkarıp çıkarmayacağını sordu. Holly büyük ihtimalle dedi. Danielle eşyaları bahçede satılığa çıkarıp çıkarmayacağını sordu. Holly büyük ihtimalle hayır dedi. Başının ağrımaya başlayacağını hissedebiliyordu.

Tam o sırada Emerson aşırı pratik Chevrolet'siyle evin önünde durdu. Arkasına da bir Honda Civic park etti, içinde iki kadın vardı. Emerson da erkenciydi, sadece beş dakika kadar ama yine de, şükürler olsun. Danielle ve Elaine sohbet ederek, dedikodularını ve solunum sistemlerini ele geçiren ya da geçirmeyen, gözle görülmez vıcır vıcır yaratıklarını paylaşarak Danielle'in evine gittiler.

Honda'dan çıkan kadınlar aşağı yukarı Holly'nin yaşlarındaydı, Emerson biraz daha yaşlıydı, geriye taranmış siyah saçlarının yan taraflarında havalı beyaz dalgalar görünüyordu. Uzun ve ölü gibiydi, gözlerinin altında Holly'ye ya uykusuzluktan ya da demir eksikliğinden olduğunu düşündüren karartılar vardı. Tam avukatlara layık bir evrak çantası taşıyordu elinde. Holly üçünün de normal N95 maskeler taktığını görünce sevindi, Emerson eli yerine dirseğini uzattı. Holly kendi dirseğiyle onunkine hafifçe vurdu. Kadınlar da selamlaşmak için ellerini havaya kaldırdılar.

"Yüz yüze tanıştığımıza sevindim Holly... Holly diyebilir miyim?"

"Evet, tabii."

"Ben David. Bu Rhoda Landry ve onun yanındaki hoş hanım da Andrea Stark. Benim için çalışıyorlar. Rhoda benim noterim. İçeri girdiniz mi?"

"Hayır, sizi bekliyordum." *Pinokyo ve Pillsbury Doughboy'la tek başıma yüzleşmek istemedim,* diye düşündü. Bu bir şakaydı ama birçok şaka gibi doğruydu.

"Çok naziksiniz," dedi, gerçi bu neden nazikçe olsun, Holly anlamamıştı. "Bizi şereflendirmek ister misiniz?"

Holly anahtarı taktı, annesinin ona büyük bir seremoniyle teslim ettiği, *Tanrı aşkına iyi bak buna, otobüste bıraktığın kütüphane kitabı gibi kaybetme,* dediği anahtarı. Söz konusu kütüphane kitabı, *A Day No Pigs Would Die**, otobüs firmasının kayıp eşya bürosundan ertesi gün almışlardı ama Charlotte üç yıl sonra bile hâlâ bu konuyu açıyordu. Daha sonraki yıllarda da. On altısında, on sekizinde, yirmi birinde, *ellilerinde,* Tanrı sabır versin, hâlâ durup dururken, *otobüste kütüphane kitabını kaybettiğin günü hatırlıyor musun,* deyiveriyordu. Her seferinde *ah, Holly* diyen kederli bir kahkahayla.

---

* Robert Newton Peck'in yarı otobiyografik romanı. (ç.n.)

Potpuri kokusu kapıyı açtığı an yüzüne vurdu. Bir an tereddüt etti –hiçbir şey hem iyi hem kötü anıları belli kokular kadar kuvvetle geri getiremezdi– ama sonra cesaretini topladı ve içeri adımını attı.

"Ne tatlı bir yer," dedi Rhoda Landry. "Cape Cod tarzı evleri seviyorum."

"Çok sıcak, samimi," diye ekledi Andrea Stark. Holly onun neden burada olduğunu bilmiyordu.

"Göz atman gereken birkaç şey ve imzalaman gereken birkaç evrak var bende," dedi Emerson. "En önemlisi vasiyet konusunda bilgilendirildiğini onaylama belgesi. Onun bir kopyası gelir dairesine, biri de ilçe veraset dairesine gidecek. Mutfak uyarmı? Charlotte'la çoğu işimizi orada gördük."

Mutfağa gittiler, Emerson çoktan evrak çantasının tokalarıyla uğraşmaya başlamıştı, iki kadın, kadınların kendilerinin olmayan evlerde yapmaya meyilli oldukları gibi, etrafa bakınıp envanter çıkarıyordu. Holly de etrafına bakınıyor ve gözünün değdiği her yerde annesini duyuyordu. Her cümleye, *sana kaç kere dedim,* diyerek başlayan annesinin sesini.

Lavabo: *Sana kaç kere dedim, meyve suyu bardaklarını durulamadan makineye koyma.*

Buzdolabı: *Sana kaç kere dedim, kapağını tam kapat.*

Dolaplar: *Sana kaç kere dedim, küçük küçük kırılmalarını istemiyorsan üç tabaktan fazlasını aynı anda koyma.*

Ocak: *Sana kaç kere dedim, mutfaktan çıkmadan önce sönüp sönmediğini iki kere kontrol et.*

Masaya oturdular. Emerson ona imzalaması gereken evrakları teker teker verdi. Annesinin Tesla ve Apple hisselerinin tepede olduğu çok değerli bir hisse portfolyosu da dâhil olmak üzere çeşitli yatırımları konusunda bilgilendirildiğine dair onay belgesi vardı. Holly, David Emerson'ı vasiyet mahkemesinde temsil etmesine yetki veren bir işe alma sözleşmesi imzaladı. Rhoda

Landry her bir belgeye koca kaşesiyle noter onayı verdi, Andrea Stark da şahitlik etti (demek ki bu yüzden gelmişti).

İmza töreni bitince kadınlar Holly'ye mırıldanarak başsağlığı dilediler ve çıktılar. Emerson, Holly'ye onu yemeğe çıkarmayı çok istediğini ama bekleyen bir randevusu olduğunu söyledi. Holly ona hiç önemli değil dedi. Emerson'la yemek yemek istemiyordu, onun ense tıraşını görmek istiyordu. Baş ağrısı daha da fenalaşıyordu ve canı sigara istiyordu. Hatta sigara içmeye *can atıyordu.*

"Şimdi üzerine düşünecek vaktiniz de oldu, hâlâ satmaya mı meyillisiniz?"

"Evet." Sadece meyilli de değildi üstelik.

"Mobilyalarla mı mobilyasız mı? Bunu düşündünüz mü?"

"Mobilyalarla."

"Yine de..." Çantasından küçük bir tomar kırmızı etiket çıkardı. Üzerlerine KALSIN yazısı basılmıştı. "Evde dolaştıktan sonra kalmasını istediğiniz şeyler bulursanız bu etiketleri yapıştırabilirsiniz. Arkasını soymanız yeterli, gördünüz mü?"

"Evet."

"Mesela annenizin girişteki seramik bibloları, onları hatıra olarak saklamak isteyebilirsiniz..." Holly'nin yüzünü gördü. "Ya da belki istemezsiniz ama başka şeyler çıkabilir. Muhtemelen çıkar. Bu gibi durumlardaki deneyimlerime dayanarak söylüyorum, mirasçılar sık sık sonradan keşke vermeseydim dediği şeylerden vazgeçiyor."

Sen buna inanıyorsun, diye düşündü Holly. *Tüm ruhunla inanıyorsun çünkü tutunanlardansın ve tutunanlar vazgeçenleri asla anlayamaz. Bu ikisi birbirini anlayamayacak gruplar. Aşı taraftarları ve aşı karşıtları gibi, Trumpçılar ve Trump karşıtları gibi.*

"Anlıyorum."

Emerson belki de onu ikna ettiğine inanarak gülümsedi. "Son olarak bu var."

Çantasından ince bir dosya çıkardı. İçinde fotoğraflar vardı. Bir şahidin önüne suçlu fotoğrafları koyan bir polis gibi Holly'nin önüne yaydı bunları. Holly fotoğraflara hayret içinde baktı. Fotoğraflarda suçlular değil koyu kumaş parçaları üzerine konmuş mücevherler vardı. Küpeler, yüzükler, kolyeler, bileklikler, broşlar, iki sıra inci.

"Anneniz hastaneye gitmeden önce bunları emniyette tutmak için almam konusunda ısrar etti," dedi Emerson. "Biraz usulsüzce ama istediği buydu. Artık sizinler ya da Charlotte'ın vasiyeti onaylanınca sizin olacaklar." Ona bir sayfa verdi. "Envanter listesi."

Holly şöyle bir göz attı. Charlotte imzalamıştı, Emerson imzalamıştı, Andrea Stark –iş tanımı belli ki profesyonel şahitlikti– da imzalamıştı. Holly yeniden fotoğraflara bakıp ikisine dokundu. "Bu annemin alyansı, bu da nişan yüzüğü, ki onları da neredeyse hiç takmazdı, ama diğerlerini bilmiyorum."

"Bayağı koleksiyonermiş," dedi Emerson. Sesi biraz huzursuz gibiydi ama çok da değil. Ölümler sırları açığa çıkarır. O da bunu biliyor olmalıydı. Derler ya, görmüş geçirmiş biriydi.

"Ama..." Holly ona baktı. Bu toplantıya, hatta ölü annesinin evini ve müze gibi misafir odasını dolaşmaya hazır olduğunu düşünmüştü –bunu ummuştu– ama *bu*? "Değerliler mi yoksa bijuteri mi?"

"Değerlerini belirlemek için bir uzmana götürmeniz gerekecek," dedi Emerson. Duraksadı, sonra daha az avukatvari bir tavırla ekledi. "Ama Andrea'ya göre bijuteri değiller."

Holly cevap vermedi. Bunun kandırmanın ötesinde bir şey olduğunu düşünüyordu. Hatta belki bağışlamanın bile.

"Vasiyet onaylanana dek bu parçaları şirketin kasasında saklamaya devam edeceğim ama bu sizde kalsın. Bende bir kopyası var." Envanteri kastediyordu. Listede hiç değilse üç düzine parça vardı ve bunlar gerçek mücevherlerse toplam değerleri... Tanrım, çok fazlaydı. Yüz bin dolar? İki yüz bin dolar? *Beş*?

Bill Hodges'ın sabırlı gözetimiyle Holly zihnini belli gerçekleri izlemek ve bunlar belli sonuçlara çıkınca tepki vermemek konusunda eğitmişti. Bir gerçek şuydu: Charlotte'ın belli ki çok para eden mücevherleri vardı. Bir gerçek daha: Holly annesini bahsedilen bu takıları takarken görmemişti hiç, varlıklarından haberdar bile değildi. Sonuç: Annesi mirasa konduktan sonra bir noktada, büyük ihtimalle para sözde kaybedildiğinde, fantastik bir hikâyedeki mağaradan çıkmayan goblin misali gizli bir istifçiye dönüşmüştü.

Holly avukatı geçirdi. Adam porselen biblolara bakıp gülümsedi. "Eşim böyle şeylere bayılıyor," dedi. "Sanırım mantarın üstünde oturan tüm cüce ve periler var onda."

"Birkaçını alıp götürün ona," dedi Holly. *Hepsini al.*

Emerson endişelenmiş gibiydi. "Ah, alamam. Hayır. Teşekkürler ama olmaz."

"En azından şunu al." Lanet Pinokyo'yu alıp gülümseyerek beşlik çakar gibi onun avcuna bıraktı. "Eminim mirasta size ayrılan bir ödeme de vardır..."

"Tabii..."

"Ama bu da benden. İnceliğiniz için."

"Israr edi..."

"Israr ediyorum," dedi Holly. O minik boktan uzun burunlu pisliğin gittiğini görmek Zambak Sokak numaraya geldiğinden beri başına gelen en güzel şey olacaktı.

Kapıyı kapatıp camdan, Emerson'ın arabasına gidişini izlerken Holly, *yalan, çok fazla yalan,* diye düşündü.

Holly mutfağa dönüp resmi belgelerin ona ait kopyalarını toparladı. Rüyada bir kadınmış gibi hissederek –yeni milyoner olan biri bara girer ve bir şeyler bir şeyler– buzdolabı poşeti, alüminyum folyo, streç film, ekmek poşeti klipsi (annesi bunları asla atmazdı) ve çeşitli zımbırtıların hâlâ durduğu, lavabonun sol tarafındaki ikinci çekmeceyi açtı. Büyük bir poşet mandalı bulana dek çekmecenin altını üstüne getirdi ve kâğıtları bununla tuttur-

du. Sonra bir çay fincanı alıp –üzerinde KALBİN NEREDEYSE EVİN ORASIDIR yazıyordu– masaya döndü. Annesi evde sigara içilmesine asla izin vermezdi, Holly camı açıp banyosunda sigara içerdi. Şimdi eskiden kalma bir suçluluk ve yaramaz bir zevkle sigarasını yaktı.

Bir keresinde aynı bunun gibi bir masada, ebeveyninin Cincinnati'deki Bond Sokak'taki evinde, oturmuş üniversite başvuruları doldurmuştu: biri UCLA'e, biri NYU'ya, biri de Duke'a. Bunlar rüya tercihleriydi, başvuru ücretlerinin her kuruşuna değerdi. Walnut Lisesi'nden çok uzakta, asla Mızmız olarak tanınmadığı yerlerdi buralar. Annesinden, babasından ve Henry dayıdan da uzak yerlerdi.

Tabii ki hiçbirine kabul edilmemişti. Notları hep orta karardı ve SAT sonuçları berbattı, muhtemelen sınava girdiği gün yukarda migren ağrısı tuttuğu, aşağıda da regl sancıları çektiği içindi, ikisi de büyük ihtimalle stres kaynaklıydı. Aldığı tek kabul devlet üniversitesindendi, bunun da şaşırtıcı bir yanı yoktu. Devletten kabul almak kalenin dibinden gol atmak gibiydi. Devletten bile burs desteği teklifi almamıştı.

Baban ve ben seni okula göndermeyi karşılayamayız, kredi alırsan da kırk yaşına kadar sürer geri ödemesi, demişti Charlotte. O zamanlar bu büyük ihtimalle doğruydu. *Kalıp atılsan bile borcun silinmez.* Bunun alt metni Holly'nin *kesinlikle* kalacağıydı, üniversite böylesi narin bir çocuk için çok büyük baskı demekti. Charlotte bir keresinde Holly'yi okula gitmeyi reddederek küvete kıvrılmış vaziyette bulmamış mıydı? SAT sınavına girdikten sonra ne olmuştu bak! Eve gelmiş, ağlama krizine girmiş ve gecenin yarısını kusarak geçirmişti!

Sonuçta Holly Mitchell Fine Gayrimenkul'de çalışmaya başlamış, akşamları yüksekokuldan dersler almıştı. Çoğu bilgisiyar bilimi üstüneydi, gerçi bir iki İngiliz Dili ve Edebiyatı dersine de gizlice girmişti. Her şey gayet güzel gidiyordu –genelde mutsuzdu ama bunu bir doğum lekesi ya da içe dönük bir ayak misali

kabullenmişti– ta ki patronun oğlu Frank Mitchell Jr. onu rahatsız etmeye başlayana dek.

"Rahatsız etmekmiş!" dedi Holly boş mutfağa. "Hiç peşimi bırakmıyordu! Seks için!"

Annesine ofiste olanların bir kısmını anlatınca Charlotte ona gülüp geçmesini önermişti. Erkek erkektir işte, demişti annesi, uçkurlarının peşinde gezerler, asla değişmezler. Onlarla uğraşmak hoş değildi ama hayatın bir parçasıydı, tatlının yanında acıya da katlanmak gerekiyordu, düzeltemediğin şeye katlanman gerekiyordu, vesaire vesaire.

Babam öyle değil, demişti Holly, annesi buna kibirli bir havayla elini sallayıp onu başından savuşturarak karşılık vermişti, bu el sallayışla *tabii ki değil* ve *cesaret edemez* ve *denesin de göreyim* diyordu. Basit bir el hareketiyle bu kadar çok şey söylemek zordu ama Charlotte başarmıştı.

Holly'nin ona söylemediği şey az daha pes ettiğiydi, az daha bilmem kimin patlak gözlü, balık suratlı oğluna istediğini veriyordu. *Burada kimse seni sevmiyor,* demişti Junior Mitchell. *İticisin ve standardın altında iş yapıyorsun. Ben olmasam kapının önünde bulursun kendini. O yüzden ödeşmeye ne dersin ha? Bence bir kere denesen seversin.*

Onun ofisine gitmişlerdi, Junior onun bluzunun düğmelerini çözmeye başlamıştı. İlk düğme... ikinci... üçüncü... sonra Holly ona bir tokat atmıştı, şöyle sağlam bir tane, tüm gücüyle, çocuğun gözlüğünü gözünden uçuran, dudağını kanatan bir tokat. Junior ona işe yaramaz sürtük demiş, onu saldırıdan tutuklatabileceğini söylemişti. Holly sahip olduğunu bilmediği cesaretini toplayarak normal sesine hiç benzemeyen (normal sesi o kadar alçaktı ki insanların ondan sık sık dediğini tekrar etmesini istemesi gerekiyordu) soğuk ve kendinden emin bir sesle bunu denerse polis geldiğinde ona tecavüz etmeye çalıştığını anlatacağını söyledi. Çocuğun yüzündeki bir şey –içgüdüsel bir yüz buruşması– ona polisin onun hikâyesine inanacağını çünkü Frank Jr.'ın başının

daha önce de belaya girdiğini düşündürdü. Bu tip bir belaya. Her hâlükârda bu mesele kapandı. En azından Junior için. Holly için kapanmamıştı, bir hafta sonra bir gün işe erken gidip onun ofisini dağıtmış, kırıp dökmüş, sonra da başını masasına koyup minik boktan bölmesine kıvrılmıştı. Masanın altına kıvrılırdı ya yeterince alan yoktu.

"Tedavi merkezi"nde bir ay (ebeveyni *ona* yetecek parayı bulmuştu), ardından üç yıl psikolojik destek. Psikolojik destek babası öldüğünde bitmişti ama hayatını idame ettirecek halde kalmasını sağlayan ancak dünyayı şeffaf bir kâğıdın ardından görmesine neden olan çeşitli ilaçları almaya devam etmişti.

Düzeltemediğin şeye katlanman gerekir: Charlotte Gibney öğretisi.

4

Holly musluğu açıp sigarasını söndürdü, fincanı duruladı ve bulaşıklığa koyup yukarı çıktı. Sağdaki ilk kapı misafir odasıydı. Ama değildi aslında. Duvar kâğıdı yanlıştı ama yine de tüyler ürpertici biçimde Holly'nin genç bir kızken Cincinnati'de yaşadığı odaya benziyordu. Charlotte belki de zihnen ve duygusal açıdan dengesiz olan kızının onun sorunlarını anlamayan insanların arasında yaşamaması gerektiğini fark edeceğine inanıyordu. Holly içeri girerken, *müze sergisi*, diye düşündü. ÜZGÜN BİR KIZIN YAŞAM ALANI, TRISTIS PUELLA yazan bir tabela olmalı burada.

Annesinin onu sevdiğine Holly'nin hâlâ hiç şüphesi yoktu. Ama sevgi her zaman desteklemek anlamına gelmiyordu. Sevgi bazen desteği geri çekmek demekti.

Yatağın üstünde bir Madonna posteri vardı. Bir duvarda Prince, bir diğerinde Karate Kid olarak Ralph Macchio. Derli toplu ses sisteminin (küçük tabelada *Ludio Ludius* yazacaktı) altındaki raf-

lara baksa Bruce Springsteen, Van Halen, Wham!, Tina Turner ve tabii ki Purple One bulacaktı. Hepsi kasetlerde. Oldum olası nefret ettiği ekoseli örtü yatağın üstünde seriliydi. Bir zamanlar bu eşyaların arasında yaşayan, penceresinden Bond Sokak'a bakan, müziğini çalan ve mavi taşınabilir bir Olivetti daktiloya şiirlerini yazan bir kız vardı. Daktilonun ardından minik bir ekranı olan Commodore bilgisayar gelmişti.

Holly başını eğince elinde üzerine KALSIN basılmış kırmızı etiketleri tuttuğunu gördü. Onları aldığını bile hatırlamıyordu.

"Geldiğime seviniyorum," dedi. "Evde olmak harika."

Yıldız Savaşları çöp kutusuna gitti (*Bella Siderea*, yazardı küçük tabelada, eski Latince nasıl da hatırlanıyordu) ve etiketleri içine attı. Sonra yatağına oturup ellerini bacaklarının arasında kavuşturdu. Burada çok fazla anısı vardı. Soru ortadaydı: Yüzleşmek mi unutmak mı?

Yüzleşmek tabii ki, artık çoğu insanın inanmayacağı dehşetlerle yüzleşmiş, farklı, daha iyi, cesur bir insan olduğu için değil. Başka seçenek olmadığı için yüzleşmek.

5

Sinir krizinin ardından, sözde "tedavi merkezi"nin ardından, Holly, yerel tarih üzerine bir Xavier Üniversitesi profesörünün yazdığı, tuğla kalınlığında üç kitaplık bir seri için dizin hazırlayacak birini işe almak isteyen küçük bir yayıncının iş ilanına karşılık verdi. Mülakat başladığında gergindi –korkudan kaskatı kesilmişti demek daha doğru olur– ama iş dizin hazırlamaya gelince editör Jim Haggerty öyle kayıp haldeydi ki Holly ona, lisedeki derslerinde sık sık başına geldiği gibi, kekelemeden ve ayağı kendi kelimelerine takılmadan nasıl ilerleyeceğini anlatabildi. Önce bir dizin listesi çıkaracağını, sonra bir bilgisayar dosyası hazırlayacağını, sonra da dizini kategorilere ayırıp alfabeye göre

dizeceğini söyledi. Bunun ardından iş yazara geri gidecekti, o inceleyecek, düzeltecek ve son değişimleri yapması için tekrar ona gönderecekti.

"Korkarım henüz bilgisayarımız yok," dedi Haggerty, "sadece birkaç IBM Selectic daktilo var. Gerçi sanırım bir tane almamız gerek, geleceğin dalgasına uymak falan."

"Bende var," dedi Holly. Öne doğru oturdu, ihtimaller onu öyle heyecanlandırmıştı ki bunun bir iş mülakatı olduğunu unutmuştu, Frank Jr.'ı unutmuştu, lisede dört yılı Mızmız adıyla geçirdiğini unutmuştu.

"Ve bilgisayarını dizin çıkarmak için kullanacaksın?" Haggerty şaşkın görünüyordu.

"Evet. Mesela *Erie* kelimesi. Bu bir kategori ama göl, şehir veya Erie Kızılderili kabilesi anlamına gelebilir. Ki burada Keid Ulusu kabilesine ve tabii ki İrokualara da atıfta bulunmak gerekir. Hatta dahası da var! Tam hâkim olmak için metnin üstünden yeniden geçmem gerek ama nasıl işleyeceğini anlıyorsunuz değil mi? Ya da bir dakika, Plymouth mesela, o da çok ilginç..."

Haggerty onu orada durdurdu ve hemen o anda işi onun alabileceğini söyledi. *Dizin meraklısını gözünden tanıyormuş,* diye düşündü Holly yatağa otururken.

O ilk işi, tam bir "hem öğren hem kazan" işiydi, onu daha çok dizin işine yöneltti. Bond Sokak'taki evden taşındı. İlk arabasını aldı. Bilgisayarını yeniledi ve üniversiteden daha çok ders aldı. Haplarını da aldı. Çalışırken kendini zeki ve tetikte hissediyordu. Çalışmadığında şeffaf bir torbanın içinde yaşıyormuş hissi geri dönüyordu. Birkaç randevuya çıktı ama beceriksizce, tuhaf görüşmelerdi bunlar. Zorunlu iyi geceler öpücüğü aklına çok sık Frank Jr.'ı getiriyordu.

Dizin işleri azalınca (tuğla gibi tarih kitapları basan yayıncı batmıştı) Holly genel olarak birbirine bağlı olan yerel hastaneler için çalıştı, sesli tıbbi kayıtları yazıya döküyordu. Buna Cincinnati Bölge Mahkemesi için dava dosyalamalarını da ekledi. Zorunlu

ev ziyaretlerinde bulunuyordu, babasının ölümünün ardından daha da çok. Annesinin, ekonomik durumundan komşulara, her şeyi mahveden Demokratlara kadar her şeyden şikâyetlenmesini dinliyordu. Bazen bu ziyaretlerde Holly'nin aklına *Baba* filmlerinden birindeki o replik geliyordu: *Tam çıktığımı sandığım anda beni geri çekiyorlar.** Noel'de o, annesi ve Henry dayısı kanepede oturup Şahane Hayat izliyorlardı. Holly, Noel baba şapkası takıyordu.

6

Gitme zamanı gelmişti.

Holly ayağa kalktı, odadan çıkacakken annesinin emreden sesini duydu (*nasıl bulduysan öyle bırak, sana kaç kere dedim*), geri dönüp ekoseli yatak örtüsünü düzeltti. Kimin için? Ölü bir kadın için mi? Bu güler misin ağlar mısın anlarından biriydi, Holly güldü.

Onu hâlâ duyuyorum. Sonsuza dek duyacak mıyım?

Cevap evetti. Bugün hâlâ mikser ucundan krema yalamazdı (çenen kitlenir), kâğıt paraya dokunduktan sonra ellerini yıkardı (*bu kâğıt para kadar mikroplu bir şey yok*), geceleri portakal yemezdi ve kesinlikle gerekli olmadığı sürece halka açık tuvaletlerde oturmazdı, otursa da dehşet dolu bir ürperme duyardı.

Asla yabancı adamlarla konuşma, bir diğer sözüydü. Holly'nin Bill Hodges ve Jerome Robinson'la tanışana, her şey değişene dek uyduğu bir öğüttü bu.

Merdivenlere yöneldi, sonra Jerome'a Vera Steinman hakkında verdiği öneriyi düşünüp koridorda ilerledi ve annesinin odasına girdi. Burada istediği hiçbir şey yoktu –duvarlardaki çerçeveli resimleri, şifonyerdeki parfüm dağınıklığını, dolaptaki kıyafetlerden ya da ayakkabılardan hiçbirini istemiyordu– ama atması

* *Just when I thought I was out, they pull me back in.* (ç.n.)

gereken şeyler *vardı*. Charlotte'ın yatağının yanındaki komodinin en üst çekmecesinde olmalılardı.

Komodine doğru giderken çerçeveli fotoğrafların bir çeşit galeri oluşturduğu duvara yöneldi. Charlotte'ın rahmetli (ve pek özlenmeyen) eşinin hiç fotoğrafı yoktu, Henry dayının tek bir fotoğrafı vardı. Geri kalanların hepsi anne-kız fotoğraflarıydı. İkisi Holly'nin özellikle dikkatini çekmişti. Birinde dört yaşlarındaydı, bir kazak giymişti. Diğerinde dokuz on yaşlarındaydı, o zamanlar aşırı moda olan eteklerden giymişti: üzerine dolayarak giydiğin ve gösterişli altın bir çengelli iğneyle tutturulanlardan. Yatak odasındayken yatak örtüsünden neden nefret ettiğini hatırlayamamıştı ama şimdi, bu fotoğraflara bakınca anladı. Kazak da etek de ekoseliydi, ekoseli bluzleri vardı, hatta (belki) bir de süveteri. Charlotte ekoseye bayılıyordu, Holly'yi giydirip, "İskoç kızım benim!" diye bağırırdı.

İki fotoğrafta da –hatta neredeyse hepsinde– Charlotte kolunu Holly'nin omzuna atmıştı. Yandan sarılır gibi. Böyle bir hareket korumacı ve sevgi dolu olarak görülebilirdi ama Charlotte'ın kızının iki yaşından on altısına gelişiminin görüldüğü bu fotoğraflarda pozun sürekli tekrarlandığını görünce Holly buradan başka bir anlam daha çıkabileceğini düşündü: sahiplik.

Komodine gidip en üst çekmeceyi açtı. Asıl atmak istediği sakinleştiriciler ve reçeteli ağrı kesicilerdi ama diğer her şeyi, Every Woman's multivitaminleri bile atacaktı. Klozete atıp üstüne sifon çekmek yapacağı bir şey değildi ama eyaletlerarası yola dönerken Walgreens eczanesi vardı, ilaçları onun yerine ortadan kaldırmaktan memnuniyet duyacaklarından emindi.

Çok büyük cepli kargo pantolon giymişti, şanslıydı; ıvır zıvır çekmecesinden koca bir poşet almak için aşağı inmesi gerekmeyecekti. Etiketlerine bakmadan şişeleri ceplerine doldurmaya başladı, derken donakaldı. Annesinin ilaç stokunun altında gayet iyi hatırladığı bir dizi defter vardı. En üstteki defterin kapağında bir tekboynuzlu vardı. Holly defterleri çıkardı ve rasgele bir

tanesini karıştırdı. Onun şiirleriydi bunlar. Korkunç, ağır aksak şeylerdi ama hepsi yürekten yazılmıştı.

Yapraklarla kaplı çardakta uzanmış, geçip giden bulutları izliyorum,

Çok uzaklardaki aşkımı düşünüyorum, onu daha uzun günler göremeyeceğim,

Gözlerimi kapatıp iç çekiyorum.

Yalnız olmasına rağmen Holly yanaklarının yandığını hissedebiliyordu. Bunları yıllar önce yazmıştı, yeteneksiz bir gencin gençlik eserleriydi hepsi ama annesi onları saklamakla da kalmamış, yanı başına koymuştu, muhtemelen ışıkları söndürmeden önce kızının kötü şiirlerini okuyordu. Peki bunu neden yapıyordu?

"Çünkü beni seviyordu," dedi Holly ve gözyaşları hemen o an akmaya başladı. "Çünkü beni özlüyordu."

Bu kadarla kalsaydı. Alçak Daniel Hailey hakkında ağlanıp sızlanmalar olmasaydı. Charlotte ve Henry nasıl dolandırıldıklarını anlatırken Lily Court'taki bu evin mutfak masasında oturmuştu. Bolca ah vah edilmişti. *Belgeler, çizelgeler* vardı. Charlotte, Henry'ye Holly'yi yalanlarına inandırmaları gerektiğini söylemiş olmalıydı, Henry de gerekenleri sağlamıştı. Her zamanki gibi Charlotte'a uymuştu.

Holly, o aile toplantısına katılmış olsa Bill'in bu aldatmacayı anında göreceğini düşündü. (*Aldatmaca değil, dolandırıcılık*, diye düşündü. *Olduğu gibi söyle.*) Ama Bill orada değildi. Holly'nin fark etmesi gerekirdi ama o zamanlar oyunda yeniydi ve bahsettikleri –*yedi haneli*– baş döndürücü rakamlara rağmen pek umurunda olmamıştı. Kendini yeni araştırma sevdasına kaptırmıştı. Abayı yakmıştı hatta. Yas da gözünü kör etmişti tabii.

Kayıp köpekler aramak ve dava kaçaklarını kovalamak yerine kendi ailemi araştırsaydım her şey farklı olabilirdi.

Vesaire vesaire.

Peki ya defterleri, gençliğinin bu utanç verici yadigârlarını ne yapacaktı? Ya saklayacaktı ya yakacaktı. Bu kararı Bonnie Rae Dahl davası kapandıktan ya da bazı davalarda olduğu gibi sonuçsuz kalarak yok olup gittikten sonra verecekti. Ama şimdilik...

Holly defterleri aldığı yere koydu ve çekmeceyi çarpıp kapattı. Odadan çıkarken yine duvardaki resimlere baktı. Her birinde o ve annesi vardı, genelde yanlarında olmayan babasından eser yoktu, çoğunda annesi kolunu onun omzuna atmıştı. Bu sevgi mi, korumacılık mı, yoksa tutuklayan bir polisin zapt eden tutuşu mu? Belki üçü birden.

7

Kargo pantolonunun cepleri ilaçlarla dolup taşmış, merdivenlerin yarısını inmişken Holly'nin aklına bir fikir geldi. Odasına geri koşturdu ve ekoseli yatak örtüsünü çekip aldı. Top halinde kucağına toplayıp aşağı taşıdı.

Oturma odasında süs bir şömine vardı, içinde asla yanmayan çünkü aslında kütük olmayan bir kütük duruyordu. Gazla yanıyor olmalıydı ama yıllardır hiç çalışmamıştı. Holly örtüyü şöminenin içine serdi, sonra mutfağa gidip lavabonun altından büyük boy bir çöp poşeti aldı. Girişe doğru yürürken poşeti sallayıp açtı. Bütün porselen bibloları koluyla süpürerek poşetin içine attı ve oturma odasına götürdü.

Para hâlâ duruyordu. Holly annesine bu konuda hakkını vermeliydi. Fonu bile –Holly'nin sözde yatırım fırsatına verdiği kısmı– duruyordu. Annesinin mücevherleri mirasın kendi payına düşen kısmından aldığına emindi, ama bu annesinin tüm bu meseleyi Finders Keepers batsın diye uydurduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Daha bebekken ölsün diye. Sonrasında Charlotte, *Ah, Holly. Gel, benimle yaşa. Biraz kal. Sonsuza dek kal,* derdi.

Mektup bırakmış mıydı? Bir açıklama? Yaptıkları için bir gerekçe? Hayır. Emerson'a böyle bir mektup bıraksa adam ona verirdi. Tüm bunlar canını yakıyordu ama belki en çok acıtanı buydu: Annesi kendini açıklama ya da aklama gereği görmemişti. Çünkü yaptığı şeyin doğru olduğundan şüphesi yoktu. Covid'e karşı aşı yaptırmayı reddetmenin doğru olduğunu düşünmesi gibi.

Holly bibloları şömineye atmaya başladı, fırlatıyordu onları. Bazıları parçalanmıyordu ama çoğu kırılıyordu. Kütük olmayan kütüğe çarpanların hepsi parçalanıyordu.

Holly bunu yapmaktan beklediği kadar keyif almadı. Sigara içmenin her daim yasak olduğu mutfakta sigara içmek daha tatmin edici olmuştu. Sonunda poşetteki bibloların kalanlarını örtünün üstüne döktü, şöminenin dışına kaçan birkaç kırık parçayı aldı ve örtüyü bohça halinde topladı. İçinde parçaların şıngırdadığını duydu ve işte *bu* ona gaddarca bir keyif verdi. Örtüyü evin yan tarafındaki çöp kutularına götürdü ve konteynerlerden birine tıkıştırdı.

"İşte," dedi ellerini silkeleyerek. "İşte oldu."

Eve geri döndü, ama odaları dolaşma niyetiyle değil. Görmesi gerekenleri görmüş, yapması gerekenleri yapmıştı. Annesiyle ödeşmemişlerdi, asla ödeşmeyeceklerdi ama biblolardan ve örtüden kurtulmak en azından "yanımda dur" sarılışından sıyrılmak için atılmış bir adımdı. Lily Court 42 numaradan tek istediği mutfak masasındaki belgelerdi. Onları alıp havayı kokladı. Sigara dumanı, ince ama havada.

Güzel.

Bu kadar anılara dalmak yeterdi; kovalaması gereken bir dava, bulması gereken kayıp bir kız vardı. "Yeni milyoner olan biri, arabasına atlayıp Upsala Village'a gider," dedi Holly.

Ve güldü.

8 Şubat 2021

1

Emily, Barbara'nın kırmızı paltosuna, şapkasına ve atkısına baktı, "Nasıl da güzel olmuşsun! Noel hediye paketi gibi!" dedi.

Barbara, *ne komik, bir kadının böyle şeyler söylemesinde hâlâ sorun yok ama erkekler söyleyemez,* diye düşündü. Profesör Harris'in eşi mesela. Onu baştan ayağa süzmüştü ama bu yüzden adama MeToo çekemezdin. O zaman neredeyse tüm erkekleri MeToo'ya dâhil etmek gerekirdi. Ayrıca adam yaşlıydı. Zararsızdı.

"Benimle görüştüğünüz için teşekkürler Profesör. Sadece bir dakikanızı alacağım. Sizden bir iyilik isteyecektim."

"Eh, bakalım sana iyiliğim dokunacak mı? Tabii yazarlık programıyla ilgili değilse. Mutfağa gelin Bayan Robinson. Ben de çay yapıyordum. Bir fincan ister misiniz? Özel karışımım."

Barbara kahveciydi, abisi Jerome'un Aşırı Gizli Proje dediği işi üzerinde çalışırken litrelerce kahve içerdi ama bu ihtiyar (ama keskin gözlü, hem de çok) kadının suyuna gitmek istiyordu, o yüzden evet dedi.

Güzel döşenmiş bir oturma odasından bir o kadar güzel döşenmiş bir mutfağa geçtiler. Ocak Wolf markaydı; Barbara, *evde de bundan olsaydı keşke,* diye düşündü, çok az bir süre daha evde kalacak, yakında üniversiteye gidecekti. Princeton'a kabul almıştı. Ön taraftaki ocakta bir çaydanlıktan buhar tütüyordu.

Barbara atkısını çözüp paltosunun düğmelerini açarken (bunları giymek için gerçekten çok sıcak bir gündü ama ona bir hava *katıyorlardı*: göz alıcı genç bir kadın) Emily seramik bir kaptan iki bardak süzgecine kaşıkla çay doldurdu. Poşet çay dışında bir şey içmeyen Barbara hayranlıkla izledi onu.

Emily su koyup, "Biraz demlensinler. Sadece bir dakika kadar. Çok sert bir çay," dedi. Dar kalçasını tezgâha yaslayıp kollarını neredeyse göğüssüz göğsünde kavuşturdu. "Şimdi, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şey... Olivia Kingsbury hakkında. Bazen genç şairlere mentorluk yaptığını biliyorum... en azından eskiden yapıyormuş..."

"Hâlâ yapabilir," dedi Emily, "ama pek sanmıyorum. Artık çok yaşlandı. *Benim* yaşlı olduğumu düşünebilirsin –öyle huzursuz durma, bu yaşımda gerçeklerin üstünü örtme ihtiyacı duymuyorum– ama Livvie'nin yanında ben çocuk kalıyorum. O doksanlarının sonlarında artık sanırım. Öyle zayıf ki güçlü bir rüzgârı bırak şöyle hafif bir esinti bile onu uçurabilir."

Em bardak süzgeçlerini çıkardı ve kupalardan birini Barbara'nın önüne koydu. "Dene bakalım. Ama Tanrı aşkına önce paltonu çıkar. Ve otur."

Barbara dosyasını masaya koyup paltosunu çıkardı ve sandalyenin arkasına astı. Çayından küçük bir yudum aldı. İğrenç bir tadı vardı ve kırmızımsı rengi ona kanı anımsatmıştı.

"Beğendin mi?" diye sordu Em gözleri parlayarak. Barbara'nın karşısındaki sandalyeye geçti.

"Çok güzel."

"Evet. Öyle." Emily küçük değil de koca bir yudum aldı, hem de kupalardan hâlâ buhar çıkmasına rağmen. Barbara kadının boğazının deriyle kaplı olduğunu düşündü. *Belki yaşlanınca böyle oluyordur,* diye düşündü. *Boğazın uyuşuyordur. Ve tat alma duyunu da kaybediyorsundur.*

"Sen sanırım Kalliope ve Erato'nun* müritlerindensin."

---

* Yunan mitolojisinde Kalliope epik şiirin, destanların, Erato ise lirik ve aşk şiirlerinin ilham perisidir. (ç.n.)

"Eh, Erato'nun değilim pek," dedi Barbara ve bir cesaret bir yudum daha aldı çaydan. "Genelde aşk şiiri yazmıyorum."

Emily keyifli bir kahkaha attı. "Klasik edebiyat eğitimi almış bir kız! Öyle alışılmadık ve harika biçimde nadir ki!"

"Pek sayılmaz," dedi Barbara dipsiz gibi görünen tüm kupayı bitirmek zorunda kalmayacağını umarak. "Ben sadece okumayı seviyorum. Aslına bakarsanız Olivia Kingsbury'nin işlerini seviyorum. Şiir yazmak istememin nedeni o. *Dead Certain... End for End... Cardiac Street...* Hepsini parçalanana kadar okudum." Bu sadece bir metafor değildi; *Cardiac Street* kitabı gerçekten de parçalanmıştı, ucuz Bell Üniversitesi cildinden ayrılmış ve yerlere saçılmıştı. Yeni bir kopya alması gerekmişti.

"Çok iyidir. Daha genç olduğu yıllarında bir sürü ödül aldı, kısa süre önce de Ulusal Kitap Ödülü'ne aday gösterildi, kısa listeye kaldı. Sanırım 2017 yılında." Em 2017 yılında olduğunu biliyordu, onun yerine Frank Bidart kazandığında bayağı sevinmişti aslında. Olivia'nın şiirini oldum olası takdir etmezdi. "Hemen sokağın aşağısında yaşıyor, biliyor musun... aaa! Şimdi anlaşıldı."

Eşi, diğer Profesör Harris, içeri girdi. "Yeni yıkanmış at arabamıza gaz alacağım. Bir şey ister misin canım?"

"Sadece çoban spesiyalini isterim," dedi Em. "Eşeğin ayağını."

Adam gülüp ona bir öpücük attı ve çıktı. Barbara ona verilen çayı sevmemiş olabilirdi (hatta nefret etmişti) ama birbirini hâlâ saçma şakalar yapacak kadar seven yaşlı insanlar görmek güzeldi. Tekrar Emily'ye döndü.

"Doğrudan onun evine gidip kapısını çalacak cesaretim yok. Buraya gelmek için bile cesaretimi zor topladım... az daha dönecektim."

"Dönmediğine sevindim. Eve neşe kattın. Çayını iç Bayan Robinson. Sana Barbara diyebilir miyim?"

"Evet, tabii." Barbara bir yudum daha aldı. Emily'nin kupasını çoktan bitirdiğini gördü. "Mesele şu ki Profesör..."

"Emily. Sen Barbara, ben Emily."

Barbara bu keskin gözlü ihtiyar kadına adıyla hitap etmeyi becerebileceğini pek sanmıyordu. Profesör Harris'in ağzı gülümsüyordu ve gözünde –adeta– bir ışıltı vardı ama Barbara bunun neşeli bir ışıltı olduğundan emin değildi. Daha çok *tartan* bir ışıltıydı.

"Bell'de İngiliz Edebiyatı bölümüne gittim ve Profesör Burkhart'la –biliyorsunuz bölüm başkanıyla– konuştum..."

"Evet, Roz'u çok iyi tanıyorum," dedi Emily soğuk bir tavırla. "Son yirmi yıl kadardır."

Barbara kızardı. "Evet, tabii, tabii ki. Belki beni Olivia Kingsbury'yle tanıştırır diye ona gittim, sizinle konuşmamı söyledi, Bayan Kingsbury'yle arkadaş olduğunuz için."

Livvie arkadaş olduğumuzu düşünüyor olabilir, diye düşündü Emily, *ama bu gerçekleri biraz zorlamak olur. Hatta kırılana kadar zorlamak.* Ama başını sallayarak onayladı.

"Yıllarca yan yana ofislerde çalıştık, bayağı denktik. Bende onun tüm imzalı kitapları var, onda da benim imzalı kitaplarım." Emily çayından koca bir yudum aldı, sonra güldü. "İki kitabımın da demek daha doğru olur. O çok daha üretkendi, gerçi son zamanlarda yeni bir şeyinin basıldığını sanmıyorum. Seni onunla tanıştıracak birini arıyorsun öyle mi? Bence daha fazlası var. Sana mentorluk yapmasını istiyorsun, bu da gayet anlaşılır, özellikle onun *hayranı* olduğun düşünüldüğünde, ama korkarım hayal kırıklığına uğrayacaksın. Livvie hâlâ zehir gibi, en azından benim bildiğim kadarıyla, ama çok güçsüz. Neredeyse yürüyemiyor bile."

Bu Olivia'nın geçen yılın Noel partisine neden katılmadığını açıklamıyordu tabii, bilgisayarından katılabilirdi, bir bilgisayarı vardı. Ama Livvie (ya da onun için çalışan kadın) elfle teslim edilen bira ve kanepeleri geri çevirmemişti, yiyecek ve içeceği memnuniyetle almışlardı. Emily buna biraz içerliyordu. Roddy'nin dediği gibi. *Yazdım bunu. Mavi değil kara mürekkeple.*

"Mentorluk istemiyorum," dedi Barbara. Yüzünü buruşturmadan bir yudum daha almayı başardı, sonra hâlâ orada durduğundan emin olmak ister gibi dosyasına dokundu. "Benim istediğim, *tek* istediğim, birkaç şiirimi okuması. Belki sadece ikisini, hatta birini. Bilmek istiyorum..." Barbara gözlerinin dolduğunu dehşet içinde fark etti. "İyi miyim, yoksa zamanımı boşa mı harcıyorum bilmek *zorundayım*."

Emily hiç kıpırdamadan, sadece Barbara'ya bakarak oturdu. Buraya söylemeye geldiği şeyi artık söyleyen Barbara, ihtiyar kadının gözünün içine bakamıyordu. Onun yerine kupasındaki tuzlumsu çaya bakıyordu. Hâlâ çok vardı!

Sonunda Emily, "Birini bana ver," dedi.

"Neyin birini?.." Barbara gerçekten anlamamıştı.

"Şiirlerinden birini." Emily'nin sesi sabırsız çıkmıştı, öğretmenlik yaptığı günlerde sersemlikle karşılaştığında olduğu gibi. Ki sık karşılaşırdı ve sersemliğe hiç sabrı yoktu. Mavi damarlı elini uzattı. "Sevdiğin birini ama kısa olsun. Bir sayfa ya da daha kısa."

Barbara beceriksizce dosyasını açmaya çalıştı. On iki şiirini getirmişti ve hepsi kısaydı. Bayan Kingsbury bakmayı kabul ederse (çok küçük bir ihtimaldi, Barbara bunun farkındaydı) "Saz Caz, Caz Saz" gibi neredeyse on sekiz sayfa uzunluğunda bir şeye bakmak istemezdi.

Barbara, emin misiniz gibi, alışılagelmiş bir karşılık verecek oldu ama Profesör Harris'in yüzüne, özellikle de parlak gözlerine, bir kere bakınca bu kadar aptal davranmaması gerektiğine ikna oldu. Bu bir istek değil, talepti. Barbara dosyasını açtı, pek sabit duramayan eliyle az olan şiirleri beceriksizce karıştırdı ve "Değişen Yüzler"i seçti. Hâlâ kâbuslarını gördüğü, geçen yılki korkunç bir deneyimiyle ilgiliydi şiir.

"Bana bir süre müsaade et lütfen," dedi Profesör. "Yanımda biri varken okumuyorum. Kaba bir davranış ve konsantrasyonumu bozuyor. Beş dakika." Elinde Barbara'nın şiiriyle odadan çıkıyordu,

derken dönüp çayın yanındaki kutuyu işaret etti. "Kurabiye. Al lütfen."

Barbara oturma odasının diğer ucunda kapının kapandığını duyduğunda kupasını lavaboya taşıyıp geriye tek bir yudum kalana dek hepsini döktü. Sonra kurabiye kavanozunun kapağını kaldırdı, içinde makaron vardı, bir tane aldı. Aç hissetmeyecek kadar gergindi ama nazik olmak adına bir tane almalıydı. En azından böyle yapması gerektiğini umuyordu. Tüm bu tanışma onda tuhaf, normalin dışında bir his yaratmıştı. Daha içeri girmeden başlamıştı hatta, erkek Profesör Harris'in koştur koştur sol baraj kapısını kapatmasıyla, sanki Barbara'nın minibüse bakmasını istemiyormuş gibi.

Kadın Profesör Harris'e gelince... Barbara kapıdan içeri girmeyi bile beklemiyordu. Konuyu açıklayacak, Profesör Harris'ten Olivia Kingsbury'yle konuşmasını isteyecek ve yola devam edecekti. Şimdiyse Harris'in mutfağında tek başına oturmuş canının istemediği bir makaron yiyor, korkunç çayın son yudumunu bekletiyordu, ki bunlar için aynı annesinin ona öğrettiği gibi teşekkürlerini sunabilsin.

Emily'nin gelmesi beş değil de on dakika kadar sürdü. Döndüğünde Barbara'yı merakta bırakmadı, daha oturmadan, "Bu şiir çok iyi. Neredeyse olağanüstü," dedi.

Barbara ne diyeceğini bilemiyordu.

"On dokuz satıra bir dolu korku ve nefret sığdırmışsın. Şiir siyahi bir kadın olarak deneyimlediklerinle mi alakalı?"

"Ben... şey..." Şiirin aslında derisinin rengiyle hiçbir ilgisi yoktu. Kendine Chet Ondowsky diyen bir yaratıkla alakalıydı. İnsan gibi görünüyordu ama değildi. Holly ve Jerome olmasa onu öldürecekti.

"Sorumu geri alıyorum," dedi Emily. "Şiir kendi adına konuşmalı, şair değil ve senin şiirin açık konuşuyor. Sadece şaşırdım. Yaşını göz önünde bulundurarak çok daha yavan bir şey beklemiştim."

"Ah, Tanrım," dedi Barbara annesi gibi konuşarak. "Teşekkürler."

Emily dolaşıp Barbara'nın oturduğu tarafa geldi ve şiiri Barbara'nın dosyasının üstüne koydu. Yakından Barbara'nın pek hoşuna gitmeyen tarçınımsı bir kokusu vardı. Bu koku parfümse belki de başka bir marka denemeliydi. Ama Barbara parfüm olduğunu sanmıyordu, kokunun *ondan* geldiğini düşünüyordu.

"Henüz teşekkür etme. Şu dize olmamış." Şiirin dördüncü dizesine dokundu. "Sadece acemice değil, sıradan da. *Tembel.* Kesip atamazsın, şiir hâlihazırda yeterince kısa, o yüzden yerine daha iyi bir şey koymalısın. Bu diğer dizeler bana sende bunu yapacak yetenek olduğunu gösteriyor."

"Tamam," dedi Barbara. "Bir şeyler bulacağım."

"Bulmalısın. Bulacaksın. Şu son dizeye gelecek olursak, *Günbatımında kuşlar gökyüzünü bu yolla, dikerek kapatır*'da *bu yolla*'yı *böyle*'yle değiştirmeye ne dersin? Bir kelime kurtarırsın. Kâseden bir kaşık aldı ve saplar gibi yukarı aşağı oynatmaya başladı. "Uzun şiirler derin hisler uyandırabilir ama kısa olanlar bıçağı *saplamalı, saplamalı* ve işi bitirmeli! Pound, Williams, Walcott! Sence?"

"Evet," dedi Barbara. Şu noktada muhtemelen her şeyi kabul edebilirdi –çok *garipti* çünkü– ama buna gerçekten katılıyordu. Walcott'u tanımıyordu ama daha sonra araştıracaktı.

"Tamamdır o zaman." Emily kaşığı bırakıp yerine geçti. "Livvie'yle konuşup ona yetenekli olduğunu söyleyeceğim. Evet diyebilir çünkü yetenek –özellikle genç yetenekler– onun her zaman ilgisini çeker. Hayır derse şu anda bir danışanla çalışamayacak kadar zayıf hissettiği içindir. Bana telefon numaranı ve mail adresini verebilir misin? Ben de ona vereceğim, senin için sakıncası yoksa şiirin bir kopyasını ileteceğim. O küçük değişikliği yap; üstünü çizip yaz lütfen, kötü dizeyle uğraşma şimdilik. Telefonumla bir resmini çekeceğim. Bu iyi bir plan gibi geliyor mu kulağa?"

"Evet, tabii." Barbara *bu yolla*'yı çizip *böyle* yazdı.

"Ondan bir iki hafta içinde haber alamazsan, ben iletişime geçebilirim seninle. Tabii sen beni... ilgili biri olarak değerlendirirsen."

Mentor kelimesini kullanmamıştı ama Barbara o duraksamadan kastettiği şeyin bu olduğunu anlamıştı, hem de tek bir şiirine bakarak!

"Harika bir şey bu! Çok teşekkür ederim!"

"Araba yolculuğun için bir kurabiye ister misin?"

"Ah, yürüyerek geldim," dedi Barbara. "Çok yürüyorum. İyi bir egzersiz, özellikle de böyle güzel günlerde, hem bana düşünecek zaman veriyor. Bazen okula arabayla gidiyorum, ehliyetimi geçen yıl aldım ama çok da binmiyorum. Geç kalırsam bisiklete biniyorum."

"Yürüyerek gideceksen iki kurabiye alman konusunda ısrar ediyorum."

Emily, Barbara için kurabiyeleri çıkardı. Arkasını döndüğü sırada Barbara kupayı kaldırıp son yudumunu aldı. "Teşekkürler Profesör... Emily. Çay çok güzeldi."

"Sevmene sevindim," dedi Emily aynı hafif gülümsemeyle. Barbara bu gülümsemesinin ardında kurnazca bir şey olduğunu düşündü. "Çalışmanı benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Barbara oradan ayrıldığında kırmızı paltosunun düğmeleri açık, kırmızı atkısı sarılı değil de sarkar halde, kırmızı beresi başında özensizce yamuk ve yüz maskesi de cebinde unutulmuş vaziyetteydi.

Güzel, diye düşündü Emily. *Küçük zenci güzeli.*

Bu kelime (ve diğerleri) kolayca aklına gelse de yüksek sesle söylerse bu bağnaz zamanlarda ömrünün sonuna dek kesinlikle saygınlığına leke düşürürdü. Yine de o anlıyor ve kendini affediyordu, ölen Ellen Craslow hakkındaki bazı kabaca düşüncelerini affettiği gibi. Emily Dingman Harris'in gelişim yılları, film veya televizyonlarda görülen tek siyahilerin hizmetçi olduğu, bazı şeker ve ip atlama tekerlemelerinde zenci kelimesinin geçtiği, öz

annesinin Agatha Christie'nin adı aşırı ırkçı olduğu için önce *On Küçük Asker*, daha sonra da *On Kişiydiler* olarak değişen kitabının ilk baskısına sahip olmakla gurur duyduğu bir döneme denk gelmişti.

Yetiştirilmemden kaynaklı işte. Benim suçum yok.

Ve bu küçük kız yetenekliydi. Bu kadar genç biri için gereksiz yetenekli. Hele ki bir zenci için.

2

Roddy dışarda gördüğü işi bitirip dönünce Emily, "Eğlenceli bir şey görmek ister misin?" dedi.

"Ben eğlence için yaşıyorum canım," dedi Roddy.

"Sen bilim ve beslenme için yaşıyorsun ama bence bu da seni *eğlendirecek*. Benimle gel."

Emily'nin çalışma odacığına girdiler. Barbara'nın şiirini burada okumuştu ama tek yaptığı bu değildi. Em KAMERALAR'a girdi, şifreyi yazdı ve buzdolabının üstündeki bir panelin ardında gizli olan kamerayı seçti. Hafif aşağı doğru bir açıyla tüm mutfağı gösteriyordu kamera. Emily kendisinin elinde Barbara'nın şiiriyle odadan çıktığı yere kadar hızlıca ileri aldı. Sonra oynata bastı.

"Çalışma odasının kapısını kapattığımı duyana dek bekliyor. İzle."

Barbara ayağa kalkıyor, yalnız kaldığından emin olmak için hızlıca etrafa bakınıyor, sonra çayını lavaboya döküyordu. Masaya dönüp yerine oturmadan önce kurabiye kavanozundan bir makaron alıyordu.

Roddy güldü. "*Eğlenceliymiş* gerçekten."

"Ama şaşırtıcı değil. Kendi süzgecimi kutunun üst kısmından, çayın taze olduğu yerden doldurdum. Dibindeki İngiliz çayı bilmem ne zamandır duruyor. Yedi yıl mı? On mu? Ona ondan koydum, aşırı sert olmalı. İlk yudumu aldığında yüzünün halini

görmeliydin! Ha-ha-ha, harikaydı! Şimdi dur. Bu da hoşuna gidecek."

Yine ileri sardı. Kız ve o şiiri iki katı hızda konuştular, sonra Em kurabiye kavanozuna gitti. Kız kupasını kaldırdı... ağzının önünde tuttu...

"Şimdi!" dedi Em. "Ne yaptığını gördün mü?"

"Bütün kupayı bitirdiğini görmen için senin dönmeni bekledi. Akıllı kız."

"*Sinsi* bir kız," dedi Em hayranlıkla.

"Ama ona neden eski çaydan verdin?"

Em ona *sersemlerle uğraşamam* bakışını attı ama bu bakış sevgiyle yumuşamıştı. "Merak canım, sadece merak. Sen beslenme ve yaşlanmayla ilgili çeşitli biyoloji deneylerine meraklısın, ben de insan doğasına meraklıyım. Bu işini bilen bir kız, zeki ve güzel. Ve..." Roddy'nin derin çizgili alnına hafifçe vurdu. "İyi bir beyni var. *Yetenekli* bir beyni."

"Onu listeye eklememizi önermiyorsun değil mi?"

"Böyle bir şeyi değerlendirmek için geçmişi, hayatı hakkında birçok şey öğrenmem gerek. Bu da bu iş için üretilmiş." Bilgisayarı okşadı. "Ama muhtemelen olmaz. Yine de... acil durumda..."

Sonunu havada bıraktı.

Ayışığı Kitaplığı

24 Temmuz 2021

1

Kanonsionni Kamp Alanı'nın, arabalara ve kampçılarla karavanlara ayrılan iki otopark da doluydu, pandemi kimin umurunda. Kamp alanı da tıklım tıklım görünüyordu. Holly eski 17. Yol'da bir üç yüz, dört yüz metre daha ilerleyip yolun kenarına park etti. Lakeisha Stone'u aradı, kız kamp dükkânının gölgeli tarafında onu bekleyeceğini söyledi. Holly yolun üzerinde, biraz ilerde olduğunu, beş on dakikaya orada olacağını söyledi.

"Otopark konusunda üzgünüm," dedi Lakeisha. "Sanırım alandaki arabaların yarısı bizim. Bu sene sürü gibiyiz. Çoğumuz üniversitede çalışıyoruz ya da orada okuduk."

"Önemli değil," dedi Holly. "Yürümek iyi geldi." Bu doğruydu. Annesinin potpuri kokusunu burnundan atamıyordu... ya da belki aklından atamıyordu. Açık havanın bunu alıp götürmesini umuyordu. Belki kabullenmek istemediği çirkin duyguları da alıp götürürdü.

Bill öldükten sonraki ilk ayları düşünüp duruyordu. Fonundan kalanlar, annesinin karşı çıkan feryatlarına rağmen Finders Keepers'a gitmişti. Müşteri gelsin diye dualar ettiğini hatırlıyordu. Faturaları, yirmi bir oynayan birinin kartları karıştırması gibi karıştırdığını, ödenmesi gerekeni ödeyip, faturalar kırmızı SON

İHTAR damgasıyla geldiğinde bile ertelenebilecekleri erteledi̇ğini hatırlıyordu. O arada annesi de mücevherler almıştı.

Holly fazla hızlı yürüdüğünü, neredeyse koşmaya başladığını fark edip kendini durmaya zorladı. Hemen ilerde kamp alanı tabelası görünüyordu: elinde büyük ihtimalle barış çubuğu olan bir şey tutan, parlak kırmızı, beyaz, mavi bir başlık takmış Kızılderili bir şef. Holly bu tabelayı koyan insanların bunun ne kadar saçma biçimde ırkçı olduğunun farkında olup olmadığını merak etti. Kesin değillerdi. Çok büyük ihtimalle Barış Çubuğu Tüttüren Şef'in bir zamanlar Lake Upsala'da yaşayan Amerika yerlilerini onurlandırdığını düşünüyorlardı, şimdi bir zamanlar avlandıkları yerden kilometrelerce ötede onlara ayrılmış bir alanda yaşayan..."Kes şunu," diye fısıldadı. Bir an durup gözlerini kapadı, bir dua mırıldandı. Bu en çok iyileşme yolundaki alkoliklerle bağdaştırılan duaydı ama başka birçok şey ve birçok insan için de geçerliydi. Holly dâhil.

"Değiştiremeyeceğim şeyleri sükûnetle kabul etme lütfunu bahşet."

Annesi ölmüştü. İflasla burun buruna oldukları o korkunç günler geçmişte kalmıştı. Finder Keepers para getiren bir işti. Şimdi Bonnie Rae Dahl'ın başına ne geldiğini bulma zamanıydı.

Holly gözlerini açtı ve yeniden yürümeye başladı. Az kalmıştı.

2

Holly, o tuğla gibi tarih kitaplarının dizinini çıkarma işi sağ olsun Kanonsionni'nin İrokua dilinde "uzun kulübe" anlamına geldiğini biliyordu ve kamp alanının ortasında gerçekten de uzun bir kulübe vardı. Yarısı dükkândı, yarısı da anlaşılan grup toplanmalarına ayrılmıştı. O sırada ikinci yarısı "The Night They Drove Old Dixie Down" söyleyen kız ve erkeklerle doluydu, koro

şefi (tabii işi buysa) elektronik gitarla onlara eşlik ediyordu. Joan Baez sayılmazlardı ama öğleden sonra havasında yükselen sesleri gayet hoştu. Birileri beyzbol oynuyordu. Bir grup adam at nalı atma oyunu oynuyordu, sıcak yaz havası bir çınlamayla titredi ve adamlardan biri, "Dik düştü, Tanrım!" diye bağırdı. Göl yüzen ve su sıçratan insanlarla doluydu. İnsanlar dükkâna girip çıkıyor, abur cubur kemirip gazlı içecekler içiyorlardı. Çoğunun üzerinde önünde Barış Çubuğu Tüttüren Büyük Şef'in olduğu kamp alanı hatıra tişörtlerinden vardı. Etrafta birkaç maskeli vardı. Holly kendi maskesini taksa da, bu coşkulu çıplak yüzlü etkinlikleri görünce içinde bir mutluluk patlaması duydu. Amerika geri dönüyordu, Covid'e hazırlıklı olsun olmasın. Bu onu endişelendiriyordu ama aynı zamanda ona Holly umudu veriyordu.

Kulübenin gölgeli tarafına yürüdü, Lakeisha Stone orada, yüzeyi kazınmış baş harflerle kaplı piknik masasının bankında oturuyordu. Koyu yeşil bir bikininin üstüne açık yeşil bir plaj elbisesi giymişti. Holly onun Bonnie'yle aynı yaşta olduğunu düşündü, belki bir yaş araları vardı ve kız muhteşem görünüyordu: genç, hayat dolu ve seksi. Holly, Bonnie'nin de öyle göründüğünü tahmin etti. Hâlâ öyle göründüğüne inanmak güzel olurdu.

"Merhaba," dedi. "Sen Lakeisha'sın, değil mi? Ben Holly Gibney."

"Keisha de lütfen," dedi genç kadın. "Sana Snapple aldım. Şekerli olanlardan. Umarım seversin."

"Harika," dedi Holly. "Çok düşüncelisin." Alıp kapağını açtı ve Keisha'nın yanına oturdu. "Burnumu sokup aşılı olup olmadığını sorabilir miyim?"

"Çift aşılıyım. Pfizer."

"Moderna," dedi Holly. Yeni selamlaşma yolu buydu artık. Maskesini çıkarıp bir an elinde tuttu. "Burada bunu takmak salakça geliyor ama yakın zamanda ailede bir ölüm yaşadık. Covid yüzünden."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Yakın biri miydi?"

"Annem," dedi Holly ve, *takmadığı mücevherler alan annem,* diye düşündü.

"Çok üzüldüm. Aşılı mıydı?"

"Aşıya inanmıyordu."

"Kızım, çok fenaymış. Nasılsın peki?"

"Televizyon programlarında hep dedikleri gibi, karmaşık bir durum." Holly maskesini cebine tıktı. "Daha çok işime odaklanıyorum, işim de Bonnie Dahl'ı ya da ona ne olduğunu bulmak. Seni arkadaşlarından uzun süre ayırmayacağım."

"Hiç kafana takma. Hepsi ya beyzbol oynuyor ya yüzüyor. Topla aram hiç iyi değil ve günün çoğunu gölde geçirdim. İstediğin kadar vaktimiz var." Beyzbol oyunundan birden tezahüratlar yükseldi. Keisha o tarafa baktı. Biri ona el salladı. O da el sallayıp Holly'ye döndü. "Son üç yıldır bir grup arkadaş burada bir araya geliyoruz; ben de gerçekten dört gözle bekliyordum. Ama Bonnie kaybolduğundan beri..." Omuz silkti. "O kadar da canım istemiyor."

"Öldüğünü mü düşünüyorsun gerçekten?"

Keisha iç çekip suya baktı. Tekrar Holly'ye baktığında kahverengi gözleri –o güzel gözleri– yaşlarla doluydu. "Başka ne olabilir ki? Sanki yer yarıldı da içine girdi. Aklıma gelen herkesi, bütün arkadaşlarımızı aradım, tabii annesi de beni aradı. Hiçbir haber yok. O benim en yakın arkadaşım, bana hiç *haber* vermeden gider mi?"

"Polis onu kayıp kişiler listesine aldı." Tabii Izzy Jaynes öyle düşünmüyordu. Pete Huntley de.

"Tabii alırlar," dedi Keisha ve kendi Snapple şişesinden bir yudum aldı. "Maleek Dutton'ı biliyorsun değil mi?"

Holly başını salladı.

"Bu şehirde aynasızların nasıl çalıştığına harika bir örnek o. Çocuk stop lambası patladı diye öldürüldü. Beyaz kız konusunda biraz daha ilgili olmalarını beklersin ama hayır."

Bu Holly'nin girmek istemediği bir mayın tarlasıydı. "Konuşmamızı kaydedebilir miyim?" *Asla sorgu deme*, derdi Bill Hodges. *Polisler sorgu yapar. Biz sadece konuşuruz.*

"Tabii ama sana anlatabileceğim öyle çok bir şey yok. Bonnie kayboldu ve bu yanlış. Bildiklerim bundan ibaret."

Holly, Keisha'nın daha çok şey bildiğini düşünüyordu, buradan öyle büyük bir gelişme çıkmasını beklemiyordu ama onda Holly umudu vardı. Ve merakı. Telefonunu kazılı masaya koyup "kaydet"e bastı.

"Bonnie'nin annesi için çalışıyorum, aralarının nasıl olduğunu merak ediyorum."

Keisha cevap verecek oldu, sonra durdu.

"Söylediklerinin hiçbiri Penny'ye gitmeyecek. Bu konuda sana söz veriyorum. Amaç açık uç kalmasın."

"Tamam." Keisha bakışlarını göle doğru çevirdi, kaşlarını çatmıştı, sonra iç çekip tekrar Holly'ye baktı. "İyi anlaşamıyorlardı, daha çok Penny'nin gözü sürekli Bonnie'nin üzerinde olduğu için, tahmin edersin."

Holly gayet iyi tahmin edebiliyordu.

"Bonnie ne yapsa annesine beğendiremiyordu. Bon annesini arabayla bir yere götürmekten nefret ettiğini, çünkü Penny'nin hep daha kestirme ya da daha az trafik olan bir yol bildiğini söylediğini anlatmıştı. Bonnie'ye sürekli geç şuraya, geç şuraya, sol şeride girmelisin diyormuş. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Ayrıca, Bonnie'nin dediğine göre Penny, Bon'un öndeki arabaya çok yaklaştığını hissederse durmadan yolcu tarafında görünmez bir frene basıyor ya da kasılıp kalıyormuş. Aşırı sinir bozucu. Bir keresinde Bonnie saçının bir tutamını kırmızıya boyatmıştı, çok tatlıydı... en azından *ben* öyle düşündüm... ama annesi sürtüklere benzediğini söyledi. Bahsedip durduğu gibi dövme yaptırsaydı..."

Keisha gözlerini devirdi. Holly güldü. Kendini tutamamıştı.

"Kütüphanedeki işi konusunda sürekli kavga ediyorlardı. Penny onun *kendi* çalıştığı bankada çalışmasını istiyordu. Maaşının ve yan haklarının çok daha iyi olacağını ve yüz yüze görüşmelerin dışında günde yedi saat maske takmak zorunda kalmayacağını söylüyordu. Ama Bonnie kütüphanede çalışmayı seviyordu ve dediğim gibi, güzel bir grubumuz var. Herkes arkadaş. Matt Conroy dışında tabii. O kütüphane müdürü ve sıkıcı bir tip."

"Tacizci mi?" Holly diğer kütüphanecilerden birinden duyduğu bir şeyi düşünüyordu, o kızların ikisi de bugün burada değildi. "Ellerine sahip çıkamıyor mu?"

"Evet ama aslına bakarsan bu yıl biraz daha iyi, belki de sosyoloji bölümündeki öğretim üyesi sayesinde. Muhtemelen onu duymamışsındır, yönetim bu olayın üstünü örttü bayağı ama kütüphanede her şeyi duyuyoruz. Dedikodu merkezi. Adam bir öğrencinin kıçını ellemiş, şahit de varmış, öğretim üyesi kovuldu tabii. Matt de o sıralar düzgün davranmaya başladı." Duraksadı. "Gerçi bir kızın eteğinin altına bakma fırsatını hiç kaçırmaz. Alışılmadık bir durum değil ama adam bunu resmen insanın gözüne soka soka yapıyor."

"Sence onun Bonnie'nin ortadan kayboluşuyla bir ilgisi olabilir mi?"

Keisha keyifli bir kahkaha attı. "Yok ya. O annemin ip gibi adam dediği tiplerden. Bonnie'nin ondan en az on beş kilo fazlası vardır. Matt *onun* kıçına ellese onu omzunun ya da kalçasının üstünden savurup duvara çakardı."

"Judo ya da bir dövüş sanatı mı biliyor?"

"Hayır, öyle ciddi bir şey değil ama savunma dersleri aldı. Ben de onunla beraber aldım. Bu da annesinin söylenip durduğu başka bir konuydu. Gereksiz harcama diyordu. Bon annesinin gözünde hiçbir şeyi doğru yapamıyordu. Bayan D.'nin onun bankasında çalışmasını istemesine gelince, bu konuda birkaç kez çığlık çığlığa kavga ettiler."

"Sevgilerinden bir şey eksilmedi."

Keisha bunun üzerine düşündü. "Öyle denebilir tabii ama geriye bolca sevgi kalmıştı desek daha doğru. Anlıyor musun?"

Holly annesinin komodin çekmecesindeki sayfaları yıpranmış şiir defterlerini düşündü.

"Keisha, Bonnie annesinden uzaklaşmak için şehirden ayrılır mıydı? Bitmeyen o kusur bulmalar, şikâyetler, o tartışmalar yüzünden?"

"Bana bu sorunun aynısını soran kadın bir polis vardı," dedi Keisha. "Beni görmeye gelmedi, aradı sadece. İki üç soru sordu, sonra da teşekkürler Bayan Stone, çok yardımcı oldunuz deyip kapattı. Sıradan. Sorunun cevabı: Mümkün değil. Sana Bon ve Bayan D. kanlı bıçaklı gibi bir fikir verdiysem niyetim o değildi. Tartışma ve bazen bağrışmalar oluyordu ama fiziksel bir şey yoktu ve hep barışırlardı. En azından benim bildiğim kadarıyla. Onların arasındaki şey daha çok ayakkabından bir türlü çıkaramadığın taş gibiydi."

Holly bundan çok etkilenmişti, Charlotte da onun için ayakkabısındaki bir taş mıydı? Daniel Hailey'yi, asla var olmayan hırsızı düşündü ve çok daha fazlası olduğuna karar verdi.

"Bayan Gibney? Holly? Orada mısın, yoksa hayallere mi daldın?" Keisha gülümsüyordu.

"Sanırım daldım. Bildiğin bir nakit birikimi var mıydı? Kredi kartında hiç hareket olmadığı için soruyorum."

"Bonnie'nin mi? Hayır. Harcamadığı bankaya gidiyordu, belki birkaç yatırımı da vardır. Borsayı seviyordu ama büyük yatırımcı değildi."

"Senin evinde kıyafeti yok muydu? Şimdi ortadan kaybolan kıyafetler?"

Keisha gözlerini kıstı. "Tam olarak neyi soruyorsun?"

Holly genelde utangaç biriydi ama bir davanın peşindeyse bu huyu değişiyordu. "Açık konuşacağım. Onu idare edip etmediğini soruyorum. Onun en yakın arkadaşısın, ona sadık olduğun belli, senden böyle bir şey istese yapardın bence."

"Buna biraz alındım," dedi Keisha.

Covid'den beri insanlara dokunma konusunda tereddütlü olan Holly hiç düşünmeden genç kadının koluna koydu elini. "İşim bazen tatsız sorular sormamı gerektiriyor. Penny ve Bonnie'nin ideal bir ilişkisi olmayabilir ama kadın bana onu bulmam için para veriyor, aklını yitirmek üzere."

"Tamam, anladım. Hayır, Bon'un benim evimde hiç kıyafeti yoktu. Hayır, gizli bir para zulası yoktu. Hayır, Matt Conroy kıçına ellemedi. Etrafa da sordu soruşturdu; personel müdürlüğüne, kampüs güvenliğine, birkaç kütüphane müdavimine. Gereken özeni gösterdi, o konuda lafım yok. Sözde ardında bıraktığı nota gelirsek. Saçmalığın daniskası. Bisikletini bırakacak öyle mi? O bisikleti severdi. Onun için para biriktirdi. Sana diyorum, biri onun peşine takıldı, onu kaçırdı, tecavüz etti ve öldürdü. Canım Bonnie'm."

Bu sefer gözyaşları gözünden düştü ve Keisha başını eğdi.

"Peki ya erkek arkadaşı? Tom Higgins. Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

Keisha acı bir kahkaha atıp başını kaldırdı. "*Eski* erkek arkadaşı. Pısırık. Ezik. Otçu. Bonnie'nin annesi o konuda haklıydı en azından. Kesinlikle insan kaçıracak biri değil. Bon onda ne gördü hiçbir fikrim yok." Sonra Penny'nin dediklerini tekrarladı: "Yatakta harika olmalı."

Holly, *biri onun peşine takıldı*, kısmına döndü. Bu gittikçe daha da muhtemel geliyordu, yani bu bir anda karar verilip işlenmiş bir suç değildi. Dolayısıyla Holly'nin Jet Mart görüntülerine yeniden bakması gerekiyordu, çok dikkatlice. Ama bunun yarına kadar beklemesi gerekecekti, gözleri ve zihni tazelendiğinde bakardı. Uzun bir gün olmuştu.

"Uzun zamandır mı özel dedektiflik yapıyorsun?"

"Birkaç yıl oldu," dedi Holly.

"İlginç bir iş mi?"

"Bence öyle, evet. Tabii sıkıcı kısımları da var."

"Tehlikeli oluyor mu?"

Holly'nin aklına Teksas'taki bir mağara geldi. Bir de gittikçe alçalan bir çığlıkla asansör boşluğuna düşen, insan gibi davranan şey. "Her zaman değil."

"İlginç geldi bana, kadın olduğun için. Nasıl girdin bu işe? Polis miydin? Polise benzemiyorsun da o yüzden."

Nal oyunu alanından bir çınlama daha yükseldi, peşinden de keyifli haykırışlar. Toplanma odasındaki çocuklar şimdi *Batı Yakası Hikâyesi*'nden "Tonight"ı söylüyorlardı. Genç sesleri yükseldi.

"Hiç polislik yapmadım," dedi Holly. "Bu işe nasıl girdiğime gelirsek... o konu da biraz karmaşık."

"Eh, umarım başarılı olursun. Bonnie'yi kardeşim gibi seviyorum, umarım başına ne geldiğini bulursun. Ama buruk hissetmekten de kendimi alamıyorum. Bonnie'nin bankada rahat bir işi olan tuzu kuru bir annesi var. Sana ödeme yapabilecek durumda. Böyle hissetmem yanlış, biliyorum ama elimde değil."

Holly, Keisha'ya Penny Dahl'ın tuzunun büyük ihtimalle kuru olmadığını söyleyebilirdi, Covid sağ olsun işinden çıkarılmıştı, NorBank'ten hâlâ ödeme alıyorsa bile tam maaşını almadığı kesindi. Bunları söyleyebilirdi ama söylemedi. Onun yerine en iyi yaptığı şeyi yaptı: Gözlerini Keisha'nın yüzünden ayırmadı. Bu gözler *devamını anlat* diyordu. Keisha anlattı, sıkıntısı, öfkesi ya da her ikisiyle beraber, özenli "beyaz bir kadınla konuşuyorum" diksiyonunu biraz bozdu. Çok değil, birazcık.

"Sence Maleek Dutton'ın annesinin neyi var? Çarşıdaki Adams Çamaşırhanesi'nde çalışıyor. Kocası onu terk etmiş. Ortaokula başlamak üzere olan ikiz kızları var ve kıyafete ihtiyaçları olacak. Okul malzemelerine de. En büyük çocuğu Midas, Muffler'da çalışıyor ve elinden geldiğince yardım ediyor. Derken Maleek'i kaybediyor. Başından vuruluyor, beyni öğle yemeği çantasının üzerine dağılıyor. Savcı güzelce rica ederse jüri, jambonlu bir sandviçi bile suçlu bulabilir derler var ya? Maleek'i vuran

polisi suçlu bulmadılar değil mi? Sanırım o fıstık ezmeli, reçelli sandviçti sadece."

Hayır ama işini *kaybetti.* Holly bunu da söylemedi çünkü bu Lakeisha Stone için yeterli değildi. Holly için de yeterli değildi. Isabelle Jaynes'e hakkını verirse, onun için de yeterli değildi. O polise gelince? Büyük ihtimalle bir güvenlik işinde çalışıyordu ya da belki eyalet hapishanesinde hücrelerden birine kapatılmak yerine gardiyanlık yapıyordu.

Keisha elini yumruk yapıp kazınmış piknik masasına hafifçe vurdu. "Kamu davası da yok. Kimseye para yok. *Black News* gazetesi bir fon oluşturdu ama iyi bir avukat tutmaya yetmez. Hep aynı terane."

"Hep," diye mırıldandı Holly.

Keisha zihnini boşaltmak ister gibi başını iki yana salladı. "Bonnie'yi bulma konusuna dönersek, Tanrı'nın sevgisi ve benim iyi dileklerim yanında olsun. Bunu tüm kalbimle diliyorum. Bunu kim yaptıysa bul ve... silah taşıyor musun Holly?"

"Bazen. Gerektiğinde." Bill'in silahıydı. "Bugün değil."

"Onu bulursan bir kurşun sık. O sikik taşaklarına sık, ağzımı bozdum, kusura bakma. Maleek'e gelince? Kimse *onun için* adalet aramıyor. Ellen Craslow'u da kimse aramıyor. Hem neden arasınlar ki? Siyahi insanlar sadece işte."

Holly bir an Dairy Whip'in otoparkında o çocuklarla konuştuğu ana döndü. Liderleri Tommy Edison kızıl saçlı ve vanilyalı dondurma kadar beyazdı ama çocuğun o zaman dediği bir şey ve Keisha'nın şimdi söylediği, çift sesli bir şarkıdaki iki ses gibiydi.

Asıl kimin annesi endişeleniyor biliyor musunuz? Kokuşmuş'un. Yarı deli. Ayyaş olduğu için polisler hiçbir şey yapmıyor.

Küçük evinin merdivenlerinde Bill Hodges'la oturdukları günü düşündü. Bill, *Bazen evren sana tutunacak bir dal uzatır. Uzatırsa* tırman o *dala. Bak bakalım tepede ne varmış,* demişti.

"Ellen Craslow kim Keisha?"

3

Holly arabasına döner dönmez bir sigara yaktı. Bir nefes çekti (ilk nefes hep en iyisiydi), dumanını açık pencereden üfledi ve telefonunu cebinden çıkardı. Kaydı Keisha'yla konuşmasının son kısmına, Ellen Craslow kısmına sardı ve iki kere dinledi. Jerome seri katil olduğu konusunda haklıydı belki de. Düşünmeden sonuca varmak istemiyordu ama olayların arasında bir çeşit benzerlik *vardı*. Cinsiyet, yaş veya renk değil. Konum. Geyikli Park, Bell Üniversitesi, belki ikisi birden.

Ellen Craslow Fen Bilimleri binası ile Bell Üniversitesi restoran ve barında çalışan bir temizlik görevlisiydi. Belfry, Memorial Union'da, öğrencilerin ders dışında bir araya geldiği merkezi yerdeydi. Keisha'nın kütüphane grubu, kahve molalarında, öğle aralarında orada toplanıyor, iş günü bittiğinde oraya bira içmeye gidiyorlardı. Mantıklıydı çünkü Reynolds Kütüphanesi'ne yakındı, kar ve rüzgârın gölden uğuldayarak geldiği kış günlerinde kısa bir yürüyüşle gidilebiliyordu.

Keisha'ya göre Ellen zeki, cana yakın, o dönemde partneri olmasa da muhtemelen lezbiyendi. Keisha bir keresinde Ellen'a ders almayı düşünüp düşünmediğini sorduğunu ve Ellen'ın ilgisini çekmediğini söylediğini anlattı.

"Hayatın onun sınıfı olduğunu söyledi," dedi Keisha, Holly'nin telefonundan. "Bunu hatırlıyorum. Bunu şaka yapar gibi söyledi ama sanki yapmıyordu da. Anlıyor musun?"

Holly anladığını söyledi.

"Lowtown'ın kıyısındaki karavan parkında, küçük karavanında mutluydu, tam ona göre olduğunu söyledi, işinden de memnundu. Georgia, Bibb County'den bir kızın isteyebileceği her şeye sahip olduğunu söyledi."

Keisha, Ellen'ı Belfry'ı süpürürken, Davison Konferans Salonu'nda yerleri parlatırken, bir merdivenin tepesinde ampul değiştirirken, kadınlar tuvaletinde kâğıt havlu kutusunu doldu-

rurken ya da kabinlerde grafitileri silerken görmeye alışmıştı. Keisha'nın dediğine göre, yalnızsa her seferinde durup Ellen'la konuşuyordu, hepsi beraberse –kütüphane grubu– ve Ellen Fen Bilimleri'nde çalışmıyorsa ya da çok meşgul değilse konuşmalarına hep onu da dâhil ediyorlardı. Ellen onlarla oturduğundan değil, ama kısa bir sohbet ya da hızlıca bir kahve içmek için onlara katılmaktan memnuniyet duyuyordu, kahvesini de ayakta, ağırlığını bir bacağına vererek içiyordu. Keisha bir keresinde tiyatro kulübünün Davison'da sahneye koyduğu *No Exit* hakkında tartıştıklarını ve Ellen'ın abartılı bir Georgia aksanıyla, "Bu varoluşsal saçmalıkları siktir edin. Bildiğin hayat işte arkadaş," dediğini hatırlıyordu.

"Kaç yaşındaydı?" diye sordu Holly telefondan.

"Belki... otuz? Yirmi sekiz? Çoğumuzdan büyüktü ama çok da değil. Ortama tam uyuyordu."

Derken bir gün kaybolmuştu. Bir hafta geçince Keisha, Ellen'ın tatile çıktığını düşünmüştü. "Onu çok da düşünmüyordum ama." Kayıttaki sesi utanmış gibiydi. "Radarımdaydı ama ekranın kenarına doğru, anladın işte."

"Arkadaş değil, sadece bir tanıdık."

"Doğru." Sesi rahatlamış gibiydi.

Bir ay kadar sonra Keisha, Union'ın temizlik görevlisi müdürü Freddy Warren'a Ellen'ın tam zamanlı olarak Fen Bilimleri'ne geçirilip geçirilmediğini sormuştu. Warren hayır demişti, bir gün işe gelmedi. Sonraki gün de. Sonra hiç gelmedi. Bir öğle arasında Keisha ve Edie Brookings, Ellen'ın nereye gittiğini biliyorlar mı diye sormak için üniversitenin personel müdürlüğüne uğramışlardı. Onlar da bilmiyordu. Konuştukları kadın, Ellen eğer Keisha'yla iletişime geçerse adres istemesini söylemişti. Çünkü Ellen son maaş çekini almamıştı.

"Devam ettin mi? Yaşadığı yeri kontrol ettin mi?"

Uzun, uzun bir duraksama oldu. Sonra Keisha alçak sesle, "Hayır. Sanırım sadece göl kenarında bir kış daha geçirmek is-

temediğini varsaydım. Ya da memleketine, Georgia'ya döndüğünü," dedi.

"Bu ne zaman oldu?"

"Üç yıl önce. Hayır, daha azdır. Sonbahardaydı, tam Şükran Günü civarı olmalı çünkü onu son gördüğümde –ya da son görüşmelerimizden birinde, emin olamıyorum– Belfry'deki masaların hepsinde kâğıt hindiler vardı." Uzun bir duraksama. "Kimse onu aramıyor derken sanırım buna ben de dâhilim. Değil mi?"

Konuşmanın devamı vardı –Holly, Keisha'ya küpenin fotoğrafını gösterdi ve Keisha da küpenin Bonnie'ye ait olduğunu doğruladı– ama kayda değer bir şey yoktu, bu yüzden Holly telefonu kapattı. Sigarasını filtre kısmına kadar içti. Taşınabilir küllüğünde ezip söndürdü ve anında bir sigara daha yakmayı düşündü.

Keisha, Ellen Craslow ile Bonnie Dahl arasında bir bağ kurmamıştı, muhtemelen olayların arasında yıllar olduğu için. Onun kurduğu bağ Ellen ve Maleek Dutton arasındaydı çünkü ikisi de siyahiydi. Birden ortadan kaybolan bir kadının hikâyesini anlatmak, kendisinin trafikte durdurulup vurulan fazladan bir tane daha siyahi genci pek de umursamayan diğer insanlardan –muhtemelen şehirdeki çoğu kişiden– çok da farklı olmadığını fark etmesine neden olmuş gibi utanmıştı.

Ama arabasında vurulup öldürülen genç bir adam ile birden ortadan kaybolan bir tanıdık arasında çok büyük bir fark vardı. Holly, Keisha'ya bunu söyleyebilirdi ama zihni kendi düşünceleriyle –sıkıntılı düşünceleriyle– öylesine doluydu ki Keisha'ya ancak zaman ayırdığı için teşekkür edip daha fazla sorusu olursa ya da dava çözülürse onunla iletişime geçeceğini söyleyebilmişti.

Ellen Craslow'un ortadan kaybolmasının büyük ihtimalle gayet makul bir açıklaması vardı. Temizlik işleri beceri gerektiriyordu ama Holly bunun büyük ihtimalle her yerde bulunabilecek bir iş olduğunu düşündü. Ellen, Keisha'nın dediği gibi daha sıcak bir yerlere, Phoenix'e, LA'e ya da San Diego'ya taşınmış olabilirdi. İçinden annesini yeniden görmek, annesinin ev yemeklerini yeni-

den yemek gelmiş olabilirdi. Ama son maaş çekini almamıştı ve Peter Steinman da aynı vakitlerde ortadan kaybolmuştu. Ellen, Lowtown'da (*kıyısında*) yaşıyordu ama üniversitede çalışıyordu, orası da Dairy Whip'ten sadece birkaç kilometre uzaktaydı. Parktan geçersen daha da kısa.

Bonnie Rae Dahl'a gelince, bisikleti terk edilmiş bir tamirci dükkânının önünde, üniversiteyle Whip'in arasında bulunmuştu.

Holly arabasını çalıştırdı, dikkatlice bir U dönüşü yaptı ve yaz tatilcilerinin Barış Çubuğu Tüttüren Şef'in müşfik bakışlarının altında keyif sürdüğü kamp alanının yanından geçip gitti.

4

Şehirdeki dairesine dönmesi için önünde uzun bir yol vardı, Holly'nin geçirdiği bu günün üstüne çok uzun bir yol. Lily Court 42 numara daha yakındı ama geceyi ölü annesinin evinde ölü annesinin potpurisini koklayarak geçirmek istemiyordu. Otoyolun yakınlarındaki bir Days Inn otele yerleşti ve Kountry Kitchen'dan tavuk aldı. Yanında yedek kıyafet getirmemişti, o yüzden odasında yemeğini yedikten sonra yakındaki bir Dollar General mağazasına yürüyüp temiz iç çamaşırı aldı. Buna bir de üzerinde büyük bir gülen surat olan ekstra büyük boy tişört ekledi.

Odasına dönünce –lüks değildi ama yeterince rahattı ve klima çok tıkırdamıyordu– Barbara Robinson'ı aradı, zira abisini bir hafta sonu için yeterince darladığını düşünüyordu. Barbara bilgisayardan bilgi keşfetme konusunda neredeyse Holly kadar iyiydi (Jerome'un ikisinden de iyi olduğunu kabul etmeye hazırdı tabii). Ayrıca Barbara'nın nasıl olduğunu merak ediyordu. Holly onu bu yaz pek görmemişti, gerçi Barbara, Charlotte'ın Zoom cenazesine *katılmıştı*.

"Selam Hol," dedi Barbara. "Ne var ne yok? Annenden sonra nasılsın?" Bu şartlar altında yerinde bir soruydu ama Holly,

Barbara'nın aklının başka yerde olduğunu düşündü. Sonsuzluğa uzayan fantastik romanlarından birini okurken onunla konuşmaya çalışınca da sesi böyle çıkıyordu.

"İyiyim. Sen nasılsın?"

"İyiyim, iyiyim."

"Jerome bayağı zorlu bir gün geçirdi değil mi?"

"Öyle mi? Ne oldu ki Jerome'a?" Barbara'nın sesinde öyle fark edilir bir heyecan yoktu.

"Bir kadını hastaneye götürmesi gerekti. Kadına benim için birkaç soru sormaya gitmişti, kadın aşırı dozda alkol ve haptan hastanelik oldu. Sana anlatmadı mı?"

"Onu görmedim." Kesinlikle kafası başka yerdeydi.

"Olan bitene gelecek olursak, kayıp bir kadını arıyorum ve o sırada başka bir kayıp kadına denk geldim. İkinci kadının adı Ellen Craslow. Biraz araştırma yapıp onunla ilgili bir şey bulabilir misin diye soracaktım. Ben yapardım ama şu anda kaldığım moteldeki internet aşırı boktan. Daha şimdiden iki kere attı beni."

Uzun bir duraksama oldu. Sonra: "Biraz meşgulüm Hols. Pete yapabilir mi?"

Holly şaşırmıştı. Bu Nancy Drew'luk oynamayı seven bir kızdı ama anlaşılan bu gece istemiyordu. Ya da belki, geçen yıl başına gelenlerin ardından artık hiç istemiyordu.

"Ondowsky mi geldi aklına? Çünkü hiç öyle bir durum yok."

Barbara güldü, bu da Holly'yi rahatlattı. "Hayır, o meseleyi rafa kaldırdım, Hol. Sadece gerçekten, gerçekten meşgulüm. Aslına bakarsan namlunun ucundayım desem yeri."

"Özel projen mi? Jerome bir projen olduğunu söyledi."

"Evet," dedi Barbara, "yakında sana her şeyi anlatacağım. Hatta belki haftaya. Sana, Jerome'a, evdekilere, arkadaşlarıma. Söz. Ama şimdi olmaz. Uğursuzluk getirmek istemiyorum."

"Tamamdır, kabul. Pete'le konuşacağım. On beş dakikada bir ateşine bakmak dışında bir şeyle uğraşmış olur."

Barbara kıkırdadı. "Öyle mi yapıyor?"

"Hiç şaşırmam."

"Gerçekten iyi misin, işte, anne..."

"Evet," dedi Holly sertçe. "Gerçekten iyiyim. Seni rahat bırakayım neyle meşgulsen ona dön. Annen gibi konuşmak istemem ama umarım üniversiteye hazırlığa dair bir şeyler de vardır projende çünkü çok vakit kalmadı."

"Üniversite hazırlığı da bir rol oynayabilir bu işte." Barbara'nın sesi bunu komik bulmuş gibiydi. "Bana bak, bu kadın gerçekten önemliyse, ben..."

"Hayır, hayır, muhtemelen hiçbir şey çıkmayacak."

"Bizim aramız iyi değil mi?"

"Her zaman Barb. Her zaman."

Telefonu kapattı, Barbara'nın özel projesinin ne olduğunu merak ediyordu. Holly'nin en iyi tahmini yazdığıydı, genlerinde olan bir şeydi bu. Babaları Jim Robinson on yılını Cleveland *Plain Dealer*'da gazete muhabiri olarak geçirmişti, Jerome kötü şöhretli büyük büyük babası hakkında bir kitap yazıyordu, o yüzden neden olmasındı?

"Mutlu olduğun sürece sorun yok," diye mırıldandı Holly. "Chet Ondowsky kâbusları görmediğin sürece sorun yok."

Yatağın üstüne atladı –çok rahat!– ve Pete'i aradı. "Bana yardım edecek kadar iyi hissediyorsan yardımını alırım."

Pete biraz daha az tıkalı ve çatlak bir sesle cevap verdi. "Senin için her şeyi yaparım Hols."

Abartarak konuşuyordu ve Holly de bunu biliyordu ama yine de içi sıcacık oldu.

5

Pete kapatmadan önce ona hafta sonunda olduklarını ve Holly'nin istediklerini pazartesiye, büyük ihtimalle pazartesi öğleden sonraya kadar gönderemeyeceğini hatırlattı. Çalıştığı dö-

nemlerde durmadan çalışan Holly hafta sonlarını genelde sıkıntı kaynağı olarak görüyordu. Penny'den gelen üç cevapsız araması ve üç sesli mesajı vardı. Sesli mesajlar hemen hemen aynıydı: *Neredesiniz, ne oluyor.* Holly onu arayıp güncel haberleri verecekti ama önce bir sigara içmek istiyordu.

Ağzına kadar dolan taşınabilir küllüğünü motel danışmasının oradaki çöpe döktü, sonra buz makinesinin yanında sigarasını içti. Ergenliğinde bu pis alışkanlığı edindiğinde her yerde sigara içiliyordu, uçaklarda bile. Holly yeni kuralların büyük bir gelişim olduğuna inanıyordu. İnsana ne yaptığını ve kendini adım adım nasıl öldürdüğünü düşünmeye zorluyordu.

Penny'yi arayıp ona doğru ama tam olmaktan çok uzak bir ilerleme raporu verdi. Keisha Stone'la konuşmasının Ellen Craslow hakkındaki kısmını atladığı bir versiyonunu anlattı ve Dairy Whip çetesinden bahsetse de Peter "Kokuşmuş" Steinman'ı anlatmadı. Craslow ve Steinman olayla bağlantılı çıkarsa anlatacaktı ama öncesinde değil. Penny'nin ruh hali aklına seri katil fikrini sokmadan da zaten yeterince berbattı.

Holly soyunup gülen suratlı tişörtü giydi (neredeyse dizlerine kadar iniyordu) kendini yatağa atıp televizyonu açtı. Kanallar arasında gezmeyi bir süreliğine bırakıp TCM'de eski bir müzikalin bir kısmını izledi, sonra televizyonu kapattı. Banyoda ellerini detaylıca yıkadı ve parmağıyla dişlerini fırçaladı, iç çamaşırı ve gecelik tişörtle beraber diş fırçası da almadığı için kendine kızdı.

"Düzeltemediğin şeye katlanman gerekir," diye mırıldandı. Böyle olaylı bir günün ardından uyuyacak mıydı, yoksa ona kendini hep yalnız hissettiren, otoyoldaki tır kamyonlarının uğultusunu dinleyerek yatarken düşünceleri annesine mi kaçacaktı? Şaşırtıcıydı ama galiba uyuyacaktı. Holly annesiyle arasındaki meseleyi asla kapatamayacağını ve Charlotte'ın yalanlarının – *yeni milyoner olan biri bara girer ve annesinin bunu nasıl yapabildiğini merak eder*– (özellikle de gizli mücevher zulasının) daha uzun süre canını sıkacağını bilecek kadar iyi tanıyordu kendini ama

zaten böyle meseleleri tamamen kapatmak mümkün müydü ki? Hele de bir ebeveynle? Holly pek sanmıyordu, bunun bir mit olduğunu düşünüyordu ama en azından bugün kendince, mutfakta sigara içerek ve lanet bibloları kırarak, bir kapanış yapmıştı.

Dizlerinin üstüne çöktü, gözlerini kapadı, duasına her zamanki gibi Tanrı'ya, ben Holly diyerek başladı... Tanrı onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi. Güvenli yolculuğu ve arkadaşları için Tanrı'ya şükretti. Tanrı'dan Penny Dahl'a göz kulak olmasını istedi. Ayrıca Bonnie, Pete ve Ellen'a da, hâlâ hayatta...O sırada bir şey bomba gibi düştü üstüne ve gözleri birden açıldı.

Belki de ortak nokta konum değildi ya da *sadece* konum değildi.

Yatağın kenarına oturup ışığı yaktı ve Lakeisha Stone'u aradı. Cumartesi gecesiydi, o yüzden aramanın sesli mesaja düşmesini bekliyordu. Uzun kulübede parti yapıyor olabilirlerdi ya da –belki bu daha muhtemeldi– Keisha ve arkadaşları yerel bir barda bir şeyler içiyordu. Keisha telefonu açınca sevindi Holly.

"Merhaba, ben Holly. Hızlıca bir şey daha sormak istiyorum."

"İstediğin kadar sor," dedi Keisha. "Kamp alanının çamaşırhanesindeyim, havlularla dolu bir kurutucunun dönüp durmasını izliyorum."

Senin gibi güzel ve genç bir kadın neden cumartesi gecesi çamaşır yıkıyor, diye sormadı Holly. Şunu sordu. "Ellen Craslow'un arabası var mıydı, biliyor musun?"

Holly, Keisha'nın bilmediğini ya da hatırlamadığını söylemesini bekliyordu ama Keisha onu şaşırttı.

"Yoktu. Georgia ehliyeti olduğunu söylediğini hatırlıyorum ama süresi bitmişti, bu da yolda durdururlarsa başının belaya girmesi için harika bir neden. Siyahiysen araba sürmek, işte, biliyorsun. Maleek Dutton gibi. Buradan ehliyet almak istiyordu ama erteleyip duruyordu. Motorlu taşıtlar dairesi hep kalabalık, diyordu. İşe otobüsle gidip geliyordu. Bunun faydası oldu mu?"

"Olabilir," dedi Holly. "Teşekkürler. Seni bırakayım da havlularını izlemeye devam..."

"Ah, bir şey daha var," dedi Keisha.

"Ne?"

"Bazen, hava güzelse, otobüse binmeyip evinin yakınındaki NorBank'e gidiyordu."

Holly kaşlarını çattı. "Anla..."

"Bisiklet kiralıyorlar orada," dedi Keisha. "Ön tarafında bir sıra bisiklet var. İstediğini seçip kredi kartınla ödüyorsun."

6

Holly duasını bitirdi, ama şimdiki sadece alışkanlıkla ezbere söylediği bir şeydi. Aklı davadaydı. Bu gece bir şey onu ayakta tutacaksa bu, davaydı, Charlotte'ın Milyonlarını düşünmek değil. Zihninde bir tarafında Tepe Yolu, bir tarafında Kızıl Bayır Caddesi olan Geyikli Park'ı gördü. Belfry'ı, terk edilmiş tamirci dükkânını ve Dairy Whip'i düşündü. *Konum, konum, konum,* diye düşündü. Ve hiçbirinin arabasının olmadığını düşündü.

Eh, Bonnie'nin vardı ama işe gidip gelmek için kullanmıyordu. Bisikletine biniyordu. Ellen da otobüse binmediği zamanlarda bisiklete biniyordu. Pete Steinman'ın da kaykayı vardı.

Ellerini karnında kavuşturmuş karanlıkta yatarken Holly kendine bu iki benzerliğin ortaya çıkardığı soruyu sordu. Daha önce de aklından geçmişti ama sadece varsayım olarak. Artık çok daha gerçekçi gelmeye başlamıştı. Sadece bildikleri mi vardı, yoksa kaybolan başkaları da var mıydı?

12 Şubat 2021

1

Barbara yumuşak bir eğimi olan sokaktaki daha küçük Viktorya tarzı evlerden birinin, Tepe Yolu 70 numaranın önünde duruyordu. Profesör Harris'i (tumturaklı bir tavırla) at arabamız dediği şeyi yıkarken gördüğü günden beri sıcaklık on derece düşmüştü, bugün kırmızı kış kombinini –palto, atkı, şapka– tarz olsun diye değil de gerekli olduğu için giymişti. Yine elinde şiir dosyasını tutuyordu ve ölümüne korkuyordu.

Bu evdeki kadın onun idolüydü, Barbara'ya göre son altmış yılın en iyi Amerikalı şairiydi. T. S. Elliot'ı şahsen *tanıyordu*. St. Elizabeths Hastanesi'nde akıl hastalığı için kaldığı dönemde Ezra Pound'la mektuplaşmıştı. Barbara Robinson lise gazetesinde birkaç sıkıcı (ve şüphesiz sıradan) yazısı dışında hiçbir şeyi yayımlanmamış bir çocuktu sadece.

Burada ne yapıyordu? Ne cüretle burada duruyordu?

Emily Harris baktığı şiirin iyi olduğunu düşünmüştü; *on dokuz satıra bir dolu korku ve nefret sığdırmışsın*, demişti. Hatta faydalı gibi görünen bir iki düzelti bile önermişti ama Emily Harris *Tersyüz'ü* veya *Kardiyak Sokak'ı* yazmamıştı. Emily Harris'in yazdığı üniversitenin bastığı iki edebi eleştiri kitabıydı. Barbara internetten bakmıştı.

Bu sabah, hiç cevap almayacağına inanmaya başlamışken Olivia Kingsbury'den bir e-posta almıştı.

Şiirini okudum. *Programın müsaitse lütfen bu öğleden sonra 2'de beni ziyarete gel. Programın* müsait değilse lütfen e-postama dönüş yap. Acele ettirdiğim için üzgünüm. E-postayı *Olivia* diye bitirmişti.

Barbara kendine buraya davet edildiğini hatırlattı, *bu* bir anlama geliyor olmalıydı ama ya kendini gülünç bir duruma düşürürse? Ya ağzını bile açamazsa, tam bir mal gibi öylece bakakalırsa? Şükürler olsun ebeveynine ya da Jerome'a bu öğleden sonra nereye gideceğini söylememişti. Şükürler olsun *kimseye*...Tepe Yolu 70 numaranın kapısı açıldı ve inanılmaz yaşlı bir kadın göründü, bileklerine kadar inen kürk bir paltoya sarınmıştı ve iki bastonla yürüyordu. "Orada öylece duracak mısın genç hanım? İçeri gel, içeri gel. Soğuğa hiç dayanamıyorum."

Barbara kendine yabancılaşarak –kendini *gözlemleyerek*– verandaya yürüdü ve merdivenleri çıktı. Olivia Kingsbury narin elini uzattı. "Nazikçe genç hanım, nazikçe. Sıkmadan."

Barbara ihtiyar şairin parmaklarına şöyle bir dokundu sadece, hem saçma ama abartılı hem de çok net bir şey düşündü o sırada: *Yüceliğe dokunuyorum.*

İçeri girip duvarları ahşap kaplı kısa bir koridordan geçtiler. Geçerlerken Olivia devasa kürk paltosunu okşadı. *"Faux, faux."*

"Fo mu?" dedi Barbara, salak gibi hissederek.

"Faux kürk," dedi Olivia. "Torunumun hediyesi. Çıkarmama yardım edebilir misin?"

Barbara paltoyu ihtiyar şairin omuzlarından sıyırdı ve kolunun üstünden katladı. Sıkı sıkı tutuyor, kayıp yere düşmesini istemiyordu.

Oturma odası küçüktü, dik koltuklarla ve Barbara'nın hayatında gördüğü en büyük ekranlı televizyonun karşısına konmuş bir kanepeyle döşenmişti. Nedense bir şairin evinde televizyon görmeyi beklememişti.

"Koltuğa koy lütfen," dedi Olivia. "Kendi eşyalarını da. Marie onları kaldırır. Cuma kızım o benim. Bu da yerinde bir isim çünkü bugün cuma. Kanepeye otur lütfen. Koltuklardan kalkmam daha kolay oluyor. Sen Barbara'sın. Emily'nin e-postasında bahsettiği. Tanıştığımıza memnun oldum. Aşılarını oldun mu?"

"Şey, evet. Johnson and Johnson."

"Güzel. Ben Moderna oldum. Otur, otur."

Barbara hâlâ kendine yabancılaştığını hissederek üstündekileri çıkardı ve hâlihazırda alışılmadık kürk paltonun altında kaybolan koltuğa koydu. Bu kadar minik bir kadının, ağırlığının altında yığılmadan bu paltoyu giyebilmesine inanamıyordu.

"Bana zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim Bayan Kingsbury. Çalışmalarınızı seviyorum ve..."

Olivia bir elini havaya kaldırdı. "*Fangirl* yorumları yapmana gerek yok Barbara. Bu odada ikimiz eşitiz."

Tabii ya, diye düşündü Barbara ve bu fikrin saçmalığına gülümsedi.

"Evet," dedi Olivia. "*Evet.* Bu odada verimli tartışmalar yapabiliriz de yapmayabiliriz de ama yaparsak eşit insanlar olarak yapmalıyız. Bana Olivia diyeceksin. Başta sana zor gelebilir ama zamanla alışırsın. Ayrıca maskeni çıkarabilirsin. Aşılı olmamıza rağmen dehşet hastalığı kapar ölürsem de kimse zamansız gitti demez."

Barbara ona denileni yaptı. Olivia'nın koltuğunun yanındaki masada bir düğme vardı. Kadın buna bastı ve evin derinlerinden bir zil sesi duyuldu. "Çay içip birbirimizi tanıyalım."

Barbara'nın yüreği yine çay içme fikriyle ezildi.

Sarımsı kahverengi pantolon ve düz beyaz bir bluz giymiş, derli toplu genç bir kadın girdi içeri. Elinde çay malzemelerinin ve bir tabak kurabiyenin olduğu gümüş bir tepsi vardı. Kurabiyeler Oreo'ydu.

"Marie Duchamp, Barbara Robinson'la tanış."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum Barbara," dedi Marie. Sonra ihtiyar şaire döndü. "Doksan dakikan var Livvie. Sonra uyku zamanı."

Olivia dilini çıkardı. Marie de bu iyiliğine karşılık verdi. Barbara şaşkınlıkla bir kahkaha attı, iki kadın da onunla beraber gülmeye başlayınca o ötekilik hissi büyük oranda kaybolup gitti. Barbara bunun iyi gidebileceğini düşündü. Çayı bile içecekti. En azından fincanlar küçüktü, Harrislerin evinde karşılaştığı o dipsiz kupalar gibi değillerdi.

Marie çıkınca Olivia, "Patron o, ama iyi bir patron. O olmasa bakımevinde olurdum. Başka kimsem yok," dedi.

Barbara bunu internet araştırmalarından biliyordu. Olivia Kingbury'nin iki farklı âşığından iki çocuğu vardı, çocuklarından birinden torunu olmuştu ve tüm ailesinden uzun yaşamıştı. Ona devasa kürk paltoyu veren torunu iki yıl önce ölmüştü. Olivia bir sonraki yaza kadar yaşarsa yüz yaşında olacaktı.

"Nane çayı," dedi Olivia. "Sabah kafein alma iznim var ama günün geri kalanında yok. Arada bir kalbimde ritim bozukluğu oluyor. Çayı sen koyar mısın Barbara? Azıcık krema –halis krema, o sefil yarı sütlülerden değil– çok az da şeker."

"İlaçları yutabilmek için," dedi Barbara bir cesaret.

"Evet, hem de en keyifli biçimde."

Barbara ikisine de çay koydu ve Olivia'nın ısrarlarıyla iki Oreo aldı. Çay güzeldi. Profesör Harris'in çayını gizlice lavaboya dökmesine neden olan o sert, çamurumsu tattan eser yoktu. Hatta bir bakıma nefisti. Aklına şen şakrak kelimesini getiriyordu.

Çaylarını içip kurabiyelerini yediler. Olivia kıtır kıtır iki kurabiye götürdü, önüne biraz kırıntı döktü ama hiç aldırmadı. Barbara'ya ailesini, okulunu, spor yapıp yapmadığını (Barbara koşuyor ve tenis oynuyordu), erkek arkadaşı olup olmadığını (yoktu) sordu. Yazmaktan hiç bahsetmedi ve Barbara hiç bahsetmeyeceğini, onu buraya sadece onun için çalışan kadın dışında konuşacak kimsesinin olmadığı başka bir öğleden sonranın mo-

notonluğunu kırmak için çağırdığını düşünmeye başlamıştı. Bu bir hayal kırıklığıydı ama Barbara'nın bekleyeceği kadar büyük bir hayal kırıklığı değildi. Olivia zeki, kibar ve espriliydi ve *eski kafalı değildi.* Büyük ekran televizyonu vardı mesela. Olivia'nın laf arasında *fangirl* demesi de Barbara'yı şaşırtmıştı, yaşlı bir kadından duymayı beklediğin bir söz değildi bu.

Barbara ancak daha sonra, sersem sersem eve yürürken, Olivia'nın onun boyutunu ve şeklinin dış hatlarını çıkarmaya çalışır gibi Barbara'yı oraya götüren şeyin etrafında dolaştığının farkına varacaktı. Onu ölçüp tarttığını. Konuşmasını dinlediğini. Barbara iş görüşmesinde gibi nazik ve incelikli bir yolla sorgulanmıştı.

Marie çay malzemelerini almaya geldi. Olivia ve Barbara ona teşekkür ettiler. O gider gitmez Olivia öne eğilip, "Söyle bakalım neden şiir yazıyorsun. Neden şiir yazmak istiyorsun ki?" dedi.

Barbara başını eğip ellerine, sonra tekrar karşısında oturan ihtiyar şaire baktı. Yüzü deri kaplı kafatasından hallice olan, elbisesinin önüne dökülen Oreo kırıntılarını unutan ya da onlara aldırmayan, biçimsiz yaşlı kadın ayakkabıları ve pembe varis çorabı giyen ama gözleri parlayan ve her şeyiyle *orada* olan ihtiyar şaire. Barbara bunların delici gözleri olduğunu düşündü. Hatta neredeyse hırçın gözler.

"Çünkü dünyayı anlamıyorum. Dünyayı neredeyse *görmüyorum* bile. Bu beni delirtiyor bazen, şaka yapmıyorum."

"Anladım, şiir yazmak dünyayı daha anlaşılır ve daha az çılgın bir hale mi getiriyor?"

Barbara, Ondowsky'nin yüzünün asansörde nasıl değiştiğini ve gerçekliğe dair anladığını düşündüğü her şeyin nasıl bir anda yıkıldığını düşündü. Evrenin kıyısındaki görülmeyen ama yanan yıldızları düşündü. Yanan. Ve güldü.

"Hayır! *Daha az* anlaşılır! *Daha* da çılgın! Ama bir yanı var... açıklayamıyorum..."

"Bence açıklayabilirsin," dedi ihtiyar şair.

Eh, belki. Biraz.

"Bazen bir dize yazıyorum... ya da birden çok dize... arada bir tam bir şiir... ve, 'İşte. Doğru oldu,' diyorum. Ve bu beni tatmin ediyor. Sırtının ortasında bir yerin kaşınması gibi, uzanamayacağını düşünüyorsun ama uzanıyorsun, güçbela, ve tanrım, o... o *rahatlama* duygusu..."

İhtiyar şair, "Kaşıntıyı yok etmek rahatlık veriyor. Değil mi?" dedi.

"Evet!" diye neredeyse bağırdı Barbara. "*Evet*! Ya da bir enfeksiyon, bir şişlik, o zaman... o zaman da..."

"Sıkıp iltihabını çıkarman gerekiyor," dedi Olivia. Otostop çeken biri gibi başparmağını kaldırdı. "Üniversitede bunu öğretmiyorlar değil mi? Hayır. Yaratma dürtüsünün bir zehirden kurtulma yöntemi olduğunu... ya da bir çeşit yaratıcı dışkılama... hayır. Bunu öğretmiyorlar. Cesaret edemiyorlar. Çok dünyevi. Çok *sıradan*. Bana senin yazdığın ve hâlâ sevdiğin dizeyi oku. Sana sonunda kaşıntıdan kurtulma hissi veren bir dizeni."

Barbara düşündü. Artık gergin hissetmiyordu. Kendini kaptırmıştı. "Eh, Profesör Harris'in size gönderdiği şiirde hâlâ hoşuma giden bir dize var: *Günbatımında kuşlar gökyüzünü böyle dikerek kapatır*. Mükemmel değil ama..."

Olivia trafik polisi gibi elini kaldırdı. "Okuduğum şiirde *bu yolla* yazmışsın. *Günbatımında kuşlar gökyüzünü bu yolla, dikerek kapatır.*"

Barbara hayretler içinde kalmıştı. Olivia şiir önünde olmamasına rağmen dizeyi birebir alıntılamıştı. "Evet. Profesör Harris *bu yolla* yerine *böyle* koymamı önermişti. Ben de koydum."

"Çünkü onun versiyonunun daha iyi olduğunu düşündün, öyle mi?"

Barbara evet diyecek oldu, sonra durdu. Bu tuzak bir soru gibiydi. Hayır, bu doğru değil, bu kadın insanı tuzağa düşürmek için soru sormuyordu (gerçi Barbara, Emily Harris'in bunu yapabileceğini düşünüyordu). Ama onu denemek için soruyor olabilirdi.

"O sırada öyle düşüdüm ama..."

"Ama şimdi o kadar emin değilsin. Neden biliyor musun?"

Barbara düşündü ve başını iki yana salladı. Onu denemek için sorduysa bu sınavdan kalmıştı galiba.

"Orijinal dizende şiirinin *ritmini* devam ettiren kelimeler olduğundan olabilir mi? *Bu yolla* akarken, *böyle* piyanonun çalışmayan tuşu misali takılıp kaldığı için olabilir mi?

"Tek bir kelime sadece... eh, iki..."

"Ama bir şiirde tüm kelimeler sayılır değil mi? Ve serbest ölçüde bile, özellikle serbest ölçüde, ritim hep korunmalıdır. Kalp atışı. Senin versiyonun şiir. Emily'ninki düzyazı gibi. Sana çalışmalarında yardımcı olmayı önerdi mi Barbara?"

"Sanırım bir bakıma evet. Sanırım şöyle dedi, sizden haber almazsam onu ilgili biri olarak görebileceğimi söyledi."

"Evet. Benim tanıdığım Emily böyle işte. Tam Emily. Yönetmeyi seviyor. Öneri yapmakla başlar ve sonunda senin şiirlerin onun şiirleri olur. En iyi ihtimalle ortak bir iş olur. Şimdi yarı emekli, yazarlık atölyesi için yazılan metinleri okuma işinde iyi ama öğretmenken, mentorken, direksiyonu sürekli öğrencisinden alan direksiyon hocası gibi. Elinde değil."

Barbara düşünceli düşünceli dudağını ısırdı ve konuyu biraz daha ileri götürme riskini almaya karar verdi. "Ondan hoşlanmıyor musunuz?"

Düşünme sırası ihtiyar şairdeydi. Sonunda, "Meslektaştık," dedi.

Bu bir cevap değil, diye düşündü Barbara. *Ya da belki öyledir.*

"Yıllar önce Bell'de şiir dersleri verirken İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünde odalarımız yan yanaydı, kapısını açık bıraktığında bazen onun öğrenci konferanslarına kulak misafiri olurdum. Sesini hiç yükseltmezdi ama sık sık... bir tür azarlama halinde olurdu. Çoğu yetişkin bu tür şeylere karşı koyabilir ama öğrenciler, özellikle de memnun etme çabasında olanlar başka bir konu. *Sen* ondan hoşlandın mı?"

"İyi biri gibiydi. Resmen birden evine dalan bir çocukla konuşmaya açıktı." Ama Barbara çayı ve ne kadar iğrenç olduğunu düşünüyordu.

"Ah. Eşiyle tanıştın mı peki, dillere destan aşk evliliklerinin diğer yarısıyla?"

"Kısacık gördüm. Arabasını yıkıyordu. Pek konuşmadık."

"O adam deli," dedi Olivia. Sesi öfkeli gibi değildi, şaka yapıyor gibi de değildi. *Gökyüzü bugün bulutlu* gibi dümdüz bir açıklamada bulunmuştu sadece. "Sırf benim sözüme güvenme, emekli olmadan önce Fen Bilimleri'nde Deli Beslenme Uzmanı Eşkıya Roddy olarak tanınıyordu. Sonunda emekli olmadan önce –gerçi laboratuvar hakları olabilir hâlâ, o kısmı bilmiyorum– birkaç sene boyunca "Et Hayattır" adında sekiz haftalık bir seminer verdi. Bu da aklıma hep *Drakula*'daki Renfield karakterini getirir. Okudun mu? Hayır mı? Renfield harika bir karakter. Tımarhaneye kapalıdır, sinek yiyip sürekli 'kan hayattır' diye tekrar eder.

Siktir, boş konuşuyorum."

Barbara'nın ağzı açık kaldı.

"O kadar şaşırma Barbara. Ağzını bir parça bozmadan ve pisliğe doğrudan bakma becerisi –bazen de pisliği yüceltme becerisi– olmadan iyi yazamazsın. Tek söylediğim şu –kıskançlıktan değil, sahiplenmekten değil– Profesör Harrislerden uzak durursan iyi edersin." Barbara'yı süzdü. "Şimdi beni eski iş arkadaşına iftira atan kıskanç ve yaşlı bir kadın olarak görüyorsan lütfen söyle."

Barbara, "Tek bildiğim onun çayının *korkunç* olduğu," dedi.

Olivia gülümsedi. "Eh, bu sözünle bu konuyu kapatalım, olur mu? Dosyada şiirlerin mi var?"

"Bazıları. Kısa olanlar."

"Oku bana."

"Emin misiniz?" Barbara korkuyordu. Barbara çok mutluydu.

"Tabii ki eminim."

Dosyayı açarken Barbara'nın elleri titriyordu ama Olivia görmedi; koltuğunda geriye yaslanmış, o delici gözlerini kapatmıştı. Barbara "Çifte Manzara" adlı şiiri okudu. "Aralığın Gözü" şiirini okudu. "Çimler, Akşamüstü" şiirini okudu:

"Fırtına dindi. Güneş geri döndü.
Rüzgâr dedi ki, estiğimde
Milyonlarca gölgene söyle
'Sonsuzluk, sonsuzluk,' desinler.
Dediği gibi yaptılar."

Bu şiirin ardından ihtiyar şair gözlerini açtı ve Marie'ye seslendi. Sesi şaşırtıcı biçimde güçlüydü. Barbara keder içinde yetersiz bulunduğunu, sarımsı kahverengi pantolonlu kadının onu dışarı çıkaracağını düşündü.

"Yirmi dakikan daha var Livvie," dedi Marie.

Olivia buna aldırmadı. Barbara'ya bakıyordu. "Dersleri yüz yüze mi yapıyorsunuz, Zoom'dan mı katılıyorsun?"

"Zoom'dan yapıyoruz şimdilik," dedi Barbara. Evden çıkana kadar ağlamamayı umuyordu. Hâlbuki çok iyi gittiğini düşünmüştü.

"Ne zaman gelebilirsin? Sabahlar bana en uygun zaman. Zinde oluyorum... bugünlerde ne kadar zinde olabilirsem o kadar tabii. Sana uyar mı? Marie, ajandamı getir."

Marie çıktı, Barbara o arada ancak sesine kavuşacak zaman buldu. "On bire kadar dersim yok."

"Erken kalkan biri olduğunu varsayarsak harika bir zaman."

Barbara hiç de erken kalkan biri değildi ama bunun değişmek üzere olduğunu düşündü.

"Sekizle dokuz arası gelebilir misin? Ya da dokuz buçuk?"

Marie bir ajandayla geri döndü. "Dokuz. Dokuz buçuk çok uzun Livvie," dedi.

Olivia dilini çıkarmadı ama brokolisini yemesi söylenen bir çocuk gibi komik bir yüz ifadesi yaptı.

"Sekizle dokuz arası o zaman. Pazartesi, salı, cuma. Çarşamba lanet doktorların ve perşembe de sıçtığımın fizik tedavicinin. *Gaddar* bir kadın."

"Bana uyar," dedi Barbara. "Tabii ki uyar."

"Getirdiğin şiirleri bırak. Başka da getir. İmzalanmasını istediğin kitabım varsa, bir sonraki sefer onları da getir ki bu saçmalığı aradan çıkaralım. Geçireyim seni." Bastonlarını aradı ve yavaş yavaş ayağa kalkmaya başladı. Erector Set inşaat oyuncağı binasının inşasını ağır çekimde izlemek gibiydi. Marie ona yardım etmeye gitti. İhtiyar şair elini sallayarak onu uzaklaştırdı, o arada az daha koltuğa düşecekti.

"Kalkmanıza gerek..." diye söze başladı Barbara.

"Evet," dedi Olivia. Nefes nefeseydi. "Var. Yürü benimle. Paltomu omzuma at."

"*Faux, faux*," dedi Barbara farkında olmadan. Dizeleri –genelde en iyi dizeleri– farkında olmadan yazdığı gibi.

Olivia buna sadece gülmedi, kıkırdadı. Kısa koridorda ağır ağır ilerlediler, ihtiyar şair kürk paltonun altında neredeyse görünmüyordu. Marie durmuş onları izliyordu. *Düşüp eski bir porselen vazo gibi kırılırsa parçaları toplamak için muhtemelen,* diye düşündü Barbara.

Kapıda o narin ellerinden biri Barbara'yı bileğinden yakaladı. Hafif kötü bir nefesin esintisinde gelen alçak bir sesle, "Emily sana şiirlerinin 'siyahi deneyim' olarak adlandırmayı sevdiği şeyle ilgili olup olmadığını sordu mu?" dedi.

"Şey... öyle bir şeyler dedi..."

"Gördüğüm ve bana okuduğun şiirler siyahi olmakla ilgili değildi, değil mi?"

"Hayır."

El bileğini daha da sıktı. "Sana bir soru soracağım genç hanım, bana yalan söyleme. Sakın *cüret* etme buna. Söz ver bana."

"Söz."

İhtiyar şair ona doğru eğildi, Barbara'nın genç yüzüne baktı. Fısıldadı: "Bu işte iyi olduğunu anlıyor musun?"

Barbara, *üç, dört şiire bakarak bunu nasıl bilebilirsin*, diye düşündü.

Ama o da şunu fısıldadı: "Evet."

2

Olivia'nın ona dediği son şeyi düşünerek sersem halde evine yürüdü. "Yetenek kırılgandır. Yeteneğini asla onu kırabilecek insanlara emanet etmemelisin."

Kimi düşündüğünü söylememişti ama Barbara'nın duyması gerekmiyordu. Gerekeni almıştı ve bir daha Harrislerin evine gideceğini sanmıyordu.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

25 Temmuz 2021

1

Holly ofisine girdi, bütün mobilyalar ortadan kaybolmuştu. Sadece masa ve sandalyeler değil, masaüstü bilgisayarı, televizyon ve halı da. Annesi pencerenin önünde durmuş dışarı bakıyordu, aynı Holly'nin –Charlotte'ın deyişiyle– *takkeyi önüne koyup düşündüğünde* yaptığı gibi. Charlotte arkasını döndü. Gözleri yuvalarında iyice çökmüştü ve yüzü grimsi sarıya dönmüştü. Holly'nin hastanede onunla son kez konuştuğu, komaya girmeden hemen önceki hali gibi görünüyordu.

"Artık eve gelebilirsin," dedi Charlotte.

2

Holly gözlerini açtığında başta nerede olduğunu anlayamadı, boş ofisinde olmadığı için rahatlamıştı sadece. Etrafına baktı ve dünya –gerçek olan– yerli yerine oturdu. Days Inn'in ikinci katında bir odadaydı, şehre giden yolu yarılamıştı. Annesi ölmüştü. Uyandığında ilk düşüncesi *güvendeyim* oldu.

Çişini yapmak için banyoya gitti, sonra yüzünü ellerine gömüp bir süre klozette oturdu. Güvenlik ve annesinin ölümünü

eşit saydığı için korkunç bir insandı. Charlotte'ın yalanları bunu değiştirmiyordu.

Holly duş alıp annesi ona yeni alınan giysilerin giyilmeden önce yıkanması gerektiğini söylerken temiz iç çamaşırlarını giydi. *Ah, Holly... kimler elledi bilmiyorsun ki, sana kaç kere dedim?*

Kapısının altından iki not atılmıştı. Biri o geceki konaklamasının faturasıydı. Diğerinde, AÇIK BÜFE KAHVALTI DUYURUSU, başlığı vardı. Oda sakinleri aşılıysa açık büfe kahvaltılarının tadını "keyifli salonumuzda" çıkarmakta özgürlerdi. Aşılı değillerse lütfen tepsilerini alıp odalarına dönebilirler miydi?

Holly motel kahvaltılarını hiçbir zaman sevmemişti ama karnı açtı, aşılı olduğu için yemeğini küçük salonda yedi, salonda onun dışında bir tek suratsız bir odaklanma ifadesiyle telefonuna bakan aşırı kilolu bir adam vardı. Holly omleti geçip (motel açık büfelerindeki yumurta her zaman ya ıslak ya da ölümüne pişmiş oluyordu) tek bir lastik gibi pankek, bir kâselik Alpha-Bits kutu gevrek ve bir fincan kötü kahve tercih etti. Streç filmle sarılı bir hamurişi aldı ve günün ilk sigarasını içtikten sonra buz makinesinin yanında onu yedi. Yolun karşısındaki bankanın saat ve sıcaklık tabelasına bakılırsa sabahın daha yedisinde sıcaklık yirmi dört dereceyi bulmuştu. Annesi ölmüştü ve kavurucu bir sıcak olacaktı.

Holly odasına döndü, küçük kahve makinesini çözdü –o korkunç rüyadan sonra bir fincan yetmeyecekti– ve iPad'ini açtı. Jet Mart güvenlik görüntülerini bulup izledi. Kameranın lanet lensinin öylesine lanet kirli olmamasını diledi. Kimsenin aklına temizlemek gelmemiş miydi? Banyoya girip kapıyı kapattı, ışıkları söndürdü, klozetin kapağına oturdu, iPad'i yüzünden beş altı santim ötede tutarak yeniden görüntüyü izledi.

Banyodan çıktı, kendine biraz kahve koydu –açık büfedeki kahve kadar kötü değildi ama neredeyse onun kadar vardı– ve ayakta içti. Sonra geri dönüp banyo kapısını kapattı, ışığı söndürdü ve videoyu üçüncü kez izledi.

1 Temmuz akşamı 20:04, üç haftadan biraz daha önce. Tepedeki üniversite tarafından, Kızıl Bayır Caddesi'ni bisikletiyle inen Bonnie geliyordu. Kaskını çıkarıyordu. Saçını savuruyordu. Kaskını daha sonra çalın beni diye yalvarır gibi caddenin ilerisinde bulunacak bisikletinin selesine koyuyordu. Dükkâna giriyor... Holly görüntüyü geriye sardı. Kaskı çıkar, saçı savur ve *dondur.* Bonnie'nin saçları yüzünün yanlarına düşmeden önce Holly bir altın parıltısı gördü. Görüntüyü parmaklarıyla büyüttü, şüphe yoktu: Holly'nin çalıların arasında bulduğu üçgen küpelerden biriydi bu.

"Bu kız öldü," diye fısıldadı Holly. "Ah, Tanrım, öldü."

Videoyu yeniden başlattı. Bonnie dolaptan içeceğini aldı, atıştırmalıklara baktı, az daha bir paket Ho Ho alacaktı, fikrini değiştirdi ve kasaya gitti. Kasiyer ikisini de güldüren bir şey söyledi ve Holly, *burası onun her zaman uğradığı bir yer,* diye düşündü. Holly'nin o kasiyerle konuşması gerekiyordu. Mümkünse bugün.

Bonnie içeceğini sırt çantasına koydu. Kasiyere başka bir şey söyledi. Adam başparmağını kaldırdı. Bonnie çıktı. Kaskını taktı. Bisiklete bindi. Kasiyere şöyle bir el sallayıp sürmeye başladı. Adam da karşılık olarak elini kaldırdı. Bu kadar. Ekranın altındaki saat 20:09'u gösteriyordu.

Holly ayağa kalkıp banyo ışığını yakmak için uzandı, sonra kapalı klozet kapağına geri yerleşti. Videoyu yeniden başlattı, bu sefer Bonnie ve kasiyere aldırmadı. Güvenlik kamerası keşke biraz daha aşağı takılmış olsaydı dedi ama tabii amaç Kızıl Bayır Caddesi'ndeki trafiği izlemek değil, hırsızları yakalamaktı. En azından tepeye doğru çıkan trafiği izlemesine gerek yoktu, bir tek bisikletin bulunduğu terk edilmiş tamircinin yönünde giden araçlara bakması gerekiyordu. Araçların sadece alt yarılarını görebiliyordu, dükkânın ön camekânının tepesi geri kalanı kesiyordu.

Bonnie'yi kaçıran –Holly'nin onu birinin *kaçırdığından* şüphesi yoktu artık– tamircide çoktan yerini almış olabilirdi ama onu

takip etmiş, sonra da o her zamanki gibi yarı yolda mola verirken pozisyon almak için ilerlemiş olabilirdi.

Böyle yapması park edip onu beklediği süreyi kısaltır, diye düşündü. *Fark edilme ve muhtemelen şüphe çekme ihtimali düşer.*

Hafta içi saat sekizdi ve yeni otoyol, şehir merkezi trafiğinin çoğunu alıp götürmüştü. *Bu yüzden Kızıl Bayır boyunca bir sürü işyeri kapandı, benzin istasyonu, Quik-Pik ve tamirci dâhil olmak üzere,* diye düşündü.

Dükkânın yanından geçip aşağı doğru giden sadece on beş araba saydı, üstüne iki kamyonet ve bir de minibüs. Holly görüntüyü geriye sardı ve bir daha başlattı, bu sefer minibüs geçerken durdurdu. Bonnie atıştırmalık reyonunda donmuştu. Kasiyer tezgâhın arkasındaki raflardan birindeki bölmeye sigara koyuyordu.

Holly bir kez daha ekranı yüzüne yaklaştırdı ve görüntüyü parmaklarıyla büyüttü. Lanet pis lens! Bir de minibüsün tepesi dükkânı camenkânının tepesi yüzünden görünmüyordu. Şoförün direksiyondaki sol elini görebiliyordu, bir faydası dokunacaksa beyaz bir eldi ama hiçbir faydası yoktu tabii. Görüntüyü orijinal boyutuna küçülttü. Minibüs ya kirliydi ya da açık mavi. Yan tarafında, şoför kapısının alt kısmından ve minibüsün gövdesinden geçen bir çizgi vardı. Çizgi kesinlikle koyu bir maviydi. Pete veya Jerome ona bunun ne tür bir minibüs olduğunu söyleyebilir miydi acaba? Pek sanmıyordu ama genç bir kadını kaçıracaksan minibüs tam da aradığın şey olabilirdi. Tanrım, plakayı bir görebilse!

Holly videoyu Pete ve Jerome'a gönderip ikisinden birinin minibüsü tanıyıp tanımadığını ya da en azından seçenekleri azaltıp azaltamayacaklarını sordu. Bu sabah WiFi daha iyi çekiyordu, motelden çıkışını yapmadan önce şehir polisinin kayıp ilanları sitesine girdi, 2018 yılını seçti. Göl kenarındaki şehirde neredeyse dört yüz bin sakin vardı, dolayısıyla listede yüzden fazla isim görünce şaşırmadı. Peter Steinman listedeydi. Ellen Craslow de-

ğildi, büyük ihtimalle onun için kayıp ilanı verecek kimsesi olmadığından; Keisha onun işi bıraktığını, muhtemelen Georgia'ya döndüğünü varsaymıştı. Kaybolduğu bildirilen beş kişinin adının yanında bulundukları tarih vardı, bir de şu kelime: ÖLÜ.

3

Şehre dönüş yolunda yeni alınan ama yıkanmamış Dollar General iç çamaşırı Holly'nin aklına takıldı ve annesinin aslında ölmediğini, kendisi ölene dek ölmeyeceğini fark etti. Tepe Mevkii çıkışından çıktı, kırmızı ışıkta iPad notlarını kontrol etti ve Bell Üniversitesi'nden çok da uzakta olmayan Doğu Mevkii'ne sürdü. Bonnie'nin davasının onu sürekli üniversite bölgesine çektiği gözünden kaçmıyordu.

Yolun güney tarafında parka doğru kıvrılarak ilerleyen şu gösterişli Viktorya tarzı evler vardı, bu tarafında çoğu üç katlı apartmanlardan oluşan öğrenci evleri. Bazıları gayet iyi durumda korunmuştu ama çok daha fazlası soyulan boya ve dağınık bahçeleriyle sefil haldeydi. Bu bahçelerden bazılarında atılmış boş bira kutuları, bir tanesinde eğilen, yerleri süpüren, uzun kırmızı kollarını sallayan altı metre boyunda şişme bir adam vardı. Holly onun oto galeriden araklanmış olabileceğini tahmin etti.

Üniversite öğrencileri için kurulmuş iki sokaklık bir çarşı alanından geçti: üç kitapçı, iki esrar dükkânı (birinin adı rock grubununki gibi Grateful Dead'di), bir sürü pizza-burger-takocu, hiç yoksa yedi bar. Bu sıcak pazar günü, henüz öğlen olmamışken, bu dükkânların çoğu kapalıydı ve yaya trafiği çok azdı. Dükkân, restoran ve dandik barların ilerisinde daireler yeniden başlıyordu. Eastland 2395 numaranın önünde şişme adam yoktu, bunun yerine kavrulmuş çimene saplanmış en az iki düzine flamingo vardı. Birinin başında bir parça kurdeleyle bağlanmış bir

bere vardı, bir diğerinin başı bir kovboy şapkasının içine gömülmüştü, bir diğeri sahte bir dilek havuzunun içindeydi.

Öğrencisi esprileri, diye düşündü Holly ve kaldırımın yanına park etti.

Bu ev sadece iki katlıydı, ama her tarafa uzanıyordu, sanki ilk inşa eden kendini bir türlü durduramamıştı. Garaj yolunda tampon tampona, yan yana sıkıştırılmış beş araba vardı. Bir altıncısı çimenlerin üzerindeydi, Holly'ye arabanın sahibi, şikâyet edemeyecek kadar yorgun ve ölmek üzereymiş gibi geldi.

Genç bir adam binanın önündeki beton basamakta oturuyordu, başı öne eğikti, ya sigara ya ot içiyordu. Holly arabadan inince başını kaldırdı –mavi gözler, siyah sakal, uzun saçlar– sonra tekrar eğdi. Holly flamingoların arasından dolaşarak ilerledi, bu muhtemelen genç bir adama ya da adamlara, hicvin zirvesi gibi gelmişti.

"Merhaba. Adım Holly Gibney ve mümkünse..."

"Mormon ya da şu Adventistlerdensen git buradan."

"Değilim. Siz Tom Higgins misiniz acaba?"

Bunu duyunca başını kaldırdı. Parlak mavi gözlerinde çizgi çizgi kırmızılıklar vardı. "Hayır, değilim. Git başımdan. Böyle bir akşamdan kalmalık yok." Bir elini arkasına doğru salladı. "Diğer herkes atlatmak için uyuyor hâlâ."

"Saturday Night Fever'ın peşine Sunday Morning Coming Down,"* diye şansını denedi Holly.

Sakallı genç adam buna güldü, sonra yüzünü buruşturdu. "Doğru dedin çekirge."

"Kahve ister misin? Sokağın aşağısında bir Starbucks var."

"Kulağa güzel geliyor ama oraya kadar yürüyebileceğimi sanmıyorum."

"Arabayla götürürüm."

"Sen mi ısmarlayacaksın Dolly?"

"Holly. Ve evet, ben ısmarlayacağım."

---

* Şarkı isimleri. Cumartesi gecesi ateşi, pazar sabahı başlıyor. (ç.n.)

4

Başka şartlar altında arabasına tuhaf bir adamı –iriyarı, sakallı, akşamdan kalma– almak Holly'nin sinirlerini gerebilirdi ama adı Randy Holsten olan bu genç adam ona ancak Pee-wee Herman* kadar tehlikeli olabilir gibi gelmişti, en azından şu haliyle. Randy, Holly'nin Prius'unun yolcu camını indirdi ve yüzünü geçen her bir kokuyu almaya hevesli tüylü bir köpek misali sıcak esintiye verdi. Bu Holly'nin hoşuna gitti. Adam kusarsa içeri değil de dışarı kusacaktı. Bu da aklına Jerome'un Vera Steinman'ı hastaneye götürmesini getirdi.

Starbucks'ta çok az kişi vardı. Müşterilerin birkaçı da genç Bay Holsten kadar ağır olmasa da akşamdan kalma gibi görünüyordu. Holly ona duble kapuçino, kendine de bir Amerikano aldı. Dışarda, tentenin kısıtlı gölgesinde sandalyelere oturdular. Holly maskesini indirdi. Kahve sertti, güzeldi, öncesinde içtiği motel kahvesinin lanetini kaldırmıştı. Holsten azıcık gelişmiş canlılık belirtileri göstermeye başlayınca, Holly ona Tom Higgins'in de Falmingo Evi'nde uyuyup uyumadığını sordu.

"Yok. Los Mangırsız'da. Bildiğim kadarıyla tabii. Billy ve Hinata LA'e devam etti ama Tom kaldı. Bu da bana pek şaşırtıcı gelmiyor."

Holly kaşlarını çattı. "Los Mangırsız?"

"Argo be kızım. Las Vegas yani. Keriz Higgins gibilere göre bir şehir."

"Ne zaman gitti oraya?"

"Haziranda. Ortasında. Kendi payına düşen kirayı da borç taktı. Ki bu da tam Tom'luk bir hareket."

Holly, Keisha'nın Tom Higgins'in karakterini kısa ve acımasızca özetlemesini hatırladı: *Pısırık. Ezik. Otçu.*

"Haziran ortası olduğuna emin misin? Ve onunla giden diğer ikisi kim?"

---

* Amerikalı komedyen Paul Reubens'ın yarattığı saf, çocuksu bir karakter. (ç.n.)

"Hı hı. 10 Haziran sokak partisinden hemen sonraydı. Ve evet, üçü Billy'nin Mustang'iyle gittiler. Tom Totoş arkadaşlarını tüketene kadar emen türden adamlardan. Sanırım akıllandılar. İnsanları emmekten bahsetmişken bir tane daha alabilir miyim?"

"Parasını veririm, sen al ama. Bir tane de bana."

"Bir Amerikano daha mı?"

"Evet, lütfen."

Kahvelerle geri döndüğünde Holly, "Tom'dan pek de hoşlanmıyordun galiba," dedi.

"Başta hoşlandım. Belli bir cazibesi var –çıktığı kız *asla* dengi değildi mesela– ama hemen geçiyor etkisi. Ucuz yüzüğün kaplaması gibi."

"Güzel anlattın. Daha iyi hissediyorsun değil mi?"

"Biraz." Holsten başını iki yana salladı... ama hafifçe. "Bir daha asla."

Gelecek cumartesi gecesine dek, diye düşündü Holly.

"Konu ne bu arada? Tom'la neden ilgileniyorsun?"

Holly, Ellen Craslow ve Peter Steinman'ı karıştırmadan olanları anlattı. Randy Holsten hayretler içinde dinledi. Holly kırmızı çizgilerin çocuğun gözünden ne kadar hızlı kaybolduğunu izlemekle meşguldü. Yaşlandıkça gençlerin dayanıklılığı onu daha da büyülüyordu.

"Bonnie hı hı. Adı buydu. Kayıp ha?"

"Öyle. Onu tanıyor muydun?"

"Karşılaştım sadece. Bir partide. Belki öncesinde bir iki kez. Parti yeni yıl partisi olmalı. Bomba gibiydi. Yerden göğe bacaktı." Holsten sıcak bir şeye dokunmuş gibi elini salladı. "Tom onu getirdi ama bizim ev pek onun *ortamı* değildi, anlarsın işte."

"Flamingoları sevmedi mi?"

"Onlar yeni kondu. Bonnie'yi partiden beri görmedim. Tom'la ayrıldı, biliyorsun. Onunla çok az konuştum. Bilirsin, klasik parti muhabbeti... ve sanırım tam o sırada ayrılıyorlardı zaten. Ya da ayrılmak üzerelerdi. Ben mutfaktaydım. Orada ko-

nuştuk. Belki gevezeliklerden kaçmak için geldi, belki Tom'dan uzaklaşmak için. Tom oturma odasındaydı, muhtemelen birilerinin otunu içmeye çalışıyordu."

"Bonnie sana ne dedi peki?"

"Hatırlayamıyorum. Bayağı sarhoştum. Ama Tom'un ona bir şey yaptığını düşünüyorsan unut gitsin. Tom çatışmaya girecek biri değil. Daha çok ellilik-borç-versene-haftaya-cumaya-veririm diyen biri."

"Hazirandan beri buraya dönmediğine eminsin?" Ona da Keisha'ya dediğini dedi. "Amaç açık uç kalmasın."

"Geldiyse de ben görmedim. Geldiğini sanmıyorum. Dediğim gibi, Vegas ona göre bir şehir."

"Numarası var mı sende?"

Telefonunda buldu, Holly de numarayı notlarına ekledi ama Tom Higgins'i muhtemel şüpheliler listesinden çıkarmayı düşünüyordu, listenin çok yukarılarında olmamıştı zaten hiçbir zaman. Bir listesi de yoktu ya.

"Onu ararsan şu numarayı tekrarlayan ve sesli mesaj bırakmanı söyleyen robotlardan biriyle karşılaşacaksın ama."

"Aramalarını denetliyor."

"Tom gibi adamlar böyle yapar. Borcu var sanırım. Sadece kira da değil."

"Kira için ne kadar borcu var?"

"İki aylık payı kadar. Haziran ve temmuz. Beş yüz dolar."

Holly ona çantasından bir kart verdi. "Aklına bir şey gelirse, belki partide konuşurken söylediği bir şey, ara beni."

"Dostum, bilmiyorum. Bayağı uçmuştum. Emin olabiliğim tek şey çok güzel olduğu. Dedim ya, Tom'u çok aştığı."

"Anlıyorum ama her ihtimale karşın."

"Tamam." Kartı kotunun arka cebine koydu, Holly kartın kotla beraber yıkanıncaya ve erimiş halde çıkıncaya dek orada kalacağını tahmin etti. Randy Holsten gülümsedi. Tatlıydı. "Sanırım Tommy onu sıkmaya başlamıştı. Dolayısıyla ayrıldılar."

Holly onu virane eve geri bıraktı. Randy başını arabanın içinde tutacak kadar iyileşmişti. Holly'ye kahve için teşekkür etti, Holly de ona yeniden aklına bir şey gelirse aramasını söyledi, ama bu ezbere bir hareketti sadece. Holsten'dan verebileceği her şeyi aldığına bayağı emindi, ki o da muhtemelen hiçbir yere çıkmayacak olan bir telefon numarasıydı.

Yine de Eastland Caddesi'nin çarşı kısmına dönünce boş bir otoparka –bir sürü vardı– çekti ve Tom Higgins'in numarasını aradı. Las Vegas onlardan iki saat gerideydi ama saat orada da çok erken sayılmazdı. Telefon bir kere çaldı ve peşinden Holsten'ın onu hakkında uyardığı robot ses duyuldu. Holly kendini tanıttı, Bonnie Dahl'ın kaybolduğunu söyledi ve Tom'dan (ona Bay Higgins diyordu tabii) onu geri aramasını istedi. Sonra evine gitti, yine duş aldı ve Dollar General külotunu çamaşır makinesine attı.

5

Makine işini yaparken Holly, Twitter'a girip Craslow adını arattı. Uzun bir liste çıkmasını beklemiyordu –daha önce duyduğu bir isim değildi– sadece on iki hesap çıktı. İki Twitter hesabının profil resminde siyahiler vardı, biri kadın biri erkek. İkisi beyazdı, ikisi de kadındı. Diğer sekizinde ya boş siluet ya da grafik avatarlar vardı.

Holly işi için Facebook, Instagram ve Twitter'ı düzenli olarak kullanıyordu. Bunu ona Bill öğretmemişti, o geleneksel çalışıyordu. Twitter'da on iki Craslow hesabına bir sürü sosyal medya hesabından birinden mesaj atabilirdi, basit bir mesaj: *Bibb County, Georgialı Ellen Craslow hakkında bilgi edinmeye çalışıyorum. Onu tanıyorsanız lütfen cevap verin.* Bilgi almak istediği Craslow, Twitter'da olmasa bile, bu on iki kişiden birinin onun akrabası olması ve mesajını iletmesi ihtimali yüksekti. Bebek işi, çok basit; kayıp insanları (daha çok dava kaçaklarını) ve kayıp hayvanları

ararken bunu daha önce de yapmıştı. Şimdi yapmaması için bir neden yoktu ama duraksadı, bilgisayarındaki isim listesine kaşlarını çatarak baktı.

Neden tereddüt ediyordu?

Aklına gelen elle tutulur bir nedeni yoktu ama içinden bir his bunu yapma diyordu. Bu mantıklı adımı şimdilik erteleyip üzerine düşünmeye karar verdi. Jet Mart'a bir yolculuğa çıkıp Bonnie'yle ilgilenen kasiyerle konuşurken yapabilirdi bunu.

Evden çıkarken telefonu çaldı. Arayanın ya yeni bir gelişme var mı diye soran Penny ya da bir ihtimal Las Vegas'tan, tabii oradaysa, arayan Tom Higgins olacağını düşündü. Ama Jerome'du ve sesi çok heyecanlı geliyordu.

"Onu birinin bu minibüsle kaçırdığını düşünüyorsun Holly. Değil mi?"

"Olabilir bence. Bana anlatabileceğin bir şey var mı?"

"Bir sürü araba sitesine baktım, Toyota Sienna olabilir. *Olabilir* ama. Güvenlik kamerasının lensi aşırı pis..."

"Biliyorum ya."

"...ve minibüsün sadece alt kısmı görünüyor. Ama Chevy Express değil. Buna kalıbımı basarım. Ford olabilir ama Final Jeopardy'de* olsam Sienna derdim."

"Tamam, teşekkürler." Pek bir yardımı dokunmamıştı ya.

"Tuhaf bir yanı var."

"Öyle mi? Ne?"

"Bilmiyorum. On kere baktım ama hâlâ bilmiyorum."

"Çizgisi mi? Alt kısmından geçen mavi çizgi?"

"Hayır, o değil, bir sürü minibüste çizgi olur. Başka bir şey."

"Eh, bulursan bana haber ver."

"Keşke plakası olsaydı."

"Evet," dedi Holly. "Ne güzel olurdu."

"Holly?"

"Buradayım." Asansöre doğru ilerliyordu.

"Bence seri katil. Gerçekten."

* Bilgi yarışması programı. (ç.n.)

6

Otoparktan çıktığı sırada telefonu yeniden çaldı. Ekranda BİLİNMEYEN NUMARA yazıyordu. Arabayı park vitesine alıp telefonu açtı. Bay Bilinmeyen Numara'nın Tom Higgins olduğuna bayağı emindi.

"Merhaba, ben Holly Gibney, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Tom Higgins." Holly arka plandan elektronik buplamalar, elektronik biplemeler ve çınlayan ziller duyuyordu. Kumarhane sesleri. Tom Higgins'in Las Vegas'ta olmadığına dair tüm şüpheleri kayboldu. "Bonnie kayboldu derken ne kastettiğinizi açıklayarak yardımcı olabilirsiniz."

"Bir dakika. Hemen park edeyim." Holly boş bir yere çekti. Kesinlikle hiçbir seçeneği kalmadığı zamanlar dışında asla araba sürerken telefonla konuşmazdı ve aksini yapan insanların salak olduğunu düşünüyordu. Bu sadece yasalara aykırı değil, aynı zamanda çok tehlikeliydi.

"Nereye gitti?"

Holly ona *kayıp* kelimesinin nesini anlamadığını sormayı düşündü. Onun yerine onu Bonnie'nin annesinin tuttuğunu ve şimdiye dek bulduklarını anlattı. Ki çok bir şey yoktu. Bitirdiğinde uzun bir sessizlik oldu. Tom'a hatta olup olmadığını sormadı, bup ve bipler devam ediyordu.

Sonunda Tom, "Ha," dedi.

Bu kadar mı? diye düşündü Holly.

"Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı Bay Higgins?"

"Hayır. Onu geçen kış terk ettim. O uzun süreli bir ilişki istiyordu –ama istemeden, bazı kadınlar nasıl olur bilirsiniz– ve ben çoktan bu geziyi planlamaya başlamıştım."

Ben onun seni terk ettiğini duymuştum ama, demedi Holly.

"Kimseye haber vermeden gitmesi size mümkün görünüyor mu?"

"Sizin anlattıklarınıza göre herkese haber vermiş," dedi Tom. "Not bırakmış değil mi?"

"Evet ama bir anda durup dururken? Bisikletini çalınabileceği bir yerde bırakarak? O kadar fevri biri miydi?"

"Bazen..." Bu dikkatli cevabı Holly'ye, Tom'un sadece onun duymak istediğini düşündüğü şeyi söylediğini düşündürdü.

"Hiç kıyafet almadan? Son üç haftadır kredi kartı veya telefonunu kullanmadan?"

"Ne olmuş ki? Muhtemelen annesinden bıkmıştır. Bonnie onu günahı kadar sevmiyordu."

Keisha öyle demiyordu. Keisha'ya göre birbirilerine karşı sevgileri azalmıştı ama geriye bolca sevgi kalmıştı. Sonuçta Penny arabasını kızının fotoğraflarıyla kaplamış, etrafta dolaşıyordu.

"Büyük ihtimalle annesi, Kanada Kraliyet Atlı Polisini ya da sizin gibi birini peşinden gönderir diye kimseyi aramamıştır. Onu geri getirmek ve hayatını yeniden yönetmek için sabırsızlanıyordur."

Holly konuyu değiştirmeye karar verdi. "Las Vegas'ta eğleniyor musunuz Bay Higgins?"

"Evet, harika." Tedbirin yerini heyecan almıştı. "Çok hareketli bir şehir."

"Seslere bakılacak olursa kumarhanedesiniz."

"Evet. Binion's. Şimdilik sadece garsonluk yapıyorum ama yükseleceğim. Bahşişler de inanılmaz. İş demişken, molam bitmek üzere. Sizinle konuşmak güzeldi Bağyan Gibley. Umarım Bonnie'yi bulursunuz derdim ama Baş Kahpe için çalışıyorsunuz, o yüzden bunu yapamayacağım. Kusura bakmayın artık."

"Kapatmadan önce bir şey daha söyleyebilir miyim lütfen?"

"Hızlı olun. Yavşak patronum el sallıyor."

"Randy Holsten'la konuştum. Beş yüz dolar kira borcunuz var."

Tom güldü. "Avucunu yalasın."

"Parayı isteyen benim," dedi Holly. "Nerede çalıştığınızı biliyorum. Avukatıma yönetimi aratıp maaşınızdan bu miktarda kesinti yapılmasını isteyebilirim." Bunu gerçekten yapabilir miydi bilmiyordu ama kulağa güzel geldiği kesindi. Telefonda hep daha yaratıcı oluyordu. Daha iddialı da.

Bu sefer ne tedbir ne heyecan. İncinme vardı sesinde. "Bunu neden yapasınız? Randy için çalışmıyorsunuz ki!"

"Çünkü," dedi Holly, Jerome'a karşı kullandığı aynı ciddi sesle, "bana iyi bir insan gibi gelmediniz. Birçok farklı nedenle."

Bir an buplamalar ve biplemeler dışında sessizlik oldu. Sonra: "Sen de bana sürtük."

"Hoşçakalın Bay Higgins. İyi günler."

7

Holly şehri geçip Kızıl Bayır Caddesi Jet Mart'a sürdü, tuhaf bir biçimde mutlu ve hafif hissediyordu. *Bir sürtük bara girer ve mai-tai söyler,* diye düşünüyordu.

Görüşmek istediği kasiyerin işte olmadığını öğrenmek bile onun bu iyi ruh halini bozamadı. Zaten tahmin etmesi gerekirdi, adam Bonnie'nin müdavim olduğunu bilecek kadar kıdemliyse pazarları tatil alması şaşırtıcı değildi. Aradığı adamı şimdiki kasiyere, talihsiz bir şaşılığı olan genç bir adamdı, tarif etti.

"Emilio," dedi genç adam. "Emilio Herrera. Yarın üçle on bir arası burada olacak. On birde bu çöplük kapanıyor."

"Teşekkürler."

Holly üniversiteye sürüp Belfry ve Fen Bilimleri binasında Ellen Craslow hakkında sorular sormayı düşündü ama ne anlamı vardı ki? Sadece yaz ortası bir pazar günü değildi, *Covid* dönemi yaz ortası bir pazar günüydü. Bell Fen Edebiyat Üniversitesi, Abe Lincoln kadar ölü olmalıydı. Eve gidip ayaklarını uzatmak

ve düşünmek daha iyi olacaktı. Twitter'da bulduğu Craslowlarla iletişime geçmekte neden tereddüt ettiğini düşünmek. Güvenlik kaydındaki minibüsün bir önemi var mı diye düşünmek. Bir puro bazen sadece bir purodur ve bir minibüs de sadece bir minibüstür. Gerçekten bir seri katile denk gelmiş olabilir mi diye düşünmek.

Telefonu çaldı. Arayan Pete Huntley'ydi. Binasının garajına girdiğinde bir sigara yakıp onu aradı.

"Bu ne çeşit bir minibüs bilmiyorum," dedi Pete, "ama tuhaf bir yanı var."

"Ama tam olarak ne olduğunu bilmiyorsun."

"Evet. Nereden bildin?"

"Jerome da aynını söyledi. Neden onunla konuşmuyorsun? Belki ikiniz beraber çözebilirsiniz."

8

Holly o akşam uyuyamadı. Sırtüstü, ellerini göğüslerinin arasında kavuşturup karanlığa bakarak uzandı. Bonnie'nin çalınmak için adeta yalvaran bisikletini düşündü. Arkadaşlarının Kokuşmuş olarak tanıdığı Peter Steinman'ı düşündü. Terk edilen ama annesine teslim edilen kaykayını. Bonnie'nin bisikleti Bonnie'nin annesinde miydi? Tabii ki. Sevgileri azaldı ama geriya bolca sevgi kaldı, diyen Keisha'yı düşündü. Ve Ellen Craslow'u düşündü. Onu uyutmayan *buydu*.

Kalktı, bilgisayarının başına geçip Twitter'ı açtı. En sevdiği hesabı –LaurenBacallFan– kullanarak on iki Craslow'a da mesaj attı; Bibb County, Georgialı Ellen Craslow hakkında bilgileri olup olmadığını sordu. Sorularını her bir Craslow'un son tweetine cevap olarak yazdı. Bu gizliliği ortadan kaldırıyordu ama ne olacak? Hiçbirinin on, on ikiden fazla takipçisi yoktu. Bunu da yapınca yatağına döndü. Bir süre yine uyuyamadı, bunun yan-

lış olduğu fikri içini kemiriyordu ama neden yanlış olsundu ki? Yapmamak yanlış olurdu. Değil mi?

Evet.

Sonunda daldı. Rüyasında annesini gördü.

15 Şubat 2021 – 27 Mart 2021

1

Barbara ve Olivia Kingsbury görüşmelerine başladılar. Anlaşılan sonsuz bir beyaz üst ve sarımsı kahverengi pantolon koleksiyonu olan Marie Duchamp onlara her seferinde çay getiriyordu. Kurabiye de hep vardı. Bazen zencefilli, bazen tereyağlı parmak kurabiye, bazen Chips Ahoy, en çok da Oreo. Olivia Kingsbury, Oreolara düşkündü. Her sabah saat dokuzda Marie oturma odasının kapısında görünüp onlara bitirme vaktinin geldiğini söylüyordu. Barbara çantasını sırtına takıp okula gidiyordu. Derslere Zoom üzerinden evinden girebilirdi ama dikkatini dağıtan daha az şeyin olduğu kütüphaneyi kullanma izni vardı.

Mart ortasına geldiklerinde, çıkmadan önce Olivia'yı yanağından öpüyordu artık.

Barbara'nın anne babası özel bir projesi olduğunu biliyor, projeyi okulda yürüttüğünü varsayıyordu. Jerome başka bir yerde olduğunu tahmin ediyor ama detaylara burnunu sokmuyordu. Birkaç sefer Barbara onlara Olivia'yla görüşmelerini anlatacak gibi oldu. Onu bundan en çok alıkoyan *Jerome'un* özel projesi, büyük büyükbabaları hakkında yazdığı kitaptı, yayımlanacak olan kitap. Abisinin onu taklit ettiğini ya da bir şekilde başarısını bastırmaya çalıştığını düşünmesini istemiyordu. Ayrıca bu

şiirdi. Abisinin sağlam, iyi araştırılmış Buhran dönemi Şikago'su siyahi gansterler tarihinin yanında laylaylom kalıyor gibi geliyordu Barbara'ya. *Dahası,* bu onun meselesiydi. Onlu yaşlarının başlarında tuttuğu, on yedi yaşında (en azından dayanabildiği kadarını) yeniden okuduğu ve bir gün evde kimse yokken yaktığı günlük gibi gizliydi.

Her görüşmelerine –her *seminere*– yeni bir şiir getiriyordu. Olivia bu konuda ısrar ediyordu. Barbara yenilerden bazılarının iyi olmadığını, *bitmediğini* söylediğinde ihtiyar şair elini sallayarak itirazlarını geçiştiriyordu. Önemli olmadığını söylüyordu. Önemli olanın yolu açık tutmak, kelimelerin akmasını sağlamak olduğunu söylüyordu. "Bunu yapmazsan yol tıkanır. Sonra da kurur," diyordu.

Yüksek sesle okuyorlardı... daha doğrusu Barbara okuyordu, Olivia şiirleri seçiyordu ama sesinden geri kalanı koruması gerektiğini söylüyordu. Dickey, Roethke, Plath, Moore, Bishop, Karr, Eliot, hatta Ogden Nash okudular. Bir gün Barbara'dan Vachel Lindsay'in "The Congo" şiirini okumasını istedi. Barbara okudu, bitirdiğinde Olivia ona şiiri ırkçı bulup bulmadığını sordu.

"Ah, tabii ki," dedi Barbara ve güldü. "Deli gibi ırkçı. 'Şarap mahzeninde şişko siyah herifler'? Şaka mı yapıyorsun?"

"Sevmedin yani."

"Hayır. *Bayıldım.*" Yine kısmen hayretle çınlayan bir kahkaha attı.

"Neden sevdin?"

"Ritim! Yere vuran ayak sesleri gibi! Bumtık, bumtık, bumtık, *bum*. Aklından çıkaramadığın bir şarkı gibi, tam dile dolanacak türden."

"Şiir ırktan büyük müdür?"

"Evet!"

"Irkçılıktan büyük müdür?"

Barbara'nın bunu düşünmesi gerekiyordu. Çay ve kurabiyeli bu odada hep düşünmesi gerekiyordu. Ama bu onu heyecanlandırıyor, neredeyse coşturuyordu. Delici gözleri olan bu kırışmış ihtiyar kadının yanında hissettiğinden daha hayatta hissetmemişti hiç.

"Hayır."

"Aa."

"Ama Maleek Dutton hakkında böyle bir şiir yazabilsem kesinlikle yazardım. Ama bumtık-bum, silah sesi olurdu. Maleek..."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Olivia ve televizyonu işaret etti. "Neden bu şiiri yazmayı denemiyorsun?"

"Çünkü hazır değilim," dedi Barbara.

2

Olivia, Barbara'nın şiirlerini okuyor, Marie'ye her birinin kopyasını çıkarttırıyordu, Barbara yeniden geldiğinde de bir değişiklik yapmasını ya da başka bir kelime bulmasını söylüyordu; her seferinde değil, sadece bazen. Hep aynı iki şeyi söylüyordu, ya "Bunu yazarken kendini vermemişsin" ya da "Yazar değil de okur gibi davranmışsın." Bir keresinde Barbara'ya yazdığı şeye tek bir an hayranlık duyma izninin olduğunu söylemişti: şiiri yazdığı sırada. "Sonrasında Barbara, acımasız olmalısın."

Şiir ve şairlerden konuşmadıkları zamanlarda Olivia, Barbara'yı hayatı hakkında konuşmaya teşvik ediyordu. Barbara ona ÜOS –babası üst orta sınıfa böyle diyordu– olarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu, ona iyi davranıldığında bazen nasıl çekindiğini, insanlar onu görmezden geldiğinde nasıl hem utanıp hem öfkelendiğini anlattı. Derisinin rengi yüzünden olduğunu sadece sanmıyordu, bunu biliyordu. Aynı bir mağazaya girdiğinde orada çalışan insanların bir şey çalacak mı diye

onu izlediğini bildiği gibi. Rap ve hip-hop seviyordu ama *zenci* kelimesi onu rahatsız ediyordu. Böyle hissetmemesi gerektiğini düşünüyordu, rapçi grupları bile seviyordu ama elinde değildi. Bu sözün beyazları rahatsız etmesi gerektiğini söylüyordu, onu değil. Ama ediyordu işte.

"Bunu anlat. Göster."

"Nasıl yapılır bilmiyorum."

"Bir yolunu bul. Görüntüleri bul. Fikirlerde değil var olan şeylerde ama bunlar gerçek şeyler olmalı. Gözün, kalbin ve aklın uyum içinde olduğunda."

Barbara Robinson gençti, oy verecek yaşta ancak vardı ama başına korkunç şeyler gelmişti. İntihara meyilli olduğu kısa bir dönem geçirmişti. Geçen Noel Chet Ondowsky'yle asansörde yaşadıkları daha da beterdi, gerçeklik algısını koparıp almıştı. İnanılmayacak kadar fantastik olsalar bile Olivia'ya bunları anlatırdı ama konuya ne zaman girmeye çalışsa –Lowtown'da kendini az daha gelen kamyonun önüne attığı an mesela– ihtiyar şair elini trafiği durduran bir polis gibi havaya kaldırıyor ve başını iki yana sallıyordu. Holly'den bahsetmesine izin vardı ama Barbara ona Mingo Salonu'nda bir rock konserinde Holly'nin onu nasıl havaya uçmaktan kurtardığını anlatmaya çalıştığında el yine havaya kalkıyordu. *Dur.*

"Psikologda değilsin," diyordu Olivia. "Bu bir terapi değil. Şiir, canım. Yeteneğin başına korkunç şeyler gelmeden önce de vardı, aynı abindeki gibi doğuştan gelen donanımınla geldi ama yetenek ölü bir motordur. Hayatındaki çözümlenmemiş deneyimlerle –istersen çözümlenmemiş *travmalarla* diyelim– çalışır. Çatışmalarla. Gizemlerle. Karakterinin derinliklerinde sadece hoşuna gitmeyen değil, nefret edilesi şeyler bulursun."

Bir elini havaya kaldırıp yumruk yaptı. Barbara bunu yaparken canının acıdığını anlayabiliyordu ama Olivia yine de yaptı, parmaklarını sıkı sıkı kapattı, tırnakları avcunun derisine geçmişti.

"Tutun ona," dedi. "Elinden geldiğince tutun. O senin hazinen. Kullanıp bitireceksin, sonra bir zamanlar hissettiğin heyecanın anısına bel bağlamak zorunda kalacaksın, elindeyken tutun ona. Kullan onu."

Barbara'nın getirdiği yeni şiirlerin iyi mi kötü mü olduğunu söylemiyordu. O sırada değil.

3

Genelde Barbara konuşuyordu ama birkaç sefer Olivia bu durumu değiştirip biraz eğlenerek biraz hüzünle "eski dünya" dediği ellilerin, altmışların edebi çevresini yâd etti. Tanıştığı şairler, tanıdığı şairler, sevdiği şairler, yattığı şairler (ve en az bir Pulitzer ödüllü yazar). Torununu kaybetmenin acısından ve hakkında yazamadığı tek şeyin bu olduğundan bahsetti. "Boğazıma düğümlenmiş bir taş gibi," dedi. Çoğu "tepede" yani Bell Üniversitesi'nde geçen uzun öğretmenlik kariyerinden de bahsetti.

Mart ayında bir gün Olivia Sharon Olds'un altı haftalık atölyeye geldiğini ve ne kadar harika geçtiğini anlatırken Barbara şiir atölyesini sordu. "*Hem* yazarlık *hem* şiir atölyesi yok muydu eskiden? Iowa gibi?"

"Aynı Iowa gibi," diye onu onayladı Olivia. Ağzı pis bir şeyin tadını almış gibi büzüşüp kırış kırış oldu.

"Devam ettirecek kadar başvuran olmuyor muydu?"

"Bir sürü başvuran vardı. Yazarlık atölyesi kadar çok değil tabii, hep de zararla yürüyordu ama yazarlık atölyesi kâr yaptığından ikisi birbirini dengeliyordu." Ağzındaki kırışıklar derinleşti. "Kapatılması için harekete geçen Emily Harris'ti. Kapanırsa sadece daha tanınmış yazarları çekmekle kalmayacağımızı, İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünün bütçesine de hatrı sayılır bir katkıda bulunacağımızı belirtti. Karşı çıkanlar oldu ama Emily'nin bakış açısı galip geldi, gerçi sanırım o sırada bile emekliydi."

"Çok yazık."

"Öyle. Ben Bell Şiir Atölyesi'nin prestijinin bir fark yarattığını öne sürdüm, Jorge de –o adamı *severdim*– bunun sorumluluğumuzun bir parçası olduğunu söyledi. 'Meşaleyi taşımalıyız,' dedi. Bu Emily'yi gülümsetti. Bu tür durumlara özel bir gülümsemesi var. Hafif, dişlerini göstermeden ama yine de jilet gibi keskin. 'Bizim sorumluluğumuz şair olmak isteyen birkaç kişiden daha büyük, sevgili Jorge,' dedi. Sevgili bulduğu biri falan değildi tabii. Emily o adamdan hiç hoşlanmadı, yok olduğunda memnun olmuştur sanırım. Büyük ihtimalle o toplantıya geldiği için bile kızmıştır ona." Duraksadı. "Onu ben davet etmiştim aslına bakarsan."

"Jorge kimdi? Öğretim üyesi miydi?"

"Jorge Castro 2010-2011 öğretim yılında ve 2012'nin bir kısmında üniversitede misafir yazarımızdı. Dediğim gibi, yok olana dek."

"*Unutulmuş Şehir*'i o mu yazdı? Yaz okuması listemizde." Barbara okumayı planlamıyordu gerçi, haziran geldiğinde liseyle işi bitiyordu.

"Evet. İyi bir roman. Üç romanı da iyi ama o büyük ihtimalle en iyisi. Şiirin meziyetleri konusunda tutkulu biriydi ama zamanı geldiğinde oy kullanamadı. Öğretim üyesi değildi işte."

"Yok oldu derken neyi kastediyorsunuz?"

"Tuhaf bir hikâye bu, hüzünlü ve oldukça da gizemli. Buraya konuşmaya geldiğin konuyla alakası yok –Jorge şiir yazdıysa da hiç görmedim– ama duymak istersen anlatayım."

"Lütfen."

Tam o sırada Marie gelip Olivia ve Barbara'ya sürelerinin dolduğunu söyledi. İhtiyar şair o *dur* hareketini yaparak elini havaya kaldırdı. "Beş dakika daha lütfen," dedi.

Ve Barbara'ya Jorge Castro'nun 2012 Ekim ayında gizemli biçimde ortadan kaybolmasının hikâyesini anlattı.

4

Mart ayının son cumartesinde, Barbara oturma odasında kıvrılmış, Jorge Castro'dan *Unutulmuş Şehir*'i okurken telefonu çaldı. Arayan Olivia Kingsbury'ydi. "Sanırım sana bir özür borçluyum Barbara. Fena bir hata yapmış olabilirim. Sen karar vereceksin. Beni görmeye gelebilir misin?"

26 Temmuz 2021

1

Holly güneşle birlikte uyandı. Bir kâse yulaf ve meyve yedi, sonra bilgisayarının başına geçip Twitter'ı açtı. Craslow'la ilgili sorusuna tek bir yanıt almıştı. Elmer Craslow (Eagles taraftarı, MAGA taraftarı, Nyack Gücü!) Bibb County, Georgialı Ellen Craslow'u hiç duymadığını yazmıştı. Holly büyük bir hayal kırıklığına uğramamıştı. On bir şansı daha vardı. Beyzbolda üç ıskadan sonra oyundan atılırdın.

Sabah yürüyüşüne çıkmak üzere –en iyi yürürken düşünüyordu– spor ayakkabılarını giyerken telefonu titredi. Arayan Jerome'du ve sesi heyecanlı geliyordu. Taktığı maskeden biraz boğuklaşan bir sesti bu, Holly'ye havaalanına doğru giden bir Uber'de olduğunu söyledi. New York'a gidiyordu.

Holly endişelenmişti. "*Uçakla* mı?"

"Bin beş yüz kilometrelik yol gitmek için genelde bu şekilde seyahat edilir," dedi Jerome ve güldü. "Sakin ol Hollycimcime, aşı kartım var ve havada olduğum süre boyunca maskemi takacağım. Aslında şu anda da maske takıyorum, anlamışsındır muhtemelen."

"Neden New York?" Ama tabii ki biliyordu. "Kitabın!"

"Dün gece editör aradı. Sözleşmeyi gönderebileceğini ya da gidip bugün imzalayabileceğimi ve bana yüz bin dolarlık bir çek

vereceğini söyledi! Normalde işlerin böyle yürümediğini ama bir istisna yapmak için onay aldığını söyledi. Acayip bir şey değil mi?"

"Evet ve harika, hasta olmadığın sürece."

"İstatistiklere göre New York bizim şehrimizden daha güvenli Hols. Öğle yemeğine yetişemiyorum –yazık oldu çünkü yayıncı yemeği bir çeşit gelenek gibi– ama bu akşamüstü burger yiyip bira içmek için buluşabileceğimizi söyledi. Temsilcim de orada olacak... Zoom dışında onunla hiç tanışmadım, bu da delice. Eski günlerde olsa bizi Four Seasons'a götürebileceğini ama şu anda yapabileceği en iyisinin Blarney Stone barları olduğunu söyledi. Bana yeter de artar."

Gevezelik ediyordu ama Holly aldırmadı. Onun takıldığı, Jerome'un havanın devridaim yapıldığı ve belki de Covid kapmış birilerinin olduğu uçağa bineceği fikriydi, yine de bu mutluluktan havalara uçmuş haline sevinmekten kendini alamadı. *Covid yazında ani bir kararla New York seyahatine çıkmak,* diye düşündü. *Genç olmak güzel ve bugün Jerome olmak güzel.*

"Tadını çıkar ve ne yaparsan yap o çeki kaybetme."

"Temsilcim o işi halledecek," dedi. "Uf, tüm bunlar fazla olağanüstü! Terminale vardık neredeyse Hollycimcime."

"İyi yolculuklar, restorana gittiğinizde dışarda otur..."

"Tamam, anne. Seni bulmuşken bir şey daha. Geyikli Park ve çevre bölgesinin MapQuest'ten haritasını çıkardım. Bonnie ve Pete Steinman'ın son görüldüğü yerleri kırmızıya boyadım. Ellen Craslow'u bilmiyoruz ama kampüste çalıştığını biliyoruz, o yüzden Union'ı işaretledim. İstersen Barbara sana verebilir. Masamda bıraktım."

"Konumları biliyorum," dedi Holly biraz haşin bir tavırla. *Ben de dünkü çocuk değilim,* diyen Henry dayı geldi aklına.

"Evet ama konumları o şekilde görmek tüyler ürpertici. Daha fazla var mı öğrenmelisin. Geldik. Kapatıyorum."

"Ne zaman döneceksin?"

"Bir iki gün kalabilirim, yarın dönebilirim de."

"Aklında Broadway varsa gösteriler..."

"Kapatmam lazım Hollycimcime." Bum, gitmişti.

"Bana böyle demenden nefret ediyorum." Ama Holly gülümsüyordu. Çünkü aslında etmiyordu ve Jerome bunu biliyordu.

2

Yürüyüşteyken telefonu yeniden çaldı. "İşi bilene bırakacaksın canım," dedi Pete Huntley.

"Öyle mi Pete. Sesin mutlu geliyor. Ayrıca hasta değil gibisin."

"Covid'in küllerinden yeni bir adam olarak doğdum," dedi Pete, sonra bu dediğini bir öksürük kriziyle bozdu. "Yani neredeyse. Kızını buldum Holly."

Holly durdu. "Ellen Craslow'u mu buldun?"

"Eh, onu değil ama kaldığı son adresi buldum. Fotoğrafını da, sana hemen göndereceğim. Ofisleri açılır açılmaz Bell'deki personel işlerini aradım, benimle gurur duymuyor musun?"

"Çok gurur duyuyorum. Adres nedir?"

"11114 MLK Bulvarı. Lowtown'da ancak bu kadar uzağa gidebilir ve hâlâ sınırların içinde kalabilirsin."

"Peter, teşekkürler."

"Hayır, iş bu." Sesi şimdi ciddi geliyordu. "Olayların bağlantılı olduğunu düşünüyorsun değil mi? Dahl, Craslow, Jerome'un ilgilendiği çocuk?"

"Bence bağlantılı *olabilirler*."

"Bundan Isabelle'e bahsetmeyeceksin değil mi?"

"Henüz değil."

"Güzel. İşine bak Hol. Ben buradan elimden geleni yaparım. Karantinadayım biliyorsun?"

"Evet."

"Sen Sherlock ol, ben Mycroft Holmes'un olurum. Annen konusunda nasılsın?"

"Toparlıyorum," dedi Holly. Telefonu kapattı.

Beş saniye sonra telefonu Pete'den gelen mesajla bipledi. Fotoğrafa bakmak için evine dönene dek bekledi çünkü büyük ekranıyla iPad'inden bakmak istiyordu. Pete'in gönderdiği Ellen Craslow'un Bell Üniversitesi kimlik kartıydı, kart hâlâ geçerliydi; ekime dek süresi vardı. Fotoğrafta koyu renk saçlı siyahi bir kadın vardı. Ne gülümsüyor ne surat asıyordu, yüzünde sakin, nötr bir ifadeyle kameraya bakıyordu sadece. Güzeldi. Holly onun yirmilerin sonlarında ya da otuzların başında gibi göründüğünü düşündü, bu da Keisha'nın söyledikleriyle uyuşuyordu. Adının altında BELL FEN EDEBİYAT ÜNİVERSİTESİ TEMİZLİK PERSONELİ yazıyordu.

"Neredesin Ellen?" diye mırıldandı Holly ama düşündüğü şey şuydu: *Seni kim kaçırdı?*

3

Yarım saat sonra ağır ağır Martin Luther King Bulvarı'ndan aşağı sürüyordu. Dükkân, kilise, bar, bakkal ve restoranları ardında bırakmıştı. Pete adres için, Lowtown'da ancak bu kadar uzağa gidip hâlâ sınırların içinde kalabileceğini söylemişti. Aynı zamanda şehir içinde de ancak bu kadar uzağa gidip hâlâ sınırların içinde kalabileceğin bir yerdi; yakında bulvar 27. Yol'a bağlanacaktı. İleride ineklerin otladığı ve iki ambarın olduğu tarlaları görebiliyordu. GPS'i doğru yolda gittiğini söylemesine rağmen Pete'in ona yanlış adres verdiğini düşünmeye başlamıştı, derken Elm Grove Karavan Parkı'na geldi. Kazıklardan oluşan bir çit çevreliyordu parkı. Karavanlar düzgün ve bakımlıydı. Çeşitli pastel renklerdelerdi, her birinin önünde bir parça çimenlik vardı. Bir sürü çiçek tarhı vardı. Karavanların arasında asfalt bir yol dolaşıyordu. GPS'i konuma vardığını haber verdi.

Bu yolun başında 11104'ten 11126'ya kadar numaralandırılmış bir yığın posta kutusu vardı. Holly ağır ağır karavan parkına girdi, biri beyaz biri siyahi, mayolu iki çocuk etraflarına hiç bakmadan zıplayan bir plaj topunun peşinden yol boyu koşturunca durdu. Holly ayağını frenden çekti, küçük sarı bir köpek çocukların peşinden koşturunca yine bastı. Dış kapısına Barack Obama resmi yapıştırılmış gök mavisi bir karavanın önünde, günün artan sıcaklarına karşı geniş kenarlı bir şapka takmış bir kadın bir bidonla çiçeklerini suluyordu.

Karavan parkının ortasında kapısında OFİS tabelası olan yeşil bir bina vardı. Onun yanında da ÇAMAŞIRHANE tabelası olan başka bir yeşil bina. Başına bandana sarmış bir kadın plastik bir çamaşır sepetiyle oraya doğru ilerliyordu. Holly park edip maskesini taktı ve ofise girdi. Bir banko vardı, üzerinde de STELLA LACEY MÜDÜR yazan bir isimlik. Bankonun ardında bilgisayarında *solitaire* oynayan tıknaz bir kadın oturuyordu. Holly'ye doğru şöyle bir bakıp, "Boş yer arıyorsanız kusura bakmayın. Doluyuz," dedi.

"Teşekkürler ama yer bakmıyorum. Adım Holly Gibney. Özel bir dedektifim ve bir kadını bulmaya çalışıyorum."

Özel dedektif lafını duyunca Stella Lacey oyuna olan ilgisini kaybetti ve Holly'yle ilgilenmeye başladı.

"Gerçekten mi? Kimmiş? Ne yapmış?"

"Bildiğim kadarıyla hiçbir şey. Onu tanıyor musunuz?"

Holly telefonunu uzattı. Lacey alıp yüzüne yaklaştırdı. "Tabii. Bu Ellen Caslow!"

"Craslow," dedi Holly. "Tam olarak ne zaman ayrıldığını hatırlıyor musunuz acaba?"

"Neden bilmek istiyorsunuz ki?"

"Nereye gittiğini öğrenmek istiyorum. Üniversitede çalışıyordu. Bell'de?"

"Bell'i biliyorum," dedi Lacey, sesi biraz içerlemiş gibiydi; altmetin *salak değilim*'di burada. "Sanırım Ellen orada hademeydi."

"Temizlik görevlisi, evet. Bayan Lacey, sadece onun iyi olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

Lacey'nin içerlemiş hali –tabii gerçekten öyleyse ve sadece Holly'nin hayal gücü değilse– kayboldu. "Tamam, anladım. Hangi karavanın onun olduğunu biliyor musunuz?"

"Elimdeki adrese göre 11114."

"Doğru, doğru, çamaşırhanenin arkasındakilerden biri, çocuk havuzunun oradaki. Bir bakayım." Solitaire oyunu kapandı. Yerini bir çizelge aldı. Lacey çizelgeyi aşağı kaydırıp baktı, gözlük takıp yeniden kaydırdı. "İşte burada. Ellen Craslow. Yarı yıllık kiralıyormuş. 2018'de Temmuz'dan Aralık'a kadar ödeme yapmış. Sonra gitmiş."

Holly'ye dönüp gözlüklerini çıkardı.

"Şimdi hatırladım. Phil –eşim– Ellen iyi bir kiracı olduğu için karavanı 2019 Ocak'ı boyunca boş tuttu. Bağırma, tartışma, yüksek sesli müzik, sabahın ikisinde çıkagelen polis falan yoktu hiç onda. Öyle kiracıları tercih ediyoruz ve sadece öylelerine uzun süreli kiraya veriyoruz."

"Eminim."

"Uzun süredir burada kalan kişiler var Bayan Gibney. Bay ve Bayan Cullen, eh, yirmi yıldır buradalar. Yaşlıları seviyoruz, Phil ve ben. Ellen yirmilerindeydi ama sessiz biri olduğunu söyledi, bizde ona bir şans verdik. Dediği gibi de çıktı." Başını iki yana salladı. "O karavandan bir ay kaybettik. Boş boş durdu. Sanırım Phil ona biraz vurulmuştu, altmış değil de otuz olsa bile bu konuda bir şey yapamazdı ya. Sanırım Ellen diğer takım için oynuyordu, anla işte."

"Anlıyorum." Bu da Keisha'nın izlenimiyle örtüşüyordu.

"Gerçekten kayıp mı? Sadece buradan gitmemiş mi yani?"

Holly başını salladı. "2018 Şükran Günü zamanlarından beri kayıp."

"Ve birileri ancak şimdi mi onu aramaya başladı? Niye şaşırıyorum ki? Siyahilere gelince işler hep böyle."

"Aslında kimse onun için kayıp ilanı vermedi," dedi Holly. "Belki kayıp değildir. Georgialıydı, evine dönmüş olabilir. Akrabalarına ulaşmaya çalışıyorum ama yeni başladım aramaya."

"Eh o zaman helal sana, yolun açık olsun. Bu arada maske takmana gerek yok. Corona, koca bir uydurmacadan başka bir şey değil."

"Ellen'ın eşyalarına ne oldu, biliyor musunuz?"

"Aslına bakarsan bilmiyorum. Karavanlar eşyalı tabii ama kendi eşyaları da olmalı değil mi?"

"Bence de," diye ona katıldı Holly.

"Phil bu hafta Akron'da. Karavan fuarında. Ama bir şeyler bıraksa bana söylerdi. Hep söyler. İyi bir müşteri tabanımız var Bayan Gibney ama arada birileri..." Elini kaldırıp işaret ve orta parmağını koşar gibi oynattı. "O zaman kalan eşyalar buluyoruz, onlar da kiliseye ya da yardım kuruluşuna gidiyor. Saklamaya değmeyecek şeylerse tabii."

"Burada ne kadar kaldı?"

Lacey gözlüklerini takıp başka bir çizelge açtı. "2016 Mart ayında gelmiş. İki buçuk sene? Evet, eşyaları olmalı. Phil'i aramamı ister misiniz? Gerçi eminim olsa bana söylerdi."

"Harika olur," dedi Holly. "11114'ün çevresinde onu hatırlayacak komşusu var mıdır?"

Lacey düşündü. "11110'daki Bayan McGuire olabilir? Kapı komşusu değil ama çocuk havuzunun karşı tarafında oturuyor. Sanırım Ellen ve Imani McGuire arkadaştı. Çamaşırlarını beraber yıkarlardı. Kadınlar o arada çok konuşur. Evindedir. Eşi hâlâ yarızamanlı olarak araba çekim otoparkında çalışıyor ama Imani başka bir belediye işinden emekli. Bugünlerde sadece örgü örüp televizyon izliyor. İhtiyar bir hevesle tam gaz örüyor. El işi fuarları gibi yerlerde satıyor da. O Ellen'ın nereye gittiğini bilir belki."

Ellen Geyikli Park yakınlarında kaçırıldıysa bilmez, diye düşündü Holly. *Buradan kilometrelerce uzakta.* Ama Imani McGuire'la konuşacaktı. Holly, Michael Connelly'nin dedektif kahramanı Harry

Bosch'a ve özellikle de Bosch'un bir numaralı kuralına bayılıyordu: Kıçını kaldır ve kapı kapı gez.

"Ben Phil'le konuşup eşyalarına ne olduğunu biliyor mu sorarım. Karavanının 2019 Şubat ayında kiraya verdiğimizde –hazır eşyalar dışında– boş olduğuna bayağı eminim. Joneslarla konuşabilirsin, orada onlar kalıyor şimdi ama ikisi de çalışıyor. Hem onlar ne bilecek ki? Onlar taşındığında Ellen gideli çok olmuştu." Başını iki yana salladı. "İki yılı geçkin zamandır kayıp! Ne acı! Geri gelirsiniz Bayan Gibsy, ben hemen Phil'i arayacağım."

"Teşekkürler."

"Maskeyi çıkarın, benim tavsiyem budur. Corona televizyon haberlerinde sihirli ürünler satmak için uydurulmuş bir şey sadece."

4

Imani McGuire uzun, ince biriydi, afro kıvırcık saçları öyle beyazdı ki başının tepesi karahindiba gibi görünüyordu. Karavanı çift üniteliydi ve kanarya sarısına boyanmıştı. Yaşama alanının zemininde yeşil ve tarçın rengi eşmerkezli dairelerden deseni olan güzel bir kilim vardı. Duvarlarda –ahşap gibi görünmesi gereken ama görünmeyen alaşım bir malzemedendi– McGuireları hayatlarının farklı dönemlerinde gösteren fotoğraflar vardı. Başköşede düğün fotoğrafları duruyordu. Damat beyaz denizci takımı giymişti. O zamanlar afro saçları beyaz değil de siyah olan gelinin Angela Davis'e çarpıcı bir benzerliği vardı. Imani konuşmaya gayet hevesliydi ama bir sorusu vardı.

"Aşılı mısınız?"

"Evet."

"Çift mi?"

"Evet. Moderna."

"Maskenizi çıkarabilirsiniz o zaman. Ben ikinci aşımı nisanda oldum."

Holly maskeyi çıkarıp cebine koydu. Bir ona bir eşine olmak üzere iki tane geriye yatan tek kişilik koltuk vardı, Holly'nin iPad Pro'sunun ekranından daha büyük olmayan bir televizyona bakıyorlardı. Koltuklardan birinin yumuşak kollarından birinin üstüne karavanın parlak sarısıyla aynı renkte, yarı bitmiş bir kazak konmuştu. Onun altında aynı sarıdan yumaklarla dolu bir sepet vardı.

Imani örgüsünü alıp kucağına serdi. Televizyonda Drew Carey, *The Price Is Right* programında ödülleri methediyordu. Imani kumandayı kaldırıp televizyonu kapattı.

"Zamanınızı aldığım için üzgünüm."

"Yok canım, insanlarla zaman geçirmek hoşuma gider," dedi Imani, "ayrıca çarkı çevirdiler bile. En güzel kısmı o. Sonra eşya sergileme geliyor, sosyal sigortalı şişman, yaşlı bir adam neden iki motosiklet ve kamp ekipmanları istesin ki. Kesin kazanırlarsa satıyorlardır o ödülleri. Ben öyle yapardım." Şişleri çoktan uçuşmaya başlamıştı, kazak Holly'nin gözlerinin önünde fark edilecek ölçüde büyüyordu.

"Güzel bir kazak olacak."

"Sıcaklığın otuz iki derece olması beklenen bir günde örgü örmek feci bir şey ama soğuk hava her zaman geri gelir... ya da gelirdi, iklimi öyle bir bozdular ki bir yıldan bakıp diğerinde ne olup biteceğini söylemek zor. Ama kar yağar, göl donarsa biri bunu kilise satışlarında alır. Daha da var, kaldırdım onları, atkılar, eldivenler de var. Bunlar için iyi para alıyorum, Yardley'den daha çok kazanıyorum ama otoparkta çalışması sayesinde onu başımdan atıyorum... o da beni atıyor sanırım. İki taraflı da işe yarıyor. Elli iki yıl çok uzun bir evlilik yolu, onu söyleyeyim. Bu yolun bir kısmı da taşlı. Şimdi, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Holly, Keisha'nın Ellen Craslow'la nasıl tanıştığını ve Ellen'ın nasıl birden ortadan kaybolduğunu anlattı: Bir gün oradaydı, ertesi gün yoktu. "Twitter'daki diğer Craslowlara adını gönderdim ama şimdiye dek tek bir kişiden yanıt aldım, onun da faydası olmadı."

"Onun hakkında bildiklerime göre diğerlerinin de size faydası olmayacak. Traverse, Georgia dışında her yere gitmiş olabilir. Çok tatlı biri o Bayan Gibney..."

"Holly deyin lütfen."

Imani başını salladı. "Çok tatlı, kıvrak zekâlı ve *güçlü*. Yolunu bulacaktır."

"Memleketine dönmeyeceğini söylediniz, ki sanırım orada ailesi var. Neden dönmesin?"

"Ailesi var olmasına ama Ellen onlar için ölü, onlar da Ellen için. Facebook'tan bir şey bulamazsınız."

"Ne olmuş?"

Uzun gelen bir süre boyunca sadece Imani'nin şişlerinin şıkırtısı duyuldu. Kaşlarını çatmış sarı kazağa bakıyordu. Sonra başını kaldırdı. "Sizin dedektiflikte mahremiyet sözü var mı? Avukatlarda, rahiplerde ya da doktorlarda olduğu gibi?"

Holly bunun gerçek bir soru değil de test olduğunu düşündü. Imani'nin cevabı zaten bildiğini tahmin ediyordu. Her hâlükârda bunun bir önemi yoktu. Dürüstlük gerçekten de en iyi politikaydı. "Bir parça ayrıcalığım var ama avukat ya da rahipler kadar değil. Şartlar gerektirirse dava hakkında polisle ya da savcılıkla konuşmam gerekiyor ama bu davaya dâhil değiller." Holly öne eğildi. "Anlattıklarınız bende kalacak Bayan McGuire."

"Immi de."

"Tamamdır." Holly gülümsedi. Güzel bir gülümsemesi vardı. Jerome ona yeterince gülümsemediğini söylüyordu.

"Sözüne güveneceğim Holly. Çünkü o kızı severdim. Dertlerine gerçekten üzülürdüm. Sadece şunu bilmeni istiyorum, boşboğaz değilim, mahalle dedikodusu yapmıyorum."

"Anlaşıldı," dedi Holly. "Telefonumu açıp kaydedebilir miyim?"

"Hayır, kaydedemezsin." Şık şık örüyordu şişler. "Erkek olsan sana hiç anlatmazdım sanırım. Yard'a hiç anlatmadım. Ama kadınlar, biz onlardan daha çok şey biliyoruz. Değil mi?"

"Evet. Evet, biliyoruz."

"Tamam o zaman. Ellen –her zaman Ellen'mış, kimse ona Ellie dememiş– on iki, on üç yaşında et ve et ürünlerini yemeyi bıraktığından beri ailesinin kara kaplı defterindeymiş. Tam vejetaryen. Hayır, doğru olmadı. Tam *vegan*. Ailesi şu aşırı tutucu gruplardan birine dâhilmiş, İlk Reform Karşıtı Ben Bilirim Kilisesi, Ellen et yemeyi bıraktığında ona durmadan İncil'den alıntılar yapmışlar. Papaz ona nasihatler vermiş."

Imani *nasihat* kısmını ironik bir biçimde vurguladı.

"Ben de şimdi yoldan çıkmış eski bir tutucuyum, inandığın şeyi destekleyen birçok ayet bulabileceğini biliyorum, onlar da bir sürü bulmuş. Romalılara Mektup'ta zayıf insanlar sadece bitki yer yazıyor. Tesniye Kitabı'nda, Tanrı et yemelisiniz der, diyor. Korintliler'de et pazarında ne satılırsa yiyin, diyor. Hah! Wuhan'da, bu lanet salgının geldiği yerde bu sözü sevmişler herhalde. Sonra on dört yaşındayken onu başka bir kızla yakalamışlar."

"Aman be," dedi Holly.

"Aman be tabii. Kaçmaya çalışmış ama onu geri götürmüşler. Ailesi. Nedenini bilmiyorsundur herhalde?"

"Çünkü Ellen onların sorumluluğu, onların çilesiymiş," dedi Holly, kendi annesinin her seferinde iç çekerek *Ah, Holly* diye başlayıp buna benzer bir şeyler söylediği zamanları düşünerek.

"Demek biliyorsun."

"Evet," dedi Holly ve sesindeki bir şey hikâyenin geri kalanının kapısını açtı, Imani'nin başka türlü belki de anlatmayacağı kısmının.

"On sekiz yaşındayken tecavüze uğramış. Maske takmışlar, kayağa giderken takılan şu maskelerden ama aralarından birini kekelemesinden tanımış. Kilisedenmiş. Koroda şarkı söylüyormuş. Ellen'ın dediğine göre güzel bir sesi varmış ve şarkı söylerken kekelemiyormuş. Pardon."

Elini kaldırıp tersiyle sol gözünü sildi. Sonra şişler senkronize halde şıkırdamaya devam etti. Güneşin onların üzerinde parlamasını izlemek hipnotize ediciydi.

"Ne hakkında konuşup durmuşlar biliyor musun? Et! Ona eti nasıl da verdiklerini söylemişler, hoşuna gitmiyor mu demişler, güzel değil mi? Böylesini bir *kızda* bulamazsın değil mi? Biri çükünü ağzına sokmaya çalışmış, ona hadi ye eti demiş, Ellen da ona bunu yaparsa çükünü kaybedeceğini söylemiş. Çocuk da başına sert bir darbe indirmiş, geri kalan kısmında bilinci ancak biraz yerindeymiş. Tahmin et sonra ne olmuş?"

Holly bunu da biliyordu. "Hamile kalmış."

"Tabii ki kalmış. Planlı Ebeveynlik merkezine gitmiş ve işini halletmiş. Ailesi öğrendiğinde –nasıl öğrendiklerini bilmiyorum, o anlatmamış çünkü– ona artık aileden olmadığını söylemişler. A-fo-roz edilmiş. Babası Yaratılış Kitabı'ndaki Kabil'den farkı olmayan bir katil olduğunu, Kabil'in gittiği yere Cennetin Doğusuna gitmesini söylemiş. Ama Traverse, Georgia Ellen için cennet değilmiş, tam tersiymiş, doğuya gitmemiş. Kuzeye gitmiş. Yaklaşık on yıl boyunca mavi yaka işlerde çalışmış ve kendini burada, üniversitede bulmuş."

Holly şişlere bakarak sessizce oturdu. Ellen Craslow'la karşılaştırınca kendisinin o kadar da kötü şeyler yaşamadığını fark etmişti. Mike Sturdevant üstüne Mızmız yazıp asmıştı ama ona tecavüz etmemişti.

"Bunların hepsini bana tek seferde anlatmadı. Parça parça ortaya çıktı. Tecavüz ve kürtajla ilgili son kısım dışında. Onları tek seferde anlattı. Anlattığı süre boyunca gözünü yerden ayırmadı. Sesi bir iki kez çatladı ama hiç ağlamadı. Ofisin yanındaki çamaşırhanedeydik, tek başımızaydık. Bitirdiğinde iki parmağımı çenesinin altına koyup, 'Bana bak kızım,' dedim, baktı. 'Bu hayatta iyi günler ödemeyi bazen peşin ister ve sen yüksek bir bedel ödemişsin. Bundan böyle güzel bir hayatın olacak. Kutlu

bir hayatın,' dedim. *O zaman* ağlamaya başladı. Şurada, bir peçete al."

Alıp gözlerini silene dek Holly kendisinin de ağladığını fark etmemişti.

"Umarım bu konuda haklı çıkmışımdır," dedi Imani. "Umarım her neredeyse iyidir. Ama bilmiyorum. Onun böyle aniden ayrılması..." Başını iki yana salladı. "Bilemiyorum işte. Eşyalarını –kıyafetlerini, dizüstü bilgisayarını, küçük televizyonunu, minik seramik kuşlarını falan– toplamaya gelen kadın Ellen'ın, Georgia'ya döndüğünü söyledi ama bu bana pek doğru gibi gelmedi. *Güneye* dönmek *eve* dönmekle aynı şey değil tabii, Georgia'da minik, bok lekesi gibi bir şehirden çok daha fazlası var, kusura bakma, ağzımı bozdum. O kadın Atlanta gibi bir şeyler de demiş olabilir."

"Hangi kadın?" diye sordu Holly. İçindeki tüm ışıklar bir anda yanmıştı.

"Adını hatırlayamıyorum –Dickens, Dixon, öyle bir şey– ama iyi birine benziyordu." Holly'nin yüz ifadesinde bir şeyler onu endişelendirdi. "Neden olmasın? Karavana girip çıktığını görünce ne yaptığına bakmak için o tarafa yürüdüm, gayet cana yakın davrandı. Ellen'ı üniversiteden tanıdığını, anahtarlarının onda olduğunu söyledi. Ellen'ın anahtarlığında duran sanş getiren tavşan ayağını tanıdım."

"Kadın minibüs mü sürüyordu? Yan tarafının aşağısından mavi bir şerit geçen bir minibüs?"

Holly cevabın evet olacağına emindi ama hayal kırıklığına uğradı. "Hayır, küçük bir jipti. Hangi marka bilmiyorum ama Yard bilir, otoparkta çalışıyor ne de olsa. O da buradaydı. Ben oraya gittiğimde her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için o da verandada durdu. Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır," dedi Holly ve ciddiydi. Imani nereden bilebilirdi. Hele de Holly bile zaten talihsiz olan Ellen Craslow'un başına

talihsiz bir olay geldiğinden tam olarak emin olamazken. "Bu kadın ne zaman geldi?"

"Iıı. Uzun zaman oldu ama sanırım Şükran Günü'nden sonra Noel'den önceydi. İlk gerçek kar yeni yağmıştı, onu biliyorum ama bu muhtemelen bir işine yaramaz."

"Nasıl görünüyordu?"

"Yaşlı," dedi Imani. "Benden belki on yaş büyüktür, ben yetmişi yeni bitirdim. Ve beyazdı."

"Yeniden görsen tanır mısın?"

"Tanıyabilirim," dedi Imani. Sesinde şüphe vardı.

Holly ona Finders Keepers kartlarından verdi ve arabanın ne marka olduğunu hatırlayabilirse eşinin aramasını istedi.

"Dizüstü bilgisayarı ve kıyafetlerin bir kısmını taşımasına yardım bile ettim," dedi Imani. "Zavallı ihtiyar kadın acı çekiyor gibiydi. Acı çekmediğini söyledi ama siyatiği gördüm mü tanırım ben."

27 Mart 2021

Barbara üç kilometre bisiklet sürmekten yanakları al al parlarken ihtiyar şairin Tepe Yolu'ndaki Viktorya tarzı evine vardığında Marie Duchamp Olivia'yla beraber kanepede oturuyordu. Marie endişeli görünüyordu. Olivia sıkıntılı. Barbara da muhtemelen kafası karışık görünüyordu çünkü öyle hissediyordu. Olivia'nın ne için özür dilemek zorunda hissettiğini hiç hayal edemiyordu.

İlk konuşan Marie oldu. "Onu ben teşvik ettim ve zarfı da Federal Express'e ben götürdüm. O yüzden birini suçlayacaksan beni suçla."

"Saçmalık," dedi Olivia. "Yaptığım şey yanlıştı. Ama hiçbir fikrim yoktu... ve bence memnun olacaksın... ama ne olursa olsun yaptığım şeyi senin iznin olmadan yapmaya hakkım yoktu. Ahlak dışı bir hareketti."

"Anlamıyorum," dedi Barbara paltosunun önünü açarken. "Ne yaptınız?"

İki kadın –biri hayatının en sağlıklı döneminde, diğeri yakında yüz yaşına girecek çökmüş bir oyuncak– önce birbirilerine, sonra geri Barbara'ya baktılar.

"Penley Ödülü." Olivia'nın ağzı o titrek, içe doğru büzülme hareketini yapıyordu, bu Barbara'nın aklına her seferinde eski moda kese çantaları getiriyordu.

"O ne bilmiyorum," dedi Barbara, kafası daha da karışarak.

"Tam adı Genç Şairler İçin Penley Ödülü. Büyük Beşli olarak bilinen New York yayımcılarının ortak sponsorluğunda. Bilmemene şaşırmadım, sonuçta kendi kendine öğrendin bu işi ve yazarlık dergilerini okumuyorsun. Şiirden para kazandıran bir pazar yokken neden okuyasın? Ama yazarlık dersi alan çoğu İngiliz Dili ve Edebiyatı öğrencisi nasıl ki New Voices Ödülü ve Young Lions Kurgu Ödülü'nü biliyorsa bu ödülü de bilir. Her yıl 1 Martta Penley Ödülü başvuruları açılıyor. Binlerce başvuru alıyorlar ve cevabı da hızlı veriyorlar. Çünkü çoğu başvuru korkunç aydolunay kafiyelerinden oluşuyor sanırım."

Barbara şimdi anlıyordu. "Siz... ne? Şiirlerimden bazılarını mı gönderdiniz?"

Marie ve Olivia bakıştılar. Barbara gençti ama suçluluk gördü mü tanıyordu.

"Kaçını?"

"Yedisini," dedi Olivia. "Kısa olanları. Kurallar iki bin kelimeden fazla olmamasını belirtiyor. Çalışmaların beni öyle etkiledi ki... öfkesi... dehşeti... o..." Nasıl devam edeceğini bilmiyor gibiydi.

Marie, Olivia'nın elini tuttu. "Onu ben teşvik ettim," dedi yeniden.

Barbara kızmasını beklediklerini fark etti. Kızgın değildi. Sadece biraz şaşırmıştı. Şiirlerini saklamasının nedeni yazdıklarından utanması ya da insanlar gülerse diye endişelenmesi değildi (eh... belki biraz öyleydi), onları Olivia'dan başkasına gösterirse yazmak için duyduğu baskının azalmasından korkuyordu. Bir şey daha vardı, daha doğrusu biri daha: Jerome. Aslında on iki yaşından, o yazmaya başlamadan çok önceden beri –genelde günlüğüne– şiirler yazıyordu Barbara.

Sonra son iki üç yılda bir şeyler değişmişti. Sadece yeteneğinde değil hırsında da gizemli bir sıçrama yaşamıştı. Bu aklına Bob Dylan hakkında izlediği bir belgeseli getiriyordu. Altmış-

larda Greenwich Village'da halk şarkıları söyleyen biri, "Woody Guthrie'yi taklit eden gitarcılardan biriydi o da. Derken birden bire Bob Dylan oldu," diyordu.

Aynı öyleydi. Belki Brady Hartsfield'la deneyiminin bununla bir ilgisi vardı ama tamamen ondan kaynaklandığına inanmıyordu. Bir şeylerin –beynindeki daha önce uyuyan bir devrenin– birden yandığını düşünüyordu.

Bu arada kadınlar ona bakıyordu, okulun tuvaletinde sigara içerken yakalanmış ortaokullu kızlar gibi komik bir halleri vardı, Barbara buna dayanamayacaktı.

"Olivia. Marie. Sınıfımdan iki kız çıplak selfi çektiler –erkek arkadaşları için– ve fotoğraflar internete düştü. İşte o utanç verici. Buysa? Pek de değil. Red mektubu mu aldınız? Konumuz bu mu? Görebilir miyim?"

Yine o bakışmalardan birini yaşadılar. Olivia, "Penley jürisi uzun bir finalist listesi derliyor. Sayı değişiyor ama çok uzun bir liste. Bazen altmış, bazen seksen oluyor, bu yıl doksan beş. Bu kadar çok olması gülünç ama... sen de listedesin. Mektup Marie'de."

Marie'nin oturduğu yerin yanındaki sehpada tek bir sayfa kâğıt vardı. Kâğıdı Barbara'ya verdi. Kaliteli bir kâğıttı, eline ağır gelmişti. Tepesinde tüy kalem ve mürekkep şişesi olan kabartmalı bir damgası vardı. Adres Barbara Robinson, Marie Duchamp vasıtasıyla, Tepe Yolu 70 numara olarak yazılmıştı.

"Kızmamana şaşırdım," dedi Olivia. "Kızmadığın için minnettarım da tabii. Çok küstahça bir davranıştı. Bazen beynim kıçıma kaçmış gibi geliyor."

Marie lafa atladı. "Ama onu ben..."

"Teşvik ettin, biliyorum," diye mırıldandı Barbara. "*Küstahçaydı* sanırım ama bir gün şiirlerimle kapına dayanan da benim. O da küstahçaydı." Tam olarak öyle olmamıştı ve zaten kendi dediklerini bile tam duymuyordu. Mektubu tarıyordu.

Penley Ödülü Komitesinin Tepe Yolu 70 numaradaki Bayan Barbara Robinson'a Penley Ödülü uzun listesine alındığını bildir-

mekten memnuniyet duyduğu yazıyordu, değerlendirilmek isterse lütfen 15 Nisan'a kadar toplamda beş bin kelimeyi aşmayacak biçimde daha çok şiir gönderebilir miydi? "Destan uzunluğunda" şiirler olmasın lütfen. Penley Ödülü'nün önceki kazananlarının övüldüğü bir paragraf da vardı. Barbara okumalarından üç ismi biliyordu. Hayır, dört. "Üstün nitelikli çalışmanız için" tebrikler diyerek bitiyordu.

Mektubu kenara koydu. "Ödül ne?"

"Yirmi beş bin dolar," dedi Olivia. "Çoğu iyi şairin tüm hayatı boyunca şiirlerinden kazandığı paradan daha fazla. Ama önemli olan kısım o değil. Kazananın işlerinden bir koleksiyon yayımlanıyor, küçük bir yayıncı tarafından da değil, sponspor olan yayınevlerinden birinden. Bu seneki yayınevi Random House. Kitap her sene dikkat çekiyor. Geçen senenin kazananı Oprah Winfrey'yle televizyona çıkmıştı."

"Sizce kazanma ihtimali..." Barbara durdu. Bunu söylemek bile deli saçması gibi geliyordu.

"Çok küçük ihtimal," dedi Olivia. "Ama kısa listeye girerse dikkat çekersin. Koleksiyonunun küçük bir yayıncı tarafından basılması ihtimali gayet yüksek olur. Tek soru devam etmek isteyip istemediğin. Uzun liste teslimi için yeterince şiirin var kesinlikle, yazmaya devam edersen eminim bir kitaba yetecek kadar da şiirin olur."

Şimdi birkaç şiiri yabancılar tarafından okunmuş ve onaylanmışken ne yapmak istediği ortadaydı, soru nasıl yapacağıydı. "Şiir göndermene izin verirdim zaten. Bana sorsaydınız. Şarkıda dedikleri gibi *a girl can dream.*"*

Olivia'nın yanakları pembeleşti. Barbara güçsüz haline bakınca ihtiyar şairin kızaracak kadar kan dolaşımı olduğuna inanmazdı ama belli ki vardı. "Çok yanlış bir davranıştı," dedi tekrar. "Zarfa Marie'nin adını yazdırdım çünkü benim adımı tanırlardı, ben de tabiri caizse, ağırlığımı kullanmak istemedim. Seni cesa-

* Bir kız hayal kurabilir. (ç.n.)

retlendirecek birkaç söz duyacağını düşündüm. Tek umduğum buydu."

Cesaret veren sözleri bana gösterirdin, diye düşündü Barbara, *sonra yine şiirlerimi izinsiz paylaştığın için bu huzursuz durumda kalırdın... ama bu sefer elinde bana gösterebileceğin bu harika mektup da olmazdı.*

Gülümsedi. "Siz ikiniz bu işi enine boyuna düşünmediniz değil mi?"

"Hayır," dedi Marie. "Biz sadece... şiirler..."

"Sen de okudun onları sanırım?"

Marie'nin kızarması Olivia'nınkinden çok daha güçlüydü. "Hepsini. Harikalar."

"Ama hâlâ gidecek uzun bir yolun var," diye ekledi hemen Olivia.

Barbara mektubu daha dikkatlice bir daha okudu. Şaşkınlığı yerini yeni bir duyguya bırakıyordu. Ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Heyecanlı bir sevinçti bu.

"Şiirleri göndermeliyiz," dedi. "Büyük ödülü almaya da çalışabiliriz pekâlâ. Seçmeme yardım edersin değil mi Olivia?"

İhtiyar şair daha ziyade rahatlamayla gülümsedi. Barbara'nın neden onun böylesine assolist tavırlı biri olabileceğini düşündüklerine dair en ufak bir fikri yoktu. Böyle düşünmeleri bir bakıma havalı bir şeydi. "Memnuniyetle. Bence anahtar, verdiği dehşet ve mekân algısını bozma hissiyle 'Değişen Yüzler' şiirin. Bu ana motifi sürdüren, o kimlik ve gerçekliği sorgulayan birkaç şiir var. Onlar en kuvvetlileri."

"Şimdilik bir sır olarak kalmalı. Sadece üçümüz arasında. Abim için. Ailenin yazarı o ve büyük büyükbabam hakkındaki kitabının yayımlanacağına çok eminim. Sana bahesetmiştim değil mi?"

"Evet," dedi Olivia.

"Kitabı yayımlanırsa ve karşılığında güzel bir para alırsa – temsilcisi alabileceğini söylüyor– bu konudan bahsedebilirim.

Tabii kısa listeye girersem. Girmezsem bilmesine gerek kalmaz. Tamam mı?"

"Gerçekten kıskanır mı?" diye sordu Marie. "Şiiri?"

"Hayır." Barbara'nın bunu düşünmesine gerek bile yoktu. "J hiç kıskanç biri değildir. Benim adıma sevinir. Ama bu kitap için çok çalıştı, kelimelerin ona bazen bana geldikleri kadar kolay geldiklerini sanmıyorum ve onun ışığını çalmayacağım. Bir parça bile. Bunu yapmayacak kadar çok seviyorum onu." Mektubu geri Marie'ye verdi. "Bu mektup burada kalsın. Ama bunu iyi ki yaptınız."

"Yüce gönüllüsün," dedi Olivia. "Şairler çalışmaları dışında nadiren böyledir. Marie, üçümüz bir kutu Foster's Lager bira paylaşalım mı ne dersin, hiçbir şey için değilse hâlâ arkadaş olmamızı kutlamak için?"

"Bence harika fikir," dedi Marie ayağa kalkıp. "Ama bu da üçümüz arasında kalması gereken başka bir sır." Başını Olivia'ya doğru eğdi. "Doktorundan."

Mutfağa gitmek üzere çıktı. Barbara, "Yüce gönüllü olan sensin Olivia. Öğretmenliğinin yanı sıra arkadaşım da olduğun için çok mutluyum," dedi.

"Teşekkürler. Bir şeyleri doğru yapmış olmalıyım çünkü ilahi bir güç en iyi öğrenciyi sona saklamış."

Kızarma sırası Barbara'daydı, utançtan değil de mutluluktan.

"Ne okuyorsun söyle bakalım," dedi Olivia. Okul açılmıştı.

"Beat kuşağı şairlerini önermiştin, o yüzden onları okuyorum. Üniversite kitapçısından bir antoloji aldım. Ginsberg, Snyder, Corso, Ed Dorn... onu sevdim... Lawrence Ferlinghetti... hâlâ yaşıyor mu?"

"Bir ay önce öldü. Benden de yaşlıydı o. Kabul edersen düz yazı işler okumanı istiyorum. Sana faydası dokunabilir. İlk olarak James Dickey. Şiirlerini biliyorsun, ünlü bir romanı var, *Nehir...*"

"Filmini izledim. Kanoyla bir nehirden aşağı iniyorlar."

"Evet ama onu okuma. *To The White Sea*'yi oku. Daha az biliniyor ama bence daha iyi. Senin işine yaraması açısından. En azından bir Cormac McCarthy romanı okumanı istiyorum, *O Güzel Atlar* ya da *Suttree*. Olur mu?"

"Tamam." Gerçi masumiyet ve alaycılık karışımı işleriyle beat şairlerini ardında bırakmaya pek hevesli değildi. "Aslında şu anda düzyazı okuyorum. Bana bahsettiğin o kitap, Jorge Castro'dan *Unutulmuş Şehir*. Sevdim."

Marie tepside üç bardak ve devasa bir kutu Foster's birayla geri geldi.

"Sanırım Jorge sonunda Güney Amerika'ya gitti," dedi Olivia. "Kökenlerine dönmekten bahsederdi ki bu da tam saçmalık. Yerli biri gibi İspanyolca konuşuyordu ama Peoria'da doğup büyümüştü. Sanırım bundan utanıyordu. Onu kaybolmasından kısa süre önce gördüğümü söylemiş miydim? Koşuyordu. Hep geceleri koşardı, parka gidip geri dönerdi. Yağmur yağsa bile, ki o gece yağıyordu. Sanırım o sırada bile ayrılmayı planlıyordu. Ben onu kesinlikle bir daha hiç görmedim ama hatırlıyorum çünkü bir şiir yazıyordum ve iyi de bir şiir oldu." İç çekti. "Freddy Martin –partneri– mahvolmuştu. Freddy de kısa süre sonra gitti, sanırım Jorge'yi aramaya. Hayatının aşkını. Kalbi kırık vaziyette, sırtında bir maymunla geri döndü. Altı ay kalıp yeniden ayrıldı. Batının Kötü Cadısı en doğrusunu söylemiş. Ne dünya ama ne dünya!"

"Bu kadar hüzün yeter," dedi Marie biraları koyup. "Güzel günlere ve büyük beklentilere içelim."

"Sadece güzel günlere," dedi Olivia. "Geleceği bu işin dışında bırak. Beklentileri gerçekleşmeyen yazardan daha mutsuz olan tek kişi rüyaları gerçek olan yazardır."

Barbara güldü. "Senin sözüne güveneceğim artık."

Bardaklarını tokuşturup içtiler.

26 Temmuz 2021

1

Holly üçü çeyrek geçe minnacık Jet Mart otoparkına girdiğinde görüşmek istediği adamın iş başında olduğunu gördü. Harika. Bir süre durup iPad'inde bir şey aradı, sonra da arabadan çıktı. Kapının sol tarafında, tentenin altında bir ilan panosu vardı. Üzerinde JET MART MAHALLESİNE HOŞ GELDİNİZ! yazıyordu. Pano kiralık daire, satılık araba, çamaşır makinesi, oyun konsolu, kayıp bir köpek (REXY'MİZİ SEVİYORUZ!) ve iki kayıp kedi ilanlarıyla doluydu. Bir de kayıp kız vardı: Bonnie Rae Dahl. Holly onu kimin astığını biliyordu, kulağına Keisha Stone'un, *sevgileri azaldı ama geriye bolca sevgi kaldı*, demesi geldi.

İçeri girdi. Dükkân o anda Holly ve adı Emilio Herrera olan kasiyer dışında boştu. Adam Pete'in yaşlarında görünüyordu, belki biraz daha gençti. Konuşmaya gayet hevesliydi. Yuvarlak bir suratı ve cana yakın masum bir gülümsemesi vardı. Evet, Bonnie devamlı müşterileriydi. Onu severdi ve kaybolduğu için çok üzgündü. Yakında annesiyle ve arkadaşlarıyla iletişime geçmesini umuyordu.

"Çoğu akşam sekiz civarı gelirdi," dedi Herrera. "Bazen biraz daha erken, bazen biraz daha geç. Yüzünde her zaman bir gülümseme olurdu ve hep tatlı dilliydi, sadece *naber, nasılsın* ya da

*Cavs'e** *ne diyorsun* veya *eşin nasıl.* Ne kadar az insan buna zaman ayırıyor biliyor musunuz?"

"Muhtemelen çok değildir," dedi Holly. Kendisi de tanımadığı insanlarla sohbet etmezdi pek, *lütfen, teşekkürler* ve *iyi günler,* demekle yetinirdi genelde. *Holly kendi halinde biri,* derdi Charlotte, yüzünde *elinde değil işte* diyen memnuniyetsiz hafif bir gülümsemeyle.

"Çok değil doğru cevap," dedi Herrera. "Ama o öyle değildi. Her zaman cana yakın, her zaman hoş sohbet. Diyet içeceklerden alırdı, bazen de şuradaki raftan tatlı bir şeyler. Ho Ho ve Ring Dinglere gidiyordu eli ama genelde almadan geçiyordu. Genç kadınlar, zaten bilirsiniz, bedenleri konusunda dikkatliler."

"O akşamın olağandışı bir yanı var mıydı Bay Herrera? Herhangi bir şey? Dışardan onu izleyen birileri? Belki video kayıtlarında çıkmayacak bir noktada duran biri?"

"Öyle bir şey görmedim ben," dedi Herrera, Holly'ye bunu düşünüyormuş gibi davranma inceliğini gösterdikten sonra. "Ki bence görürdüm. Bu tip bakkallar, özellikle de Kızıl Bayır Caddesi gibi sessiz sokaklarda olanlar hırsızların bir numaralı hedefidir. Gerçi, çok şükür, burada hiç hırsızlık olmadı." Kollarını kavuşturdu. "Ama gözümü açık tutuyorum. Kim girdi, kim çıktı, kim oyalanıyor. Aradığınız kızın burada olduğu son gece hiç öyle birini görmedim. En azından hatırlayabildiğim kadarıyla. İçeceğini aldı, sırt çantasına koydu, kaskını taktı ve gitti."

Holly iPad'ini açıp gelmeden önce indirdiği şeyi gösterdi ona. 2020 model bir Toyota Sienna fotoğrafıydı bu. "Böyle bir minibüs hatırlıyor musunuz? O gece ya da başka bir gece? Yan tarafının alt kısmı boyunca uzanan mavi bir çizgisi olmalı."

Herrera fotoğrafı dikkatle inceledi, sonra geri verdi. "Bunun gibi çok minibüs gördüm ama bir şey çağrıştırmadı. Yani o geceye dair. O gecenin üzerinden neredeyse bir ay geçti, değil mi?"

---

* Cleveland Cavaliers basketbol takımı. (ç.n.)

"Evet, anlıyorum. Size bir şey daha göstereyim. Hafızanızı tazeleyebilir."

1 Temmuz akşamının güvenlik kamerası görüntüsünü oynattı ve minibüs arka plandayken durdurdu. Adam görüntüyü inceleyip, "Vay arkadaş. Şu kameranın lensini temizlesem iyi olacak," dedi.

Ahırın kapısını at çalındıktan sonra kilitle tabii, demedi Holly. "Böyle bir minibüs hatırlamadığınıza emin misiniz, belki başka bir geceden?"

"Üzgünüm hanımefendi. Hatırlamıyorum. Minibüsler çok yaygın."

Holly de hatırlamasını beklememişti. Amaç açık uç kalmasın. "Teşekkürler Bay Herrera."

"Keşke daha çok yardımım dokunsaydı."

"Peki ya bu çocuk? Onu tanıyor musunuz?" Ona Peter Steinman'ın fotoğrafını gösterdi. Ortaokul müzik grubu fotoğrafıydı, internetten bulmuştu (bugünlerde her şey internetteydi). Holly bir çift büyük zille arka sırada duran Peter bir parça daha net görünsün diye görüntüyü büyüttü. Jet Mart güvenlik kamerası görüntülerinden iyiydi her hâlükârda. "Kaykaycıydı."

Herrera fotoğrafa baktı, orta yaşlarında bir kadın içeri girince başını kaldırdı. Onu adıyla karşıladı ve kadın da ona karşılık verdi. Sonra Herrera iPad'i Holly'ye geri verdi. "Tanıdık geliyor ama ancak bu kadarını söyleyebilirim. Kaykaycı çocuklar hep geliyor. Şeker, cips alıyorlar, sonra kaykaylarıyla tepeden aşağı Whip'e iniyorlar. Dairy Whip'i biliyor musunuz?"

"Evet," dedi Holly. "O da kayıp. 2018 Kasım ayından beri."

"Hey, mahallede insan kaçıran bir katil falan olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi? John Wayne Gacy* gibi biri?"

"Hayır sanırım. Bu genç adam ve Bonnie Dahl arasında büyük ihtimalle hiçbir bağ yok." Ama buna inanmak ona gittikçe

---

* 1970'lerde otuz üçten fazla kişiyi tecavüz ve işkencenin ardından öldüren bir seri katil. (ç.n.)

daha da güç geliyordu. "Aniden buraya uğramayı kesen başka bir müdavim gelmez herhalde aklınıza?"

Kadın müşteri –adı Cora– şimdi Iron City altılı bira ve bir somun Wonder Bread'in parasını ödemek için bekliyordu.

"Yok," dedi Herrera, ama artık Holly'ye bakmıyordu, o müşteri değildi. Cora müşteriydi.

Holly mesajı almıştı ama kasadan ayrılmadan önce Emilio Herrera'ya kartını verdi. "Numaram var burada. Bonnie'yi bulmama yardımı dokunacak bir şey gelirse aklınıza beni arar mısınız?"

"Tabii," dedi Herrera ve kartı cebine attı. "Hey Cora. Beklettiğim için üzgünüm. Bu Covid'e ne demeli, ha?"

Holly çıkmadan önce bir kutu Fanta aldı. Aslında istemiyordu ama kibar bir davranış olacağını düşündü.

2

Holly dairesine döner dönmez Twitter'ı kontrol etti. Yeni bir cevap gelmişti, Franklin Craslow'dan (Hıristiyan, Ulusal Tüfek Birliği üyesi, Güney Yeniden Yükselecek*). Kısa bir cevaptı. *Ellen bebeğini öldürdü ve cehennemde yanacak. Bizi rahat bırak.*

Biz, herhalde Bibb County'deki Craslow soyu diye tahmin etti Holly.

Penny Dahl'ı aradı. Yapmak istediği bir telefon görüşmesi değildi bu ama artık inandığı şeyi Penny'ye söyleme vakti gelmişti, Bonnie'nin kaçırılmış olabileceğine inanıyordu. Muhtemelen eskiden Bill'in Araba ve Motor Tamiri dükkânı olarak bilinen yerde onu bekleyen minibüslü biri tarafından. Muhtemelen tanıdığı biri tarafından. Holly *kaçırılmış olabilir* derken *olabilir*'i vurguladı.

---

* Tanya Tucker'ın söylediği bir şarkı ve politik bir slogan. *South Is Gonna Rise Again.* (ç.n.)

Hıçkırıklarla karşılaşmayı bekledi ama hiç yoktu, en azından şimdilik. Bu sonuçta tam da Penny Dahl'ın korktuğu şeydi. Holly'ye Bonnie'nin hâlâ hayatta olma ihtimali var mıdır diye sordu.

"Her zaman bir ihtimal var," dedi Holly.

"Adi şerefsizin biri aldı onu." Kaba konuşması Holly'yi şaşırttı ama sadece bir anlığına. Gözyaşı yerine öfke. Penny, Holly'nin aklına yavrusunu kaybeden bir ayıyı getirmişti. "Bul onu. Kızımı kim aldıysa bul o adi şerefsizi. Ne pahasına olursa olsun. Parayı hallederim. Duyuyor musun?"

Holly gözyaşlarının daha sonra, anlattıkları Penny'nin kafasına tam dank edince dökülеceğini sanıyordu. Bir annenin duyabileceği en kötü korkunun içinde kalması bir şeydi, yüksek sesle dile getirildiğini duyması bambaşka bir şey.

"Elimden geleni yapacağım." Her zaman böyle derdi.

"Bul onu," dedi Penny yeniden ve veda etmeden telefonu kapattı.

Holly pencerenin kenarına gidip bir sigara yaktı. Bir sonraki adımının ne olması gerektiğini düşündü ve (istemeden de olsa) o anda bir sonraki adımının olmadığı sonucuna vardı. Üç kayıp insandan haberi vardı ve kaybolmalarının birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünüyordu ama bazı benzerliklere rağmen elinde kanıt yoktu. Çıkmaz bir sokaktaydı. Evrenin ona bir dal uzatmasına ihtiyacı vardı.

3

O akşam Jerome New York'tan aradı. Heyecanlı ve mutluydu, neden olmasındı? Öğle yemeği çok güzel geçmişti, çek gereğince teslim edilmişti. Temsilcisi çeki (kendi yüzde on beşini düşüp) hesabına yatıracaktı ama anlattığına göre Jerome çeki elinde tutmuş, parmaklarını kabartmalı sayıların üzerinde gezdirmişti.

"Zenginim Hollycimcime. *Zenginim* be!"

Bir tek sen zengin değilsin, diye düşündü Holly.

"Aynı zamanda sarhoş musun?"

"Hayır!" Alınmış gibiydi. "İki bira içtim!"

"Eh, güzel. Ama sanırım bu duruma özel sarhoş olma hakkın var." Duraksadı. "Dut gibi olup 5. Cadde'ye kusmadığın sürece tabii."

"Blarney Stone 8. Cadde'de Hols. Madison Square Garden yakınında."

New York'a hiç gitmeyen ve gitmek istemeyen Holly ilginçmiş dedi.

Sonra Jerome, bilmeden kız kardeşine uyarak, ona aklını başından alanın aslında para olmadığını söyledi. "Kitabı yayımlayacaklar! Üniversite makalesi olarak başladı, kitaba dönüştü, şimdi de yayımlanacak!"

"Harika bir şey bu Jerome. Senin için çok mutluyum." Bir zamanlar bir kar fırtınasında onun ve Bill'in hayatını kurtaran arkadaşının hep bu kadar mutlu olmasını diledi ama hayatın öyle işlemediğini biliyordu. Belki de böylesi daha iyiydi. Öyle olsa mutluluğun bir anlamı kalmazdı.

"Dava nasıl gidiyor? İlerleme kaydettin mi?"

Holly ona her şeyi anlattı. Çoğu Ellen Craslow hakkındaydı ama Tom Higgins'in davayla hiçbir ilgisinin olmadığını da atlamadı. Bitirdiğinde Jerome, "Yaşlı kadının kim olduğunu öğrenmek için bir yüzlük verirdim. Ellen Craslow'un karavanını temizleyenin. Sen?" dedi.

"Evet." Holly (gülümseyerek) başına yeni konan talih kuşu düşünülürse Jerome'un aslında binlik vermeyi de kaldırabileceğini düşündü. Aslında kendisi de kaldırabilirdi. O *dives puella*'ydı; aynı çok sevdiği Hall&Oats şarkısındaki gibi *zengin bir kızdı.* "Bence en ilginci, karavan parkında yaşayan tüm o siyahi insanlar. Bu şaşırtıcı değil çünkü park Lowtown'ın batı kıyısında ama yaşlı kadın beyazmış."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," dedi Holly. "Sen ne yapacaksın Jerome?"

"Bir süre daha New York'ta kalacağım. En az perşembeye dek. Editörüm –böyle demek çok hoşuma gidiyor– bazı konular, taslakta birkaç değişiklik üzerine konuşmak istiyor, ayrıca kulaklı kapak konsepti hakkında beyin fırtınası yapmak istiyor. Pazarlama müdürünün muhtemel bir kitap turuyla ilgili konuşmak istediğini söyledi. *Tur*! İnanabiliyor musun?"

"İnanıyorum," dedi Holly. "Senin için çok mutluyum."

"Sana bir şey anlatabilir miyim? Barb hakkında?"

"Tabii."

"Onun da yazdığına bayağı eminim. Ve bence bir aşama da kaydetti. İkimiz de yazar olsak çok çılgın olmaz mı?"

"Brontë'ler kadar çılgın," dedi Holly. "Onlar üç kardeşti. Charlotte, Emily ve Anne. Hepsi yazar. *Jane Eyre*'i sevmiştim." Bu doğruydu ama Holly'nin mutsuz bir ergen olarak asıl sevdiği *Uğultulu Tepeler*'di. "Barbara'nın ne yazdığına dair bir fikrin yok mu?"

"Şiir herhalde. Öyle olması gerek. Lise ikiden beri bir tek şiir okuyor. Dinlesene Holly, yürüyüşe çıkmak istiyorum. Bu şehre âşık olabilirim sanırım. Bir kere, çözmüşler; cidden *pop-up* aşı siteleri var."

"Eh, hırsızlığa dikkat et. Cüzdanını ön cebinde taşı, arka cebine koyma. Ve annenle babanı ara."

"Aradım bile."

"Peki Barbara'yı? Onunla konuştun mu?"

"Konuşacağım. Tabii gizli projesiyle telefonumu açamayacak kadar meşgul değilse. Seni seviyorum Holly."

Bunu ilk söyleyişi değildi ama Holly'nin her seferinde ağlayası geliyordu. "Ben de seni seviyorum Jerome. Büyük gününün geri kalanının tadını çıkar."

Telefonu kapattı. Bir sigara yakıp pencere kenarına gitti.

Takkeyi önüne koyup düşündü.

Büyük faydasını gördü.

4

Roddy Harris her zamanki pazartesi akşamı Strike Em Out Bovling Salonu ziyaretinden dokuza çeyrek kala döndü. O ve Emily kendilerine iyi bakıyorlardı (genelde ahmak toplumun onaylamayacağı yollarla) ama bir zamanlar sağlam olan kalçaları seksenlerinde ilerledikçe hassaslaşmıştı ve parke kulvarda son top yuvarlamasının üstünden neredeyse dört yıl geçmişti. Hâlâ çoğu pazartesi gidiyordu yine de, takımını desteklemek hoşuna gidiyordu. Altın İhtiyarlar 65 yaş üstü ligde oynuyordu. İhtiyarlar'a katıldığında beraber bovling oynadığı çoğu adam artık yoktu ama bir zamanlar Sosyoloji Bölümü'nde çalışan Hugh Clippard dâhil birkaçı kalmıştı. Hugh da şu günlerde seksene yaklaşmış olmalıydı, borsadan voliyi vurmuştu ve hâlâ çok iyi kavisli atış yapıyordu. Lobutlara yandan vurması kötüydü tabii.

Emily ön kapının kapandığını duyar duymaz küçük ofisinden çıktı. Roddy onu yanağından öpüp akşamının nasıl geçtiğini sordu.

"Harika değil. Küçük bir sorunumuz olabilir canım. Biliyorsun ya bazı insanların tweet ve postlarını takip ediyorum."

"Vera Steinman," dedi. "Ve tabii ki Dahl."

"Arada bir Craslow'lara da bakıyorum. Pek bir şey yok ve Ellen'dan hiç bahsetmiyorlar. Kimse Ellen'ı sormuyordu da. Düne kadar ama."

"Ellen Craslow," dedi Roddy başını iki yana sallayarak. "O sürtük. O..." Bir an söylemek istediği kelime aklından çıktı. Sonra geri geldi. "O *uzlaşılamaz* sürtük."

"Tam öyleydi. Kendine LaurenBacallFan diyen biri Twitter'dan onun hakkında bilgi almaya çalışıyor."

"Neredeyse üç *yıl* sonra? Neden şimdi?"

"Çünkü şuna eminim, LaurenBacallFan özel bir dedektiflik firması işletiyor. Gerçek adı Holly Gibney, firmanın adı Finders Keepers ve Penelope Dahl onun hizmetine başvurmuş."

Roddy şimdi tüm dikkatini ona vermişti, tepesine dikilmiş Em'in yukarı çevirdiği yüzüne bakıyordu. Emily'den on sekiz santim uzundu ama zekâ bakımından denklerdi, hatta bazı açılardan Emily ondan üstündü. O... bir kez daha kelime ondan kaçıverdi ama her zamanki gibi yeniden yakaladı. *Neredeyse* her zamanki gibi.

Emily *kurnazdı.*

"Nasıl öğrendin bunu?"

"Bayan Dahl sosyal medyada çok konuşuyor."

"Geveze Penny," dedi. "O kız, Bonnie, bir hataydı. Lanet Meksikalıdan bile daha kötüydü, ki onun için kendimizi affedebiliriz çünkü..."

"Çünkü o ilkti. Biliyorum. Mutfağa gel. Akşam yemeğinden kalma yarım şişe şarap var."

"Yatmadan önce şarap içince midem yanıyor. Biliyorsun," dedi ama peşinden gitti.

"Bir yudumcuk."

Buzdolabından çıkarıp bardaklara koydu: ona bir yudumcuk, kendine biraz daha fazla. Karşılıklı oturdular.

"Bonnie büyük ihtimalle bir *hataydı,*" diye kabul etti Em. "Ama sıcaklar siyatiğimi... ve baş ağrılarımı geri getirdi..."

"Biliyorum," dedi Roddy. Em'in masanın karşısındaki elini alıp hafifçe sıktı. "Migrenlim, yazık sana canım benim."

"Ve sen. Bazen kelimeleri bulabilmek için nasıl çabaladığını görüyordum. Ve zavallı ellerin, nasıl da titriyorlardı... zorundaydık."

"Şimdi iyiyim. Titremeler kesildi. Ve çektiğim... çektiğim *zihin bulanıklığı* da... bitti artık."

Bu yarı doğru sayılırdı ancak. Titremeler gitmişti, gayet doğruydu (eh, bazen çok yorgun olduğunda çok hafif titriyordu) ama bazen kaçıverip tam ulaşamayacağı yerde duran o kelimeler vardı hâlâ.

Bu olduğunda kendine, *herkes bazen böyle unutkanlıklar yaşar,* diyordu. *Kendin araştırdın. Geçici bir süreliğine tıkanan bir devre, ge-*

çici afazi, ölümüne acıtan ve sonra yok olan bir kas krampından farkı yok. Alzheimer başlangıcı olabileceği fikri saçmalığın daniskası.

"Olan oldu artık zaten. Kötü bir sonuçla karşılaşırsak bununla başa çıkacağız. İyi haber şu ki bunu yapmak zorunda kalacağımızı sanmıyorum. Bu Gibney denen kadının dikkate değer başarıları var –evet, onu araştırdım– ama bu başarılar sırasında bir ortağı varmış, eski bir polis, adam yıllar önce ölmüş. O zamandan beri Gibney kayıp köpekleri arıyor, dava kaçaklarını kovalıyor ve bazı sigorta şirketleriyle yüzdeli anlaşmayla çalışıyor. *Küçük* şirketler, büyüklerden biriyle değil."

Roddy şarabını yudumladı. "Anlaşılan Ellen Craslow'u bulacak kadar zekiymiş."

Emily iç çekti. "Doğru. Ama üç yıl arayla iki kaybolma olayı arasında bağlantı kuramazsın. Yine de her zaman dediğin gibi: Bilge insan yağmur hazırlığını güneş parlarken yapar."

Her zaman böyle mi *diyordu*? Diyordu galiba ya da eskiden diyordu. *Tek maymunla sirk olmaz,* vardı bir de, babasının lafıydı bu, babasının gök mavisi enfes bir Packard arabası..."Roddy!" Emily'nin ses tonundaki sertlik onu kendine getirdi. "Daldın gittin!"

"Öyle mi?"

"Ver şunu bana." Bir yudumcuk şarap koyduğu bardağı onun önünden alıp lavaboya döktü. Dolaptan bulut gibi gri bir karışımla dolu bir parfe kâsesi çıkardı. Bir tüpten üstüne kremşanti sıktı ve uzun saplı bir tatlı kaşığıyla beraber Roddy'nin önüne koydu. "Ye."

"Paylaşmak istemiyor musun?" diye sordu Roddy... ama ağzı çoktan sulanmaya başlamıştı.

"Hayır. Sen ye hepsini. İhtiyacın var."

Roddy açgözlülükle beyin ve vanilyalı dondurma karışımını kaşık kaşık ağzına atarken Emily karşısında oturdu. İzledi. Bu onu kendine getirirdi. Getirmek *zorundaydı.* Emily onu seviyordu. Ve ona ihtiyacı vardı.

"Beni dikkatle dinle canım. Bu kadın Bonnie'yi aramak için etrafımızda dolaşacak, hiçbir şey bulamayacak, parasını alıp yoluna gidecek. Bir sorun çıkarırsa –binde değilse yüzde bir ihtimalle– okuduklarıma göre evli değil ve bir sevgilisi de yok anlaşılan. Annesi bu ayın başlarında ölmüş. Yaşayan diğer tek akrabası olan dayısı Alzheimer hastası ve yaşlı bakım merkezinde. Bir iş ortağı var ama o da Covid yüzünden *hors de combat** anlaşılan."

Roddy biraz daha hızlı yedi, ağzının kenarındaki bir kırışıktan akan damlayı sildi. Şimdiden daha net gördüğünü ve Emily'nin dediklerini daha net anladığını hissediyordu.

"Tüm bunları şu Twitter platformunda mı buldun?"

Emily gülümsedi. "Orada ve birkaç başka yerde. Benim de küçük numaralarım var. İzlediğimiz televizyon programındaki gibi. *Manifest.* Karakaterlerin sürekli "her şey birbirine bağlı" dediği hani. Saçma bir dizi ama *bu dedikleri* saçma değil. Demeye çalıştığım şey basit, canım benim. Bu kimsesi olmayan bir kadın. Bu muhtemelen, annesini kaybettikten sonra gayet normal olarak kederli ve yaslı bir kadın. Böyle bir kadın bilgisayarında bir intihar notu bıraksa ve göle atlayıp intihar etse kim meselenin peşine düşer ki?"

"İş ortağı düşebilir."

"Ya da bunu gayet anlaşılır bulabilir. İşler o noktaya gelecek demiyorum, sadece..."

"Güneş parlarken yağmura hazırlık yapmalıyız."

"Kesinlikle." Parfe neredeyse bitmişti ve belli ki bu kadarı Roddy'ye yetmişti. "Bana ver bakalım."

Emily alıp tatlıyı kendisi bitirdi.

5

Barbara Robinson yatak odasında, başucu lambasının ışığında pijamalarıyla kitap okuyordu ki telefonu çaldı. Okuduğu kitap

* Savaşta mücadele edemeyecek durumda olan. Çalışmıyor. (ç.n.)

Jorge Castro'nun *Katalepsi* romanıydı. *Unutulmuş Şehir* kadar iyi değildi ve kitabın adı da özellikle itici olsun diye konmuş gibiydi –bir yazarın "edebi" yazar olduğunu ilan edişi– ama bayağı iyiydi. Ayrıca Barbara'nın kitabının şimdiki adı da –*Değişen Yüzler– Hem Küçüklere Hem Büyüklere En Sevilen Ateş Başı Şiirleri* sayılmazdı.

Telefondaki Jerome'du, New York'tan arıyordu. Barbara'nın olduğu yerde saat on biri çeyrek geçiyordu, doğu saat dilimine göre orada çoktan yarına geçmiş olmalılardı.

"Selam abi. Geçe kalmışsın, bir grup dilsizle değilsen partilemiyorsun da."

"Yok, otel odamdayım. Uyuyamayacak kadar heyecanlıyım. Uyandırdım mı seni?"

"Hayır," dedi Barbara yatakta doğrulup sırtına fazladan bir yastık daha koyarken. "Okuyarak uykuya dalmaya çalışıyorum."

"Sylvia Plath mi Anne Sexton mı?" Dalga geçiyordu.

"Bir roman. Yazarı bir süre tepede ders vermiş aslına bakarsan." *Tepede* derken Bell Üniversitesi'ni kastediyordu. "Sende ne var ne yok?"

Jerome anne babasına ve Holly'ye anlattığı her şeyi ona da anlattı, coşkulu bir aceleyle her şeyi döküldü. Barbara onun için çok sevindi ve bunu dile getirdi. Yüz bin dolara hayret etti, kitap turuna çıkma ihtimalini anlatınca küçük bir çığlık attı.

"Beni de götür yanında! Ayak işlerine bakarım!"

"Bu teklifi kabul edebilirim. Sende ne var ne yok Barbarella?"

Barbara az daha ona her şeyi anlatacaktı, sonra kendini tuttu. Bu Jerome'un günü olmalıydı.

"Barb? Orada mısın?"

"Aynı devam ben."

"İnanmıyorum buna. Bir şeyler peşindesin. Büyük sırrın ne? Dökül."

"Yakında," diye söz verdi Barbara. "Gerçekten. Holly ne yapıyor onu anlat. Geçen gün onu başımdan attım biraz. Kötü his-

sediyorum." Ama çok da kötü hissetmiyordu. Yazması gereken bir makale vardı, önemliydi ve pek gelişme kaydedememişti. Pek mi? Başlamamıştı bile.

Jerome her şeyi özet geçti ve olanları Ellen Craslow'la bitirdi. Barbara doğru yerlerde *evet, ooo, hı hı* diyordu ama yarım kulak dinliyordu. Aklı yine o lanet makaleye kaymıştı, ay sonuna postaya vermesi gerekiyordu. Bir de uykusu gelmişti. Jorge Castro'nun romanı yüzüstü yorganında durduğu halde, J'nin anlattığı kaybolma olayları ile Olivia Kingsbury'nin anlattığı arasında bağlantı kurmadı.

Jerome onun esnediğini duyunca, "Seni rahat bırakayım artık. Ama gerçekten dikkatini verdiğinde seninle konuşmak çok güzel," dedi.

"Ben sana her zaman dikkatimi veriyorum canım abim."

"Yalancı," dedi Jerome gülerek ve telefonu kapattı.

Barbara, Jorge Castro'yu, küçük ve aşırı şanssız bir kulübün parçası olduğunun farkına varmadan, kenara koydu ve lambasını söndürdü.

6

O gece Holly rüyasında eski yatak odasını gördü.

Duvar kâğıdından Cincinnati Bond Sokak'taki oda olduğunu anlamıştı ama orası aynı zamanda hayal ettiği müze sergisiydi. O küçük tabelalar her yerdeydi, esere dönüşen eşyaların adını gösteriyorlardı. Ses sisteminin yanında LUDIO LUDIUS, çöp sepetinin yanında BELLA SIDEREA, yatakta CUNILE TRISTIS PUELLA.*

İnsan zihni bağlantı kurma üstüne ustalaştığından babasını düşünerek uyandı. Pek düşünmezdi onu. Neden düşünsündü ki? Çok, çok uzun zaman önce ölmüştü ve evde olduğu vakitlerde

* Lat. Üzgün bir kızın yatağı. (ç.n.)

bile bir gölgeden ibaretti. Ki evde olduğu da nadirdi. Howard Gibney, Ray Garton Ziraat Makineleri şirketinde satışçıydı, günlerini Ortabatı'ya seyahat ederek, biçerdöver, hasat makinesi ve Ray Garton TruMade traktörler satarak geçirirdi, tüm bu makineler sanki kimse Garton ziraat makinelerini yeşil renkli John Deere makineleri sanmasın diye parlak kırmızı renkteydi. Babası eve geldiğinde Charlotte onun sözleriyle *evi kimin çekip çevirdiğini* asla unutmaması için gerekeni yapardı. Ülkenin iç kesimlerinde bomba gibi bir satışçı olabilirdi ama evde tam bir Mr. Milquetoast'tu.*

Holly kalkıp masasına gitti. İş hayatına –kendisi için kurduğu hayata– dair kayıtlar ya Frederick Sokak'taki Finders Keepers'ta ya da evdeki küçük çalışma odasındaydı ama başka bazı kayıtları (bazı *eserler*) bu masanın alt çekmecesindeydi. Çok şey yoktu ve çoğu, nostalji ve pişmanlık karışımı olan anıları aklına getiriyordu.

Birkaç ilkokulun katıldığı konuşma yarışmasında aldığı ikincilik ödülü plaketi vardı. (Bu hâlâ kalabalık grupların önüne çıkacak kadar küçük ve özgüvenli olduğu zamanlardandı.) Robert Frost'un "Mending Wall" şiirini okumuştu, Charlotte onu övdükten sonra şiirin ortasında birkaç kelimeye takılmasa birincilik ödülünü kazanabileceğini söylemişti.

Altı yaşındayken babasıyla Cadılar Bayramı'nda şeker toplamaya çıktıklarında çekilmiş bir fotoğrafı vardı, babası takım elbise giymişti, onun üstünde babasının yaptığı bir hayalet kostümü vardı. Holly genelde onu şeker toplamaya çıkaran (o evden bu eve sürükleyen) annesinin o sene grip olduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Fotoğrafta Howard Gibney gülümsüyordu. Holly kendisinin de gülümsediğini düşündü, gerçi başının üstünde o çarşafla anlamak imkânsızdı.

"Gülümsüyordum ama," diye mırıldandı Holly. "Çünkü o beni eve dönüp televizyon izleyebilmek için oradan oraya sürük-

---

* Caspar Milquetoast, H. T. Webster tarafından çizgi roman *The Timid Soul* için yaratılmış kurgusal aşırı çekingen bir karakter. (ç.n.)

lemedi." Ayrıca her bir evde teşekkür etmesini hatırlatmamış, bunu kendisinin zaten söyleyeceğini varsaymıştı. Her zaman söylediği gibi.

Ama istediği plaket, Cadılar Bayramı fotoğrafı, kurutulan çiçekler ya da babasının özenle kesilip saklanmış vefat ilanı değildi. Kartpostaldı. Bir zamanlar daha çok vardı –en az bir düzine– Holly diğerlerinin kaybolduğunu varsaymıştı. Ama annesinin miras hakkındaki yalanını öğrenince daha çirkin bir fikir gelmişti aklına: Annesinin Holly'nin ancak hayal meyal hatırladığı bir adama dair anılarını çaldığı. Evde olduğunda (ki nadirdi) karısının sözünden çıkmayan ama küçük kızıyla yalnız kaldığı nadir anlarda nazik ve eğlenceli olan bir adam.

Lisede dört yıl Latince dersi almış ve bu dilde yazdığı iki sayfalık bir yazı için o da bir ödül kazanmıştı: ikincilik değil birincilik ödülü. Yazısının başlığı *"Quid Est Veritas* – Doğru Nedir?"di. Holly Charlotte'ın sert, ağır, itirazlarına rağmen lisede iki yıl Latince dersi almıştı, daha fazlası alınmıyordu zaten. Babasının satış öncesi günlerinde parladığı gibi parlamadı ama sağlam bir B ortalama tutturdu ve *tristis puella*'nın üzgün kız, *bella siderea*'nın yıldız savaşları olduğunu bilecek kadarını hatırladı.

Şimdi Latinceyi babasına ulaşmanın bir yolu olarak aldığını düşünüyordu; bunu çok net görüyordu. Babası da ona ulaşmaya çalışmıştı, değil mi? Omaha, Tulsa, Rapid City gibi yerlerden o kartpostalları göndermişti.

Pijamalarıyla alt çekmecenin önünde diz çökmüş vaziyette *tristis puella* geçmişinden kalan birkaç eşyanın arasında aradı kartpostalı, o son kartın da kaybolduğunu düşünüyordu, (Howard Gibney'yi kendi hayatından tamamen silen) annesi yürütmemişti, kendi salaklığından, büyük ihtimalle bu daireye taşınırken kaybetmişti Holly.

Sonunda buldu onu, çekmecenin gerisindeki bir yarığa sıkışmıştı. Kartın ön tarafındaki fotoğrafta St. Louis'deki Gateway Arch anıt kemeri vardı. Şüphesiz Ray Garton Ziraat Makineleri

tükenmez kalemiyle yazılmış mesaj Latinceydi. Tüm kartpostalları Latinceydi. Onları çevirmek Holly'nin işi ve keyfiydi. Kartı çevirip mesajını okudu.

Cara Holly! Deliciam meam amo. Lude cum matre tua. Mox domi ero. Pater tuus.

Bu babasının tek başarısıydı, ona yüz yetmiş bine yeni bir traktör satmaktan daha çok gurur veren bir şeydi. Holly'ye bir keresinde Amerika'daki Latince okuyan tek ziraat makineleri satışçısı olduğunu söylemişti. Bunu Charlotte'ın duyabileceği bir yerde demişti, o da bir kahkahayla karşılık vermişti. "Ancak sen ölü bir dili konuşmakla gurur duyarsın," demişti.

Howard gülümsemiş ve hiç cevap vermemişti.

Holly kartı alıp yatağına götürdü ve lambasının ışığında yeniden okudu. Latince sözlüğünün yardımıyla mesajı çözdüğü zamanları hatırlıyordu, şimdi de çevirisini mırıldandı. "Sevgili Holly! Küçük kızımı seviyorum. Annenle iyi vakit geçir. Yakında evde olacağım. Baban."

Holly yapana kadar bunu yapacağının farkında olmadan kartı tutup öptü. Posta damgası tarihi okuyamayacağı kadar bulanıktı ama Holly, babası Iowa, Davenport civarında bir motel odasında kalp krizi geçirmeden kısa bir süre önce gönderildiğini sanıyordu. Annesinin cenazeyi tren yoluyla eve getirtme ücretinin ne kadar yüksek olduğuyla ilgili söylendiğini –bu konuda şirretlik ettiğini– hatırlıyordu.

Holly kartpostalı sabah tekrar masanın çekmecesine yerleştireceğini düşünerek komodinin üstüne koydu. *Eserler,* diye düşündü. *Müze eserleri.*

Babasına dair ne kadar az anısı olduğuna üzüldü ve annesinin gölgesinin onu tamamen sildiğini fark edince aşırı öfkelendi. Charlotte, Holly'nin mirasını çaldığı gibi diğer kartları da çalmış mıydı? Holly'nin daha genç ve çok daha çekingen bir versiyonu bu kartpostalı kitap ayracı olarak kullandığından ya da o zamanlar her yere taşıdığı çantasına (tabii ki ekoseli) koyduğundan

bunu gözden mi kaçırmıştı? Asla bilemeyecekti. Babası eve karısına dönmek istemediği için mi yollarda o kadar çok zaman geçiriyordu? Bunu da asla bilemeyecekti. Bildiği şey şuydu, babası eve, *cara Holly*'ye dönmekten her zaman çok mutluydu.

Bildiği bir diğer şey de şuydu, ölü bir dile hayat vermişlerdi. Bu onların arasındaki özel bir şeydi.

Holly ışığı söndürdü. Uyudu.

Rüyasında Holly'nin eski yatak odasında duran Charlotte'ı gördü.

"Kime ait olduğunu unutma," dedi Charlotte.

Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kilitledi.

Ayışığı Kitaplığı

19 Mayıs 2021

1

Barbara aceleyle hastane lobisine girdi, sırf Marie ona bunun acil bir durum değil, sadece rutin kontrol olduğunu söylediğinden koşturmuyordu. Kiner Memorial'ın danışmasına onkoloji bölümünün kaçıncı katta olduğunu sordu. Danışmadaki kadın onu sol taraftaki asansörlere yönlendirdi. Barbara duvarlarda hoş resimlerin (günbatımı, çayırlar, tropik adalar) olduğu, yukardaki hoparlörlerden hoş bir müziğin yayıldığı, hoş bir hole çıktı. Burada oturmuş iyi bir haber duymayı uman ve aksinden korkan bir sürü kişi vardı. Hepsi maskeliydi. Marie bir John Sandford kitabı okuyordu. Barbara'ya yer tutmuştu.

"Bana neden *söylemedin*?" Barbara'nın söylediği ilk şeydi.

"Çünkü endişelenmene hiç gerek yokken boş yere endişelenmene neden olurdu," dedi Marie. Gayet sakindi. Üstünde her zamanki sarımsı kahverengi pantolon ve beyaz gömleği vardı, çok hafif makyajı kusursuz, saçlarının her teli derli topluydu. "Olivia senin sadece şiirin konusunda endişelenmeni istiyor."

"Ben *onun* için endişeleniyorum!" Barbara sesini alçaltmaya çalıştı ama birkaç kişi dönüp baktı.

"Olivia kanser," dedi Marie. "Onun deyişiyle, hiç şaşırmayacaksın, göt-kanseri. Uzun bir zamandır. Dr. Brown –onkoloğu–

bunun beraber öleceğin bir kanser olduğunu söylüyor, yüzünden öleceğin bir kanser değil. Onun ileri yaşında kanser sadece sürünüyor. Ama son iki yıldır biraz daha hızlı sürünüyor."

"Kötü huylu?" Fısıldayarak söyledi bu kelimeyi.

"Ah, evet," dedi Marie, hâlâ gayet sakindi. "Ama metastas yapmadı, yapmayabilir de. Yılda iki kez büyümesini kontrol ettiriyordu. Bu yıl üç kere kontrol edilecek. Bir yıl daha yaşarsa tabii. Olivia kendisi ekipmanlarının garantisinin çoktan bittiğini söylüyor. Seni buraya çağırdım çünkü sana bir şey söylemek istiyor. Ders kaçırıyor musun şu an?"

Barbara elini sallayarak geçiştirdi bu soruyu. Son sınıftaydı, A ortalaması vardı, canı ne zaman isterse o zaman izin alabilirdi.

"Ne söyleyecek?"

"Onu kendisi anlatır."

"Penley hakkında mı?"

Marie sadece kitabını eline alıp yeniden okumaya başladı. Barbara kitap getirmemişti. Telefonunu çıkarıp Instagram'a girdi, sıkıcı birkaç gönderiye baktı, e-postalarını kontrol etti ve telefonu kaldırdı. On dakika sonra Olivia, ardında Barbara'nın bilmek istemediği makinelerin olduğu sallanan kapılardan dışarı çıktı. İki bastonuyla yürüyordu. Kol çantası ince omuzlarından birinden sallanıyordu. Bir bakıcı koluna girmişti.

Bakıcı sağ olsun, Barbara ve Marie'nin yanına vardı, iç çekip yüzünü buruşturarak sandalyeye çöktü. "Kaka kanalım incelensin diye gürültülü bir makineye hapsedilme rezilliğinden bir kez daha sağ çıktım," dedi. "Yaşlılık, kenara atılma zamanı, ki bu yeterince kötü bir şey ama aynı zamanda rezilliklerin arttığı bir zaman." Sonra sadece Barbara'ya, "Sanırım Marie sana kanseri ve neden senden sakladığımızı açıklamıştır," dedi.

"Yine de keşke anlatsaydın," dedi Barbara.

Olivia yorgun görünüyordu (*ölümüne yorgun*, diye düşündü Barbara) ama meraklı da görünüyordu. "Neden?"

Barbara'nın verecek cevabı yoktu. Bu kadın sonbaharda yüz yaşına girecekti ve o kapalı kapıların ardında bir yerde onuncu

yaş gününü görmeyecek kel çocuklar olabilirdi. O yüzden gerçekten de neden?

"Çığlık atabilir misin Barbara?" Kırmızı, beyaz, mavi barış işaretleriyle kaplı maskesinin üstündeki gözleri her zamanki gibi parlaktı.

"Ne? Neden?"

"Hiç çığlık attın mı? Şöyle tam, tüm gücünle, sonrasında boğazını tahriş eden bir çığlık?"

Barbara, Brady Hartsfield, Morris Bellamy ve Chet Ondowsky'yle yaşadıklarını düşündü. Özellikle de Ondowsky'yle. "Evet."

"Burada çığlık atma, burası çığlık atmaya uygun bir yer değil, belki daha sonra. Burada sessiz olmalısın. Marie'ye seni aratmak için eve gidene dek bekleyebilirdim ama yaşlandıkça dürtülerimi kontrol etmekte kötüleşiyorum. Ayrıca MR'ın ne kadar süreceğini bilmiyordum. O yüzden Marie'den seni buraya çağırmasını istedim."

Koca çantasını omzundan indirdi ve beceriksizce açtı. İçinden Barbara'nın anında tanıdığı tüy kalem ve mürekkep şişesi logolu bir zarf çıkardı. Marie'nin telefonunu aldığından beri hızla atan kalbi iyice vites attı.

"Kötü haberi sana nazikçe vermek için zarfı açma insiyatifini aldım, haber kötü olsaydı tabii. Değil. Penley'nin kısa listesinde otuz yaş altı on beş şair var. Sen de onlardan birisin."

Barbara elinin zarfı aldığını gördü. Elinin zarfı açtığını ve içindeki katlı ve ağır kâğıdı çıkardığını gördü. Mektubun başında da aynı logoyu gördü, mektup *Penley Komitesi memnuniyetle bildirir ki,* diye başlıyordu. Sonra gördükleri gözyaşlarıyla bulanıklaştı.

2

Marie'nin arabasıyla Tepe Yolu'na döndüler. Barbara arkada oturdu. Sirius XM'e ayarlanan radyoda sürekli kırkların müzikleri çalıyordu. Olivia bazılarına eşlik ediyordu. Barbara bu şarkı-

ların ilk popüler olduğu zamanlarda Olivia'nın makosen ayakkabılar giydiğini, yüzünü çevreleyen küt saçları olduğunu tahmin etti. Yolda Barbara mektubu tekrar tekrar okudu, gerçekliğini idrak etmeye çalıştı.

Eve vardıklarında Barbara, Olivia'yı arabadan indirip basamakları çıkarmasında Marie'ye yardımcı oldu, birkaç yüksek sesli osuruğun eşlik ettiği ağır bir süreçti bu. "Geri tepiyor sadece," dedi Olivia ciddiyetle açıklayarak. "Egzos sistemini temizliyor."

Girişte, kapıyı kapattıklarında, iki elinde birer baston tutan Olivia, Barbara'ya döndü. "Çığlık atmak istiyorsan şimdi doğru zaman. Ben atardım ama artık ciğerlerimde kuvvet kalmadı."

Barbara hâlâ Penley'yi kazanmaya ve Random House tarafından basılmaya adaydı. Bunun güzel olacağını, parayı üniversite için kullanabileceğini düşünüyordu ama önemli olan kısmı bu değildi. Olivia ona kazanmasa bile şiirlerinin basılacağına dair adeta garanti vermişti. Şiirleri okunacaktı. Yığınlar tarafından değil ama kesinlikle onun sevdiğini seven insanlar tarafından.

Bir nefes alıp çığlık attı. Dehşetle değil, neşeyle.

"Güzel." Olivia gülümsüyordu. "Bir tane daha atmaya ne dersin? Yapabilir misin?"

Yapabilirdi. Marie kolunu onun omzuna attı ve beraber çığlık attılar.

"Harika," dedi Olivia. "Haberin olsun, daha önce Penley uzun listesine giren iki genç adama mentorluk yaptım ama sen, Barbara Robinson, kısa listeye giren ilk kişisin ve açık ara en gençlerisin. Daha aşman gereken çok engel var tabii, yüksek engeller. Aşırı yetenekli ve kendini bu işe adamış on dört kadın ve erkekle yan yana olduğunu unutma."

"Dinlenmen gerek Olivia," dedi Marie.

"Dinleneceğim. Ama öncesinde konuşmamız gereken şeyler var."

27 Temmuz 2021

1

Sabah on bire çeyrek kala evren Holly'ye bir dal uzattı.

Ofisindeydi (tüm mobilyalar neyse ki yerli yerindeydi), bir sigorta şirketinin faturasını dolduruyordu. Televizyonda ne zaman neşeli bir sigorta reklamı görse –Aflac'ın ördeğini, Progressive firmasından Flo hanımefendiyi, Doud ve devekuşunu– Holly televizyonun sesini kısıyordu. Sigorta reklamları çok komik ve eğlenceliydi. Firmaların kendileriyse pek öyle sayılmazdı. Onlara asılsız taleplerden çeyrek milyon kazandırsan bile ödemeni alabilmek için iki, üç, bazen dört kere fatura kesmen gerekirdi. Bu tür faturaları hazırlarken eski bir halk şarkısından bir dize gelirdi sık sık aklına: *Bana, hep bana.**

Boktan üç sayfalık formun son birkaç satırını bitirirken telefon çaldı. "Finders Keepers, ben Holly Gibney, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba Bayan Gibney, ben Emilio Herrera. Jet Mart'tan? Dün konuşmuştuk."

"Evet, konuştuk." Holly doğruldu, faturayı unutmuştu bile.

"Müdavimlerim arasında birdenbire gelmeyi bırakan başka biri olup olmadığını sormuştunuz."

---

* Fred Neil'in "Handful of Gimme" şarkısı. "*A handful of gimme and a mouthful of much obliged.* (ç.n.)

"Aklınıza biri mi geldi Bay Herrera?"

"Eh, belki. Dün gece yatmadan önce melatoninin işe yaramasını beklerken izleyecek bir şey bulmak için kanalları geziyordum, AMC'de *Büyük Lebowski* vardı. İzlememişsinizdir sanırım."

"İzledim," dedi Holly. Üç kere izlemişti hatta.

"Neyse, oradan aklıma bovlingçi çocuk geldi. Markete çok gelirdi. Abur cubur, içecek, bazen de Rizla sarma kâğıtlarından alırdı. İyi çocuktu –bana çocuk gibi görünüyordu, ben altmışa yaklaştım artık– ama fotoğrafını sözlükte *otçu* kelimesinin yanına koysan olurdu."

"Adı neydi?"

"Tam hatırlamıyorum. Cory belki? Cameron? Bu en az beş sene önce, belki daha çok."

"Nasıl görünüyordu?"

"Zayıf. Uzun sarı saçlı. Saçlarını arkadan bağlardı, muhtemelen moped sürdüğünden. Motosiklet değil, mobilet değil, motoru olan bisiklet gibi bir şey. Yenileri elektrikli ama onunki benzinliydi."

"Ne olduğunu biliyorum."

"Ve çok *gürültülüydü*. Motorunda bir sorun mu vardı yoksa mopedlerin sesi öyle mi çıkıyor bilmiyorum ama gerçekten çok gürültülüydü, *brum-brum-brum*, böyle. Üzeri çıkartmalarla kaplıydı, GEY BALİNALARI BOMBALAYIN ve SESLER BANA NE DERSE ONU YAPIYORUM gibi salakça şeyler. Bir de Grateful Dead çıkartmaları. Deadhead* tarzı bir çocuktu. Sıcak havalarda hafta içi hemen her akşam gelirdi... işte nisandan ekime kadar. Bazen kasımda da. Filmlerden konuşurduk. Hep aynı şeyleri alırdı. İki veya üç çikolata ve P-Co'. Bazen de sarma kâğıdı."

"P-Co' ne?"

"PeruCola. Jolt gibi. Jolt'u hatırlıyor musun?"

Holly kesinlikle hatırlıyordu. Seksenlerde bir ara Jolt tiryakisiydi. "Mottoları bir dolu şeker ve iki katı kafeindi."

* Amerikalı rock grubu Grateful Dead'in hayranları için kullanılır. (ç.n.)

"İşte o. P-Co' bir dolu şeker ve dokuz katı kafein gibi bir şeydi. Sanırım Film Tepesi'ne çıkıp Magic City'deki filmleri izliyordu –dediğine göre oradan ekran çok rahat görünüyormuş–"

"Çıktım oraya, görünüyor." Holly şimdi heyecanlanmıştı. Baş belası sigorta faturasının arkasını çevirdi ve *Cory veya Cameron, komik çıkartmalı moped* yazıverdi.

"Sadece hafta içi geceleri oraya çıktığını çünkü hafta sonu orada aylaklık eden, elleşen çok fazla çocuk olduğunu söylemişti. Çok tatlı genç bir adamdı ama otçuydu. Bunu söylemiş miydim?"

"Söylediniz ama önemli değil. Devam edin." *Film Tepesi*, sonra da *Kızıl Bayır CADDESİ!!!* diye çiziktirdi.

"Ses yokken film izlemenin ne anlamı var ki dedim, o da – bak bu çok hoşuma gitmişti– o da 'Fark etmez ki, tüm diyalogları biliyorum,' dedi. Orada gösterdikleri filmler için bu büyük ihtimalle doğrudur. Eski filmler, bilirsiniz. *Benim* tüm diyalogları bildiğim filmler bile var aslına bakarsanız."

"Öyle mi?" Tabii ki öyleydi. Holly kendisi en az altmış filmin uzun kısımlarını biliyordu. Belki yüz filmin.

"Evet. Bilirsin, daha büyük bir tekneye ihtiyacın olacak*, yaşamakla meşgul olmazsan ölmekle meşgul olursun**, öyle şeyler işte."

"Gerçekle başa çıkamazsınız,"*** dedi Holly kendini tutamayarak.

"Doğru, o da ünlü bir replik. Bir şey diyeceğim Bayan Gibney, benim işimde müşteri her zaman haklıdır. Tabii sigara veya bira isteyen bir çocuk değilse. Ama bu düşünmeme engel değil tabii, değil mi?"

"Tabii ki değil."

"Bu çocuk hakkında düşündüğüm şey de yatıştırıyla uyarıcıyı bir arada aldığıydı. Bence oraya çıkıp kafa olmak için ot içiyor,

---

* *Jaws, Denizin Dişleri* filminden ünlü bir replik. (ç.n.)

** *Esaretin Bedeli* filminden ünlü bir replik. (ç.n.)

*** *Birkaç İyi Adam* filminden ünlü bir replik. (ç.n.)

sonra da cila olarak bir kutu P-Co'yu kafaya dikiyordu. İki üç yıl önce o içeceği üretmeyi kestiler, hiç şaşırmadım. Bir keresinde bir kutu içmiştim ondan ve *titreyip* durmuştum. Her neyse, o adam müdavimdi. Saat gibi. Vardiyasından çıkar, gürültücü küçük mopedine binip buraya gelirdi, çikolata ve içeceğini, bazen sarma kâğıdını alır, biraz sohbet eder, sonra da giderdi."

"Gelmeyi ne zaman bıraktı peki?"

"Tam bilmiyorum. Jet Mart'ta uzun zamandır çalışıyorum. Bir sürü kişi gelip gidiyor. Ama Trump başkanlığa adaydı, onu hatırlıyorum çünkü bu konuda şakalaşmıştık. Anlaşılan ona değil, kendimize gülmeliymişiz." Belki de dediği şeyi düşünerek duraksadı. "Ama ona oy verdiysen sadece şaka yapıyordum."

Tabii canım, diye düşündü Holly. "Clinton'a oy verdim. Bovlingçi mi demiştin onun için?"

"Evet, Strike Em Out'ta çalıştığı için. Tişörtünün üstünde yazıyordu zaten."

2

Biraz daha konuştular ama Herrera kayda değer başka bir şey hatırlamıyordu. Bovlingçi çocuğun adını bulmak zor olmamalıydı ama. Holly kendini bunun bir yere gitmeyebileceği konusunda uyardı. Yine de... aynı market, aynı sokak, araba yok, Bonnie Rae'nin kaybolduğu aynı akşam saatlerinde. Üstelik Holly'nin Bonnie'nin küpesini bulduktan sonra oturduğu Film Tepesi'nde.

Holly iPad'inden baktı ve Strike Em Out'un saat on birde açıldığını gördü. Onlar bovlingçi çocuğun adını bilirlerdi. Kapıya yöneldi, sonra aklına başka bir fikir geldi. Imani McGuire görüşmelerini kaydetmesine izin vermemişti ama Holly önemli noktaları sonradan telefonuna kaydetmişti. Şimdi o kaydı açtı ama daha oynat tuşuna basmadan Imani'nin eşinin adını hatırladı. Yard, otopark "yard"ımcısı.

Arabaların çekildiği otoparkın numarasını bulup Bay Yardley McGuire'ı sordu.

"Benim."

"Bay McGuire, adım Holly Gibney. Dün eşinizle konuşmuştum..."

"Ellen hakkında," dedi. "Immi güzel bir konuşma yaptığınızı söyledi. Ellen'ın izini bulmadınız herhalde?"

"Hayır ama birkaç sene önce kaybolan başka birinin izine rastlamış olabilirim. Bağlantılı olmayabilirler ama olabilirler de. Çıkartmalarla kaplı bir moped sürüyormuş. Biri GEY BALİNALARI BOMBALAYIN. Bir diğeri Grateful Dead'le..."

"Ah, tabii, o mopedi hatırlıyorum," dedi Yard McGuire. "En az bir yıl burada kaldı, belki daha uzun süre. Jerry Holt sonunda onu evine götürdü ve deli gibi moped isteyen ortanca çocuğuna verdi. Ama önce tamirini yaptırdı çünkü..."

"Çünkü gürültülüydü. *Brum-brum-brum* ses çıkarıyordu."

Yard güldü. "Evet, tam da öyleydi."

"Nerede bulundu? Ya da nerede bırakılmıştı?"

"Tanrım, hiç bilmiyorum. Jerry bilir belki. Dinleyin Bayan Gibney, Jer mopedi çalmış falan değil tamam mı? Plakası yoktu, kayıt numarası varsa bile kimse motorlu taşıtlar dairesinin sitesinden onu aramaya zahmet etmedi. Onun gibi dandik bir şey için uğraşılmazdı."

Holly, Jerry Holts'un numarasını alıp Yardley'ye teşekkür etti ve Imani'ye selamlarını iletmesini söyledi. Sonra Holt'u aradı. Üç kere çaldıktan sonra arama sesli mesaja düştü, adama bir mesaj bıraktı ve onu geri aramasını istedi. Sonra ellerini fırtına sonrası saman yığını gibi görünene dek saçlarından geçirerek ofiste dolaşıp durdu. Bovlingçi adamın adını bile bilmese de Kızıl Bayır Katili olarak düşünmeye başladığı kişinin bir diğer kurbanı olduğuna yüzde doksan emindi. Katilin siyatikli, yaşlı ve beyaz bir kadın olma ihtimali düşüktü ama belki yaşlı kadın birini korumaya çalışıyordu? Birinin arkasını temizliyordu? Hatta belki oğ-

lunun? Tanrı biliyor ya böyle şeyler daha önce de olmuştu. Holly daha geçenlerde yaşlı bir kadının öfkeden delirmiş oğlu kafasını kesebilsin diye gelininin bacaklarını tuttuğu bir namus cinayeti haberi okumuştu. Anca beraber kanca beraber; öyle bir şey.

Pete'i aramayı düşündü. Karakoldaki Isabelle Jaynes'i bile aramayı düşündü. Ama ikisini de aramayı ciddi ciddi düşünmüyordu. Bunu kendisi çözmek istiyordu.

3

Strike Em Out'un otoparkı büyüktü ama çok az araba vardı. Holly park etti, tam kapıyı açıyordu ki telefonu çaldı. Arayan Jerry Holt'tu.

"Tabii, o mopedi hatırlıyorum. Bir yıl –yok on altı ay gibi bir süre– sonra kimse onu almaya gelmeyince çocuğuma verdim. Birileri geri mi istiyor?"

"Yok, öyle bir şey değil. Sadece..."

"İyi, çünkü Greg yakınlarda bir çakıl ocağında oradan oraya atlamaya çalışırken mopedi perte çıkardı. Gerizekâlı salak kolunu kırdı. Karım bana cehennemi yaşattı."

"Sadece nerede bulunduğunu öğrenmek istiyorum. Biliyor musunuz acaba?"

"Ah, evet," dedi Holt. "Çizelgesinde yazıyordu. Geyikli Park. Ağaçlık dedikleri o aşırı büyümüş bitkilerin olduğu yerde."

"Kızıl Bayır Caddesi yakınında," dedi Holly. Jerry Holt'tan çok kendisine.

"Doğru. Park bahçıvanlarından biri bulmuş."

4

Bovling salonunun kapılarında iki tabela vardı. Birinde AÇIK yazıyordu. Diğerinde MASKENİZ YOK MU? SORUN DE-

ĞİL! Holly kendi maskesini takıp içeri girdi. Giriş düzinelerce çerçevelenmiş kalabalık çocuk grubu fotoğraflarıyla kaplıydı. Fotoğrafların üzerinde "ÇOCUKLAR SAĞLIK İÇİN BOVLİNG OYNUYOR!" yazıyordu. Holly'nin aklına daha sağlıklı aktiviteler geliyordu –yüzme, koşma, voleybol gibi– ama en ufak hareketin bile faydası vardı herhalde.

Yirmi kulvar vardı, üçü dışında hepsi karanlıktı. Oynayan birkaç topun sesi çok yüksekti. Top çarpınca lobutların devrilişi daha da gürültülüydü, Hollywood aksiyon filmlerinde gözden çıkarılabilir bir karakterin mavi yerine kırmızı kabloyu kestiği kısım gibi.

Leylek gibi, uzun saçlı, turuncu çizgili Strike Em Out tişörtü giymiş biri gişedeydi, bir bovling oyuncusu için öğle birası çıkarıyordu. Holly delice bir an, Cory ya da Cameron'ı –hayatta, iyi ve kaybolmamış olarak– bulduğunu düşündü ama çocuk ona döndüğünde tişörtüne tutturulmuş isim etiketinde DARREN yazdığını gördü.

"Ayakkabı mı istiyorsunuz? Kaç numara?"

"Hayır, teşekkürler. Adım Holly Gibney. Özel dedektifim..."

Çocuğun gözleri büyüdü. "*Hadi* oradan!"

Holly bunu gerçek bir karşılık değil de şaşkın bir saygı ifadesi olarak alıp devam etti. "Birkaç yıl önce burada çalışan biriyle ilgili bilgi almak istiyorum. Genç bir adam. Adı..."

"Ben yardımcı olamam. Hazirandan beri burada çalışıyorum. Yaz işi. Althea Haverty'yle konuşmalısınız. Buranın sahibi. Ofiste." Eliyle gösterdi.

Holly daha çok labut patlar, bir kadın coşkulu çığlıklar atarken ofise doğru yürüdü. Kapıyı tıklattı. İçerden biri, "Yo," dedi, Holly de bunu davet olarak alıp kapıyı açtı. İçerdeki git başımdan dese de açardı. Dava kovalıyordu, bunu yaparken normalde olan çekingenliği kayboluyordu.

Althea Haverty dağınık bir masanın ardında oturmuş, meditasyon yapan bir Buda misali aşırı iri bir kadındı. Bir elinde bir

tomar kâğıt vardı. Önünde açık bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Holly kadının kâğıtlara suratsızca bakışından onların fatura olduğunu anladı.

"Ne oldu? On bir numaradaki labut dizici yine boka mı sardı? Darren'a Brock tamir etmeye gelene dek o kulvarı kapatmasını söylemiştim. Yemin ederim o çocuğun fındık kadar aklı yok."

"Bovling oynamaya gelmedim."

Holly kendini tanıtıp ne istediğini açıkladı. Althea dinleyip kâğıtları kenara koydu. "Cary Dressler'dan bahsediyorsun. Oğlum Kaliforniya'ya taşındıktan sonra buradaki en iyi çalışanımdı. Müşterilerle iyi anlaşırdı, gündüz içenleri onları sinirlendirmeden durdurmanın bir yolunu bulurdu hep. Planlama konusunda? Harikaydı! Otçuydu ama bugünlerde hepsi öyle değil mi? Ve bu onun hayatını etkilemezdi. Hiç geç kalmazdı, hiç hastalık izni almadı. Derken bir gün kayboluverdi. Bum. Öylece yok oldu. Onu arıyorsun ha?"

"Evet." Müşterisi Penny Dahl'dı ama Holly artık hepsini arıyordu. Kayıpları. Güney Amerika'da *desaparecidos* dediklerini.

"Eh, senin faturanı ödeyenler onun ailesi değil, bunu anlamak için dedektif olmaya gerek yok." Althea ellerini başının arkasında kavuşturup masasının yarısını gölgede bırakan devasa göğsünü ortaya çıkararak gerindi.

"Neden böyle dedin?"

"Buraya Minnesota'daki küçük boktan bir şehirden geldi. Dediğine göre üvey babası onu sık sık benzetiyormuş. Annesi de görmezden geliyormuş. Sonunda bıkmış ve başını alıp gitmeye karar vermiş. Acıklı bir hikâye falan değil, Cary gayet gerçekçiydi bu konuda. Güzel bir tavrı vardı. O adamın umurunda olan tek şey filmler ve burada çalışmaktı. Bir de ot büyük ihtimalle ama ben tam bir 'sorma-söyleme' annesiyim. Ayrıca bir tek otu vardı. Ona bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Kötü bir şey?"

"Mümkün bence. Ne zaman ayrıldığını belirlememe yardımcı olabilir misin? Cary'nin eve... bir daireye sanırım... giderken uğradığı Jet Mart'taki çalışanla konuştum... ama çalışanın emin

olduğu tek şey Trump'ın ilk kez başkanlığa aday olduğu dönemde kaybolduğuydu."

"Ağzını sıçtığımın demokratları ikinci dönemini ondan çaldılar, ağzımı bozdum kusura bakma. Bir dakika, bir dakika." Masasının en üst çekmecesini açtı ve karıştırmaya başladı. "Cary'nin başına bir şey gelmemiştir umarım, turnuva düzenleme durumumuz onsuz aynı değil."

Karıştırdı, karıştırdı, karıştırdı.

"Yani lanet Covid turnuvaların çoğunu bitirdi –işimi de öldürmüyor olsa komik gelirdi– ama Covid vurmadan önce bile Cary'siz maçlar, maç çekilişleri karışıp duruyordu. Cary o konuda aşırı iyiydi... ah. Sanırım buldum."

Bilgisayarına bir flaş bellek taktı, gözlüklerini taktı ve klavye tuşlarına teker teker basarak bir şey aradı, başını iki yana salladı, biraz daha ağır ağır yazdı. Holly masanın diğer tarafına geçip kadın ne arıyorsa bulmamak için kendini zor tutuyordu.

Althea ekrana baktı. Holly gözlüklerinin yansımasında çizelge gibi bir şey gördü. Kadın, "Tamam. Cary 2012'de burada çalışmaya başlamış. Alkol servis edemeyecek kadar gençti, doğum gününe kadar, ama onu yine de işe aldım. İyi ki de almışım. Son çekini 4 Eylül 2015'te almış. Nerdeyse altı yıl önce! Zaman cidden akıp gidiyor değil mi? Sonra da kayboldu." Gözlüklerini hızla çıkarıp Holly'ye baktı. "Eşim onun yerine bakmak zorunda kaldı. Alfie kalp krizi geçirmeden önceydi bu."

"Cary'nin fotoğrafı var mı?"

"Bowlaroo'ya gel benimle."

Bowlaroo, yorgun görünen (maskeli, Holly bunu görünce sevindi) bir kadının bovling oynayanlara burger ve bira servis ettiği bir restoran çıktı. Fayans duvarlar yine çerçeveli fotoğraflarla süslenmişti. İkisinde tamamen Xlerle kaplı müsabaka cetvelini havaya kaldırmış gülen adamlar vardı. Bunların üstünde "300 CLUB!" yazan bir tabela asılmıştı. Diğer fotoğrafların çoğu turnuva tişörtleri giymiş grupların fotoğraflarıydı.

"Şuraya bak," diye hayıflandı Althea boş koltukları, masaları ve tezgâh taburelerini göstererek. "Burası iyi iş yapardı Holly. Böyle devam ederse kepenk kapatacağız. Sırf yalan bir grip yüzünden. Lanet demokratlar seçimi çalmış olmasa... tamam, işte burada. Şu öndeki Cary."

Yedi yaşlı adamın –dördü beyaz, üçü kır saçlı– ve uzun sarı saçlarını arkadan toplamış genç bir adamın olduğu bir fotoğrafta durmuştu. Genç adam ve yaşlı adamlardan biri bir kupayı havaya kaldırmıştı. Fotoğrafın altında ALTIN İHTİYARLAR 2014-2015 KIŞ TURNUVASI ŞAMPİYONU yazıyordu.

"Bir fotoğrafını çekebilir miyim?" diye sordu Holly, telefonunu çoktan havaya kaldırmıştı.

"Buyurun."

Holly çekti.

"İki fotoğrafta daha var. Şuna bak."

İşaret ettiği fotoğrafta Cary altı gülümseyen kadının yanında duruyordu, kadınlardan ikisi genç Bay Dressler'ı kaşık kaşık yiyebilir gibi görünüyordu. Tişörtlerine bakılırsa Seksi Cadılar, 2014 Kadınlar şampiyonuydular.

"Adları Seksi Sürtükler olsun istemişlerdi ama Alfie orada bir durun dedi. Burada da Bira Turnuvası takımlarından biriyle. Bir kasa Bud biraya oynuyorlardı."

Holly daha çok fotoğraf çekti.

"Cary bir kadın ya da erkek eksiği olan tüm turnuva takımlarıyla oynardı. Tabii vardiyasına denk gelirse. Sabah on birdeki açılıştan akşam yediye kadar çalışırdı. Çok sevilirdi ve iyi bovling oynardı –ortalaması 200'dü– ama birinin yerine oynuyorsa kendini geri çekerdi. Her takıma ayak uydururdu ama bu adamlar en sevdikleriydi ve en sık onlarla oynardı." Holly'yi tekrar Altın İhtiyarlar'a yönlendirmişti. "Çünkü bu grup öğleden sonraları, burasının lanet Covid'den önce bile bayağı ölü olduğu saatlerde oynuyordu. İhtiyarlar emekli olduklarından öğleden sonra ge-

lebiliyordu ama bence Cary'nin de bunda bir etkisi vardı. Belki büyük bir etkisi."

"Neden öyle dedin?"

"Çünkü o burada çalışmayı bırakınca İhtiyarlar pazartesi akşamına geçti. Boşluğumuz vardı, onlar da aldılar."

"Cary işi bırakıp şehirden ayrılacağına dair bu adamlardan biriyle konuşmuş olabilir mi?"

"Olabilir sanırım. Her şey mümkün."

"Hâlâ oynuyorlar mı? Bu fotoğraftaki adamlar?

"Bazıları oynuyor ama en az ikisi öldü." Özel yapım gibi görünen kırmızı damarlı bir topu tutan, gülümseyen, beyaz saçlı bir adamı gösterdi dokunarak. "Roddy Harris çoğu hafta geliyor hâlâ ama bugünlerde sadece izliyor. Dediğine göre kalçası kötüymüş, ellerinde de artrit varmış. Şu adam öldü... bu sanırım felç geçirdi... ama bu adam hâlâ oynuyor." Cary'yle beraber kupayı kaldıran adama dokundu. "Hatta takım kaptanı. Eskiden de kaptandı, şimdi de öyle. Adı Hugh Clippard. Onunla konuşmak istersen sana adresini verebilirim. Tüm takım üyelerinin adresleri var bizde, bir şey kazanırlarsa diye. Ya da bir şikâyet olursa."

"Çok şikâyet alıyor musunuz?"

"Kızım, şaşırırsın. Rekabet bayağı gergin oluyor, özellikle kış turnuvalarında. Cadılar ile Sokak Kızları arasındaki bir maç kavga dövüşle bitmişti. Yumruklar, tırnaklar, saç çekmeler, her yere dökülen biralar, ne karmaşa. Küçük bir çizgi ihlali yüzünden hepsi. Onları ayıran Cary olmuştu. O konuda da iyiydi. Tanrım, onu gerçekten özlüyorum."

"Bay Clippard'ın adresini almak *isterim*. Varsa telefon numarasını da."

"Var."

Althea Haverty'nin peşinden ofisine gitti. Holly, Cary Dressler'ın İhtiyarlar'dan birine şehri terk etme planlarını anlattığına bir an için bile inanmamıştı çünkü öyle planları olduğunu sanmıyordu. Planları değişmişti, belki de temelli. Ama Ellen'ın

karavanını yaşlı bir kadın temizlediyse bu yaşlı adamlardan biri o kadını tanıyor olabilirdi. Onunla akraba bile olabilirdi, kan yoluyla ya da evlilikle. Çünkü Kızıl Bayır Caddesi Katili kurbanlarını rasgele seçmiyordu ya da tamamen rasgele seçmiyordu. Ellen'ın yalnız olduğunu biliyordu. Cary'nin yalnız olduğunu biliyordu. Pete Steinman'ın annesinin bir içki problemi olduğunu biliyor olabilirdi. Bonnie'nin erkek arkadaşından yeni ayrıldığını, babasının hayatında olmadığını ve annesiyle ilişkisinin gergin olduğunu biliyordu. Diğer bir deyişle Katil'ın elinde bu bilgiler vardı. Hedeflerini seçiyordu.

Holly eskisine göre daha iyiydi –ayakları daha bir yere basıyordu, duygusal olarak daha dengeliydi, kendini suçlamaya o kadar meyilli değildi– ama hâlâ düşük özgüven ve güvensizlik sorunlarından mustaripti. Bunlar karakter kusurlarıydı ama ironik yanı şuydu: Bu özellikleri onu daha iyi bir dedektif yapıyordu. Davaya dair varsayımlarının tamamen yanlış olabileceğinin pekâlâ farkındaydı ama içgüdüleri ona doğru olduklarını söylüyordu. Cary, Altın İhtiyarlar'dan birine şehirden ayrılma planlarını açtı mı öğrenmek istemiyordu, bu adamlardan biri siyatik hastası bir kadını tanıyor mu ve hatta onunla evli olabilir mi onu merak ediyordu. Düşük bir ihtimaldi ama eski çizgi filmde Muskie'nin Deputy Dawg'a dediği gibi: "Olabilir, olabilir."

"Al bakalım," dedi Althea ve Holly'ye bir not defteri sayfası verdi. Holly bunu katlayıp kargo pantolonunun kapaklı ceplerinden birine koydu.

"Bana Cary hakkında anlatabileceğin başka bir şey var mı Bayan Haverty?"

Althea fatura destesini almıştı yine eline. Onları koyup iç çekti. "Sadece onu özlüyorum. Kesin İhtiyarlar –Cary buradayken burada olan Clippard gibileri– da onu özlüyordur. Cadılar onu özlüyor, ayda bir dışarda beden dersi için otobüslerle gelen çocuklar bile özlüyordur. Özellikle de kızlar. Otçuydu ve şu anda her neredeyse o da senin gibi bu sahte gribe inanıyordur Holly

–hayır, seninle bu konuyu tartışmayacağım, burası Amerika, canın neye istiyorsa ona inanabilirsin– tek söylediğim şu, o iyi bir çalışandı ve iyi çalışanlar günden güne azalıyor. Darren mesela. Zaman dolduruyor sadece. Sence o bir turnuva çizelgesi hazırlayabilir mi? Başına silah dayasan yapamaz."

"Zaman ayırdığın için teşekkürler," dedi Holly ve dirseğini uzattı.

Althea bunu komik bulmuş gibiydi. "Alınma ama bunu yapmıyorum."

Holly, *annem o yalan gripten öldü, ahmak pislik*, diye düşündü.

Ama gülümseyerek, "Alınmadım," dedi.

5

Holly topların yuvarlanmasını ve labutların devrilmesini dinleyerek salon boyunca ağır ağır yürüdü. Tam kendini yüzüne vuracak sıcak ve nem dalgasını hazırlamış halde kapıyı itmek üzereydi ki durdu, gözleri kocaman açılmıştı, hayret içindeydi.

Tanrım, diye düşündü. *Gerçekten mi?*

19 Mayıs 2021

Marie ve Barbara kahve içtiler. Son birkaç yıldır kalpte ritim bozukluğu atakları geçiren Olivia kafeinsiz Red Zinger soğuk çayını içti. Hepsi oturma odasında yerlerine yerleştiğinde Olivia, Barbara'ya Penley Prize konusunda önlerinde neler olduğunu anlattı. Her zamankinden daha tereddütlü konuşuyordu. Barbara bunu endişe verici bulmuştu ama ağzında yuvarlamıyordu ve Olivia'nın dedikleri her zamanki gibi net ve yerindeydi.

"Neredeyse kimsenin umurunda olmayan bir şiir ödülü değil de *Dancing with the Stars* gibi televizyon yarışmalarından biriymiş gibi süreci uzatıp duruyorlar. Haziran gibi kısa liste on kişiye indirilecek. Temmuz ortası beş finalisti açıklayacaklar. Kazanan – huzur ve herhalde borazanlarla– bir ay kadar sonra açıklanacak."

"*Ağustosa* kadar belli olmayacak mı?"

"Dedim ya, uzatıp duruyorlar. En azından başka bir şiir teslim etmen gerekmeyecek, bu da senin için iyi bir şey. Yanılıyorsam düzelt beni ama sanırım dolabın neredeyse tamtakır. Bana gösterdiğin son ikisi –böyle dediğim için affet– biraz zorlama geldi."

"Olabilir." Barbara zorlama olduklarını biliyordu. Dizelerin içine çekileceğine onları ittiğini hissedebiliyordu.

"Birkaç tane daha göndermeye *hakkın var* –bu da yetkililerin kullanmaması gereken belirsiz bir söz– ama ben göndermemeni öneririm. En iyilerini gönderdin. Katılıyor musun?"

"Evet."

"Yatman gerekiyor Olivia," dedi Marie. "Yorgunsun. Yüzünde görebiliyorum, sesinde duyabiliyorum."

Olivia Barbara'ya –o delici gözleri dışında– her zaman yorgun görünüyordu ama Marie'nin onu daha iyi gözlemlediğini ve daha iyi tanıdığını tahmin etti. Öyle olmalıydı, sonuçta hemşirelik lisansı vardı ve neredeyse sekiz senedir Olivia'nın yanındaydı.

Olivia bakıcısına bakmadan bir elini havaya kaldırdı. Avucunda neredeyse hiç çizgi yoktu. *Bir bebeğin eli gibi,* diye düşündü Barbara.

"Son beşe kalanlardan olursan şiirsel amacına dair bir yazı yazman istenecek. Bir deneme. Bunu sitelerinde gördün, değil mi?"

Barbara görmüştü ama bu kadar ileri gitmeyi hiç beklemediğinden o kısma şöyle bir göz gezdirmişti sadece. Ama Penley Ödülü sitesinden bahsedince daha önce düşünmesi gereken bir şey geldi aklına.

"On beş finalistin listesi sitede var mı?"

"Bilmiyorum ama vardır herhalde. Marie?"

Marie çoktan telefonunu eline almıştı, Penley Ödülü sitesi favorilerinde olmalıydı çünkü Barbara'nın sorusunun cevabını bulması sadece birkaç saniye sürdü. "Evet. Burada."

"Lanet olsun," dedi Barbara.

"Bunu hâlâ sır olarak saklama niyetinde misin?" diye sordu Marie. "Çünkü bu kadar ilerlemek tek başına büyük bir başarı Barb."

"Eh, sır *olacaktı*. En azından Jerome sözleşmesini imzalayana kadar. Ama sanırım sırrım çoktan açığa çıktı ha?"

Olivia burnundan güldü. "Bir düşün. Penley Ödülü *New York Times* konusu ya da CNN'de son dakika haberi değil ki. Bence

o siteye sadece finalistler bakıyor. Bir de onların arkadaş ve aileleri. Belki bir iki çok sevdikleri öğretmenleri. Bunun dışındaki dünya fark etmez siteyi. Edebiyatı bir şehir olarak düşünürsen şiir okuyan ve yazanlar, sınırın diğer tarafındaki gecekondularda yaşayan fakir kesim olur. Bence sırrın güvende. Bahsettiğim yazıya dönebilir miyim?" Soğuk çay bardağını sehpaya koymak için uzandı. Tam oturacak biçimde koyamadı, bardak az daha düşüyordu ama onu izleyen Marie hemen bardağı yakaladı.

"Tabii, anlat," dedi Barbara. "Sonra da yatsan iyi olur."

Marie ona teşekkür edercesine başını salladı.

"Şiirsel amacına dair bir yazı, beş yüz kelimeyi aşmayacak. Finalistler açıklandığında artık yarışmanın parçası olmadığını öğrenebilirsin, dolayısıyla henüz yaptığın şeyi neden yaptığın hakkında bir şey yazmana gerek yok ama düşünmekten de zarar gelmez. Bunu yapar mısın?"

"Evet."

Gerçi iş o noktaya gelirse Barbara'nın ne diyeceğine dair en ufak bir fikri yoktu. İkisi şiir üzerine çok konuşmuştu ve Barbara evet, yaptığın önemli bir şey, evet, ciddi bir mesele denmesine öyle sevinmişti ki her şeyi yalayıp yutmuştu. Birinin ona *evet* demesi. Ama her şey çok önemli gelirken iki üç sayfalık bir yazıya konacak en önemli şey ne olabilirdi ki? Hatta her şey hayati gelirken?

"Bana yazmamda yardımcı olacaksın, değil mi?"

"Olmayacağım tabii ki," dedi Olivia şaşkın bir tavırla. "Çalışmaların hakkında söylediğin her şey senin kalbinden ve zihninden gelmeli. Anladın mı?"

"Şey..."

"Şey yok. Kalp. Zihin. Konu kapandı. Şimdi söyle bakalım... hâlâ düzyazı okuyor musun? *To the White Sea* belki?"

"Olivia yeter artık," dedi Marie. "Lütfen."

El yine havaya kalktı.

"Onu okudum. Şimdi Cormac McCarthy'nin *Blood Meridian*'ını okuyorum."

"Ooo, karanlık bir roman o. Dehşet saçıyor. Ama çok öngörülü."

"Bir de *Katalepsi*'yi okuyorum. Burada öğretmenlik yapan Profesör Castro'nun kitabı."

Olivia kıkırdadı. "Profesör değildi ama iyi bir öğretmendi. Eşcinseldi, söylemiş miydim?"

"Sanırım."

Olivia soğuk çayını almaya çalıştı. Marie ya sabır diyen bir bakışla bardağı eline verdi. Belli ki Olivia'yı merdiven asansörüne oturtup yatak odasına çıkarmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Hanımefendi konuya kendini kaptırmıştı, konuşması yeniden hızlanmış ve netleşmişti.

"Dibine kadar gey. On yıl önce bu duruma karşı tutumlar daha az hoşgörülüydü ama çoğu fakülte üyesi –şimdi kendisi de gey olduğunu açıklayan en az iki kişi dâhil olmak üzere– onu beyaz ayakkabıları, gösterişli sarı gömlekleri ve beresiyle olduğu gibi kabul etti. Temel nezaketini koruyabilmek için zırh gibi giydiği o keskin Oscar Wilde zekâsından keyif alıyorduk. Jorge çok nazik bir adamdı. Ama ondan hiç hoşlanmayan en az bir tane fakülte üyesi vardı. Ondan nefret etmiş bile olabilir. Bence Rosalyn Burkhart yerine o bölüm başkanı olsaydı onu karga tulumba dışarı atmanın bir yolunu bulurdu."

"Emily Harris mi?"

Olivia, Barbara'ya normal gülümsemesinden çok farklı olan, buruk, içe dönük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ta kendisi. Bence beyaz olmayan insanlardan pek hoşlanmıyor, Tanrı'dan bile yaşlı olmama rağmen seni ondan çalıp uzaklaştımamın nedenlerinden biri de bu, Emily'nin sözleriyle 'ahlaksız erkek sevdalıları'ndan da hiç hoşlanmadığını *kesin olarak* biliyorum. Kalkmama yardım et Marie. Beni kaldırdığında osuracağım sanırım. Şükürler olsun şu yaşımda osuruklar nispeten kokusuz oluyor."

Marie kalkmasına yardım etti. Olivia'nın bastonları vardı ama bu kadar uzun süre oturduktan sonra Barbara onun Marie'nin yardımı olmadan yürüyebileceğinden emin değildi. "O yazıyı düşün Barbara. Umarım yazıyı yazması istenen şanslı beş kişiden biri olursun."

"Takkeyi önüme koyup düşüneceğim." Bu arkadaşı Holly'nin bazen söylediği bir sözdü.

Merdivenlere giden yolun ortasında Olivia durup arkasını döndü. Bakışları artık delici değildi. Zamanda geriye gitmişti, bu bahar gittikçe daha sık olan bir şeydi bu artık. "Şiir Atölyesi'nin geleceğinin konuşulduğu bölüm toplantısını, Jorge'nin –ikna edici bir biçimde– atölyeyi açık tutmaktan yana konuştuğunu hatırlıyorum. Dün gibi hatırlıyorum. Emily'nin o konuşurken nasıl gülümseyip 'güzel bir tespit' dercesine başını salladığını ama *gözlerinin* gülmediğini. Kendi istediğini yaptırma niyetindeydi. Çok kararlıydı. Marie, geçen seneki Noel partisini hatırlıyor musun?"

Marie gözlerini devirdi. "Nasıl unutabilirim?"

"Neydi ki?" diye sordu Barbara.

"Olivia..." diye başladı Marie.

"Şşş ama, sadece bir dakikamı alacak ve gerçekten harika bir hikâye. Harrisler her yıl Noel'den birkaç gün önce parti verirler Barbara. Gele-*nek*-sel yani, anlıyor musun? Tanrı bebekkenden beri veriyorlar partiyi. Geçen yıl deli gibi Covid varken üniversite kapandı, bu büyük gelenek bozulacaktı. Ama Emily Harris buna izin verebilir miydi?"

"Tahminimce hayır," dedi Barbara.

"Doğru tahmin. *Zoom* partisi verdiler. Marie ve ben katılmamayı tercih ettik. Ama Zoom da Emily için yeterince iyi değildi. Lanet *Noel Baba* kostümleri giyip partiye bu şehirden katılanların evlerine hediye yiyecek sepetleri dağıtmaları için bir grup genç tuttu. Zoom'a katılmayı istememize rağmen bize de bir sepet geldi. Değil mi Marie? Bira ve kurabiyeler falan?"

"Evet geldi, güzel bir sarışın teslim etti. Şimdi Tanrı aşkına..."

"Tamam patron, tamam."

İhtiyar şair ona yardım eden Marie'yle beraber ağır ağır merdivenlere doğru ilerdi ve merdiven asansörüne –yine bir osurukla– yerleşti. "Şiir Atölyesi'yle ilgili o toplantıda... sadece bir iki dakikalığına... Jorge oy veren üyelerin fikrini değiştirecek gibi olduğunda, Em'in yüzünden o gülümseme hiç silinmedi ama gözleri..." Asansör yükselmeye başlarken Olivia bu anıya güldü. "Gözleri onu öldürmek ister gibiydi."

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

27 Temmuz 2021

1

Covid bu tür gezileri sonlandırmadan önceki zamanlarda buraya bovling oynamaya gelen okul çocuklarının grup fotoğraflarının üzerindeki tabelada "ÇOCUKLAR SAĞLIK İÇİN BOVLİNG OYNUYOR!" yazıyordu. Holly kimsenin onu izlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı. Darren –Cary Dressler'ın işini yapan genç adam– bira musluklarına yaslanmış telefonuna bakıyordu. Althea Haverty ofisindeydi. Holly istediği fotoğrafın duvara yapıştırılmış olmasından korkuyordu ama bir çiviye geçirilmişti. Arkasında hiçbir şey yazmadığından endişe etti ama yazıyordu, hem de çok düzgün bir biçimde: *5. Sokak Ortaokul Kızlar, Mayıs 2015.*

Holly fotoğrafı yerine geri taktı, sonra –Holly olduğu için– özenle düzeltti. Holly'nin 5. Sokak Ortaokulu'nun beden eğitimi forması olduğunu bildiği koyu mort şortlar giymiş bir düzine kız. Her sırada dört kız olmak üzere üç sıra halinde. Kulvarlardan birinin önünde bağdaş kurup oturmuşlardı. Orta sırada, o zamanlar kullandığı orta boy afro kıvırcık saçlarıyla gülümseyerek oturan Barbara Robinson'dı. Holly yanılmıyorsa on iki yaşında altıncı sınıf öğrencisi olmalıydı. Cary Dressler fotoğrafta yoktu, "ÇOCUKLAR SAĞLIK İÇİN BOVLİNG OYNUYOR" fo-

toğraflarının hiçbirinde yoktu ama çalışmaya on birde Strike Em Out açıldığında başlıyorsa çocuklar geldiğinde iş başında olmalıydı.

Holly sıcağı neredeyse hiç fark etmeden ve bir kere olsun canı sigara istemeden arabasına gitti. Klimayı sonuna kadar açtı ve takım kaptanı Hugh Clippard ve Cary'nin kupayı havaya kaldırdığı Altın İhtiyarlar fotoğrafını buldu. Kısa bir mesajla Barbara'ya gönderdi. *Bu adamı hatırlıyor musun?*

Bunu halledince küçük nikotin zili çalmaya başladı. Sigarasını yaktı, taşınabilir küllüğünü konsola koydu ve yola çıktı. Kapı kapı gezmeye başlama vakti gelmişti. Hugh Clippard'tan başlayarak.

2

Tepe Yolu'un aşağı doğru inen o zarif kıvrımındaki Viktorya tarzı evler güzeldi ama Şeker Tepe'nin ilerisindeki Laurel Close'da olanlar daha güzeldi. Tabii sadece pahalı değil de *gerçekten* pahalı güzellik tanımında varsa. Bu güzellik Holly'nin daha az umurunda olamazdı. Ona kalırsa evindeki cihazlar çalışıyorsa ve pencereler sızdırmıyorsa sorun yoktu, bir bahçıvan (ya da bahçe ekibi) olması sadece canını sıkardı. Clippardların büyük, kadife gibi çimenleriyle Tudor tarzı evlerinin dışında böyle bir adam vardı. Holly kaldırımın kenarına park ederken bahçıvan çimleri biçiyordu.

Holly, *yeni milyoner olan biri park eder ve çim biçme traktörüne binmiş, Clippardların çimlerini biçen adamı izler,* diye düşündü.

Hugh Clippard'ın numarasını aradı. Mesaj bırakmaya hazırlanmıştı ama adam cevap verdi ve Holly, Cary Dressler'la neden ilgilendiğini kısaca açıklarken onu dinledi.

"Ne harika bir genç adamdı!" diye bağırdı Clippard, Holly bitirdiğinde. Holly'nin daha sonra keşfedeceği üzere bağıran

adamlardandı. "Memnuniyetle onun hakkında konuşurum. Arka tarafa gelin. Eşim ve ben havuz kenarındayız."

Holly garaj yoluna girip bahçıvana el salladı. O da başını sallayarak karşılık verdi ve traktörünü sürmeye devam etti. Ya da çimleri biçmeye. Holly mümkün değil biçilecek ne olduğunu göremiyordu. Ona kalsa çimenler zaten yeni süpürülmüş bilardo masasının yüzeyi gibi görünüyordu. iPad'ini çıkardı –Clippard'a göstermek istediği fotoğraf için daha büyük bir ekranı vardı– ve bir futbol takımına (ya da bovling turnuvası takımlarına) yetecek kadar uzun görünen bir masanın olduğu misafir odasına göz atmak için yolda duraksayarak evin etrafını dolaştı.

Hugh Clippard ve eşi devasa mavi bir şemsiyenin gölgesindeki birbirine eş şezlonglardaydılar. Mavinin aynı tonundaki havuz Olimpik havuz değildi ama çocuk havuzu da değildi. Clippard sandalet ve üstüne oturan kırmızı bir mayo giymişti. Onu görünce yerinden zıpladı. Karnı yoktu ve kaslarla dalga dalgaydı. Saçları uzun ve beyazdı, parlak ve ıslak halde geriye doğru taranmışlardı. Holly'nin ilk izlenimi onun yetmiş yaşında olduğuydu. El sıkışacak kadar yakınına geldiğinde çok daha yaşlı ama Altın bir İhtiyar için çok iyi formda olduğunu gördü.

Holly'nin elini tutmakta tereddüt ettiğini görünce büyük ihtimalle ona ucuza gelmeyen kusursuz beyaz dişlerini göstererek sırıttı. "İkimiz de aşılıyız Bayan Gibney, Hastalık Kontrol Merkezi onay verir vermez takviyeleri de olacağız. Sizin de aşılı olduğunuzu varsayabilir miyim?"

"Evet." Holly onun elini sıkıp maskesini indirdi.

"Eşim Midge."

Büyük şemsiyenin altındaki kadın Clippard'dan en az yirmi yaş gençti ama öyle heykel gibi bir vücudu yoktu. Mayosunun altında minik yuvarlak bir göbeği vardı. Güneş gözlüklerini çıkarıp onlarla Holly'ye öylesine bir el salladı, sonra kitabına geri döndü, kitabın adı duruma yakışır biçimde, *Ustalık Gerektiren Kafaya Takmama Sanatı*'ydı.

"Mutfağa gelin," dedi Clippard. "Burası *cehennem gibi*. Sen burada iyi misin Midge?"

Kadının tek cevabı yeniden öylesine bir el sallamak oldu. Bu sefer başını kaldırıp bakmamıştı bile. Belli ki hiç kafasına takmıyordu.

Kayan cam kapılardan girilen mutfak Holly'nin beklediği gibi bir yerdi. Dolap Sub-Zero markaydı. Granit tezgâhın üzerindeki saat Perigold'du. Clippard ikisine de birer bardak soğuk çay koydu ve Holly'den neden burada olduğunu daha detaylı anlatmasını istedi. Holly Bonnie'den –Jet Mart ortak nokta olduğu için– şöyle bir bahsederek ama daha çok Cary'ye odaklanarak anlattı.

"Size planlarından bahsetti mi? Bir sırrını paylaştı mı? Size soruyorum çünkü Bayan Haverty sizin beraber bovling oynamayı en çok sevdiği takım olduğunuzu söyledi."

Holly adamın cevabından bir fayda gelmesini beklemiyordu. Bir şey çıkabilirdi; asla, asla dememek gerekiyordu falan ama Midge Clippard'a bir bakış atmak Holly'ye onun Imani McGuire'ın Ellen Craslow'un karavanını temizlerken gördüğü kadın olmadığını anlatmıştı.

"Cary!" diye bağırdı Clippard başını iki yana sallayarak. "Çok iyi bir çocuktu, o kadarını söyleyebilirim, çok iyi top atardı bir de!" Bir parmağını havaya kaldırdı. "Ama hiç bundan faydalanmadı. Yeteneğini her zaman bovling oynadığımız karşı takımın yeteneğine göre kullanırdı."

"Ne sıklıkla oyunlarınıza katılıyordu?"

"Çok sık!" Clippard bu sözünün ardından yine bağırırcasına bir kıkırtı koyverdi. "Bize boşuna Altın İhtiyarlar demiyorlar! Birileri genelde ağrıyan sırt, dizde kas yırtılması, tutulan boyun ya da böyle lanet bir şey yüzünden gelmiyordu. Öyle olunca Cary'yi çağırırdık, bizimle bovling oynarsa hep birden onu alkışlardık. Hep oynayamazdı ama genelde hallediyordu. Biz onu seviyorduk, o da bizi. Bir sır duymak ister misiniz?"

"Sırlara bayılırım." Bu doğruydu.

Hugh Clippard sesini fısıltı sayılacak kadar alçattı ama fısıltısı da bağırırcasına çıkıyordu. "Bazılarımız ondan ot alırdık! Elinde her zaman harika mal olmazdı ama genelde iyi mal olurdu. Küçük Top elini sürmezdi ama çoğumuz bir dala ya da bonga karşı değildik. O zamanlar yasal değildi."

"Küçük Top kim?"

"Roddy Harris. Dört buçuk kiloluk topla oynadığı için ona böyle derdik. Çoğumuz beş buçuk ya da altı buçuk kiloluk kullanırdık."

"Bay Harris'in esrara alerjisi mi vardı?"

"Hayır, *deli* sadece!" diye bağırıp kahkahalara boğuldu Clippard. "Düzgün bir adam ve iyi bir oyuncu ama kafaları yemiş! Ona Bay Et de derdik! Roddy'nin yanında Atkins* denen o adam vejetaryen kalır! Etin beyin hücrelerini yenilediğini ve kenevir de dâhil olmak üzere bazı bitkisel ürünlerin bu hücreleri yok ettiğini iddia ediyor."

Clippard gerindi ve karın kasları dalgalandı ama Holly kollarının iç kısmında sinsice ilerleyen kırışıklar gördü! *Zaman,* diye düşündü, *gerçekten de intikam peşinde.*

"Tanrım, eski günlere gittim! Bu adamların çoğu öldü! İhtiyarlar'a katıldığımda Bell Üniversitesi'nde ders veriyordum, şehir merkezinde yaşıyordum ve bir yandan da borsa alım satımı yapıyordum. Şimdi tam zamanlı olarak yatırım işindeyim ve gördüğün üzere işler iyi!" Kolunu etrafında herhalde yüksek fiyatlı eşyalarıyla mutfağı, arka bahçedeki havuzu, hatta belki kendinden genç eşini göstererek salladı. Kadın parayı bulan yaşlı adamların hemen evlendiği aşırı genç kadınlardan değildi, Holly bu açıdan onu takdir etti.

"Trump salağın teki, gittiğine seviniyorum, *aşırı* memnunum, adam iki eliyle ve bir fenerle bile kıçını bulamıyordu ama borsaya iyi geldi. Biraz daha buzlu çay?"

* Et ürünleri satan bir marka. (ç.n.)

"Hayır, teşekkürler. Bu yeterli. Ferahlattı."

"Sorunuza gelecek olursak Bayan Gibney, Cary'nin şehirden ayrılmak ya da iş değiştirmekle ilgili planlarından söz ettiğini hatırlayamıyorum. Bu konularda söylediği bir şeyleri unutmuş da olabilirim, bu altı, yedi, hatta sanırım dokuz yıl önceydi ama o genç adam bana gayet mutlu görünüyordu. Filmlere biterdi ve hep o gürültülü küçük mopedini sürerdi. Birilerinin onu Geyikli Park'ta bulduğunu mu söylemiştiniz?"

"Evet."

"Vay ya! Onu ardında bırakacağına inanmıyor insan! Moped onun alametifarikasıydı!"

"Size bir fotoğraf gösterebilir miyim? Daha önce görmüşsünüzdür... Bowlaroo'da asılı." iPad'inden açtı. Clippard iPad'in üstüne eğildi.

"Kış Turnuvası, evet," dedi. "Ne günlerdi! O zamandan beri hiç kazanmadık ama geçen yıl az daha kazanıyorduk."

"Fotoğraftakilerin kim olduklarını söyleyebilir misiniz? Ve sizde adresleri var mıdır? Bir de telefon numaraları?"

"Hafıza testi!" diye bağırdı Clippard. "Bakalım becerebilecek miyim?!"

"Telefonuma kaydedebilir miyim?"

"Keyfine bak! Bu benim tabii, bu da Roddy Harris, namıdiğer Küçük Top ve Bay Et. O ve eşi Viktorya tarzı evlerin olduğu yolda yaşıyor. Tepe Yolu, işte. Roddy Fen Bilimleri'ndeydi, eşi de, adını hatırlamıyorum, İngiliz Dili ve Edebiyatında." Parmağıyla bir sonraki adama geçti. "Ben Richardson öldü, iki yıl önce kalp krizinden."

"Evli miydi? Eşi hâlâ şehirde midir?"

Clippard ona tuhaf bir bakış attı. "Ben, bizimle bovling oynamaya başladığında boşanmıştı. Çok oluyordu boşanalı. Bayan Gibney, bizimkilerden birinin Cary'nin kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil," diye içini rahatlattı Holly. "Sadece aralarından birinin bana Cary'nin nereye gittiğini söyleyebileceğini umuyorum."

"Anladım, anladım! Hemen devam ediyorum! Bu geniş omuzlu keltoş Avram Welch. Göl kenarındaki dairelerden birinde yaşıyor. Merak ediyorsanız karısı birkaç yıl önce öldü. Hâlâ bovling oynuyor." Başka bir keltoşa geçti. "Jim Hicks. Biz ona Hot Licks* diyorduk! Ha! O ve eşi Racine'e taşındılar. Nasıl gidiyorum?"

"Muhteşem!" diye bağırdı Holly. Bulaşıcıydı bu anlaşılan.

Midge içeri geldi. "Eğleniyor musunuz çocuklar?"

"Ayıp ettin yavrum!" diye bağırdı Clippard, ya karısının sesindeki hafif ironiyi yakalayamamıştı ya da aldırmamayı seçmişti. Kadın kendine bir bardak soğuk çay koydu, sonra parmak uçlarında yükselip şişelerin omuz omuza durduğu bir dolaptan kahverengi bir şişe içki aldı. Bundan bardağına biraz döktü, sonra kaşlarını kaldırıp şişeyi onlara doğru uzattı.

"Neden olmasın?" diye neredeyse bağırdı Clippard. "Tanrı korkaklardan nefret eder!"

Kadın onun bardağına da bir fırt koydu. İçki döne döne çaya karıştı.

"Siz peki Bayan Gibley? Birazcık Wild Turkey viski o buzlu çayı hemen ayaklandırır."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Holly. "Araba sürüyorum."

"Yasalara saygılı biri," dedi Midge. "Ta-ta çocuklar."

Dışarı çıktı. Clippard ona hafif bir hoşnutsuzluk olabilecek ya da olmayacabilecek bir bakış attı, sonra dikkatini Holly'ye çevirdi. "Siz bovling oynuyor musunuz Bayan Gibney?" Adını orada olmayan karısını düzeltir gibi hafifçe vurgulayarak söylemişti.

"Oynamıyorum," diye itiraf etti Holly.

"Eh, lig takımları genelde sadece dört oyuncudan oluşuyor, turnuva finallerinde de öyle oynuyoruz ama normal sezonda ba-

* 70'lerde müzik yapan Dan Hicks & Hot Licks grubuna atıfta bulunuyor. (ç.n.)

zen beş, hatta altı kişi oynadık, tabii diğer takımda da o kadar kişi varsa. Çünkü Altmış Beş Yaş Üstü olunca biri neredeyse her zaman EL'de oluyor. Bazen iki üç kişi birden. EL derken..."

"Engelli Listesi," dedi Holly, artık Sakat Listesi dendiğini ona söylemeye zahmet etmedi. Birdenbire buradan çıkma isteğiyle dolmuştu. Hugh Clippard'ın adeta çıldırmış bir hali vardı. Onun kokain aldığını sanmıyordu ama sanki öyleydi. Karın kasları... kırmızı mayonun içindeki sıkı küçük toplar... yanık ten... sinsi kırışıklar...

"Bu kim?"

"Ernie Coggins. Upriver'da eşiyle yaşıyor. Pazartesi geceleri eşinin bakıcısı gelebilirse hâlâ bizimle bovling oynuyor. İleri düzey dejeneratif disk hastalığı var zavallı kadında. Tekerlekli sandalyeye bağlı. Ama Ernie çok formda. Kendine iyi bakıyor."

Holly şimdi onu neyin rahatsız ettiğini anlamıştı, çünkü o, Clippard'ı rahatsız ediyordu. Fotoğraftaki adamların çoğu dökülüyordu, ortalama yaşları seksenken nasıl dökülmesinlerdi? Ekipmanlar eskiyordu, bu da anlaşılan Hugh Clippard'ın kabul etmek istemediği bir şeydi. Derler ya, gözlerini bu duruma kapıyordu.

"Desmond Clark fotoğrafta yok... çekildiğinde orada değildi herhalde. Des ve onun eşi de öldüler. Florida'da küçük bir uçak kazası geçirmişlerdi. Boca Raton'da. Des pilotluk yapıyordu. Salak herif ağır siste inmeye çalışmış. Pisti ıskalamış." Bunu hiç bağırarak anlatmamıştı, Clippard şimdi neredeyse tekdüze bir sesle konuşuyordu. İçkili soğuk çayından koca bir yudum aldı ve, "Bırakmayı düşünüyorum," dedi.

Holly bir an içkiden bahsettiğini sandı, sonra o olmadığını anladı. "Altın İhtiyarlar'ı mı?"

"Evet. Eskiden bu adı severdim ama şu günlerde sinirime dokunuyor. Şu fotoğrafta hâlâ beraber bovling oynadığım tek kişiler Avram ve Ernie Cog. Küçük Top geliyor ama sadece izlemeye. Eskisi gibi değil."

"Hiçbir şey değil," dedi Holly nazikçe.

"Öyle mi? Değil. Ama olmalı. Olabilir de, insanlar kendilerine biraz baksalar." Fotoğrafa bakıyordu. Holly de ona bakıyordu, adamın karın kaslarında bile kırışıkların belirmeye başladığını fark etti.

"Şu sonuncu kim?"

"O Vic Anderson. Çevik Vic derdik ona. Felç geçirdi. Şehir dışında bakımevi gibi bir yerde."

"Rolling Hills olabilir mi acaba?"

"Evet, adı bu."

Eski bovlingcilerden birinin Henry dayıyla aynı bakımevinde olması bir tesadüf gibi geldi. Holly böyle hissedince rahatladı çünkü Strike Em Out'un girişinde Barbara Robinson'ın fotoğrafını görmek daha çok... eh... kader gibi gelmişti.

"Karısı da onu daha sık ziyaret etmek için o tarafa taşındı. Biraz canlandırıcı bir şeyler istemediğinize emin misiniz Bayan Gibney? Kimseye söylemem."

"İyiyim. Gerçekten." Holly kaydı durdurdu. "Çok teşekkürler Bay Clippard."

Clippard hâlâ Holly'nin iPad'ine bakıyordu. Hipnotize olmuş gibiydi. "Ne kadar az kişi kaldığımızı gerçekten fark etmemiştim."

Holly fotoğrafı kaydırıp kapatınca Clippard başını kaldırdı, nerede olduğundan tam emin değilmiş gibi bir hali vardı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Ne demek. Cary'nin nerede olduğunu bulursanız bir ara uğramasını söyleyin olur mu? En azından e-posta adresimi verin. Yazayım size."

"Hâlâ burada olanların numaralarını da yazar mısınız?"

"Ayıp ettiniz."

Başlığında MIDGE'İN MUTFAĞINDAN BİR NOT yazan defterden bir sayfa kopardı, kalemle dolu bir bardaktan bir tane alıp telefonunun rehberine bakarak numaraları hızlıca karaladı.

Holly numaralardan ve e-posta adresinden onları yazan elin çok hafif titrediğini anladı. Kâğıdı katlayıp cebine koydu. Yine, *intikam peşindeki zaman*, diye düşündü. Holly'yi rahatsız eden yaşlı insanlar değildi, onun huzurunu kaçıran Clippard'ın kendi yaşlılığına yaklaşım biçimiydi.

Oradan def olup gitmek için sabırsızlanıyordu.

3

Şeker Tepe'de tek bir tane (aşırı lüks) alışveriş merkezi vardı. Holly orada park edip bir sigara yaktı, kapı açık, ayakları kaldırımda, dirsekleri dizlerinde oturup içti. Arabası pis pis sigara kokmaya başlamıştı ve astığı araba kokusu bile kokuyu tamamen yok edemiyordu. Ne pis bir alışkanlıktı ama nasıl da gerekliydi.

Şimdilik sadece, diye düşündü, sonra da aklına yine Tanrı'ya onu dünya zevklerinden uzak duran biri haline getirmesi için dua eden Aziz Augustinus geldi... ama bugün değil.

Holly, Barbara, Cary Dressler ve Altın İhtiyarlar fotoğrafıyla beraber gönderdiği mesaja cevap vermiş mi diye telefonuna baktı. Vermemişti. Saatine bakınca henüz ikiyi çeyrek geçtiğini gördü. Günün büyük bir kısmı önündeydi daha ve Holly'nin bu vakti boşa harcamaya niyeti yoktu, sıradaki adım neydi o zaman?

Kıçını kaldırıp kapı kapı gezmek tabii ki.

2015 yılında, fotoğrafta olmayan Desmond Clark'la birlikte, bovling oynayan sekiz İhtiyar vardı. Üçünü kontrol etmeye gerek yoktu. Hugh Clippard'ı da sayarsa dördünü. Bonnie'ye ve kaykaycı çocuğa gücü yeter gibi duruyordu –Holly, Ellen'ı yenebileceğinden o kadar emin değildi– ama şimdilik onu ölen ikisi ve Jim Hicks'le (Wisconsin'de yaşayan... tabii bunu kontrol etmek gerekecekti) birlikte bir kenara koyacaktı. Böylece geriye Roddy Harris, Avram Welch ve Ernie Coggins kalıyordu. Bir de Victor

Anderson vardı ama Holly felçli birinin Rolling Hills'ten sıvışıp insan kaçırmaya gittiğini hiç sanmıyordu.

Altın İhtiyarlar'dan *herhangi birinin* Kızıl Bayır Katili çıkması ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyordu ama Dressler, Craslow, Steinman ve Bonnie Rae Dahl'ın tahmini kaçırılmalarının tesadüfi değil de planlı olduğuna gittikçe daha da çok ikna oluyordu. Katil onların rutinlerini biliyordu, bu rutinlerin hepsinin de merkez noktası Geyikli Park'tı.

Bovling oynayanlar Cary'yi tanıyordu. Cary hakkındaki sorularının birilerini gerdiğine dair –Bill Hodges'un *o his* dediği gibi– bir hisse kapılmadığı sürece diğer *desaparecidos*'tan bahsetmesine gerek yoktu. Ya da birilerinin savunmaya geçtiğine dair bir hisse. Hatta suçlu hissettiğine. Araması gereken işaretleri biliyordu, Bill ona iyi öğretmişti. Ellen, Pete ve Bonnie'yi koz kartı olarak saklamak daha iyi olacaktı. En azından şimdilik.

Penny Dahl'ın onu Facebook, Instagram ve Twitter'da açık ettiği bir kez bile aklından geçmedi.

4

Holly, Şeker Tepe Boutique Alışveriş Merkezi'nin otoparkında sigara içerken Barbara Robinson öylece boşluğa bakıyordu. Bilgisayar ve telefonunun tüm bildirimlerini kapatmış, sadece anne babası ve Jerome'dan gelen aramaların bildirimine izin vermişti. Mesaj ve e-posta ikonlarının yanındaki o küçük, kırmızı bana-baksana çemberleri fazla baştan çıkarıcıydı. Penley Ödülü denemesi –beş finalistten talep ediliyordu– ay sonunda postaya verilmeliydi ve ay sonuna sadece dört gün kalmıştı. Hatta üç demek daha doğru, yazısını postaneye cuma günü götürmek ve posta damgasının basıldığından kesinlikle emin olmak istiyordu. Bunca şeyin ardından teknik bir hata yüzünden elenmek onu delirtirdi. O yüzden işine eğildi.

Şiir benim için önemli çünkü

Korkunçtu bu. Ortaokul kitap raporu ilk satırı gibiydi. Sil.

Şiir önemlidir çünkü

Daha da kötü. Sil.

Yazma nedenim

Sil, sil, *sil*!

Barbara bilgisayarını kapattı ve bir süre daha boşluğa baktı, sonra masasından kalkıp kotunu üzerinden sıyırdı. Bir şort giydi, üstüne de kolsuz tişört, saçını özensizce atkuyruğu toplayıp koşuya çıktı.

Hava koşmak için fazla sıcaktı, sıcaklık otuz iki dereceyi aşmış olmalıydı ama yapacak bir tek bu gelmişti aklına. Mahallede bir tur attı... uzun bir yoldu bu. Üniversiteye gidip yeni bir hayata başlayana dek ebeveyniyle birlikte yaşayacağı eve döndüğünde ter içinde ve nefes nefeseydi. Buna rağmen bir tur daha attı. Devasa bir şapkanın altında çiçeklerini sulayan Bayan Caltrop ona delirdiğini düşünür gibi baktı. Muhtemelen delirmişti.

Bilgisayarının başında boş ekrana ve onunla alay eder gibi yanıp sönen imlece bakarken içi hüsran ve –kabul edelim– korku doluydu. Çünkü Olivia yardım etmeyi reddediyordu. Çünkü aklı ekran gibi bomboştu. Ama şimdi, tişörtünü koyulaştıran ve yüzünün yanlarından abartılı gözyaşları gibi akan terle tüm gücüyle koşarken bu dehşet ve hüsranın altında neyin yattığını fark etti. Öfkeliydi. Lanet olsun, kendisiyle oynanmış gibi hissediyordu. Sirk köpeği gibi çemberlerden atlatmışlardı onu.

Eve girince –annesi ve babası işlerinde olduğundan ev tamamen ona kalmıştı– merdivenleri ikişer ikişer çıktı, koridordan

banyoya giderken ardında kıyafetlerinden bir yol bıraktı, sonra da duşa girip kolu tamamen soğuğa çevirdi. Bir çığlık atıp kendine sıkı sıkı sarıldı. Nabız gibi atan yüzünü soğuk suya daldırıp yine çığlık attı. İki ay önce Marie Duchamp'la çığlık attıkları gün öğrendiği üzere çığlık atmak insana iyi geliyordu, bu yüzden üçüncü bir kez çığlık attı.

Titreyerek, tüyleri diken diken olmuş vaziyette duştan çıktı ama kendini daha iyi hissediyordu. Daha *berrak*. Cildi parıldayana dek havluyla kurulandı, sonra yolda bıraktığı kıyafetlerini toplayarak odasına döndü. Kıyafetleri yatağına atıp çıplak halde bilgisayarına gitti, açma tuşuna uzandı, sonra *Hayır. Yanlış*, diye düşündü.

Masasının yanındaki raftan okul defterlerinden birini aldı, Henry VII ve Güller Savaşı üzerine karalanmış notları geçip boş bir sayfa açtı. Hiç umursamadan sayfayı yırttı, yırtık kenarı görmezden gelmedi, öyle olduğu için sevindi. Sabah görüşmelerinden birinde Olivia'nın ona söylediği bir şeyi düşünüyordu. Barbara'ya, Juan Ramón Jiménez adında İspanyol bir yazardan geldiğini ama kendisinin ilk Jorge Castro'dan duyduğunu anlatmıştı. Jorge'nin bu sözün yazdığı ve yazmayı umduğu her şeyin mihenk taşı olduğunu iddia ettiğini söylemişti: *Sana çizgili kâğıt verirlerse dikine yaz.*

Barbara da şimdi öyle yapıyordu, yazısını hızlı hızlı mavi çizgilerin dikine yazıyordu. Penley şartlarına göre *beş yüz kelimeyi aşmamalıydı*. Barbara'nın yazısı bundan çok daha kısaydı. Ve anlaşılan Olivia ona yardım etmek için yanındaydı aslında, hayatını –belki üniversitenin asla değiştiremeyeceği biçimde– değiştiren o sabah görüşmelerinden birinde söylediği başka bir şeyle.

Şiir yazıyorum çünkü *yazmazsam ölü bir motorum*. Sadece bir an durup ekledi: *Size bu kadar çok şiirimi göndermişken şiirim hakkında bir deneme yazmamın istenmesi budalaca. Şiirim benim denemem.*

Yırtık kenarlı kâğıdı iki kere katladı ve çoktan pulu yapıştırılmış, adresi yazılmış zarfa tıktı. Üstüne bir şeyler geçirdi ve

merdivenleri koşarak indi, çıktığı kapıyı açık bıraktı. Sokağı, soğuk duşunun etkisini yeniden terleyip mahvederek, koşarak indi. Umurunda değildi. Fikrini değiştirmeden önce yapmalıydı bunu. Fikrini değiştirmek yanlış olurdu çünkü yazdıkları doğruydu.

Köşede bir posta kutusu vardı. Zarfı içine attı, sonra eğilip dizlerine tutundu, güçlükle nefes alıyordu.

Kazanmak ya da kaybetmek umurumda değil. Umurumda değil. Umurumda değil.

Yazdıklarından daha sonra pişmanlık duyabilirdi ama o an değil. Posta kutusunun başında durmuş, yüzünden sarkan ıslak saçlarıyla eğilmiş haldeyken bunun doğru olduğunu biliyordu.

İşi önemliydi.

Başka hiçbir şey değil. Ödüller değil. Yayımlanmak değil. Zengin, ünlü ya da ikisi birden olmak değil.

Sadece işi.

1 Temmuz 2021

20:03.

Bonnie Rae Dahl bisikletiyle Kızıl Bayır Caddesi'nden inip Jet Mart'a döndü.

20:04.

Bisikletinden indi, kaskını çıkardı, saçlarını savurdu. Kaskını seleye bırakıp içeri girdi.

"Selam Emilio," dedi ve adama gülümsedi.

"Selam," diye cevap verdi adam ve o da gülümsedi.

Bira Mağarası'nı geçip içeceklerin onu beklediği arkadaki dolaba gitti. Bir diyet Pepsi aldı. Geri yürümeye başladı, sonra atıştırmalık kek rafında duraksadı: Twinkie, Ho Ho, Yodel, Little Debbieler. Kafasında tartarak bir paket Ho Ho aldı. Emilio tezgâhın arkasındaki rafa sigara diziyordu. Dışarda bir minibüs marketin yanından geçip yolun aşağısına doğru ilerledi.

20:05

Minibüsü süren Roddy Harris'ti. Giydiği spor ceketin cebinde Valium iğnesi vardı. Emily çoktan tekerlekli sandalyeye geçmişti, hazırdı... ve bu gece sandalyeye ihtiyacı vardı. Siyatiği intikam alırcasına dönmüştü. Roddy minibüsü kayan kapısı terk edilmiş dükkâna bakacak biçimde eskiden Bill'in Araba ve Motor Tamiri dükkânı olan yerin çatlak asfaltına çekti.

"Bir Noel elfi, hemen geliyor," dedi.

"Acele et," diye patladı Emily. "Onu kaçırmak istemiyorum. *Istırap* içindeyim."

Tekerlekli sandalyeyi kapıya bakacak biçimde çevirdi. Roddy bir düğmeye bastı, kapı kaydı. Rampa kayarak açıldı. Emily buradan kaldırıma indi. Roddy dörtlüleri yakıp minibüsten çıktı. Dörtlüleri yakmayı uzun uzun tartışmış ve sonunda bu riski almak zorunda olduklarına karar vermişlerdi. Onu kaçırmayı göze alamazlardı. Em kötüydü ve Roddy de pek formda değildi. Kalçası ağrıyordu, elleri kaskatıydı ama asıl sorun zihniydi. Sürekli dalıp gidiyordu. Alzheimer değildi, buna inanmayı reddediyordu ama kafası kesinlikle karışıktı. Yeni bir beyin aşısı onu yola sokardı. Geri kalan da Em'i yola sokardı. Özellikle de Noel elfinin ciğeri. Kutsal kâse oydu, kutsal varlık, ama hayvanın hiçbir kısmı ziyan edilmemeliydi. Bu onun sadece mottosu değil, mantrasıydı.

20:06

Bonnie biraz da üzülerek Ho Ho paketini geri koydu. Elinde cüzdanıyla kasaya gitti. Cüzdanını erkekler gibi arka cebinde taşıyordu.

"Şu Ho Hoları bir daha düşün istersen?" dedi Emilio onun içeceğini geçerken. "İyi formdasın, sana zararı dokunmaz."

"Çekil önümden şeytan.* Benim bedenim bir tapınak."

"Öyle diyorsan," diye cevap verdi Emilio. "Jet Mart'ta –en azından bu şubede– müşteri her zaman haklıdır."

İkisi de güldüler. Bonnie para üstünü cebine attı, sırt çantasını bir omzundan indirdi, içeceğini içine koydu. Netflix'te *Ozark* izlerken azar azar içmeyi planlıyordu. Fermuarını çekip çantayı kapattı ve omzuna taktı.

"İyi geceler Emilio."

Adam başparmağını kaldırarak karşılık verdi.

20:07

---

* Matta İncili 16:23. İsa'nın havari Petrus'a karşı çıkışı. (ç.n.)

Bonnie kaskını taktı, bisikletine bindi, sırt çantasının kollarından birini ayarlamak için duraksadı sadece. Tepenin sadece biraz aşağısında, parkın Ağaçlık diye bilinen kısmının karşısında, Emily tekerlekli sandalyesini minibüsün arkasına doğru götürüyordu. Kaldırım çatlak ve dengesizdi. Tekerlekli sandalye ne zaman yalpalayıp sallansa beline sancılar saplanıyordu. Bağırmamak için dudaklarını birbirine bastırıyordu ama inlemelerine engel olamıyordu.

"Onu elini sallayıp durdur!" Bu yarı fısıltı yarı hırlamaydı. "Sakın beceremezlik etme Roddy, lütfen!"

Roddy'nin beceremeye niyeti yoktu. Bonnie onun için durmazsa yanlarından geçmeye çalışırken tekmeleyip onu bisikletinden düşürecekti. Tabii kalçası bu işin altından kalkabilecek haldeyse. Yeniden elli yaşına dönmek için neler vermezdi! Hatta altmış!

Em'e doğru dönünce hoşuna gitmeyen bir şey gördü. Tekerlekli sandalyenin yol gösteren ışıkları hâlâ yanıyor, kaldırıma vuruyordu. Işığı hâlâ çalışan bir tekerlekli sandalyenin aküsünün bittiğine inanmak biraz güçtü! Ve kız yokuştan aşağı hızlanarak geliyordu.

"Işığı kapat!" diye fısıldadı. "Emily, lanet yol ışıklarını kapat!"

Emily kapattı, tam zamanında. Çünkü işte kız gelmişti, Noel elfleri.

Roddy kollarını sallayarak kaldırımdan indi. "Bize yardım edebilir misiniz lütfen? Yardıma ihtiyacımız var!"

Bonnie hızla yanlarından geçti, Roddy onu bir karate tekmesiyle bisikletinden düşürmeyi aklından geçirene kadar, o sokakta ilerlemişti. Bir an tüm planlarının boşa gittiğini, bisikletin yanıp sönen kırmızı stop lambası tepeden aşağı küçülürken planlarının da küçüldüğünü gördü. Ama sonra kız fren yaptı, döndü ve geri geldi. Kızın o kollarını salladığı için mi, dörtlüleri yandığı için mi, yoksa iyi bir insan olma arzusuyla mı ya da hepsi yüzünden mi geri döndüğünü bilmiyordu. Ama rahatlamıştı.

Ağır ağır sürüyordu bisikleti, başta temkinliydi ama onu el sallayarak çağıranın kim olduğunu görebileceği kadar ışık vardı hâlâ. "Profesör Harris? Ne oldu? Bir sorun mu var?"

"Em. Siyatiği çok fena, tekerlekli sandalyesinin aküsü de bitti. Onu içeri almama yardımcı olabilir misin? Rampa diğer tarafta. Onu eve götürmek istiyorum."

"Bonnie?" dedi Emily zayıf bir sesle. "Bonnie Dahl, sen misin?"

"Benim. Aman Tanrım Emily, çok üzgünüm!"

Bonnie bisikletinden inip ayaklığını açtı. Hemen Emily'nin yanına gidip üzerine eğildi. "Ne oldu? Neden *burada* durdunuz?"

Yanlarından bir araba geçti. Yavaşladı, Roddy'nin kalbi durdu bir an. Sonra araba tekrar hızlandı.

Emily'nin, Bonnie'nin sorusuna verecek iyi bir cevabı yoktu, o yüzden sadece inledi.

"Onu diğer tarafa götürmemiz gerek," diye tekrar etti Roddy. "İtmeme yardım edebilir misin?"

Tekerlekli sandalyenin kollarından birini tutacak gibi eğildi ama Bonnie onu kalçasıyla yana itip iki kolu da tuttu. Tekerlekli sandalyeyi çevirip minibüsün diğer tarafına doğru itti. Emily her sıçrayışta inildiyordu. Roddy rampanın kenarından geçti, açık sürücü kapısından içeri eğildi ve dörtlüleri söndürdü. *Bu konuda endişelenmeye gerek kalmadı,* diye düşündü.

"Birilerini arayayım mı?" diye sordu Bonnie. "Telefonum..."

"Beni rampadan çıkar sadece," dedi Emily soluğu kesilerek. "Eve dönüp bir kas gevşetici alınca iyi olacağım."

Bonnie tekerlekli sandalyeyi rampaya dönecek biçimde konumlandırdı ve derin bir nefes aldı. Önce geriye çekip hız almak isterdi ama kaldırım çok engebeliydi. *Bir kere kuvvetlice iteceğim,* diye düşündü. *Yeterince güçlüyüm, bunu yapabilirim.*

"Yardım edeyim mi?" diye sordu Roddy, ama çoktan tekerlekli sandalyenin koluna doğru değil de Bonnie'nin arkasına doğru yönelmişti. Elini cebine daldırdı. Şırınganın ucundaki

küçük koruyucu kapağı kolayca itip çıkardı; bunu daha önce de yapmıştı, birçok deneme sırasında ve dört kere de asıl olaylarda. Minibüs orada olanları sokaktan saklıyordu ve her şeyin yolunda gitmeyeceğini düşünmek için bir sebebi yoktu. Bu işi kotarmak üzerelerdi.

"Yok, ben yaparım. Çekilin."

Bonnie çıkış takozlarında pozisyon alan bir koşucu gibi eğildi, lastik kolları sıkı sıkı kavradı ve itti. Rampanın ortasında, tam bu işi bitiremeyeceğini düşünürken tekerlekli sandalyenin motoru bir homurtuyla canlandı. Işıkları yandı. Aynı anda ensesini eşek arısı sokmuş gibi hissetti.

Emily minibüsün içine girdi. Roddy, Bonnie'nin aynı diğerleri gibi yığılmasını bekliyordu. Bunu beklemekte gayet haklıydı, kızın beyinciğinin beş santim ötesine on beş miligram Valium enjekte etmişti. Ama kız bunun yerine doğrulup arkasını döndü. Eli ensesine gitti. Roddy bir an ona seyreltilmiş doz, hatta belki hiç ilaç vermeden sadece su verdiğini düşündü. Onu bunun doğru olmadığına ikna eden kızın gözleri oldu. Roddy Harris üniversite öğrencisi olduğu daha genç ve güçlü kuvvetli zamanlarında bir Teksas mezbahasında iki yaz çalışmıştı, etin neredeyse sihirli özellikleri üzerine teorilerini geliştirmeye orada başlamıştı. Bazen inekleri uyutmak için kullanılan havalı tabancalar tam kurulmamış olur ya da hedefi hafif şaşırırdı. Böyle olunca inekler Bonnie Dahl'ın şimdi göründüğü gibi görünürdü, gözleri yuvalarından uğramış, yüzü şaşkınlıkla sersemleşmiş.

"Ne... yaptın? Ne..."

"Neden düşmüyor?" diye sordu Emily açık minibüs kapısından, tiz bir sesle.

"Sessiz ol," dedi Roddy. "Düşecek."

Ama Bonnie düşmedi de denegede durabilmek için kollarını öne uzatarak minibüsün arkasına doğru sendeledi. Oradan da muhtemelen sokağa gitme niyetindeydi. Roddy onu yakalamaya çalıştı. Bonnie onu şaşırtıcı bir güçle itti. Roddy geriye doğru sen-

deleyip kaldırımın çıkıntı yapan bir yerine takıldı ve kıçının üstüne düştü. Kalçası uludu resmen. Dişleri birbirine çarptı ve dilinin küçük bir kısmını ısırdı. Ağzına kan sızdı. O endişe dolu anda kendi kanının hiçbir işine yaramayacağını bilmesine rağmen bu tat hoşuna gitti. Et yoksa *tüm* kanlar onun için işe yaramazdı.

"Kaçıyor!" diye bağırdı Emily.

Roddy karısını seviyordu ama o anda ondan nefret etti. Kızıl Bayır Caddesi'nin karşı tarafında karmakarışık çalılıklar yerine birileri olsa tüm bu kargaşanın nedenini anlamak için yanlarına gelirdi.

Roddy güçbela ayağa kalktı. Bonnie birden yön değiştirip minibüsten ve Kızıl Bayır Caddesi'nden uzaklaştı. Şimdi terk edilmiş tamirci dükkânının önünde sendeliyordu, bir elini düşmemek için paslı kepenkte sürüklüyor, sarhoş birinin dengesiz, yalpalayan adımlarıyla ilerliyordu. Binanın sonuna kadar gitmişti ki Roddy kolunu kızın boynuna dolayıp onu geri çekti. Kız hâlâ başını sağa sola çevirerek onunla dövüşmeye çalışıyordu. Bisiklet kaskı Roddy'nin omzuna çarptı. Küpelerinden biri uçtu. Roddy bunu fark edemeyecek kadar meşguldü; elleri, derler ya, doluydu. Kızın yaşama gücü tam anlamıyla olağanüstüydü. Roddy o anda bile kızın tadına bakmak için sabırsızlanıyordu.

Onu minibüse doğru sürükledi, nefeş nefeseydi, kalbi sadece göğsünde atmıyor, boynunda gümbürdüyor, başında zonkluyordu.

"Hadi," dedi ve onu çevirdi. "Hadi elf, hadi, hadi, ha..."

Kızın kurtardığı dirseği elmacık kemiğine indi. Gözlerinin önünde şimşekler çaktı. Kızı elinden kaçırdı ama sonra –şükürler olsun, şükürler olsun– kızın dizleri çözüldü ve sonunda düştü. Emily'ye döndü. "Bana yardım edebilecek misin?"

Emily yarı doğruldu, sonra tekrar yığıldı. "Hayır. Sırtım tamamen kitlenirse işleri sadece daha da kötüleştiririm. Tek başına yapman gerekecek. Üzgünüm."

Benim kadar üzgün değilsin, diye düşündü Roddy ama bunun alternatifi nezaret, manşetler, mahkeme, 7/24 haberler ve sonun-

da hapishaneydi. Bonnie'yi kollarının altından kavrayıp rampaya doğru sürükledi, sırtı sızlanıyor, kalçası onu tutulmakla tehdit ediyordu. Sorunun bir parçası da kızın çantasıydı. Onu çıkardı. En az on kilo olmalıydı. Çantayı yukarı, Emily'ye uzattı, Emily onu almayı başarıp kucağına koydu.

"Aç," dedi Roddy. "Oradaysa telefonunu al. Yapman gereken..." Cümlesini bitirmedi, nefesini elindeki işe ayırması gerekiyordu. Ayrıca Em ne yapması gerektiğini biliyordu. Buradan bir an önce uzaklaşmaları gerekiyordu ve şansları yaver giderse uzaklaşacaklardı da. *Şu yaşadıklarımızdan sonra biraz şansı hak eden biri varsa o da biziz,* diye düşündü Roddy. Bonnie'nin o akşam onlardan çok daha şanssız olduğu fikri aklının ucundan bile geçmedi.

Em çoktan Bonnie'nin telefonunun sim kartını çıkarmış, etkin bir biçimde yok ediyordu.

Roddy, Bonnie'yi rampadan yukarı sürükledi. Emily ona yer açmak için tekerlekli sandalyeyi geri geri götürdü. Çoktan sırt çantasını açmış, içini karıştırmaya başlamıştı. Roddy ara verip nefesini toparlamak isterdi ama burada çok uzun zaman geçirmişlerdi zaten. Aşırı uzun. Bonnie'nin bacaklarını tekmeleyip kapıdan uzaklaştırdı. Bilinci yerinde olsa canı yanardı ama değildi.

"Not. Not."

Yolcu koltuğunun arkasındaki gözde şeffaf plastik bir zarfta duruyordu. Bonnie'nin onu işe aldığı kısa dönem içerisindeki çeşitli notlarından çalışarak yazmıştı bunu Emily. Tam bir kopyası değildi ama olmasına gerek de yoktu. Üstelik kısaydı: *Bu kadarı yeter.* Bisiklet çalınırsa notun bir önemi kalmayacaktı muhtemelen ama çalınsa bile, hırsız yakalandığında işe yarayabilirdi. Roddy notu bisikletin selesine koydu ve kâğıdı spor ceketinin koluyla sildi, kâğıtta parmak izi kalıyorsa diye (internet bu konuda ikiye bölünmüştü).

Sürücü koltuğuna geçti, artık ıslık sesleri çıkararak nefes alıyordu. Rampayı toplayan düğmeye bastı ve kapıyı kapattı. Kalbi delicesine bir hızla atıyordu. Kalp krizi geçirirse, Emily minibüsü

Tepe Yolu 93 numaraya sürüp garaja koyabilir miydi? Bunu yapsa bile bilincini kaybeden kız ne olacaktı?

Em onu öldürmek zorunda kalacak, diye düşündü ve o haldeyken –vücudunun her bir zerresi sızlarken, kalbi hızla atar ve başı zonklarken– bile tüm o etin ziyan olacağı fikri içini burktu.

20:18

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

27 Temmuz 2021

1

"Şunlara bir bakın," dedi Avram Welch. Kargo şort vardı üzerinde (Holly'de aynı bu şort gibi birkaç tane vardı), dizlerini gösteriyordu. İki dizinde de S biçiminde iyileşmiş yaralar vardı. "Diz replasmanı. 31 Ağustos 2015. O günü unutmak zor. Ağustos ortasında Strike Em Out'a son gittiğim sefer Cary oradaydı –ben sadece izlemeye gitmiştim, dizlerim çoktan topu atmayı aklımdan bile geçiremeyeceğim kadar kötüydü–, sonraki gidişimde yoktu. Bu bilginin bir faydası var mı?"

"Kesinlikle var," dedi Holly, gerçi olup olmadığını bilmiyordu. "Ameliyatınızdan sonra ne zaman gittiniz bovling salonuna?"

"Onu da biliyorum. 17 Kasım. Altmış Beş Yaş Üstü turnuvanın ilk turuydu. Hâlâ oynayamıyordum ama İhtiyarlar'a tezahürata gitmiştim."

"İyi bir hafızanız var."

Welch'in üçüncü kattaki Sunrise Bay site dairesinin oturma odasında oturuyorlardı. Her yerde cam şişelerin içinde gemiler vardı, Welch onları yaparak zaman geçirdiğini söylemişti ama başköşe kırklarının ortalarında, gülümseyen bir kadının çerçeveli fotoğrafına ayrılmıştı. Çok hoş ipek bir elbise giymiş, kesta-

ne rengi saçlarının üstüne kiliseden yeni gelmiş gibi dantelli bir başörtüsü atmıştı.

Welch şimdi o fotoğrafı işaret etti. "Hatırlamam gerekir. Ertesi gün Mary'ye akciğer kanseri tanısı kondu. Bir yıl sonra öldü. Ve biliyor musun? Hiç sigara içmezdi."

Sigara içmeyen birinin akciğer kanserinden öldüğünü duymak Holly'nin alışkanlığı hakkında hep biraz daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Bu onu boktan biri yapıyordu herhalde.

"Başınız sağ olsun, çok üzüldüm."

Welch koca göbekli, sıska bacaklı minik bir adamdı. İç çekip, "Benim kadar üzülemezsiniz Bayan Gibney, orası kesin. O benim hayatımın aşkıydı. Her evli insan gibi anlaşmazlıklarımız oluyordu ama bir söz vardır: 'Güneşi öfkeli batırma.' Biz bunu hiç yapmadık," dedi.

"Althea hepinizin Cary'yi sevdiğini söyledi. Altın İhtiyarlar'ın yani."

"Cary'yi *herkes* severdi. Tribble'dı* o. Bu ne anlama geliyor bilmiyorsunuzdur muhtemelen ama..."

"Biliyorum. *Uzay Yolu* fanıyım."

"Tamam o zaman. Cary'den hoşlanmamak mümkün değildi. Biraz tuhaf biriydi ama dost canlısı ve her daim neşeliydi. Sanırım esrarın da buna faydası oluyordu. İçiciydi ama sigara değil. Jamaikalıların dediği gibi, ot tüttürüyordu."

"Sanırım takımınızın diğer üyelerinden bazıları da ot tüttürüyordu," diye şansını denedi Holly.

Welch güldü. "Hem nasıl. Arka taraftan dışarı çıkıp iki dalı aramızda döndürdüğümüz, kafa olup güldüğümüz geceler hatırlıyorum. Yeniden liseye dönmüşüz gibi. Roddy dışında tabii. Küçük Top bizim yapmamıza ses çıkarmazdı, öyle dava meraklısı değildi, bazen yanımızda gelirdi ama ot içmezdi. Ota inan-

* *Uzay Yolu* evreninden, küçük, tüylü bir top gibi görünen, sevimli ve yavaş hareket eden ancak hızlı üreyen bir uzaylı türü. (ç.n.)

mazdı. Biz içer, sonra tekrar içeri girerdik ve ne olurdu biliyor musunuz?"

"Hayır, ne?"

"*Daha iyi* oynardık. Özellikle de Hughie Clip. Kafası dumanlı olunca o yandan atışları kaybolurdu, çoğu zaman lobutları tekte dağıtırdı. *Fuup*!" Devrilen lobutları taklit ederek ellerini iki yana savurdu. "Roddy değil tabii. Profesör, sihirli duman olmadan her zamanki gibi yüz kırk puanlık oynardı. Ne şamata değil mi?"

"Kesinlikle."

Holly, Sunrise Bay'den tek bir şey öğrenerek ayrıldı: Avram Welch de bir Tribble'dı. Kızıl Bayır Katili o çıkarsa Holly'nin hem fikren hem içgüdüsel olarak inandığı her şey yıkılıp giderdi.

Sıradaki durak Rodney Harris'ti, emekli profesör, yüz kırk puanlık bovling oyuncusu, namı diğer Küçük Top veya Bay Et.

2

Barbara "The Death of the Ball Turret Gunner" adlı bir Randall Jarrell şiiri okuyor, beş dizelik saf dehşetine hayret ediyordu ki telefonu çaldı. O an ona sadece üç kişi ulaşabilirdi, annesi ve babası alt katta olduğu için ekrana bakmadı bile. Sadece, "Selam J, ne diyorsun?" dedi.

"Hafta sonu New York'ta kalacağım diyorum. Ama şehirde değil. Temsilcim beni hafta sonunu Montauk'ta geçirmeye davet etti. Havalı değil mi?"

"Eh, bilmiyorum. Bence seks ve iş birbirinden ayrı tutulmalı."

Jerome kahkaha attı. Barbara, Jerome'un hiç şu son birkaç konuşmalarındaki kadar kolayca ve sık kahkaha attığını duymamıştı, o mutlu olduğu için seviniyordu. "O açıdan rahat olabilirsin evlat. Mara ellilerinin sonunda. Evli. Çocukları ve torunları var. Çoğu da orada olacak. Bunları sana çoktan anlattım ama aklın havada bu ara. Mara'nın soyadını hatırlıyor musun ki?"

Barbara, Jerome'un ona anlattığına emin olmasına rağmen hatırlamadığını kabul etti.

"Roberts. *Neyin* var senin?"

Barbara bir an sessiz kaldı, fosforlu yıldızların geceleyin parladığı tavana baktı sadece. Jerome o dokuz yaşındayken bunları yapıştırmasına yardım etmişti.

"Söylersem kızmayacağına söz verir misin? Annemle babama anlatmadım henüz ama sanırım sana anlatınca onlara da anlatmalıyım."

"Hamile olmadığın sürece sorun yok kızım." Sesinin hem şaka yapıyorum hem de şaka yapmıyorum der gibi bir tonu vardı.

Kahkaha atma sırası Barbara'daydı. "Hamile değilim ama bir şeyi beklediğimi söyleyebiliriz."

Olivia Kingsbury'ye kendi başına yaklaşmaya korktuğu için ilk Emily Harris'le tanışmasından başlayarak her şeyi anlattı ona. İhtiyar şairle görüşmelerini, Olivia'nın onun şiirlerini Penley Ödülü komitesine ona haber vermeden göndermesini ve nasıl hâlâ adaylardan biri olduğunu anlattı.

Bitirdi ve kıskançlığı duymayı bekledi. Ya da soğuk bir tebriği. İkisiyle de karşılaşmadı ve bunları saklamak zorundaymış gibi hissettiği için kendinden utandı. Ama belki de saklaması daha iyi olmuştu çünkü Jerome'un tepkisi –bir kekeleme ve sorularının ve kutlamalarının heyecanla birbirine karışması– çok hoşuna gitmişti.

"Demek öyle! Demek oradaydın! Tanrım Ba! Keşke orada olup sana kemiklerini kıracak gibi sarılabilsem!"

"Aşırı iğrenç olurdu bu," dedi Barbara ve gözlerini sildi. Yaşadığı rahatlama öylesine büyüktü ki yapıştırma yıldızlarına doğru yükselebilirdi, abisinin ne kadar da iyi, ne kadar gönlü zengin olduğunu düşünüyordu. Bunu unutmuş muydu, yoksa aklı kendi endişeleriyle çok dolu olduğundan zihninden uzaklaştırmış mıydı?

"Yazı peki? Hakkından geldin mi?"

"Geldim," dedi Barbara. *Hem de ne gelmek. Okuyacaklar ve babamın dediği gibi, dosdoğru çöp sepetine atacaklar.*

"Harika, harika!"

"Bana oğlu kaybolan şu kadını bir daha anlatsana. Şimdi dinleyebilirim. İki kulağımla birden yani. Öncesinde tam dinleyemedim."

Jerome ona sadece Vera Steinman'ı değil, tüm davayı özet geçti. Holly'nin tamamen tesadüf eseri Geyikli Park'ın Kızıl Bayır Caddesi tarafında veya üniversitede ya da iki yerde birden iş üstünde olan bir seri katil bulmuş olabileceğini söylerek bitirdi sözünü.

"Ve bir şeyi çözdüm," dedi. "Aşırı canımı sıkıyordu ama sonunda taşlar yerine oturdu. Şu bakıp durduğun ve birdenbire İsa'nın ya da Dave Chappelle'in yüzünü gördüğün mürekkep lekesi resimler gibi."

"Ne peki?"

Jerome ona anlattı. Biraz daha konuştular, sonra Barbara, Penley Ödülü'nden anne ve babasına da söz etmek istediğini söyledi.

"Onlara anlatmadan önce benim için bir şey yapmanı isteyeceğim," dedi Jerome. "Benim kitabın üzerinde çalıştığım, babamın eski çalışma odasına in ve turuncu flaş belleği bul. Klavyenin yanında. Olur mu?"

"Tabii."

"Onu bilgisayara takıp bana PIX, P-I-X isimli dosyayı gönder. Mara yayınevinin kitabın ortasına fotoğraf koymak isteyeceğini düşünüyor, tanıtımlar için de kullanmak isteyebilirler."

"Turun için."

"Evet, gerçi Covid yok olup gitmezse Zoom ve Skype üzerinden sanal bir tur olma ihtimali var."

"Memnuniyetle yaparım J."

"Biri Biograph Sinema Salonu'nun fotoğrafı, *Manhattan Melodramı* filmi var girişteki tabelasında. Biograph John Dilinger'ın

vurulduğu yer. Mara bu fotoğrafın güzel bir kapak olacağını düşünüyor. Ve Barbara..."

"Ne?"

"Senin için çok mutlu oldum. Seni seviyorum."

Barbara kendisinin de aynı duyguları paylaştığını söyleyip telefonu kapattı. Sonra ağladı. Hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Olivia ona mutlu şairlerin genelde kötü şairler olduğunu söylemişti ama o anda bu Barbara'nın umurunda değildi.

2 Temmuz 2021

Bonnie susamış halde ve hafif bir baş ağrısıyla uyandı, ama onun hislerinin Jorge Castro'nun ve Cary Dressler'ın uyandığında hissettiği akşamdan kalmışlık semptomlarıyla alakası yoktu. Roddy onlarda enjekte edilebilir bir ketamin çözeltisi kullanmış, Ellen ve Pete'de Valium'a geçmişti. Ertesi sabahları rezil geçtiği için değiştirmemişti ilacı, bu daha az umurunda olamazdı ama otobiyopsi örnekleri Castro ve Dressler'ın göğüs kafesi ve lenf bezlerinin hücresel yapısında yeni başlayan hasarlar olduğunu gösteriyordu. Karaciğer, yenileme merkezi olduğundan şükür oraya ulaşmamıştı ama hasarlı lenf bezleri yine de kaygı vericiydi. Oradaki hücresel hasar yağ dokusunu bozabilirdi, ki yağı artritli elleri için kullanıyordu, Emily de siyatik sinirini yatıştırmak için sol kalçası ve bacağında kullanıyordu.

Besi hayvanlarının beynini kullanabilecekleri birçok alan vardı, kalp, böbrek gibi organları da ama ciğer en önemlisiydi çünkü canlılığı koruyan ve ömrü uzatan insan ciğeri tüketimiydi. Ciğer tamamen uyandığında tabii, buzağı ciğeri bu uyanışı tetikliyordu. İnsan ciğeri şüphesiz çok daha tesirli olurdu ama bu her seferinde iki insan kaçırmak anlamına gelirdi, biri ciğerini bağışlamak için, diğeri de kesilmeden önce ciğeri yedirmek için ve Harrisler bunun fazlasıyla tehlikeli olacağına karar vermişti.

Buzağı ciğeri hücresel açıdan insan ciğerine yakın olduğundan gayet iyi iş görüyordu. Domuz ciğeri daha da yakındı, DNA'ları neredeyse ayırt edilemiyordu ama domuzlarda prion hastalığı tehlikesi vardı. Risk gözardı edilebilecek kadar küçüktü ama ne Rodney ne de Emily kıymetli beyinlerinde delikler açan prionlardan ölmek istiyordu.

Bonnie bunların hiçbirini bilmiyordu. Tek bildiği susadığı ve başının ağrıdığıydı. Bir de şunu biliyordu: Tutsaktı. İçinde olduğu hücre birilerinin bodrumunun bir köşesindeydi anlaşılan. Profesör Harrislerin derli toplu Viktorya tarzı evinin bodrumunda olduğuna inamak güçtü ama inanmamak daha güçtü. Bodrum büyüktü, rahatlatıcı sarı bir ışıltı yayacak şekilde ayarlanmış floresanlarla aydınlatılmıştı. Kafesin önündeki alan boştu, dümdüz betondu. Devamında merdivenler, onun ardında da adını bilmediği makinelerin durduğu bir atölye vardı, gerçi bunların kesmek, zımparalamak gibi işler için kullanılan elektrikli aletler olduğu gayet ortadaydı. Odanın diğer ucundaki en büyük şey küçük kapının yanındaki duvara giren bir hortumu olan metal kutuydu. Bunun ısıtma ve havalandırma ünitesi olduğunu tahmin etti.

Bonnie doğrulup oturdu ve baş ağrısını hafifletmek için şakaklarına masaj yaptı. Uyandığı şiltenin üstüne bir şey düştü. Küpelerinden biriydi bu. Diğeri kaybolmuştu, muhtemelen boğuşmaları sırasında düşmüş ya da çekip alınmıştı. Bir boğuşma *yaşanmıştı.* Hayal meyaldi ama terk edilmiş bir binanın önü sıra sendeleyerek ilerlediğini, uzaklaşmasına yetecek kadar bir süre bilincini açık tutmaya çalıştığını ama Rodney'nin onu tutup geri çektiğini hatırlıyordu.

Küçük altın üçgene baktı –gerçek altın değildi tabii ama güzel bir şeydi– ve onu şiltenin altına tıktı. Kısmen korsan ya da bekârlar barında hoş görünmeye çalışan bir gey değilsen tek küpe güzel durmadığındandı ama asıl üç köşesi keskin olduğundandı. İşe yarayabilirdi.

Hücrenin köşesinde portatif tuvalet vardı, ondan önceki Jorge Castro, Cary Dressler ve Ellen Craslow (Kokuşmuş Steinman değil belki) gibi, bunun ne anlama geldiğini biliyordu: Birileri onun bir süre burada kalmasını planlıyordu. Bu birilerinin emekli biolog ve beslenme uzmanı Profesör Rodney Harris olduğuna inanmak onun için hâlâ zordu. Emily'nin onun suç ortağı olduğuna inamak daha kolaydı... daha doğrusu Rodney'nin onun suç ortağı olduğuna inanmak. Çünkü ilişkilerinde alfa Emily'ydi ve Em, Bonnie'ye arkadaş değilse bile iş arkadaşı olarak yaklaşsa da Bonnie ona hiçbir zaman tam anlamıyla güvenmemişti. Kısa süreli işinde bile her şeyi doğru yapmaya çalışmıştı çünkü Emily'nin ters düşmek isteyeceğin bir kadın olmadığını düşünüyordu.

Bonnie parmaklıkları inceledi, evde kaynak yapılarak oluşturulmuştu ama kaya gibi sağlamdı. Bir tuş takımı vardı –yüzünün yanını parmaklıklara yaslayınca görebiliyordu– ama üzerinde plastik bir kapak vardı ve bunu çıkaramıyor, hatta gevşetemiyordu. Bunu yapabilse bile doğru şifreyi bulmak lotoda tüm sayıları tutturmaya çalışmak gibi olurdu.

Bu hücrede daha önce kalanlar gibi aşağı ona doğru bakan kamerayı gördü ama seleflerinin aksine kameraya bağırmadı. O akıllı bir kadındı, bir noktada birinin yanına geleceğini biliyordu. Çok büyük ihtimalle Harrislerden birinin. Özür dileyip tüm bunların korkunç bir hata olduğunu mu söyleyeceklerdi? Hiç sanmıyordu.

Bonnie dehşete düşmüştü.

Hücrenin karşı duvarındaki turuncu bir kasanın üzerinde iki şişe Artesia su duruyordu. Jorge Castro ve Cary Dressler'in payına Dasani su düşmüştü ama Emily, Dasani'nin sahibi Coca-Cola olduğu ve (ona göre) taşralardaki su tablasını emip kuruttukları için Artesia'ya geçme konusunda ısrar etmişti. Artesia yerel bir markaydı, dolayısıyla politik açıdan daha doğru bir tercihti.

Bonnie şişelerden birini açtı, yarısını içip kapağını kapattı. Sonra portatif tuvaletin kapağını kaldırıp pantolonunu indirdi.

Kamera konusunda yapabileceği bir şey yoktu, o yüzden küçük bir çocukken yaramazca bir şey yaptığında kendisi *onları* göremezse onların da *kendisini* göremeyeceğini düşünerek başını eğip yüzünü sakladı. İşini bitirdi, biraz daha su içti ve şilteye oturdu.

Susuzluğu da dinince –bu şartlar altında tuhaf ama gerçek– aslında gayet dinlenmiş hissediyordu. Tazelenmiş diyecek kadar ileri gitmezdi ama dinlenmiş. Onu neden kaçırdıklarına dair akıl yürütmeye çalıştı ama pek yol alamadı. En bariz neden seks gibi görünüyordu ama *yaşlıydılar.* Çok mu yaşlıydılar? Belki de değildiler, onların yaşında onu kaçırma nedenleri cinsel bir şeyse tuhaf bir şeydi mutlaka. Sonu iyi bitmeyecek bir şey.

Bir deney olabilir miydi? İnsan ginepig gerektiren bir deney? Kampüste Rodney Harris'in birkaç tahtasının eksik olduğunu duymuştu –etin beslenmenin temel direği olduğuna dair çığlık çığlık dersleri dillere destandı– ama gerçekten delirmiş olabilir miydi, korku filmlerindeki deli bilimadamları gibi? Öyleyse laboratuvarı başka bir yerde olmalıydı. Onun önündeki, emekli bir ihtiyarın kitaplık ya da kuş evi gibi küçük şeyler yapabileceği bir atölyeydi. Ya da hücre parmaklığı yapabileceği.

Bonnie kaybolduğunu kimin fark edebileceğini düşünmeye yöneldi. En büyük ihtimalle annesi ama Penny bir şeylerin yolunda olmadığını anında fark etmeyecekti, aralarının soğuk olduğu bir dönemdi. Tom Higgins? Hiç sanmıyordu, aylardır ayrıydılar, ayrıca onun gittiğini duymuştu. Keisha fark ederdi belki ama kütüphane yaz tatili ve Covid sağ olsun ağır çekim çalışırken Keish Bonnie'nin biraz izin aldığını varsayabilirdi pekâlâ. Tanrı biliyor ya bir sürü izni vardı. Ya Keisha Bonnie'nin her şeyi bırakıp şehirden ayrıldığını varsayarsa? Bonnie'de "batıya git, genç kadın, batıya git"* isteği vardı, belki San Francisco veya Carmel-by-the-Sea'ye ama onlar hayal kurma sohbetleriydi ve Keisha bunu biliyordu.

Biliyordu değil mi?

* *Go West, Young Woman, Go West.* 1910 yılında çekilmiş Western bir film. (ç.n.)

Bodrum merdivenlerinin başında bir kapı açıldı. Bonnie hücre parmaklıklarına gitti. Rodney Harris aşağı indi. Kırılacakmış gibi ağır ağır. İlk seferde tepsiyi genelde Emily götürürdü ama o gün siyatiği öyle kötüydü ki sırtında sımsıkı Therma-Brace korsesiyle yatağında yatıyordu. Korsenin ne faydası olacaktı, en iyi ihtimalle koca karı ilacıydı. Durmaksızın beyin sinapslarını yok eden ağrı kesiciler daha da beterdi.

Roddy, Peter Steinman'dan kalanların buzunu çözdürüp pişirmiş, ona üzerine kemik tozu serpilmiş kalp ve akciğer lapası gibi bir şey yapmayı becermişti. Bunun biraz faydası dokunabilirdi ama çok da değil. Dondurulup çözülen insan eti pek tesirli olmuyordu ve Em'in asıl ihtiyacı olan taze ciğerdi. Ama Steinman denen çocuğunki çoktan hasat edilmişti. Erzakları hep bitiyordu ve mallardan aldıkları fayda da eskiden sürdüğü kadar uzun sürmüyordu. Bunu Emily'ye söylememişti ama bildiğine emindi. Em biliminsanı değildi ama salak da değildi.

Hücreden güvenli bir mesafede durdu, bir dizinin üstüne çöküp tepsiyi yere bıraktı. Doğrulduğunda (yüzünü buruşturmuştu, o sabah her yanı ağrıyordu) Bonnie sağ elmacıkkemiğinde bir morluk gördü. Morluk yukarıda gözüne ve aşağıda nerdeyse çenesine kadar yayılmıştı. Bonnie oldum olası soğukkanlı, sakin bir kızdı, çok büyük duygulara büyük ölçüde bağışıklığı vardı. Sadece annesinin tepesini attırabileceğini söylerdi ama o morluğu görmek onu aynı anda hem öfkelendirdi hem de vahşi bir mutluluk duymasına sebep oldu.

Sana geçirdim değil mi? diye düşündü. *Sağlam bir tane geçirdim.*

"Neden?" diye sordu.

Roddy hiç cevap vermedi. Emily bunun açık ara en iyi yöntem olduğunu söylemişti ve haklıydı. Ağıldaki danalarla konuşulmazdı, hele biriyle sohbete asla girilmezdi. Bunu neden yapacaktın ki? Dana sadece bir yemekti.

"Ben size ne yaptım ki Profesör Harris?"

Rodney merdivenlere yaslanmış fırçayı almaya giderken, *hiçbir şey,* diye düşündü.

Bonnie tepsiye baktı. Yan yatırılmış plastik bir bardak vardı, içine kahverengi bir paket tıkılmıştı, şu hızlı kahvaltı tozları gibi bir şeydi belki. Tepsideki diğer şey bir parça çiğ etti.

"Ciğer mi o?"

Cevap yoktu.

Fırça hademelerin kullandığı geniş fırçalardandı. Adam tepsiyi hücrenin altındaki menteşeli kapaktan içeri itti.

"Ciğer severim," dedi Bonnie, "ama yanında kızarmış soğanla. Pişmiş ciğer tercih ederim tabii."

Rodney cevap vermedi, sadece merdivenlere dönüp fırçayı dayadı. Yukarı çıkıyordu.

"Profesör?"

Bonnie'ye bakmak için döndü, kaşlarını kaldırmıştı.

"Bayağı kötü bir çürük yüzünüzdeki."

Adam çürüğüne dokunup yüzünü buruşturdu yine. Bu da Bonnie'yi mutlu etti.

"Ne diyeceğim bak. Keşke o boktan sıyırmış kafanı boktan boynundan koparıp atsaydım."

Adamın yüzünün morarmayan tarafı kızardı. Cevap verecek gibi oldu ama kendini tuttu. Merdivenleri çıktı ve Bonnie kapının kapandığını duydu. Hayır, kapanmamıştı, çarpmıştı. Bu da onu mutlu etti.

Plastik bardaktaki paketi çekip çıkardı. Ka'Chava'ydı bu. Adını duymuş ama hiç denememişti. Şimdi biraz içecekti herhalde. Olan bitenlere rağmen açtı. Saçma ama doğru. Paketin tepesini yırttı ve içindekini bardağa döktü, diğer şişeden üzerine su ekledi. Mankafa moruğun en azından bir kaşık getirebileceğini düşünerek parmağıyla karıştırdı. Tadına baktı ve gayet güzel buldu.

Bonnie yarısını içti, sonra bardağı tuvaletin kapalı kapağının üzerine koydu. Parmaklıklara gitti. Deli olsun olmasın, ihtiyar profesör takıntılı sayılacak kadar düzenliydi. Beton zeminde tek

bir leke yoktu. İngiliz anahtarları askılara büyükten küçüğe asılmıştı. Tornavidalar da. Üç testere de; büyük, orta ve Bonnie'nin adının delik testeresi olduğunu sandığı küçük bir tane. Penseler... keskiler... bantlar ... ve...

Bonnie eliyle ağzını kapattı. Korkuyordu ama şimdi dehşete düşmüştü. Baktığı şey durumunun gerçekliğini yüzüne vurmuştu: Bir fare gibi kafese tıkılmıştı ve bir mucize olmazsa buradan sağ çıkamayacaktı.

Bisiklet kaskı ve sırt çantası, panoda bantların yanında ödül misali asılı duruyordu.

27 Temmuz 2021

1

Holly, Tepe Yolu'dan geçip iki saat süreli bir otoparka girdi, camını indirip bir sigara yaktı. Sonra Harrislerin evini aradı. Bir adam açtı telefonu. Holly adını, işini söyledi ve uğrayıp birkaç soru sormak istediğini anlattı.

"Koru neydi acaba?"

"Pardon, anlamadım."

"Konu neydi acaba dedim Bayan..?"

Holly adını tekrar edip Cary Dressler'la ilgili olduğunu söyledi. "Bay Dressler'ın adıyla karşılaştığım bir dava üzerine çalışıyorum. Çalıştığı bovling salonuna gittim..."

"Strike Em Out," dedi, sabırsızlanmış gibiydi.

"Doğru. Onun izini bulmaya çalışıyorum. Bir dizi oto hırsızlığıyla alakalı. Detaya giremem, anlarsınız ama onunla konuşmak istiyorum. Bay Dressler'la olan bovling takımı fotoğrafınızı gördüm ve onun nereye gittiğine dair bir fikriniz olabileceğini düşündüm. Bay Clippard ve Bay Welch'le konuştum, o yüzden yakınlardayken..."

"Dressler araba mı çalıyormuş?"

"Gerçekten detaya giremem Bay Harris. *Siz* Bay Harris'siniz değil mi?"

"*Profesör* Harris. Sanırım uğrayabilirsiniz ama uzun kalmayı düşünmeyin hiç. Genç Bay Dressler'ı yıllardır görmüyorum ve bayağı meşgulüm."

"Teşek..."

Ama Harris kapatmıştı bile.

2

Roddy telefonu bırakıp Emily'ye döndü. Siyatiği biraz hafiflemişti ve artık tekerlekli sandalyeye ihtiyaç duymuyordu ama bastonunu kullanıyordu, saçlarının taranması gerekliydi, Roddy'nin aklında zalimce bir düşünce belirdi: *Masallardaki yaşlı cadılara benziyor.*

"Geliyor," dedi, "ama konu Dahl değil. Merak ettiği Dressler. Öyle dedi."

"Buna inanmıyorsun değil mi?"

"Pek değil ama bir parça mantıklı. Araba şeyleriyle ilgili bir meseleyi soruşturduğunu iddia etti." Duraksadı. "*Hırsızlıklarıyla* ilgili, araba hırsızlıklarıyla. Olabilir. Özel dedektiflerin tek bir dava üzerine çalıştıklarını hiç sanmıyorum. Kazançlı olmaz." Bu doğru kelime miydi? Roddy öyle olduğuna karar verdi.

"Kaçırdığımız iki insanla alakalı iki ayrı davası var yani? Bu çok büyük bir tesadüf olurdu, öyle değil mi?"

"Oluyor böyle şeyler. Hem Bonnie Dahl'ı aramak neden Gibson'ı bovling salonuna götürsün? Elf kız bovling oynamazdı ki."

"Adı Gibney. Holly Gibney. Belki de geldiğinde onunla ben konuşmalıyım."

Roddy başını iki yana salladı. "Sen Dressler'ı tanımıyordun. Ben tanıyordum. Benimle konuşmak istiyor, ben halledeceğim."

"Bunu yapabilecek misin?" Cevabı yüzünde ararcasına baktı ona. "*Konu* yerine *koru* dedin. Sen... Bunu nasıl söyleyeceğimi tam olarak bilmiyorum canım ama..."

"Kafam biraz gitti. İşte. Ben senin yerine söyledim. Farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Farkındayım, bunu da hesaba katacağım." Em'in yanağına dokundu.

Em elini onunkinin üstüne koyup gülümsedi. "Yukardan izleyeceğim."

"İzleyeceğini biliyorum. Seni seviyorum balım."

"Ben de seni," dedi Em ve ağır ağır merdivene ilerledi. Yukarı çıkışı daha da yavaş ve acılı olacaktı ama merdiven asansörü taktırmaya niyeti yoktu, sokağın aşağısındaki yaşlı sürtüğün evindeki gibi bir şey. Em, Olivia'nın hâlâ hayatta olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Bir de o yetenekli gibi duran kızı çalmıştı.

Özellikle de siyahi birine göre yetenekli. Bir *zenciye* göre.

Emily bu kelimeyi seviyordu.

3

Holly, Harrislerin verandasına çıkıp zili çaldı. Kapıyı bol kesim kot, mokasen ayakkabı ve göğsünde Bell Üniversitesi logosu olan polo yaka tişört giymiş, uzun, ince bir adam açtı. Bakışları parlak ve zekiydi ama gözleri yuvalarında çökmeye başlamıştı. Saçı beyazdı ama Hugh Clippard'ınki gibi gür olmaktan çok uzaktı; pembe kafatası tarak izlerinin aralarından görünüyordu. Bir yanağında eski bir çürüğün gölgesi vardı.

"Bayan Gibney," dedi. "Oturma odasına buyurun. Maskeyi çıkarabilirsiniz. Burada Clover yok. Öyle bir şey varsa tabii, ki ben şüpheliyim."

"Aşı oldunuz mu?"

Harris ona kaşlarını çatarak baktı. "Eşim ve ben sağlık protokollerini takip ediyoruz."

Bu Holly için yeterli bir cevaptı, maskesiyle kendini daha rahat hissedeceğini söyledi. *Keşke tek kullanımlık eldivenlerimi de taksaydım,* diye düşündü ama şimdi eldiveni cebinden çıkarmak is-

temiyordu. Harris belli ki Covid konusunda bayağı kurulmuştu. Onu coşturup nutuk atmasına yol açmak istemiyordu.

"Nasıl isterseniz."

Holly koridorda onu izleyip büyük, ahşap kaplama duvarları olan, duvar lambalarıyla aydınlatılan bir odaya girdi. Perdeler kuvvetli akşamüstü güneşini engellemek için çekilmişti. Merkezi havalandırma fısıldıyordu. Bir yerlerde çok alçak sesle hafif klasik müzik çalıyordu.

"Kötü bir ev sahibi olacağım ve oturmanızı istemeyeceğim," dedi Harris. "Üç Aylık Beslenme Dergisi'ndeki bayağı aptalca ve kötü araştırılmış bir makaleye uzun bir cevap yazıyorum ve savımın ucunu kaçırmak istemiyorum. Ayrıca eşimin migreni tuttu, o yüzden sesinizi yükseltmemenizi isteyeceğim."

"Üzgünüm," dedi Holly, kızgın olduğunda bile sesini pek yükseltmezdi zaten.

"Ayrıca kulaklarım çok iyi duyar."

Bu kısmı doğru, diye düşündü Em. Misafir yatak odasında onları dizüstü bilgisayarından izliyordu. Fincan kadar bir kamera raftaki ıvır zıvırın arkasında gizliydi. Emily'nin en büyük endişesi Rodney'nin bir şeyleri çaktırmasıydı. Zihni hâlâ çoğu zaman parlaktı ama gün ilerledikçe yanlış konuşma ve unutkanlık eğilimi gösteriyordu. Bunun Alzheimer ya da demans başlangıcı hastalarında yaygın olduğunu biliyordu –günbatımı sendromu deniyordu– ama sevdiği adam için geçerli olduğuna inanmayı reddediyordu. Yine de içine bir şüphe tohumu düşmüştü. Tanrı korusun da büyümesin.

Holly yolda gelirken geliştirdiği oto hırsızlığı hikâyesini anlattı Harris'e: Saki hikâyesindeki küçük kız gibi*, kısa sürede romantik hikâye yazmak özel becerisiydi. Bu hikâyeyi Clippard ve Welch'le konuşurken de kullanmalıydı ama geç aklına gelmişti. Ernie Coggins'le konuşurken kesinlikle kullanmayı planlıyordu,

* Saki, yani H. H. Munro'nun *The Storyteller* hikâyesinden bahsediyor. (ç.n.)

en çok ilgisini çeken oydu: Hâlâ bovling oynuyordu, hâlâ evliydi. Karısı muhtemelen siyatik çekmiyordu ama olabilirdi, olabilirdi.

4

Barbara babasının eski çalışma odasına indi. Jerome'un bilgisayarı duruyordu şimdi masada, iki yanına kâğıtlar yığılmıştı. Sağdaki kalın yığının kitabının taslağı olduğunu tahmin etti. Oturup son sayfaya kadar sayfaları karıştırdı: 359. *Bunun hepsini Jerome yazdı,* diye hayret etti ve kendi şiir kitabını düşündü, çoğu boş alanlarla, belki yüz on sayfa falan ederdi... tabii basılırsa. Olivia basılacağına garanti veriyordu ama Barbara buna inanmakta hâlâ zorlanıyordu. "Siyahi deneyimi"yle ilgili değil de dehşetle başa çıkmakla ilgili şiirleri. *Gerçi bazen aralarında o kadar fark olmuyor,* diye düşündü ve kısa bir kahkaha attı.

Turuncu flaş bellek Jerome'un olacağını söylediği yerdeydi. Bilgisayarı açıp Jerome'un şifresini girdi (#shizzle#)* ve açılmasını bekledi. Duvar kâğıdı köpekleri Odell'ın iki yanında diz çöken Jerome ve Barbara'nın fotoğrafıydı, Odell şimdi iyi köpekler nereye gidiyorsa oradaydı.

Belleği taktı. Kitabının 1, 2, 3 diye numaralandırılmış taslakları vardı. Yazışmalar vardı. Bir de PIX adlı bir dosya vardı. Barbara bunu açıp kötü şöhretli büyük büyükbabalarının birkaç fotoğrafına baktı, hep çok şık giyiniyordu, hep hafif sağa yatık melon bir şapka takıyordu. *Sidik yarışı,* diye düşündü. Müzik grubu ortamı kırıp geçirirken çok şık giyinmiş patronların *swing* (ya da belki Lindy Hopp) dansı yaptığı, sadece siyahilerin girdiği gece kulübünün de fotoğrafları vardı. Biograph Sinema Salonu'nun fotoğrafını buldu, sonra da John Dillinger'ın morg masasında yattığı bir fotoğrafını. Holly gibi, ıyyy, diyesi geldi. Barbara PIX

* Rap müzisyenlerinin sık kullandığı, tabii, kesinlikle anlamına da gelen argo bir söz. (ç.n.)

dosyasını kapatıp abisine göndereceği e-postaya sürükledi ve bir *vuf* sesiyle gönderdi.

Bilgisayarın sol tarafında karmakarışık notlar vardı, en üsttekinde, *Tanıtım için Mara'yı ara,* yazıyordu. Hemen altındakiler otuzlarda Şikago, Indianapolis ve Detroit hakkında gibiydi, her birinde Yasaklar ve Bunalım döneminde bu yerler hakkında yazılmış kitaplara dair birçok referans vardı. *Umarım abartmamışsındır J,* diye düşündü Barbara.

Notların altında Geyikli Park'ın ve çevre bölgesinin MapQuest harita çıktısı vardı. Meraklanan Barbara haritayı eline aldı. Jerome'un kitabıyla hiçbir ilgisi yoktu, Holly'nin şimdiki davasıyla ilgiliydi tamamen. Üç kırmızı nokta, her birinin altında da Jerome'un düzgün elyazısı.

Bonnie D, 1 Temmuz 2021 parkın doğu tarafında, Ağaçlık olarak bilinen aşırı büyümüş çalıların olduğu arsanın karşısındaydı.

Ellen C, Kasım 2018 noktası Bell Üniversitesi kampüsündeydi, hemen Belfry'ın olduğu Memorial Union'ın tepesine konmuştu. Barbara ve bazı arkadaşları bazen Reynolds Kütüphanesi'ne gittikten sonra orada burger yiyorlardı. Liseli öğrenciler olarak kitapları kütüphaneden çıkarma hakları yoktu ama ansiklopedi odası ve bilgisayar odası harikaydı.

Son kırmızı nokta *Peter S, Kasım sonu 2018*'di. Barbara burayı da biliyordu: Dairy Whip'ti orası, lise öğrencileri için *déclassé**ydi ama daha küçük bebelerin en sevdiği takılma yeriydi.

Onlardan biri ben olabilirdim, diye düşündü. *Çok şükür benim başıma gelmedi.*

Buradaki işi bitmişti. Bilgisayarı kapatıp odadan çıkmak için kalktı. Sonra tekrar oturup MapQuest çıktısını aldı. Masada kalemlerle dolu bir kahve kupası vardı. Jerome'un haritayı işaretlemek için kullandığı kırmızı kalemi aldı. Tepe Yolu'na, Olivia Kingsbury'nin evinin karşısına bir nokta daha koydu. Çünkü son iyi şiiri olduğunu söylediği şiiri düşündüğü gece onu burada gördü.

* (Fr.) Modası geçmiş. (ç.n.)

Noktanın altına şöyle yazdı: *Jorge Castro, Ekim 2012.* Bunu yaparken bile salakça davrandığını düşünüyordu.

Castro muhtemelen, "Bu salak İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü siktir et," deyip gitmiştir. Bir de, "Emily Harris ve onun saklamakta başarısız olduğu homofobisini de siktir et."

Ama Castro'yu da Jerome'un haritasına ekleyince ilginç ve küçük, bir parça rahatsız edici bir şey gördü. Noktalar parkın etrafını çevreliyor gibiydi. Bonnie'nin diğerlerinden biraz daha erken geldiği doğruydu, sonbaharda değil yazın kaybolmuştu, ama Barbara bir yerlerde –belki Netfix dizisi *Mindhunter*'da– cinayete meyilli akıl hastalarının cinayetler arasında gittikçe daha kısa süre bekleme eğilimi gösterdiklerini öğrenmemiş miydi? Gittikçe daha sık aralarla şırınga vuran uyuşturucu bağımlıları gibi?

Ellen C ve Peter S döngüye uymuyordu, tarihler çok yakındı. Belki de katil istediği şeyi onlardan birinden alamamıştı? Çünkü o ya da diğeri katilin kana susamışlığını tatmin etmemişti?

*Kendi kendini ürküt*üyorsun, diye düşündü Barbara. *Gölgeden başka bir şeyin olmadığı yerde –Chet Ondowsky gibi– canavarlar görüyorsun.*

Yine de Jorge Castro hakkındaki bu bilgiyi aktarmalıydı büyük ihtimalle. Holly'yi aramak için telefonu eline aldı ve telefon elinde çaldı. Arayan Marie Duchamp'tı. Olivia atriyal fibrilasyon, kalpte ritim bozukluğuyla Kiner Memorial'a kaldırılmıştı. Bu sefer durumu ciddiydi. Barbara, Holly'yi aramayı unutup hızla aşağı indi, annesine arabayı alması gerektiğini söyledi. Tanya nedenini sorduğunda Barbara bir arkadaşının hastanede olduğunu, daha sonra açıklayacağını söyledi. İyi haberleri de vardı ama onu da daha sonra anlatacaktı.

"Burs mu? Burs mu aldın yoksa?"

"Hayır, başka bir şey."

"Tamamdır canım," dedi Tanya. "Dikkatli sür." Bu onun mantrasıydı.

5

Holly, Rodney Harris'e Cary Dressler'ın nerede olabileceğine dair bir fikri olup olmadığını sordu. Şehri terk edeceğine dair planlarından söz etmiş miydi? Bazen (bu yeni eklediği bir ayrıntıydı) elinde çok büyük miktarda nakit oluyor muydu?

"Uyuşturucu alışkanlığı olduğunu biliyorum," dedi. "Hırsızların olur genelde."

"İyi bir çocuğa benziyordu," dedi Harris. Boşluğa bakıyordu, kaşlarını hafifçe çatmıştı. Holly'ye yardım edecek bir şeyleri hatırlamaya çalışan bir adamın portresiydi. "Onu çok yakından tanımıyordum ama uyuşturucu kullandığını biliyordum. Sadece *cannabis sativa*, öyle derdi, ama başka şeyler de mi alıyormuş?.."

Holly'yi bu sırrı açmaya davet edercesine kaşlarını kaldırmıştı ama Holly sadece gülümsedi.

"Cannabis daha kuvvetli maddelere başlamak için bir geçiş yolu kesinlikle," diye devam etti kibirli bir tavırla. "Her zaman değil ama bağımlılık yapıyor ve bilişsel gelişimi bozuyor. Ayrıca temporay lobun öğrenme ve hafıza merkezi olan hipokampusta olumsuz yapısal değişikliklere neden oluyor. Bu bilinen bir gerçektir."

Yukarda Em yüzünü buruşturdu. *Temporal lob canım... kendini kaptırma. Lütfen.*

Gibney fark etmemiş gibiydi, Roddy Em'i duymuşçasına, "Nutuk attım, kusura bakmayın Bayan Gibson. Hobilerimi bir kenara bırakıyorum şimdi," dedi.

Holly kibarca güldü. Cebindeki eldivenlerden birine dokundu ve yeniden onları takabilmeyi diledi. Profesör Harris'in onun Howard Hughes* olduğunu düşünmesini istemiyordu ama dokunduğu her şeyin Covid-19'la veya yeni Delta varyantıyla kaynadığı hissi onu rahat bırakmıyordu. Bu arada Harris sözüne devam etti.

* Germofobisiyle ünlü Amerikalı iş insanı, film yapımcısı, yardımsever. (ç.n.)

"Takımımın bazı üyeleri Dressler'la arka tarafa çıkıp onların deyişiyle 'bir dal dönerdi.' Kadınlardan bazıları da."

"Seksi Cadılar mı?"

Harris kaşlarını daha çok çattı. "Evet, onlar. Diğerleri de. Onu *beğeniyorlardı* tahminimce. Ama dediğim gibi, onu pek tanımıyordum. Gayet sıcaktı, bazen sözün gelişi yaralı bir savaşçının yerine oynardı ama biz tanıdıktık sadece. Onun nakit durumunu hiç bilmiyordum ve korkarım nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrim de yok."

Burada bırak tatlım, diye düşündü Emily. *Onu kapıya kadar geçir.*

Roddy, Holly'yi dirseğinden tutup tam olarak bunu yaptı. "Şimdi korkarım işime dönmeliyim."

"Kesinlikle anlıyorum," dedi Holly. "Çok düşük bir ihtimaldi zaten." Çantasına uzanıp adamın parmaklarına dokunmamaya özen göstererek ona kartını verdi. "Aklınıza bana yardımcı olabilecek bir şey gelirse lütfen arayın."

Kapıya vardıklarında Emily koridor kamerasına geçti. Roddy, "Nasıl ilerlemeyi planladığınızı sorabilir miyim?" diye sordu.

Sorma, diye düşündü Emily. *Ah, sorma, Roddy. Oralara girersen bataklığa saplanabilirsin.*

Ama kadın –Emily'nin çok da endişelenmesini gerektirmeyecek kadar zararsız görünüyordu– Roddy'ye bu konuda konuşamayacağını söyleyip dirseğini uzattı. Roddy yüzünde aptallara katlanmak zorunda kaldığını gösteren bir ifadeyle kendi dirseğiyle dokundu onunkine.

"Zaman ayırdığınız için çok teşekkürler Bay Harris."

"Hiç önemli değil Bayan... adınız neydi?"

"Gibney."

"Günün geri kalanının tadını çıkarın Bayan Gibney, size başarılar diliyorum."

6

Holly ön kapının arkasından kapandığını duyduğu an, daha yürürken, keşke taksaydım dediği nitril eldivenlerin altındaki dezenfektanı almak için cebinin derinlerine uzandı. Dairy Whip çocuklarının yanında maskesini unutmak kötüydü ama en azından açık havadaydılar; Rodney Harris'le merkezi havalandırmanın, annesini öldüren virüsü, burnu ve dolayısıyla sigara dumanından kirlenen ciğerleri dâhil olmak üzere, her yere sürükleyebileceği bir odada konuşmuştu.

Aptalca ve hastalık hastası gibi davranıyorsun, diye düşündü ama bu lanet virüsten ölen annesinin sesiydi.

Aradığı şeyi buldu, küçük bir şişe Germ-X ve onu cebinden çıkardı. Avcuna biraz sıktı ve bir gayret iki eline birden yedirdi, iğne yapılacağı anlamına geldiği için çocukken ödünü koparan alkolün sert kokusu şimdi rahatlamanın ve şartlı güvenliğin kokusuydu.

Üst katta Emily bunu izliyor ve gülümsüyordu. Sırtında dolaşan ve bacağından aşağı inen sürekli ağrı yüzünden bugünlerde pek bir şeyi komik bulmuyordu ama o fare gibi ürkek, küçük sürtüğün ellerini deli gibi ovuşturması? İşte bu komikti.

3 Temmuz 2021

1

Harrislerin son "misafiri" çiğ ciğeri yemiyordu, suyundan kalanı azar azar tüketmeye çalışmıştı ama nihayetinde iki şişe de bitmişti. Parmağıyla plastik bardağın kenarlarını sıyırıp son Ka'Chava'yı da bitirmiş ama bu sadece daha da susamasına neden olmuştu. Acıkmıştı da.

Bonnie en son ne yediğini hatırlamaya çalıştı. Ton balıklı ve yumurtalı bir sandviçti, değil mi? Belfry'den almış, dışarda banklardan birinde yemişti. Şimdi o sandviç için her şeyini verirdi, Jet Mart'tan aldığı diyet Pepsi şişesini saymıyordu bile. Yarım litresini birden kafaya dikebilirdi. Ama diyet Pepsi yoktu, telefonu yoktu. Sadece duvarda aletlerin yanında asılı duran kaskı ve sırt çantası (boşaltılmış gibi duruyordu) vardı.

Çiğ ciğer oda sıcaklığında kim bilir kaç saat geçirdikten sonra bile gözüne güzel görünmeye başlamıştı, bu yüzden hücrenin yerindeki kapağı açıp tepsiyi dışarı itti, uzanamayacağı bir yere gitsin diye büktüğü parmaklarıyla tepsiyi son kez sertçe itti. Çekil önümden şeytan, diye düşündü ve yutkundu. Boğazındaki o kuru hırıltıyı duyabiliyor, ciğerin hâlâ sıvılarla dolu olduğunu düşünüyordu. Boğazından geçtiğini, boğazını rahatlattığını hayal edebiliyordu. Tuzunun susuzluğunu daha da beter edeceği-

ni bilmenin pek bir faydası dokunmuyordu. Şiltesine geri dönüp uzandı ama üzerinde ciğer olan tabağa bakıp duruyordu. Bir süre sonra rüyaların musallat olduğu hafif bir uykuyla içi geçti.

Sonunda Rodney Harris geri geldi ve Bonnie uyandı. Adam üzerinde itfaiye araçları olan bir pijama giymişti, bir de sabahlık ve terlikler, bu yüzden Bonnie akşam olduğuna dair yanlış bir tahminde bulundu. Dahası ilaç verilip kaçırılmasının üzerinden artık bir gün geçtiğini tahmin etti. Hayatının en uzun ve en korkunç günüydü, kısmen ne bok döndüğünü anlamadığından ama daha çok son yirmi dört saatte sadece iki şişe su ve bir bardak Ka'Chava tükettiğinden.

"Su istiyorum," dedi sesi çatlamasın diye çabalayarak. "Lütfen."

Adam fırçayı alıp tepsiyi kapaktan içeri itti. "Ciğerini ye. Sonra su içebilirsin."

"Çiğ ve bütün gün dışarda durdu! Dün bütün gece de... Sanırım. Üçüncü gün mü bu? Öyle, değil mi?"

Adam buna cevap vermedi ama cebinden bir şişe Artesi su çıkarıp havaya kaldırdı. Bonnie ona dudaklarını yalamasını görme memnuniyetini vermek istemedi ama kendine engel olamadı. Oda sıcaklığında geçirdiği günün ardından ciğer erimiş gibi görünüyordu.

"Ye. Hepsini. Sonra sana su vereceğim."

Bonnie tahmininin yarı doğru çıktığına karar verdi. Kaçırılma nedeni seks değildi de tuhaf bir deneydi. Üniversitedekilerin Profesör Harris'in "mükemmel beslenme dengesi" dediği konu hakkında nasıl biraz kafayı sıyırdığıyla ilgili konuştuklarını duymuş ve her zamanki boş konuşmalardan sayıp umursamamıştı: Şu profesör çok acayip biri, bu profesör obsesif-kompulsif, aman da şu burnunu karıştırıyor, TikTok'ta videosu var, bir baksana, aşırı komik. Şimdi keşke dinleseydim diyordu. Adam sadece kafayı sıyırmamıştı, kafaları yemiş bitirmişti. Ciğer *tartare* yemenin sorunları arasında en küçüğü olduğunu düşünüyordu. Buradan

çıkması gerekiyordu. Kaçması gerekiyordu. Bu da akıllı davranıp paniğe kapılmaması gerektiği anlamına geliyordu. Hayatı buna bağlıydı.

Bu sefer kendini dudaklarını yalamaktan alabildi. Bir dizinin üstüne çöküp tepsiyi kapaktan dışarı geri itti. "Bana taze bir parça getir, yiyeyim. Suyla *beraber* ama. Boğazımdan geçsin diye."

Adam rencide olmuş gibiydi. "Emin olabilirsin, bu ciğer... bu..." Söylemek istediği şeyi bulmaya çabalıyor, çenesi bir sağa bir sola oynuyordu. "*Mikrobik açıdan hasar* görmedi henüz. Hatta, etin diğer birçok parçası gibi, buzağı ciğeri de oda sıcaklığında *en iyi* halindedir. Bekletilmiş bifteği duymadın mı hiç?"

"*Griye* dönmüş!"

"Sorun çıkarıyorsun Bayan Dahl. Ve pazarlık yapacak konumda değilsin."

Bonnie ağrıyormuş gibi başını iki eliyle kavradı. Ki ağrıyordu, açlıktan ve susuzluktan. Tabii bir de korkudan. "Orta yolu bulmaya çalışıyorum sadece. Bunu yapmak için bir nedenin var diye tahmin ediyorum..."

"Kesinlikle *var*!" diye bağırdı Harris, sesini yükselterek.

"...ben de istediğini yapmayı kabul ediyorum *ama bu parça olmaz*. Yemem!"

Harris dönüp ayaklarını yere vura vura üst kata çıktı, sadece omzunun üstünden ona ters ters bakmak için duraksadı bir an.

Bonnie yutkundu ve boğazındaki o kuru hırıltıyı dinledi. *Sesim çekirge gibi çıkıyor,* diye düşündü. *Susuzluktan ölen bir çekirge.*

2

Emily mutfaktaydı. Yüzünü acıyla buruşturmuştu ve yaşını gösteriyordu. Yaşından fazlasını gösteriyordu hatta. Roddy şok içindeydi. Yaşlılığı kendilerinden uzak tutmak için yaptıkları onca şeyin ardından işlerin bu noktaya gelmesi! Ömür uzatan

güzelliklerle böylesine dolu özel yemeklerinin etkisinin bu kadar hızlı geçmesi hiç adil değildi. Castro ve Dressler arasında üç yıl vardı, Dressler ve Steinman arasında da (aşağı yukarı) üç yıl vardı. Şimdi Bonnie Dahl'ı almışlardı ve hem üç yıldan kısa süre geçmişti hem de yaşlılık semptomları (onları semptom olarak görüyordu) aylardır sinsice etraflarını sarıyordu.

"Yiyor mu?"

"Hayır. Ona taze bir parça verirsem yiyeceğini söylüyor. Bir tane var tabii, Chaslum denen kızdan sonra fazladan bir tane bulundurmak mantıklı geldi..."

"Craslow! Craslow!" Em kendisine hiç uymayan (en azından sadece ikisi kaldıklarında ve acı içinde olmadığında) azarlayan bir sesle düzeltti onu. "Ver, ver! Bu acıya katlanamıyorum!"

"Birazcık daha," diye yatıştırdı onu Roddy. "Daha da susasın istiyorum. Susuzluk malı yumuşak başlı bir hale getiriyor." Yüzü parladı. "Hem içerdekini yiyebilir. Kapıdan itti ama bu sefer ulaşabileceği bir yerde bıraktığını fark ettim."

Emily ayaktaydı, yüzünü buruşturup nefesini tutarak oturdu. Boynundaki damarlar görünüyordu. "Tamam. Öyle olması gerekiyorsa öyle olsun." Bir an tereddüt etti. "Roddy, senin bu diyetin gerçekten bir işe yarıyor mu? En başından beri hayal gücümüz değildi bu değil mi? Bedenimizde değil de zihnimizdeki psikosomatik bir tedavi gibi?"

"Migrenin kesildiğinde nedeni psikosomatik mi?"

"Hayır... en azından bence de..."

"Peki ya siyatiğin! Artritin... benimki! Sence bu benim hoşuma mı gidiyor?" Ellerini kaldırdı. Eklem yerleri şişmişti, parmaklarını ancak zorlayarak açabiliyordu. "Sence gayet iyi bildiğim kelimeleri düşünüp durmak hoşuma mı gidiyor? Ya da çalışma odama gidip oraya *neden* gittiğimi hatırlamadığımı fark etmek? Aldığımız sonuçları kendi gözünle gördün!"

"Daha uzun sürüyordu," diye fısıldadı Emily. "Onu diyorum sadece. Ciğeri bu akşam yerse... aşağıdaki parçayı ya da dolaptakini... o zaman yarın olur mu?"

Roddy kırk sekiz saat beklemenin daha iyi olacağını biliyordu, hasatı almadan önce de doksan altı saat beklemek idealdi ama Dahl gençti ve sağlıklı genç kalbi her bir atışıyla hayati besinleri vücudunun her yerine hızla taşıdığından ciğeri de hızla uyanmalıydı. Bunu Steinman denen çocukta görmüşlerdi.

Ayrıca karısını acı çekerken görmeye dayanamıyordu.

"Yarın gece," dedi. "Yerse tabii."

"Yerse," dedi Emily. Uzlaşmak bilmeyen sürtüğü düşündü. Uzlaşmak bilmeyen *vegan* sürtüğü.

Bunca senenin ardından Roddy onun aklını okuyabiliyordu. "Siyahi kız gibi değil o. Ona su verirsem yemeyi az çok kabul etti..."

"Az çok," dedi Em iç çekerek.

Roddy onu duymamış gibiydi. Emily'yi gittikçe daha da çok endişelendiren bir halde uzaklara bakıyordu. Sanki dünyadan kopmuştu. Sonunda, "Ama dikkatli olmalıyım. Yeterince soru sormadı. Hatta neredeyse hiç sormadı. Chaslow gibi. Yalvarmadı, çığlık atmadı. Yine Chaslow gibi. Hata yapmaya gelmez," dedi.

"Hata yapma o zaman," dedi Emily. Onun elini tuttu. "Sana güveniyorum bak. Ve onun adı *Craslow*'du."

Roddy ona gülümsedi. "Bu yıl 4 Temmuz'u kutlamayacağız canım ama altısında..." Gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Altısında ziyafet var."

3

Roddy o gece onda Emily'nin merdivenlerden çıkmasına yardım ettikten sonra bodruma indi yeniden. Kız şimdi yataktaydı, gecenin büyük kısmı boyunca orada uyanık ve acı içinde yatacaktı, en fazla bir iki saat hafif ve asla yetmeyen bir uyku uyuyacaktı. Onu da uyuyabilirse. Roddy kızın kutsal yemek sorgulamasının

mantıklı düşünmekten değil de acıdan olduğuna ikna etmeye çalışıyordu kendini ama bu durum yine de canını sıkıyordu.

Kamera görüntülerinden Dahl'ın ilkini yemeyi hâlâ reddettiğini gördüğü için bir tabakta yedek ciğer parçasını götürüyordu. Keşke daha çok vakit olsaydı diye düşünüyordu, hem kızın vücudundaki besinlerin uyanması için hem de bir esirin isteklerine razı olmak iyi bir şey olmadığından ama Emily uzun süre bekleyemeyecekti. Yakında ağrı kesici haplar alabilmek için onu doktora götürmesinde ısrar etmeye başlayacaktı ve o haplar şişedeki ölümdü.

Tabağı yere koyup Dahl'a plastik Ka'Chava bardağını dışarı itmesini söyledi. Dahl nedenini sormadan yaptı bunu. Gerçekten de Roddy'nin hoşuna gitmeyecek kadar Chesley denen kadına benziyordu. Hoşuna gitmeyen ve güvenmeyeceği bir uyanıklık vardı onda.

Sabahlığının cebinden bir şişe Artesia çıkarıp biraz –çok değil– döktü bardağa. Sonra fırçayı alıp bardağı ona doğru itmeye başladı. Devirmemek için dikkatli davranması gerekiyordu. İstediği son şey bu acı komedinin tam bir soytarılığa dönüşmesiydi. Kız kapağı kaldırıp dışarı uzandı. "Buradan uzat bana Profesör."

Aklının gittiğine dair en kesin kanıt, kızın bu dediğini az daha yapmasıydı. Sonra kıkırdayıp, "Hiç sanmıyorum," dedi.

Bardak yeterince yaklaşınca kız onu kapıp kafasına dikti. İki yudumda bitmişti bile.

"Ciğerini yersen kalanını da vereceğim. Yemezsen beni yarın geceye kadar bir daha göremezsin." Boş bir tehditti bu ama Dahl bunu bilmiyordu.

"Suyun kalanını vereceğine söz veriyor musun?"

"Söz. Tabii kusmazsan. Ben gittikten sonra portatif tuvalete kusarsan Em görür. O zaman başın derde girer."

"Profesör, başım zaten dertte. Sence de öyle değil mi?"

Kız onu gittikçe daha da endişelendiriyordu. Biraz korkutuyordu da. Saçmaydı ama korkuyordu işte. Cevap vermek yerine

fırçayla ciğeri itti. Dahl tereddüt etmedi. Ciğeri alıp dişlerini çiğ ete geçirdi ve bir ısırık kopardı. Çiğnedi.

Roddy kızın alt dudağındaki minik kan damlalarına hayran hayran baktı. 5 Temmuz'da o dudakları ağartılmamış una bulayacak ve küçük bir tavada, belki mantar ve soğanla birlikte kızartacaktı. Dudaklar iyi bir kolajen kaynağıydı ve bu kızın dudakları onun diz ve dirseklerinde, hatta gıcırdayan çenesinde harikalar yaratacaktı. Nihayetinde bu kaygı veren kız tüm bu dertlere değecekti. Gençliğinin bir kısmını onlara bağışlayacaktı.

Bir ısırık daha aldı, çiğnedi, yuttu. "Korkunç değil," dedi. "Sotelenmiş ciğerden daha ağır bir tadı var. Daha yoğun. Beni yerken izlemek hoşuna mı gidiyor götoş?"

Roddy cevap vermedi ama cevap evetti.

"Buradan kurtulamayacağım değil mi? Kimseye söylemem falan gibi şeyler söylemenin bir manası yok, değil mi?"

Roddy buna hazırlıklıydı. Gözlerini şaşkınlıkla açtı. "Tabii ki buradan çıkacaksın. Bu bir hükümet araştırma projesi. Bazı testler yapacağız ve tabii ki gizlilik sözleşmesi imzalaman *gerekecek* ama bunu yaptıktan sonra..."

Kızın hem neşeli hem histerik olan kahkahası sözünü kesti. "İnanan ne olsun, herhalde bana satmak istediğin bir de köprü var. Brooklyn'de, az kullanılmış. Bunu bitirince bana lanet suyu ver yeter."

Sonunda sesi titredi, gözleri yaşlarla parladı. Roddy rahatlamıştı.

"Sözünü tut."

27 Temmuz 2021

1

Holly iki saat süreli olan eski otoparka döndü ve kapıyı açık bırakarak, ayaklarını kaldırıma koyup bir sigara içti. Covid'e karşı gereken her türlü önlemi alıp sonra ciğerlerini bu kanserojik bokla doldurmanın nasıl da aşırı tezat bir durum olduğunun farkındaydı.

Bırakmam gerekiyor, diye düşündü. *Gerçekten. Ama bugün değil.*

Altın İhtiyarlar bovling takımı fiyasko çıkacaktı muhtemelen. Şimdi neden buradan bir şey çıkacağını düşündüğünü hatırlamak zor geliyordu. Sırf Cary Dressler, Bonnie'nin de düzenli olarak gittiği Jet Mart'a uğradığı için mi? Eh, Dressler da ardında mopedini bırakıp kaybolmuştu ama bunlar çok zayıf kanıtlardı. Roddy Harris'in Kızıl Bayır Katili için (böyle biri varsa tabii) bir aday olabileceğini hiç sanmıyordu. Harris'in karısı migrenin yanında siyatik de çekiyor muydu bilmiyordu –öğrenmesi mümkün olabilirdi ama Holly bunun bir öncelik olduğunu düşünmüyordu– Harris'in kendisinin de sorunları olduğu aşikârdı. *Konu* yerine *koru, Covid* yerine *Clover, temporal lob* yerine *temporay lob,* Holly'nin adını unutması. Bir iki kere öylece durup kaşlarını çatarak boşluğa bakması vardı bir de. Alzheimer başlangıcı olduğu anlamına gelmiyordu bu illa ama yaşı tutuyordu. Ayrıca...

"Henry dayıda da böyle başlamıştı," dedi.

Ama İhtiyarlar'ı sorgulamaya başlamışken bu işi bitirse iyi olurdu. Sigarasını taşınabilir küllüğüne tıktı ve otoyola yollandı. Ernie Coggins sadece dört çıkış ilerde olan Upriver'da yaşıyordu. Kısa bir yol. Ama şimdi Henry dayı aklına geldiğinden onu düşünmeden duramıyordu. Onu en son ne zaman ziyaret etmişti? Bahardı değil mi? Evet. Annesi hastalanmadan önce onun başının etini yiyerek gitmesini –ona *suçluluk çektirerek dayısını ziyaret etmesini*– sağlamıştı.

Holly Upriver çıkışına vardı, yavaşladı, sonra fikrini değiştirip kuzeye Covington'a, hem annesinin evinin hem de Henry dayının şimdi yaşadığı (buna yaşamak derseniz tabii) Rolling Hills Yaşlı Bakım Merkezi'nin olduğu yere doğru devam etti. Altın İhtiyarlar bovling takımının üyelerinden biri de orada yaşıyordu, bir taşla iki kuş. Tabii Victor Anderson dayısından daha *compos mentis** olmayabilirdi, Hugh Clippard'a bakılırsa Anderson felç geçirmişti ve uzun süreli bakımdaydı, muhtemelen iyileşme yolunda değildi. Holly onu listesinden çıkarabilirdi, yarın da zihni berrakken Ernie Coggins'le konuşabilirdi. Ayrıca otoyolda araba sürmek onu yatıştırıyordu ve Holly sakin bir ruh haline büründüğünde bazen aklına bir şeyler gelirdi.

Ama tüm bu mesele boşa kürek çekiyor gibi hissettirmeye başlamıştı.

Üç gece önce kaldığı Days Inn'e giden dört saatlik yol boyunca telefonu üç kere çaldı. Arabasında Bluetooth olmasına rağmen yanıt vermedi. Aramalardan biri Jerome'dandı. Biri Pete Huntley'dendi. Üçüncüsü Penny Dahl'dandı, şüphesiz onu son gelişmelerden haberdar etmesini istiyordu. Bunu hak ediyordu da.

---

* Akli dengesi yerinde. (ç.n.)

2

Covington'a vardığında Holly'nin karnı gurulduyordu. Arabalı Burger King'e girdi ve sırası geldiğinde hiç tereddüt etmeden siparişini verdi. Tüm *fast food* zincirlerinde favorileri vardı. Burger King'de her seferinde Big Fish, Hershey's Pie ve kola alırdı. Ödeme yerine yaklaşırken emoji eldivenlerden birini almak için sol cebine uzandı ve sadece bir şişe Germ-X buldu. Torpido gözünden peçete alıp parayı uzatmak ve üstünü almak için onu kullandı. Kasadaki kız ona acıyan bir bakış attı. Holly sağ cebinde bir eldiven buldu ve tam arabayla yemeğini alacağı ikinci pencereye vardığı sırada taktı. Kayıp eldivene ne olduğuna dair en ufak fikri yoktu ve umurunda da değildi. Barbara Robinson sağ olsun, bagajda onlardan bir kutu dolusu vardı.

Motele girişini yaptı ve bir kez daha yanına bavul almadan seyahat ettğini fark edince kendine güldü. Dollar General'a bir tur daha gidebilirdi ama kendi kendine aynı iç çamaşırını iki gün üst üste giyse borsanın çökmeyeceğini söyleyerek gitmemeye karar verdi. Bu gece Yaşlı Bakım Merkezi'ne gitmenin de bir manası yoktu, ziyaret saati akşam yedide bitiyordu.

Balıklı sandviçinin tadını çıkararak, Hershey's Pie'dan daha da keyif alarak yemeğini ağır ağır yedi. Kafan karıştığında ve ne yapacağını bilemediğinde boş kalori almak gibisi yok diye düşünüyordu bazen.

Ne yapacağını gayet iyi biliyorsun, diye düşündü ve Penny Dahl'ı aradı. Dahl ona bir ilerleme kaydedip kaydetmediğini sordu.

"Bilmiyorum," dedi Holly. Henry dayının dediği gibi, eğrisiyle doğrusuyla durum buydu.

"Ya evet bunun cevabı ya hayır!"

Holly, Penny'ye kızının seri bir katilin son kurbanı olabileceğini söylemek istemiyordu. İş oraya gelebilirdi –Holly içten içe işin buna *geleceğine* emindi– ama henüz emin değilken bunu söylemek çok acımasızca olurdu.

"Tam bir rapor vereceğim ama bir yirmi dört saat daha istiyorum. Bunu kabul edebilir misiniz?"

"Hayır, *kabul falan edemem*! Bir şey bulduysanız bilmeye hakkım var. Tanrı aşkına size *para* veriyorum!"

Holly, "Başka türlü ifade edeyim Penny. Bunu *tolere* edebilir misiniz?"

"Seni kovmam gerekir," diye homurdandı Penny.

"Bu hakkınız," dedi Holly, "ama dava kapatma raporunu hazırlamak da yirmi dört saatimi alır. Bir iki şeyin peşindeyim."

"Bir şey vadeden şeyler mi?"

"Emin değilim." Bundan daha umutlu bir şeyler söylemek istedi ama söyleyemedi.

Sessizlik oldu. Sonra Penny, "Yarın akşam dokuza kadar haber bekliyorum, yoksa seni *kovacağım*," dedi.

"Gayet makul. Sadece şu anda..."

Deveyi düze çıkarmaya çalışıyorum, diye bitirecekti cümlesini ama o bitiremeden Penny telefonu kapattı.

3

Holly sonra Jerome'u aradı. Daha merhaba diyemeden Jerome ona Barbara'yla konuşup konuşmadığını sordu.

"Hayır... konuşmalı mıyım?"

"Eh, bayağı harika haberleri var ama sana o anlatsın istiyorum. *Spoiler* uyarısı, o da yazıyormuş ve ucunda büyük para olan edebi bir ödül için finale kalmış. Yirmi beş bin dolar kadar."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Sakın annemle babama söyleme. Henüz onlara anlatmamış olabilir. Ama seni bu yüzden aramadım. Sonunda minibüste kafama takılanın ne olduğunu buldum. Dükkânın güvenlik kamerasındaki minibüs?"

"Neymiş?"

"Aracın gövdesi çok yüksek. Şu canavar kamyonlar kadar değil ama fark ediliyor; normalden bir altmış seksen santim yukarda. İnternetten baktım, böyle tek minibüsler engeli olan insanlar için ayarlanan özel minibüsler. Tekerlekli sandalye rampası koyabilmek için yükseltiliyor şasi."

4

Holly, Pete'i sigara içtiği buz makinesinin yanından aradı. O da minibüs hakkında Jerome'la aynı sonuca varmıştı ama o bu tür araçlara "sakat arabası" diyordu. Holly yüzünü buruşturup ona teşekkür etti, nasıl olduğunu sordu. Pete, Chicago'nun söylediği şarkıdaki o adam gibi olduğunu söyledi*, günden güne güçleniyordu. Holly'nin aklından Pete'in kendini buna ikna etmeye çalıştığı geçti.

Sigarasını söndürüp düşünmek için merdivenlere oturdu. Şimdi elinde Penny'ye yarın akşam söyleyebileceği bir tane neredeyse kesin şey vardı: Bonnie'yi sakat gibi davranan birinin kaçırdığı ihtimali gittikçe artıyordu. Belki hepsini aynı kişi kaçırmıştı. Ya da belki kaçıran sadece sakat taklidi yapmıyordu? Holly Imani'nin söylediği bir şeyi düşündü: *Zavallı ihtiyar kadın acı çekiyor gibi görünüyordu. Acı çekmediğini söyledi ama siyatiği gördüm mü tanırım ben.*

Keşke Emily Harris'i görseydim diyordu şimdi. Onun fiziksel durumu konusunda bir şey bilen var mı diye üniversiteye bakmalıydı, yarın Ernie Coggins'le konuştuğunda da karısına kesinlikle bakacaktı.

Odasına döndüğünde yatağına yatıp Barbara'yı aradı. Araması doğrudan sesli mesaja düştü. Holly onu telefonunu kapatıp akşam duasını edip uyuyacağı saat on buçuktan önce aramasını

* Chicago'nun "Feelin' Stronger Every Day" şarkısından bahsediyor. (ç.n.)

istedi bıraktığı mesajda. Sonra Jerome'u geri aradı. "Barbara'ya ulaşamıyorum ve meraktan öleceğim. Neler dönüyor anlat bana."

"Bu Barbara'nın haberi Holly..."

"Lütfen ama? Şekerli bir lütfen? *Pudra* şekerli?"

"Tamam ama Barb sana anlattığında şaşırmış gibi yaparsan."

"Söz."

Böylece Jerome, Holly'ye Barbara'nın nasıl uzun zamandır gizlice şiir yazdığını ve Olivia Kingsbury'yle tanışıp..."Olivia Kingsbury mi?" diye bağırdı Holly yerinde doğrulup. "Yok artık!"

"Onu tanıyorsun sanırım."

"Şahsen değil ama Tanrım, Jerome, o Amerika'nın en iyi şairlerinden biri! Barbara'nın ona yaklaşacak cesareti bulmasına hayran kaldım, aferin ona!"

"Barbara oldum olası yürekli biridir."

"Kendi şiirlerini yazmaya çalışan bir ergenken elime geçen tüm Kingsbury'leri okurdum! Hâlâ hayatta olduğunu bilmiyordum!"

"Barb'ın dediğine göre neredeyse yüz yaşındaymış. Neyse bu Kingsbury, Barbara'nın şiirlerine göz atmış ve ona mentorluk yapmayı kabul etmiş. Bu ne kadar sürdü bilmiyorum ama ortaya çıkan sonuç, Barb bu ödüle aday olmuş, Penworth bir şey..."

"*Penley* Ödülü," dedi Holly. Hayran kalmış ve arkadaşı için çok sevinmişti, tüm bunları yapan ve sır olarak saklamayı başaran arkadaşı için.

"Evet, öyle sanırım. Ama ben ne yaptım hiç sormaya zahmet etme Hollycimcime, yüz bin dolarım falan. Montauk'ta geçireceğim cafcaflı hafta sonunu saymıyorum bile. Spielberg'ün gelebileceği partiyi ya da bu tarz sıkıcı şeyleri falan duymak istemezsin."

Holly tabii ki istiyordu, yaklaşık yarım saat boyunca konuştular. Jerome ona Blarney Stone'da yediği öğle yemeğini, avans çekinin verilmesini, kitabının piyasaya çıkışı üzerine konuşmaları, tanıtım planlarını, bir de *The American Historical Review*'la

röportajı, onu eşit derecede hem heyecanlandıran hem de dehşete düşüren bu ihtimali anlattı.

Jerome'un Muhteşem New York Macerası olarak adlandırdığı konuları bitirdikten sonra Holly'den dava hakkındaki son gelişmeleri anlatmasını istedi. Holly anlattı, bovling takımı soruşturmasının muhtemelen çıkmaz bir sokağa tek yön bir bilet olduğunu itiraf ederek bitirdi. Jerome ona katılmıyordu.

"Geçerli bir soruşturma süreci Hol. Dressler orada çalışıyordu. Hedef seçildi. Ben hepsinin hedef seçildiğini düşünüyorum. Hayır, buna eminim."

"Belki," dedi Holly, "ama onları hedef seçenin yaşlı bir bovlingçi olduğunu pek sanmıyorum. Yarın göreceğim felç geçirmiş biri. Sanırım onlardan birinin daha genç bir akraba ya da arkadaşını koruduğunu umuyordum. Koruduğunu ya da ona yardım sağladığını."

Aslında hâlâ bunu umuyordu. Müşterisiyle bulduğu her şeyi paylaşmadan önce bir günden az süresi vardı ve Penny'ye anlatacak sağlam bir şeyi olmasını istiyordu. En önemlisi bu değildi ama. *Kendisi için* sağlam bir şeyler bulmak istiyordu.

5

Holly, Jerome'la konuşurken Barbara Robinson, Kiner Memorial'ın bekleme salonunda Marie Duchamp'la oturuyordu. Doktorlar Olivia'nın kalp atışlarını bir düzene sokabildi mi öğrenmek için bekliyorlardı. Aynı zamanda ihtiyar şair hâlâ hayatta mı öğrenmek için bekliyorlardı, ama bunu ikisi de söylemiyordu.

Barbara evi aradı ve babasıyla konuştu. Jim'e hastanede olduğunu, yaşlı bir arkadaşıyla ilgili haber almak için beklediğini söyledi. Olivia Kingsbury adında çok yaşlı bir arkadaş. Bu kötüydü ama iyi haberler de vardı. Ona Jerome'u aramasını, Jerome'un her şeyi açıklayacağını ama şimdi onun ve Olivia'nın bakıcısının

her an doktordan Olivia'nın durumu hakkında bilgi almayı beklediklerini söyledi.

"Sen iyi misin tatlım?" diye sordu Jim.

Cevap hayırdı ama evet dedi. Babası ne zaman eve döneceğini sordu. Barbara bilmediğini söyledi, bir kez daha iyi olduğunu tekrar edip telefonu kapattı. Zaman geçirmek için sesli mesajlarını kontrol etti. Holly'den bir tane vardı ama henüz arkadaşıyla konuşmak istemiyordu. Babasıyla bile konuşmak istememişti. Tüm ruhsal gücünü Olivia'yı hayatta tutmaya vermeye çalışıyordu. Bu hiç şüphesiz aptalca bir şeydi ama kim bilir? Yerde ve gökte çoğu insanın inandığından daha fazla şey vardı gerçekten,* Hamlet bu konuda haklıydı. Barbara kendi adına bir kısmını görmüştü.

Holly'den bir de mesaj almıştı, buna cevap verdi, tek kelimelik kısa bir cevap yazıp gönderdiği sırada Olivia'nın doktoru içeri girip yanlarına yaklaştı. Onun yüzüne tek bir bakış, Barbara ve Marie'ye haberlerin kötü olduğunu anlatmaya yetti.

6

Barbara, Holly'nin mesajını okuyup kısa cevabını gönderirken Emily Harris yatak odasının penceresinde durmuş Tepe Yolu'na bakıyordu. Roddy içeri girince ona döndü, odayı (ağır ağır ama istikrarla, sadece biraz topallayarak) aşıp ona sarıldı.

"Birileri daha iyi hissediyor," dedi Roddy.

Emily gülümsedi. "Yavaş yavaş canım. Yavaş yavaş. Dedektif kadın pek de tatlı birine benzemiyordu değil mi? Maskesiyle ve kılı kırk yaran sorularıyla?"

"Benzemiyordu."

"Ama ona karşı gözümüzü açık tutmalıyız. Senin haklı olduğunu, Dressler ve Dahl'ı ayrı müşteriler için ayrı davalar olarak

---

* "Yerde ve gökte daha öyle şeyler var ki, Horatio, senin felsefenin düşlerine bile giremez." *Hamlet*, William Shakespeare. (ç.n.)

soruşturduğunu düşünmeye meylediyorum ama buna inanmak yine de zor geliyor. Buraya gelmesinin nedeni biraz da Dahl'sa ve bize bunu söylemediyse bir şeylerden şüphelendiği içindir."

Beraber pencereye yürüdüler ve gece vaktinde sokağa baktılar. Rodney Harris eskiden yaptıkları –*hâlâ* yaptıkları– ortaya çıkarsa deli damgası yiyeceklerini düşünüyordu. On yıllardır çalışıp yarattığı akademik saygınlığı yıkılacaktı.

Birlikteliklerinin çok daha gerçekçi olan üyesi Emily hâlâ Bonnie Dahl'ı düşünüyordu. Canını sıkan başka bir şey vardı ama onu görmezden geldi.

"Gibney denen kadın ne bulabilir ki? Pek bir şey bulamaz. Hatta belki hiçbir şey. Dahl, Noel'de benim için sekreterlik işleri yaptı ama çok kısa bir süreliğine ve nakit ödedim. Bu nedenle de bu işin aramızda kalmasını söyledim. Ona bunun beyan edilmeyen bir kazanç olduğunu hatırlattım."

"Noel'den önce de," dedi Roddy. "Bir... bir... biliyorsun işte..."

"Elf olarak, evet. Parti için. Ama en az bir düzine elf vardı, hepsine nakit ödeme yapıldı ve sosyal medyada paylaşmaları yasaktı."

Roddy burnundan güldü. "Rüzgâra esme demekle bir bu."

Em bunun doğru olduğunu kabul ediyordu, gençler edep yerlerinin fotoğrafları dâhil olmak üzere her şeyi sosyal medyada paylaşıyordu ama Bonnie Dahl'ın Noel elfi olarak işi hakkında bir şey paylaşmadığını biliyordu. Ne Facebook'ta ne Instagram'da ne de Twitter'da. Emily kontrol etmişti ama sadece o da değil. "Sekreterlik işini almasının eli kulağında olduğunu biliyordu ve işi kaybetmek istemiyordu."

"Annesine anlatmış olabilir."

Burnundan gülme sırası Em'deydi. "O anlatmaz, annesinin her işine karışan bir sürtük olduğunu düşünüyordu ve erkek arkadaşı da hayatından çıkmıştı. Gibney, Dahl denen kızla ilişkimizi bilmiyor, *kısa* ilişkimizi. En azından bu öğleden sonra geldiğin-

de bilmiyordu. Sana dokunmaktan ne kadar korktuğunu gördün mü? Ne korkak!" Emily güldü, sonra yüzünü buruşturup belini tuttu.

"Zavallı balım benim," dedi Rodney. "Ağrıların için biraz taze kreme ne dersin?"

Em ona minnettarlıkla baktı. "İyi olur. Bir de Roddy? Birinci Şey hâlâ sende mi?"

"Evet."

"Yanına al. Bulunsun. Unutma!" Bugünlerde çok unutuyordu.

"Yanıma alacağım ve unutmayacağım. İkinci Şey hâlâ sende mi?"

"Evet." Em onu öptü. "Şimdi şu geceliği çıkarmama yardım et."

7

Bill Hodges bir keresinde Holly'ye bir davanın yumurta gibi olduğunu söylemişti.

Bu hayatının son günlerine doğruydu, çok acı çektiği ve çok ilaç aldığı zamanlardı. Normalde çok gerçekçi bir adamdı –dün, bugün ve her zaman bir polisti– ama morfinin etkisindeyken metaforlarla konuşma eğilimi gösteriyordu. Onun yatağının başucunda oturan Holly dikkatlice dinlemişti. Ona öğretebileceği her şeyi istiyordu. Sonuna kadar her şeyi.

"Çoğu dava kırılgandır, aynı yumurtalar gibi. Neden? Çünkü çoğu suçlu ahmaktır. Pis işler yapmaya gelince akıllı olanlar bile ahmaktır. Yoksa en baştan pis işlere girmezlerdi zaten. O yüzden bir davaya yumurta gibi yaklaş. Onu çatlat, kır, çırp, yağla beraber bir tavaya at. Sonra da kendine şöyle güzel bir omlet yap."

Days Inn odasında yatağının yanında diz çökmüş dua ederken Holly'nin davası çatlamaya başladı.

4 Temmuz 2021

1

Rodney Harris ailenin şefiydi, bu da iyi olmuştu çünkü Emily hâlâ ağır siyatik ağrıları içindeydi. Rodney ondan evrensel acı ölçeğinde birden ona kadar ağrısını değerlendirmesini istediğinde Emily ona o anda on ikiye vurduğunu söylemişti. İyice çökmüş gözleri ve elmacık kemiklerinde gerilmekten parlamaya başlayan cildiyle öyle gibi de görünüyordu. Rodney ona dayanmasını, esirlerinin dün gece tüm ciğeri yediğini ve midesinde tutmayı başardığını söyledi. Emily'nin yakında rahatlayacağını söyledi.

Bu gece Şef Harris ünlü sarımsak ve tereyağlı kuzu pirzolasını yapacaktı. Yanında da pastırma parçalarıyla süslenmiş taze fasulye. Koku harikaydı, Dahl'ın da bu kokuyu aldığına emindi çünkü bodrum kapısı açıktı ve Rodney tezgâha kuzu pirzolanın sotelendiği dökme demir tavaya üflemesi için bir fan koymuştu.

Dolaba gidip Bonnie'nin aldığı son şey olan diyet Pepsi şişesini çıkardı. Mis gibi ve soğuktu. Onu merdivenlerden aşağı götürdü, tırabzanları tutarak ağır ağır ilerliyordu. Onun kalçaları zavallı Em'in siyatiği kadar kötü değildi ama kötüydü. Dengesi de eskisi gibi değildi. Bunun nedeninin orta kulağındaki hafif bir atrofi olabileceğini düşünüyordu. Kulağı da yakında daha iyi olacaktı.

Dahl hücrenin parmaklıklarında ayaktaydı. Sarı saçları keçeleşmiş, parıltısının büyük kısmını kaybetmişti. Yüzü bitkin ve solgundu. "Nerede kaldın?" dedi çatlak bir sesle, o efendi, Roddy de uşakmış gibi. "Bütün gün aşağıdaydım!"

Roddy bu söylediğini çok saçma buldu –bütün gün başka nerede olacaktı ki?– ama gülümsedi. "Meşguldüm. Aptalca bir makaleye yanıt yazıyordum."

Boyuna aptalca makalelere yanıt yazıyordu ve bu her seferinde boşluğa bağırmak gibiydi. Ama insan savaşını sürdürmekten başka ne yapabilirdi ki? Her hâlükârda Bonnie Dahl'ın o sırada *onun* dertlerini pek umursadığını sanmıyordu. Bu da gayet anlaşılır bir şeydi. Kim bilir ciğerden önce en son ne zaman yemek yemişti. Kız açtı ve fena halde susamıştı. Ona dertlerinin yakında biteceğini söyleyebilirdi ama bunun onu rahatlatacağından şüpheliydi.

"Yemek neredeyse hazır. Bu seferki ciğer değil de..."

"Kuzu," dedi Bonnie. "Kokusunu alabiliyorum ve beni çıldırtıyor. Bence kokusunu almamı *istiyorsun*. Beni öldürme niyetindeysen neden bir an önce öldürüp bu işkenceyi sonlandırmıyorsun?"

"Niyetim sana işkence etmek değil." Bu doğruydu. Öyle ya da böyle olması umurunda değildi. Bu kız onların *besi hayvanıydı* yahu! "Bak sana ne getirdim. Susuzluğunu dindir, ağzını temizle, ben de sana çiğ ciğerden çok daha güzel bir şey getireyim."

Bok getirirdi. Dahl temiz bir ciğer ve boş bir mideyle ölecekti. Diyet Pepsi'yi yere bıraktı, fırçayla dikkatlice hücrenin altındaki kapaktan içeri yuvarladı. Bonnie eğilip onu kaptı ve iştah ve şüpheyle baktı.

"Aynı dükkândan aldığın gibi kapalı," dedi Roddy. "Kendin bak. Sana şekerli bir tane getirirdim –enerji için işte– ama evde gazlı içecek bulundurmuyoruz."

Bonnie kapağı kilidi kırarak çevirip açtı ve içti. Şırınganın girdiği küçücük deliği kapatan bir parça yapıştırıcıyı fark et-

medi. Yarım litrelik şişenin yarısını bir dikişte içmişti ki durup Roddy'ye baktı. "Bunun tadında bir terslik var."

"Hepsini iç. Sonra sana kuzu pirzola ve fasul..."

Kız şişeyi parmaklıkların arasından fırlattı ve onu sadece birkaç santimle ıskaladı. Çarpsa yarı dolu haliyle bile kızın daha önce morarttığı gibi çok fena morartırdı.

"Ne vardı içinde? Ne verdin bana?"

Roddy cevap vermedi. Dün yarım kilo ciğer dışında hiçbir şey yememişti ve bugün de hiçbir şey içmemişti. Doğrudan değil de çözelti olsa bile yüksek dozdaki Valium ona hemen etki etti. Sadece üç dakika süren inanılmaz küfürlerin ardından dizleri boşalmaya başladı. Parmaklıklara tutundu, kollarındaki hatırı sayılır kasları şişmişti.

"Neden?" diyebildi. "*Neden*?"

"Çünkü karımı seviyorum." Duraksayıp ekledi. "Kendimi de tabii. Kendimi seviyorum. Tatlı rüyalar Bonnie."

Kız sonunda tamamen yığıldı. Ya da öyle görünüyordu. Bu kıza karşı aşırı dikkatli davranmak temkinlice olurdu; kız genç-ti, o ise yaşlı.

Biraz bekle.

2

Yukarda yatak odalarında Emily yan tarafına kıvrılmış, bir bacağını –iltihaplı siyatik siniri olanı– karnına çekmiş, diğer bacağını da düz uzatmıştı. Onu bir parça rahatlatan tek pozisyon buydu.

"Bayıldı," dedi Rodney.

"Emin misin? Emin olman gerek!"

Rodney cebinden bir şırınga çıkardı. "Biraz da bundan vereceğim. Sonradan üzüleceğimize garantiye alalım."

"Ama kızı bozma!" Emily ona uzandı. "Etini bozma! *Ciğerini* bozma! Ona ihtiyacım var Roddy! İhtiyacım var!"

"Biliyorum," dedi Roddy. "Güçlü ol, canım. Az kaldı."

3

Bodruma inerken Roddy yüksek sesli, sarhoş horultuları duydu. Bunların uyuma numarası yapan birinin horultuları olmadığını düşündü. Yine de önlem almalıydı. Fırçanın ucunu kapaktan içeri itip kızı dürttü. Tepki yoktu. Daha sertçe yeniden dürttü. Yine tepki yoktu. Bir elinde şırıngayla eğildi ve diğer elini kapaktan içeri soktu. Kızın parmaklarını tutup elini dışarı çekti. Onu bileğinden yakaladı... ama hafifçe. Sonra kızın parmakları düştü.

Hiç riske girme, diye düşündü Roddy ve iğneyi kızın bileğine enjekte etti. Şırınganın sadece yarısını. Sonra bekledi.

Beş dakika sonra, iki doz yatıştırıcının ardından onunla boğuşmaya kalkarsa Süperkız olacağını düşünerek hücre kapısının şifresini girdi. Emily'nin yanında bir silahla beklemesini isterdi ama Emily şu anda bodrum merdivenlerini inebilecek vaziyette değildi. Bir asansör iyi olurdu ama bunu konuşmamışlardı bile. Bodrumun ucundaki hücreyi işçilere nasıl açıklayacaklardı? Ya da talaş makinesini?

Sorun yoktu. Bonnie Dahl Süperkız değildi, baygındı. Roddy onu kollarından tutup bodrum boyunca raflı alet duvarının yanındaki küçük kapıya kadar sürükledi. Yan odada iki yüz litrelik plastik bir torba, talaş makinesinin püskürtme hortumunun ucundan sarkıyordu. Odanın ortasında bir ameliyat masası vardı. Burada daha da çok alet vardı ama bunlar laboratuvar ve ameliyat aletleriydi.

Bu operasyonun son kısmı –tabiri caizse, operasyondan önceki operasyon– en zoruydu: bilinçsiz genç kadını masaya yatır-

ma. Roddy sırtı çatırdayarak, kalçalarına çığlık attırarak altmış küsur kiloluk kızı kaldırmayı başardı. Dehşet verici bir an onu düşüreceğini sandı. Sonra yatağında bir bacağını karnına çekmiş, yüzüne dayanılmaz bir acı yerleşmiş halde yatan Em'i düşündü ve son bir gayretle Dahl'ı masaya yatırdı. Kız az daha diğer taraftan aşağı yuvarlanacaktı, bu da korkunç bir şaka olurdu. Bir eliyle saçını, bir eliyle bacağını yakalayıp onu geri çekti. Kız çatlak, boğazdan gelen bir mırıldanmayla *anne* olabilecek bir şey dedi. Roddy sona geldiklerinde ne kadar çok annelerine seslendiklerini düşündü, söz konusu anne kötü bir anne olsa bile. Steinman denen çocuk kesinlikle annesini istemişti. Gerçi Steinman, sırf Ellen Craslow'un aptal vegan diyetine nasıl delice bağlı olduğunu anlamadıkları için gerekmişti.

Roddy nefes nefese eğildi, kalp krizi geçirmemeyi umuyordu. *Buraya bir hasta taşıma lifti koydurmalıyız,* diye düşündü. Bu doğruydu ama besi hayvanı kafesini asansörcülere nasıl açıklayamazlarsa liftçilere de öyle açıklayamazlardı. Kalp atışları sonunda yavaşladığında kızın el ve ayak bileklerine kelepçeleri taktı. Sonra organları için kapları çıkardı, neşteri aldı ve kızın kıyafetlerini kesmeye başladı.

27 Temmuz 2021

1

Holly duasının Tanrı'ya Bill Hodges'u hâlâ özlediğini anlattığı kısmına gelmişti ki evren ona bir dal daha uzattı.

Telefonu kısa melodisini çalmaya başladı. Numarayı tanımıyordu, arabasının sigortasını uzatmak ya da kaçırılmayacak bir Covid tedavisi önermek isteyen Hindistan'dan bir adam olduğunu varsayarak az daha hemen reddete basacaktı ama davadaydı – dava *peşindeydi*– o yüzden adam satışa başladığı anda kapatmaya hazırlanarak telefonu açtı.

"Merhaba? Holly mi? Holly Gibney?"

"Evet. Siz kimsiniz?"

"Randy?" dedi kendi kimliğinden tam olarak emin değilmiş gibi. "Randy Holsten? Tom'u sormaya gelmiştin? Ve kız arkadaşını, Bonnie'yi?"

"Doğru."

"Bana bir şey hatırlarsam aramamı söylemiştin, hatırladın mı?"

Holly, Randy'nin sarhoş olduğunu sanmıyordu ama birkaç tane içtiğini tahmin etti. "Hatırlıyorum. Hatırladın mı?"

"Neyi?"

Ya sabır, diye düşündü Holly. "Aklına bir şey geldi mi Randy?"

"Evet ama muhtemelen bir anlamı yoktur. Bir partiye gitmiştim. Yeni yıl partisi ve bayağı sarhoştum..."

"Öyle demiştin."

"Mutfaktaydım çünkü bira oradaydı, Bonnie çıkageldi ve biraz konuştuk. Onun sarhoş olduğunu sanmıyorum, tam değil ama biraz içmişti, düz yürüyemiyordu işte, anlarsın. Genelde ben konuştum, kafam olunca hep çok konuşurum, o daha çok dinledi. Belki de Tom'dan uzaklaşmak için oraya gelmiştir, bunu söylemiş miydim?"

"Evet."

"Ama dediği bir şeyi hatırlıyorum. Starbucks'ta konuştuğumuzda hatırlamamıştım ama sonra aklıma geldi. Az daha aramayacaktım ama sonra koy gitsin dedim."

"Ne peki?"

"Noel tatilinde ne yaptığını sordum, o da bir elf olduğunu söyledi. Ben *ne* dedim. O da Noel elfiydim dedi. Bunun bir anlamı yok, değil mi?"

Holly İmparatorun Dönüşü'ne atıfta bulundu. "Her şeyin bir anlamı vardır, vardır."

Randy yarıldı. "Yoda! Çok iyi! Harikasın Holly. Hey, bir ara çıkıp burger yemek, bira içmek istersen..."

Holly ona teşekkür etti, düşüneceğini söyledi ve bu konuşmadan kurtardı kendini. Duasını otomatik pilotta bitirdi.

Bir elf. Noel elfiydim dedi. Büyük ihtimalle önemli bir şey değildi ama Yoda'nın dediği gibi: İlginçti, ilginç.

Penny, Bonnie'nin neden bahsettiğini biliyor olabilirdi ama Holly zorunda kalana dek onunla bir kez daha konuşmak istemiyordu. Şimdi tamamen uyanmışken istediği şey bir sigaraydı. Giyinip buz makinesinin oraya indi. Yolda aklına bir fikir geldi. Sigarasını yakınca rehberinden Lakeisha Stone'u bulup aradı.

"Yine kilise bağışı için arıyorsanız..."

"Yok. Ben Holly Gibney, Keisha. Sana hızlıca bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii, Bonnie'yi bulmana yardımı dokunacaksa. Yani, onu bulmadın, değil mi?"

Bonnie'nin artık hayatta olmadığına her zamankinden çok inanan Holly, "Henüz bulmadım. Sana hiç... bu kulağa delice gelecek ama... Noel elfi olduğuna dair bir şeyler söyledi mi?" dedi.

Keisha güldü. "Hiç de delice değil be kızım. Noel elfiydi *zaten*. Noel Baba'nın elfleri Noel Baba gibi giyinip sakal ve kırmızı şapka takıyorsa tabii. Ama elf ayakkabıları *vardı*, uçları kıvrık tatlı yeşil ayakkabılar. Onları Goodwill'den aldığını söylemişti. Neden sordun?"

"Alışveriş merkezinde miydi? Dönemsel bir iş mi?"

"Hayır, bir Noel partisiydi. Parti Covid yüzünden Zoom üzerinden yapıldı ama elfler –Bonnie dışında kaç kişilerdi bilmiyorum, belki bir düzine– dolaşıp partiye katılan insanlara atıştırmalık ve altılı bira dağıttılar. Bazılarına şampanya götürmüş de olabilirler. Öğretim üyeleri, işte... kendilerini göstermeleri gerek."

Holly sıcak bir şeyin omurgasının sonundan ensesine doğru çıktığını hissedebiliyordu. Hâlâ elle tutulur bir şey yoktu ama nadiren bu kadar güçlü sezgilere kapılırdı.

"Kimin partisiydi, biliyor musun?"

"Yaşlı emekli profesörlerin. Adam Fen Bilimleri, kadın İngilizceci. Harrisler."

2

Holly bir sigara daha yakıp Days Inn park alanında dolaştı, son sigarasının izmaritini toplamaya zahmet edemeyecek kadar düşüncelere gömülmüştü. Sadece üzerine basıp başı eğik, kaşları çatık halde yürümeye devam etti. Kendi varsayımlarına ayak uydurmakta zorlanıyordu ve kendine bunların *sadece* varsayım olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu. Bill bir davanın nasıl yumur-

ta gibi olduğundan bahsetmişti. Mavi Chevrolet Sendromu'ndan da bahsetmişti: Mavi bir Chevrolet aldığın anda her yerde mavi Chevrolet görmeye başlarsın.

Varsayım, deyip durdu kendi kendine sigarasını yakarken. *Gerçekler değil, sadece varsayım.* Gayet doğruydu bu.

Ama.

Cary Dressler, Strike Em Out Bovling Salonu'nda çalışıyordu; Roddy Harris, namı diğer Küçük Top, Strike Em Out'ta bovling oynuyordu. Bu kadarla da bitmiyordu, Cary bazen Roddy'nin takımında oynuyordu. Bonnie Dahl, Noel'de Harrisler için çalışmıştı, gerçi –yavaş ol kızım!– tek gecelik bir işti. Ellen Craslow'a gelince... Yeniden Keisha'yı aradı. "Yine ben. Yatmaya hazırlanıyorsan seni rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Keisha güldü. "Erkenci değilim, ev sessizleşince geç saate kadar okumayı severim. Ne oldu kızım?"

"Bonnie'nin daha sonra Harrislerle bir işi oldu mu, biliyor musun? Noel partisi işinden sonra yani."

"Aslında evet. Bonnie bu yılın başlarında bir süre Bayan Harris için çalıştı, teşekkür mektupları yazdı, rehberini düzenledi. Öyle şeyler. Ona bilgisayarda bir şeyler de gösterdi, gerçi Bayan Harris'in bilgisayarlar konusunda belli ettiğinden çok daha fazlasını bildiğini düşünüyordu." Keisha bir an duraksadı. "Yaşlı kadının ona karşı belki de bir parça arzu duyduğunu söylemişti. Neden sordun?"

"Sadece ilişkide olduğu kişileri bulmaya çalışıyorum, bir de 2020 sonuyla kaybolduğu tarih arasında neler yaptığını," dedi Holly. Bu gerçeğin ancak uzaktan kuzeni sayılırdı. "Sana bir soru daha sorabilir miyim, Bonnie hakkında değil de bahsettiğin diğer kadın hakkında? Ellen Craslow?"

"Tabii."

"Onunla Belfry'da konuştuğunuzu söyledin ama Fen Bilimleri binasında da çalıştığını söylememiş miydin?"

"Evet. Fen Bilimleri'nin hemen yanında. Bunun bir önemi var mı?"

"Muhtemelen yok." Ama belki de vardı. Rodney Harris'in Fen Bilimleri'nde hâlâ bir ofisi olabilirdi. Üniversite profesörleri asla gerçekten emekli olmazdı, değil mi? Şimdi yoksa bile Ellen'ın kaybolduğu dönemde bir ofisi olabilirdi.

3

Holly'nin sigarası bitmişti ama motelin hemen bitişiğinde bir 7-Eleven dükkânı vardı. Servis yolundan oraya yürüdüğü sırada telefonu yeniden aydınlandı. Arayan Tanya Robinson'dı. Holly merhaba deyip dükkânın dışındaki bir banka oturdu. Çiğ düşmüştü banka, pantolonunun arkası ıslandı. Normalde yanında başka pantolon getirmediği için bu onun acayip canını sıkardı. Şimdiyse neredeyse fark etmedi bile.

"Sana Barbara'nın haberlerini vermek istedim," dedi Tanya.

Holly oturduğu yerde doğruldu. "İyi mi o?"

"İyi. Anlattı mı sana? Bugün öyle çok şey yaşadı ki zamanı olmamıştır diye düşündüm."

Holly kısa bir an duraksadı ama Tanya biliyorsa bildiğini söylemekte bir sakınca yoktu muhtemelen. "O anlatmadı ama Jerome anlattı. Harika bir haber. Şair çevresinde Penley Ödülü çok önemli bir ödüldür."

Tanya güldü. "Artık ailede *iki* yazar var! İnanması güç. Benim büyükbabam okumayı zor beceriyordu. Jim'in büyükbabasına gelince... eh, onu biliyorsun."

Holly biliyordu. Kötü şöhretli Şikago gangsteri Alton Robinson, Jerome'un yakında yayımlanacak kitabının konusu.

"Barbara Olivia Kingsbury adında buralı bir yazarla görüşüyor..."

"Tanıyorum onu," dedi Holly. Tanya'ya Kingsbury'nin buralı bir yazardan çok daha ötesi olduğunu söylemeye zahmet etmedi. "Jerome onun Barbara'ya mentorluk yaptığını söyledi."

"Aylar olmuş ama ben bugün ilk kez duydum. Sanırım anlatırsa abisini taklit etmekle suçlanacağını düşündü, ki bu çok gülünç. Ama Barbara işte. Her neyse, ikisi çok yakınlaşmışlar ve bugün Bayan Kingsbury'nin hastaneye gitmesi gerekmiş. Atriyal fibrilasyon. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Çok kötü ama onun yaşında böyle sıkıntılar çıkar. Olivia Kingsbury neredeyse yüz yaşında."

"Stabilize etmişler onu ama zavallıcığın kanseri varmış... yıllardır varmış Barbara'nın dediğine göre ama şimdi ciğerlerine ve beynine yayılmış. Bir şeyler daha dedi ama ağladığı için ne dediğini anlamak zordu."

"Çok üzüldüm."

"Tüm arkadaşlarını aramamı istedi. İhtiyar kadının en az Barbie kadar üzgün olan bakıcısıyla beraber Bayan Kingbury'nin evine gidiyor. İkisi geceyi orada geçirecekler, sanırım yarın da Bayan Kingsbury'yi evine götürecekler. İhtiyar kadın onlara hastanede ölmek istemediğini söylemiş, onu suçlayamam."

"Barbara yetişkin gibi davranmış," dedi Holly.

"O iyi bir kız. *Sorumluluk sahibi* bir kız." Şimdi Tanya da biraz ağlıyordu. "Haftanın geri kalanı boyunca orada kalmayı planlıyor, hafta sonu da, ama o kadar uzun sürmeyebilir. Barbara, Bayan Kingsbury'nin atriyal fibrilasyon yeniden başlarsa hastaneye gitmek istemediğini açık bir biçimde belirttiğini söyledi."

"Anladım." Holly hastanede ölen annesini düşünüyordu. Yapayalnız. "Barbara'ya sevgilerimi ilet. Penley Ödülü konusunda da kısa listenin de kısa listesine girdiği için onu benim yerime tebrik et."

"İleteceğim Holly ama şu anda bunların pek umurunda olduğunu sanmıyorum. Yanına gitmeyi önerdim ama Barbara olmaz dedi. Sanırım o ve Marie –bakıcının adı bu– Bayan Kingbury'yle yalnız kalmak istiyorlar. Başka kimsesi yok herhalde. Hepsinden uzun yaşamış."

4

Tanya'nın aramasının altmetni arkadaşı ve mentorunun son hastalığı boyunca Kingsbury'yle ilgileneceği için Barbara'ya ulaşamayacağıydı ama Holly iki yeni paket sigarayla odasına döndüğünde yine de Barbara'yı aradı. Anında sesli mesaja düştü. Tanya'nın ona olanları haber verdiğini, bir şeye ihtiyacı olursa aramasının yeteceğini söyledi. Kötü haberler iyi haberlerin hemen peşinden geldiği için üzgün olduğunu söyledi.

"Seni seviyorum," diye bitirdi.

Soyundu, dişlerini parmağıyla ve küçük motel sabunuyla (ıyyy) fırçalayıp yatağa girdi. Yukarı, karanlığa bakarak sırtüstü uzandı. Zihnini susturamıyordu, uykusuz bir gece geçirmekten korkuyordu. Çantasının dibinde bir yerlerde melatonin olduğunu hatırladı ve bir yudum suyla hapı içti. Sonra mesaj gelmiş mi diye telefonunu kontrol etti.

Bu gece tek bir mesaj vardı ve o da Barbara'dandı. Sadece bir kelimeydi. Holly yatağında oturup bu kelimeyi tekrar tekrar okudu. Sıcaklık yine omurgasından yukarı yükseliyordu. Barbara'ya Cary Dressler ve Altın İhtiyarlar bovling takımının fotoğrafıyla gönderdiği mesaj kısaydı: *Bu adamı hatırlıyor musun?*

Barbara'nın, saatine bakılırsa neredeyse kesinlikle Kiner Memorial'dan gönderdiği yanıtı daha da kısaydı: *Hangisini?*

5 Temmuz 2021

1

"Sanırım bu gece bana yardım edebileceksin," dedi Roddy yatak odasına girerken.

Emily acılı bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. Ona getirdiği hamburger –sevdiği gibi az pişmiş– hâlâ komodinin üstünde duruyordu. Tek bir ısırık alabilmişti. "Sana yardım etmeyi bırak, bu gece yataktan çıkabileceğimi bile sanmıyorum. Tek başına yapman gerekecek. Acı... inanılacak gibi değil."

Roddy üzerinde mendil duran bir tepsi taşıyordu. Mendili kaldırdı ve altındaki yol yol kırmızı lifli beyaz, kuyruk yağı benzeri şeyle dolu olan kadeh biçimindeki kâseyi gösterdi. Yanında da bir kaşık vardı. "Bunu saklıyordum."

Bu doğru değildi. Aslında bunu tamamen unutmuştu. Öğle yemeğinde sevdiği şu Stouffer's hazır yemeklerden bulmak için dolabı karıştırırken dondurucuda bulmuştu. İç yağı pudingi fırında çok az ısıtmıştı. Mikrodalgada ısıtmak çoğu besini öldürüyordu, bu kanıtlanmış bir gerçekti. Bu kadar çok Amerikalının bu kadar sağlıksız olması boşuna değildi, bu ısıtma biçimi kanunlarla yasaklanmalıydı.

Emily'nin çökmüş gözleri iştahla parladı. Bir elini uzattı. "Ver onu bana! Bunu bana dün vermeliydin zalim adam!"

"Dün sana ihtiyacım yoktu. Bugün var. Yarısı içeri yarısı dışarı Em. Nasıl yiyeceğini biliyorsun. Yarı yarıya."

Roddy ona kâseyi ve kaşığı verdi. Peter Steinman özellikle yağlı bir çocuk değildi ama işlendikten sonra ardında bıraktığı şey yenilebilir altındı. Karısı hızlı hızlı yemeye koyuldu; *yağları yalayıp yuttu,* diye düşündü Roddy. Saç gibi tendon uzantıları olan bir yağ damlası çenesinden aşağı aktı. Roddy onu hemen yakalayıp Em'in ağzına tıktı. Emily onun parmağını emdi, zamanında pantolonundaki erişteyi ray çivisine çevirecek bir hareketti bu ama artık değil ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Viagra ve diğer sertleşme bozukluğu ilaçları sadece beyine kötü gelmiyordu, kromozomların ömrünü kısaltıyordu. Viagra yardımıyla girdiğin her ilişki ömrünü altı ay kısaltıyordu. Bu kanıtlanmış bir gerçekti, gerçi ilaç firmaları bunu tabii ki saklıyordu.

Hepsini yiyemeden kâseyi Em'in elinden kapıverdi. Az daha düşürüyordu –ne büyük bir acı olurdu– ama yataktan yuvarlanıp yerde parçalanmadan kurtardı onu. "Arkanı dön. Geceliğini sıyıracağım."

"Ben yapabilirim." Yaptı da, kırışık bacaklarını ve bir deri bir kemik kalçasını açtı. Roddy kalan yağ ve tendonu onun sol kalçasına ve bacağının iç kısmına, belalı sinirin şiddetini hissettirdiği yerlere yedirdi. Emily hafifçe inledi.

"Daha iyi misin?"

"Sanırım... evet, daha iyi. Ah Tanrım, gerçekten."

Kadehte kalan her bir zerreyi alıp sürmeye ve yedirmeye devam etti. Biraz sonra cildi yağı emdikçe ve o pis kırmızı siniri yatıştırıp uyuttukça yağın parlaklığı neredeyse kayboldu.

Hayır, siniri uyutmuyor, diye düşündü Roddy, *sadece uyuklatıyor. Asıl rahatlama daha sonra, kızın ciğeriyle gelecek. Ardından da besleyici çorbalar, yahniler, fileto ve pirzolalarla.*

Tırnaklarının arasında hilal biçiminde küçük beyaz yağ parçaları kalmıştı. Onları yalayıp kemirerek temizledi, sonra

Emily'nin geceliğini geri indirdi. "Şimdi dinlen. Uyuyabilirsen uyu. Bu geceye hazırlan."

Onu terlemiş şakağından öptü.

2

O gece saat on bire varmadan biraz önce Bonnie Dahl uyanıp kendini küçük, aşırı aydınlık bir odadaki masanın üzerinde çıplak yatarken buldu. El ve ayak bilekleri bağlıydı. Rodney ve Emily onu izliyordu. İkisi de dirseklerine kadar uzanan eldivenler ve uzun plastik önlükler giymişti.

"Sobe," dedi Roddy. "Seni görüyorum."

Bonnie'nin kafası hâlâ sersemdi. Bunun bir rüya, gördüğü en kötü kâbus olduğuna inanabilirdi neredeyse ama öyle olmadığını biliyordu. Başını kaldırdı. Başı beton bir blok gibi ağırdı ama yine de başardı. Keçeli kalemle üstüne bir şeyler çizdiklerini gördü. Tuhaf bir harita gibiydi.

"Bana tecavüz mü edeceksiniz yani?" Ağzı kurumuştu. Kelimeler boğuk çıkmıştı.

"Hayır, canım," dedi Emily. Keçe keçe saçlarının çevrelediği yüzü öyle solgun ve yanakları öyle çökmüştü ki kafatasından hallice görünüyordu. Gözleri parıldıyordu. Ağzı acıyla kıvrılmış bir çizgiydi. "Seni yiyeceğiz."

Bonnie çığlık atmaya başladı.

28 Temmuz 2021

1

Emily şafak öncesi saatlerde yatak odasının penceresinde durmuş, ay ışığı dışında boş olan Tepe Yolu'na bakıyordu. Arkasında Rodney ağzı açık, kulak tırmalayan horultularla nefes alarak uyuyordu. Ses hafiften sinir bozucuydu ama Emily yine de ona özendi. O üçü çeyrek geçe uyanmıştı ve bu gece artık ona uyku yoktu. Çünkü içine neyin dert olduğunu biliyordu.

Gibney, Dressler'ın araba hırsızlığı yaptığından şüphelendikleriyle ilgili o aslı astarı olmayan hikâyeyle aradığı an anlamalıydı. Çok barizdi. Neden anlamamıştı ki? Başta Rodney gibi (gecenin bu saatinde bu gerçeği kabul edebilirdi) aklını yitirmeye başlayıp başlamadığını merak etti. Ama öyle olmadığını biliyordu. Zihni her zamanki gibi parlaktı. Sadece bazı şeyler öyle büyük, öylesine *bariz* olurdu ki görmezden gelirdin. Alıştığın ve etrafından yürümeye başladığın çirkin, aşırı büyük bir mobilya gibi. Tabii yüzüstü bodoslama çarpana kadar.

Ya da o siyah vegan sürtük hakkında bir rüya görene kadar.

Biliyordum, diye düşündü Em. *Biliyor olmalıyım. Ona kaçırdığımız iki ayrı insanla alakalı iki ayrı davayı takip etmesi* çok büyük tesadüf olur dedim. Aldırış etmedi. Tesadüftür, olur dedi, ben de kabul ettim.

Kabul ettim! *Tanrım, ne salaklık!*

Gibney'nin LaurenBacallFan adıyla Twitter'da bulduğu Craslowlara soru attığını bir kez bile hatırlamamıştı; en azından o sırada. Em, Dahl ve Dressler'ın gerçekten bir tesadüf olabileceğini sanıyordu. Ama Dahl, Dressler ve Craslow?

Hayır.

Emily pencereden dönüp bir elini zonklayan beline bastırarak ağır ağır banyoya doğru ilerledi. Parmakucunda yükselip (çok acıyordu!) ecza dolabının üstüne uzandı ve etiketi olmayan tozlu, kahverengi bir şişe buldu. İçinde iki yeşil hap vardı. Bunlar onların son imdat çıkışıydı, gerekirse tabii. Em hâlâ buna gerek kalmayacağını umuyordu. Yatak odasına dönüp ağzı açık horlayan kocasına baktı. *Çok yaşlı görünüyor,* diye düşündü.

Yatıp küçük kahverengi şişeyi yastığının altına koydu. Ona şimdi bildiklerini ve daha önce de tahmin etmesi gerekenleri sabah anlatacaktı. Şimdilik bırak ihtiyar sevgili uyusun.

Emily gözlerini karanlığa dikerek sırtüstü uzandı.

2

Melatonin işe yaradı. Holly yeni bir kadın gibi hissederek uyandı. Duş alıp giyindi, sonra telefonuna baktı. RAHATSIZ ETME moduna almıştı, sabah biri çeyrek geçe Pete Huntley'den bir telefon aldığını gördü. Bir sesli mesaj vardı ama Pete'ten değildi. Pete'in telefonundan arayan kızındandı.

"Selam Holly, ben Shauna. Babam hastanede. Hastalık nüksetti. Lanet Covid onu rahat bırakmıyor."

Günden güne güçlendiğini söylemişti, diye düşündü Holly. *Chicago'nun şarkısındaki adam gibi.*

"Bir torba çöpünü çöp bacasından atmaya çalışmış. Koridorda bayılıp kalmış. Bayan Lothrop onu bulup 911'i aramış. Bütün gece onunlaydım. Kalp krizi geçirmedi, lanet solunum cihazına

bağlanmadı, şükürler olsun. Bu sabah daha iyi görünüyor ama sanırım laneti uzun sürede atlatanlardan olacak. Birkaç test yapıp onu evine gönderecekler. Odaya ihtiyaçları var. Bu boktan şey her yerde. Sen de kendine iyi..." Mesaj burada bitiyordu.

Holly'nin içinden telefonu odanın karşısına fırlatmak geldi. Shauna Huntley olsa diyeceği gibi lanet bir güne başlamanın en lanet yoluydu bu. Bovling salonunda Althea Haverty'nin Holly'nin uzattığı dirseğine hafif bir kınamayla bakıp yalan bir gripten bahsetmesini anımsadı. *Alınma ama bunu yapmıyorum*, demesini. Holly onun Covid'i reddeden şişko suratında bir oksijen maskesiyle hastanede yatmasını istemezdi tabii ama...Aslında isterdi.

3

Holly kahvaltı için arabalı Burger King'e gitti, iki yeni eldiven taktı ve bir pencerede ödeme yapıp diğerinden yemeğini aldı. Odasında yiyip çıkışını yaptı, sonra da Rolling Hills Yaşlı Bakım Merkezi'ne doğru yola çıktı. Oraya vardığında yine ziyaret saatleri için çok erkendi, o yüzden park edip kapısını açtı ve bir sigara içti. Barbara'ya mesaj atıp *hangisini* derken neyi kastettiğini sordu. Cevap almadı, beklemiyordu zaten, cevaba gerek yoktu. Barb, hem Rodney Harris'i hem de Cary Dressler'ı tanımış olmalıydı. Holly onun Profesör Harris'le nasıl tanıştığını çok merak ediyordu. Kesin olarak bildiği tek bir şey vardı, Barbara'nın Harris'in yakınlarında olduğu fikri onu huzursuz ediyordu.

Profesör Rodney Harris'i *googleladı*. Koyu saçlı ve sadece birkaç çizgi ve kırışıklığının olduğu daha genç halinin fotoğrafları da dâhil olmak üzere bir sürü bilgiyle karşılaştı. Profesör Emily Harris'i *googleladı* ve yine, Keisha'nın dediklerini doğrulayan, bir sürü bilgi aldı. Bonnie Emily Harris'i tanıyordu. Hatta Emily Harris için çalışmıştı.

Rodney, Cary Dressler'ı tanıyordu. Onunla ot içmiyordu ama Altın İhtiyarlar'ın oyuncuya ihtiyacı olduğunda onunla bovling oynuyordu.

Rodney, Ellen Craslow'u da tanıyor *olabilirdi.* Hatta onunla sohbet etmiş olabilirdi, aynı binada çalışıyorlardı ve Keisha Stone'un dediğine göre kadın sohbet etmeye gönülsüz biri değildi.

Bu sefer daha net belirterek Barbara'ya yeniden mesaj attı: *Rodney Harris'i mi tanıdın? Onunla tanıştın mı? Meşgul olduğunu biliyorum ama müsait olduğunda haber ver bana.*

Saatine baktı ve dokuz olduğunu gördü. Ziyaret saatleri resmi olarak başlamıştı. Victor Anderson'dan yeni bir şey duymayı beklemiyordu (bir şey duyarsa tabii), Henry dayıdan da bir şey öğrenemeyeceğini gayet iyi biliyordu ama gelmişti artık, o yüzden konuşsa da olurdu pekâlâ. Onda işi biterdi, sonra Pete'in durumunu öğrenirdi, ardından da şehre geri dönmek için yola koyulurdu. Ernie Coggins'le konuşmak için mola verecek miydi? Belki ama ona uğramamaya meyilliydi.

Tüm oklar Harrisleri gösteriyordu.

4

Holly danışmaya gidip kimi ziyaret etmek istediğini belirtti. Danışmadaki kadın, Bayan Norman, bilgisayarından kontrol edip kısa bir telefon görüşmesi yaptı. Henry Sirois'in o sırada sünger banyosu yaptığını ve saçlarının kesildiğini söyledi. Victor Anderson kış bahçesindeydi, uyanık ve kendinde olmasına rağmen onu anlamak çok güçtü. Holly biraz bekleyebilirse eşi genelde ziyaret saati başladıktan biraz sonra geliyordu ve Victor'u gayet net anlıyordu.

"Evelyn bir çiçek," dedi Bayan Norman.

Holly, Anderson'ın eşini beklemeyi kabul etti çünkü aklına bir fikir gelmişti. Bu muhtemelen kötü bir fikirdi ama elindeki

tek fikir buydu. Partneri hastanedeydi, Jerome New York'taydı ve Barbara da ölmekte olan arkadaşıyla ilgileniyordu. Öyle olmasa bile Holly ondan yardım istemezdi. Chet Ondowsky'den sonra bunu yapmazdı.

iPad'ini çıkarıp Tepe Yolu 93 numaranın fotoğraflarına baktı, hem Zillow'dan (evin tahmini değeri 1,7 milyon dolardı) hem de Google Sokak Görünümü'nden. Evi görmüştü, şimdi istediği şey garaja bakmaktı ama hayal kırıklığına uğradı. Garaj yolu aşağı doğru iniyordu, bu yüzden garajın sadece çatısını görebiliyordu. Resmi büyütmek de bir işe yaramıyordu. Kötü olmuştu.

İçeri ince narin bir kadın girdi –beyaz pantolon, beyaz kısa konçlu spor ayakkabılar, modaya uygun kısa ve katlı kesilmiş beyaz saçlar– Bayan Norman'a yaklaştı. Konuştular ve Bayan Norman, Holly'nin oturduğu yeri işaret etti. Holly ayağa kalkıp kendini tanıttı ve dirseğini uzattı. Bayan Anderson –Evelyn– kendi dirseğiyle onunkine vurdu ve nasıl yardımcı olabileceğini sordu.

"Eşinize birkaç soru sormak istiyorum. Çok az, onu çok yormayacaksa. Eskiden Strike Em Out'ta çalışan birinin ortadan kaybolmasını araştırıyorum: Cary Dressler. Anladığım kadarıyla Bay Anderson bazen onunla bovling oynuyormuş. Bayan Norman sizin... şey..."

"Çeviri yapabileceğimi mi söyledi?" dedi Bayan Anderson gülümseyerek. "Evet, bunu yapabilirim. Bay Dressler'la hiç tanışmadım ama kim olduğunu biliyorum. Vic onun harika bovling oynadığını ve iyi bir çocuk olduğunu söylemişti. Ona *mensch** derdi." Sesini alçaltıp fısıldadı. "Sanırım bazen arka tarafa çıkıp ot içiyorlardı."

"Öyle duydum," diye fısıldadı Holly de.

"Yoksa onun... eyvah... *birilerinin bir şeyler karıştırdığından mı* şüpheleniyorsunuz?" Evelyn maskesinin ardında hâlâ gülümsüyordu.

---

* Onurlu kişi. (ç.n.)

Tam olarak bundan şüphelenen Holly sadece onun nereye gittiğini öğrenmeye çalıştığını söyledi.

"Eh, hadi o zaman," dedi Evelyn Anderson neşeyle. "Yardım edebilir mi emin değilim ama zihni her zamanki kadar berrak ve yeni bir yüz görmek ona iyi gelecektir."

5

Kış bahçesinde birkaç ihtiyar, geç kahvaltılarını yapıyor ya da biri onlara kahvaltı yaptırıyordu. Büyük ekran televizyonda *Mayberry R.F.D.*'nin bir bölümü oynuyor, kahkaha efekti kıkırdıyordu. Victor Anderson çim biçme makinesi süren bir adamın çimleri biçtiği yere bakabilmek için sırtı televizyona dönük halde bir tekerlekli sandalyede oturuyordu. Holly, Anderson'ın aslında iki adam olduğunu gördü, omuzlarından beline tersane işçisi gibi yapılıydı, geniş omuzları ve kalın bir göğsü vardı. Altındaysa incecik bacaklar ve egzemayla benek benek olmuş çıplak ayakları vardı. Anderson'ın N95 maskesi vardı ama bunu boynuna indirmişti.

Evelyn, "Selam yakışıklı, kız arkadaş ister misin?" dedi.

Anderson etrafına bakındı, Holly onun yüzünün yarısının, sol tarafındaki dişlerini gösterecek biçimde gergin bir buruşma ifadesiyle aşağı doğru kasıldığını fark etti. Yüzünün sağ tarafı ise gülümsemeye çalışıyordu. "Hey... ğuzel."

Eveyln onun demir grisi saçlarını karıştırıp yanağından öptü. "Sana misafir getirdim. Bu hanım Holly Gibney. Sana bovling kariyerinle ilgili birkaç soru sormak istiyor. Olur mu?"

Adam başını onaylar gibi aşağıya doğru sarkıttı ve soru sorar gibi bir şey dedi.

"Konunun ne olduğunu öğrenmek istiyor."

"Cary Dressler," dedi Holly. "Onu hatırlıyor musunuz?"

Anderson bir şey dedi ve boğum boğum sağ elini salladı. Sol eli ölü vaziyette sandalyesinin kolunda yatıyordu, avucu yukarı dönüktü.

"Seni duyabildiğini söylüyor, sağır değil."

Holly kızardı. "Kusura bakmayın."

"Önemli değil. Maskesini takardım ama o zaman onu ben de anlayamıyorum. Aşılarını yaptırdı. Buradaki herkes aşılı." Sesini alçalttı. "Hemşirelerden ikisi ve yardımcılardan biri aşıyı reddetti ve işten çıkarıldılar."

Holly kolunun üst kısmına vurdu. "Ben de aşılıyım."

"Bay Dressler'ı hatırlıyorsun değil mi Vic? Ona *mensch* derdin."

"*Meh*," diye ona katıldı Anderson ve yine tek taraflı gülümsedi. Holly çok da eski olmayan bir zamanlar onun *Rıhtımlar Üzerinde*'de ve *12 Öfkeli Adam*'da oynayan Lee J. Cobb'a benzediğini düşündü.

"Bana bir dakika izin verin," dedi Evelyn ve yanlarından ayrıldı. Televizyonda Bea teyze daha demin komik bir şey söylemişti, kahkaha efekti abartıyla patladı.

Holly bir sandalye çekti. "Cary'yi hatırlıyorsunuz yani Bay Anderson?"

"Eve."

"Rodney Harris'i de hatırlıyorsunuz değil mi?"

"Odne! Üğütoğ! Tayi!"

Evelyn geri dönmüştü. Elinde küçük bir şişe Cetaphil vardı. "Tabii diyor. Üğütoğ ne demek bilmiyorum."

"Ben biliyorum," dedi Holly. "Küçük Top değil mi?"

Anderson başını sarkıttı yine. "Üğütoğ, eve!"

Karısı onu yeniden, bu sefer şakağından öptü, sonra diz çöküp pul pul ayaklarına krem sürmeye başladı. Bunu öyle olağan bir nezaketle yapıyordu ki Holly aynı anda hem mutlu hem de ağlayacak gibi hissetti. "Bayan Gibney'nin sorularına cevap ver Vic, sonra güzelce zaman geçiririz. Yoğurt ister misin?"

"Oğu!"

"Asıl merak ettiğim şey Bay Anderson, Profesör Harris'in Cary'yi ne kadar iyi tanıdığı. Çok iyi tanımıyordu sanırım?"

Anderson yüzünün hâlâ çalışan yarısıyla diğer tarafı uyandırmaya çalışır gibi bir çiğneme hareketi yaptı. Sonra konuştu. Holly sadece birkaç kelimeyi ve cümleyi seçebildi ama Evelyn hepsini anladı.

"Roddy ve Cary'nin iyi arkadaş olduklarını söyledi."

"Ağkaaş!" diye ona katıldı Anderson ve devam etti. Evelyn dinlerken bir yandan da kremi ayaklarına sürüyordu. İki kere gülümsedi, bir kere de kahkaha attı, bu Holly'nin televizyondaki kahkaha efektinden çok daha doğal bulduğu bir sesti.

"Profesör diğerleriyle beraber ot içmeye çıkmıyormuş ama bazen oyunlardan sonra Cary'ye bira ısmarlarmış. Vic profesörün Cary'yi kendisinden bahsetmeye teşvik ettiğini çünkü..."

"Başka kimsenin bunu yapmadığını söyledi," dedi Holly. O kısmı anlamıştı. Vic'e, "Anladığımdan emin olmak istiyorum, sonra yoğurdunuzu yemeniz için sizi rahat bırakacağım. İyi arkadaş olduklarını söylediniz, değil mi?" diye sordu.

Anderson başını sarkıttığı yarı baş sallamayla karşılık verdi. "Eve."

"Bovling salonunda mı bira içiyorlardı? Bowlaroo'da ya da adı her neyse orada mı?"

"Yan. Elly."

"Yan tarafında Nelly's'de," dedi Evelyn ve kremin kapağını kapattı. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı Bayan Gibney? Bugünlerde hızlı yoruluyor."

"Holly deyin." Eşinin ayaklarına krem sürmek için diz çöken bir kadın ona her zaman adıyla seslenebilirdi. "Lütfen bana Holly deyin. Ayrıca hayır, bu kadardı."

"Neden Profesör Harris'le ilgileniyorsunuz?" diye sordu Evelyn... ve burnunu bir parça kırıştırdı. Çok küçük bir mimikti ama Holly onu yakaladı.

"Siz onu tanıyor muydunuz?"

"Pek değil ama turnuvalar bittikten sonra hep birinin evinde yemek yenirdi. Bilirsiniz, kaybetseler de kazansalar da bir kutlama gibi. Ki Vic'in takımı genelde kaybederdi."

Anderson boğuk bir kıkırtı koyverdi ve başını yine sarkıttı.

"Neyse, sıra bize geldiğinde arka bahçede mangal yaptık ve profesör mangalı resmen ele geçirdi. Dedi ki... ciddi ciddi *dedi* ki... burgerleri tamamen yanlış pişiriyormuşum. Pişirip besinlerini öldürüyormuşum falan. Nazik davranıp mangalın başına geçmesine müsaade ettim ama bu davranışını çok kaba buldum. Ayrıca..."

"İğ!" diye araya girdi Anderson. Sırıtışı hem korkunç hem de sevimliydi. *"Ağı iğ!"*

"Doğru," dedi Evelyn. "Yarı çiğdi. Benimkini yiyemedim. *Siz* neden Profesör Harris'le bu kadar ilgileniyorsunuz? Araştırdığınız kişinin Cary olduğunu sanıyordum."

Holly yüzüne becerebildiği en iyi şaşkınlık ifadesini yerleştirdi. "Evet ama bovling takımının yeterince üyesiyle konuşursam bir iz bulup onu takip edebileceğimi düşünüyorum. Bay Welch ve Bay Clippard'la çoktan konuştum."

"Uii," dedi Andersin. "Ah iim Uii Cli!"

"Bizim Hughie Clip," dedi Evelyn dalgın dalgın.

"Evet, onu anladım. Vic, Profesör Harris'in bir minibüsü mü vardı?"

Anderson yine o çiğneme hareketini yaptı ve düşünüp taşındı. Sonra, "Ubağu," dedi.

"Anlamadım tatlım," dedi Evelyn.

Holly anlamıştı. "Subaru olduğunu söylüyor."

6

Danışmada Bayan Norman'a birazdan dayısını görmeye geleceğini ama arabada bir şey unuttuğunu söyledi. Bu bir yalandı. Asıl istediği sigaraydı. Ve düşünmesi gerekiyordu.

Her zamanki pozisyonunda sigara içti; sürücü kapısı açık, başı eğik, ayakları kaldırımda, her nasılsa Covid'den kurtulan ve kafa karışıklığının alacakaranlık dünyasında varlığını sürdüren Henry dayısını görmeye içeri girmeden önce nikotini sonuna kadar tüttürüyordu. Belki artık kafa karışıklığı da kalmamıştı dayısında. Hâlâ arada bir kısa anlarda bilinci yerine geliyordu ama bunların arası gittikçe açılmış, açılmıştı. Bir zamanlar isimler, numaralar ve adresler –ve tabii yeğeninden para saklama– konusunda çok becerikli olan beyni ara sıra bip sesi çıkaran sıradan bir taşıyıcı bir radyo dalgasıydı.

Vic Anderson'ı görmeye geldiğine memnundu, kısmen bir karı koca arasında bu kadar uzun süreli bir sevgi görmek onu neşelendirdiğinden ama daha çok Rodney Harris hakkında çok ilginç şeyleri aydınlattığından. Engelli minibüsü değil de bir Subaru sürüyordu –adam belli ki engelli olmadığından bu pek şaşırtıcı değildi– ama Holly'ye gittikçe daha da çok Kızıl Bayır Katili'ni korumaya çalışan biri gibi geliyordu. Ya da ona yardım ve yataklık eden biri gibi.

Profesör Harris'e kalırsa o ve Cary Dressler ancak tanıdık sayılırlardı. Vic Anderson'a göreyse bazen yan taraftaki barda bira içiyorlardı; anlaşılan şerbetçiotu ve tahıl Harris'in beslenme anlayışını marihuana gibi bozmuyordu. Anderson Harris'in Dressler'ı kendinden bahsetmeye teşvik ettiğini söylemişti, "başka kimse bunu yapmadığı için."

Sadece genç ve yalnız bir adamı açmaya çalışan ihtiyar babacan bir profesör mü? Olabilirdi ama öyleyse Harris neden bu konuda yalan söylemişti? Rodney Harris'in Dressler'a aynı Keisha'nın Harris'in eşinin Bonnie'ye duyduğunu söylediği gibi bir arzu duyduğu fikri geldi Holly'nin aklına ama bunu kafasından attı. Harris'in bilgi toplamaya çalışma ihtimali daha yüksekti.

Harris insanları öldürmüyordu, bu yaşta yapamazdı, eşinin de ona bunu yapmasında yardımcı olduğu fikri saçmaydı, o yüz-

den Holly'nin düşündükleri doğruysa, birini korumaya çalışıyor *olmalıydılar.* Çocukları var mı diye arayıp bulması gerekiyordu ama şimdilik dişini sıkıp hâlâ dayısı gibi görünen bitki insanı görmesi gerekiyordu.

Ama ayağa kalkarken birden başka bir şey geldi aklına. Holly Facebook'u sevmiyor ve sırf hesabı çürümesin diye arada bir kendi adıyla giriş yapıyordu ama genelde LaurenBacallFan adıyla giriyordu. Şimdi de öyle girdi ve Penny Dahl'ın sayfasını ziyaret etti. Bunu daha önce yapması gerekirdi, kendi adını bu sayfada görünce şaşırmadı. Onu "ünlü yerel dedektif Holly Gibney" olarak tanıtmıştı. Holly *dedektif* kelimesinden nefret ediyordu, o bir *araştırmacıydı.* Ve Penny'ye adını paylaşmamasını söylemesi gerekirdi ama düşünememişti.

Profesör Harris'in Bonnie Dahl'ın ortadan kaybolmasını da araştırdığını bilip bilmediğini merak etti. Diğer bir deyişle kendisinden bir adım ilerde olup olmadığını merak etti.

"Öyleyse ben ona yeni yetiştim demektir," dedi Holly ve dayısını ziyaret etmek için Rolling Hills Yaşlı Bakım Merkezi'ne girdi.

7

Yeni milyoner olan biri ihtiyarların kaldığı yere girer, diye düşündü Holly zaten aralık olan kapıyı âdet yerini bulsun diye tıklatırken. Rolling Hills tesisindeki bazı odalar tek kişilikti; çoğu iki kişilikti çünkü bu sayede çok çalışan hemşireler, görevliler ve nöbetçi doktorlar daha az yürüyordu. (Ve şüphesiz kârları da iki katına çıkıyordu.) Dört tane de iki odalı özel süit vardı ve Henry dayı bunlardan birinde kalıyordu. Emekli bir muhasebeci olan Henry Sirois'in bu kadar pahalı bir mekânı nasıl karşıladığı Holly'nin aklından geçtiyse bile (bunu düşündü mü hiç hatırlamıyordu) onun yaşlılığında kendini şu anki gibi bulması ihtimaline karşılık para biriktiren biri olduğunu varsaydığını tahmin etti.

Şimdi öyle olmadığını biliyordu.

Henry oturma odasında oturmuştu, eskiden dolgun olan cılız bedeninden dökülen ekoseli bir gömlek ve kot pantolon vardı üzerinde. Saçı yeni kesilmişti ve yüzü de sabah tıraşının ardından kaymak gibiydi. Sabah güneşi salyasından ıslanan çenesine vuruyordu. Yanındaki masada içinde pipeti olan bir çeşit protein içeceği vardı. Koridorda yanından geçtiği bir görevli Holly'ye ona içmesinde yardımcı olup olamayacağını sormuştu, Holly de seve seve yardım edeceğini söylemişti. Televizyon açıktı, uzun zaman önce cavlağı çeken Allen Ludden'ın sunduğu bir yarışma açıktı.

İkinci odadaki korkuluklu büyük boy hastane yatağı da dâhil olmak üzere, etrafındaki az ama çok kaliteli mobilyalara bakarken Holly hiç ona göre olmayan donuk ve umutsuz bir öfkeye kapıldı. Ağır depresyon yaşayan bir ergendi ve hâlâ ara ara depresyondan çekiyordu ve öfkeleniyordu da ama Holly umudunu kaybetmek? Ona göre değildi. En azından genelde. Ancak bugün, bu odada, şartlar farklıydı.

*Esav geleceğini bir kâse mercimek çorbasına sattı,** diye düşündü. *Ben kendiminkini hiçbir şeye satmadım. Onlar sattı... ya da satmaya çalıştı. Bu yüzden öfkeliyim. Ve bunu yapan iki kişi de erişemeyeceğim, sitem edemeyeceğim yerlerde, buradaki hâlâ nefes alsa bile. Bu yüzden umutsuzum. Sanırım.*

"Bugün nasılsın Henry dayı?" diye sordu, onun yanına bir sandalye çekerek. Televizyonda yarışmacılar *aşağılamak* kelimesini tahmin etmeye çalışıyor, şansları pek de yaver gitmiyordu. Holly bu konuda onlara kesinlikle yardımcı olabilirdi.

Henry ona bakmak için başını çevirdi, Holly onun boynundaki tendonların paslı menteşeler gibi gıcırdadığını duydu. "Janey," dedi ve bakışlarını yeniden televizyona çevirdi.

"Hayır, ben Holly."

"Köpeği içeri getirir misin? Havladığını duyabiliyorum."

---

* İshak'ın oğlu, Yakup'un ikiz kardeşi olan Esav, Yaratılış kitabındaki bir hikâyede bir kâse mercimek çorbası karşılığında ilk doğan haklarını Yakup'a verir. (ç.n.)

"Biraz şundan iç."

Protein karışımını aldı, içecek yere düşürse bile kırılmayacak ve dökülmeyecek kapaklı bir plastik bardaktaydı. Henry gözlerini televizyondan ayırmadan buruşuk dudaklarıyla pipeti kavrayıp içti. Holly, Alzheimer hakkında okumalar yapmıştı ve bazı şeylerin insanda yer ettiğini biliyordu. Kendi adını hatırlayamayan kadın ve erkekler bisiklete binebiliyordu. Evinin yolunu bulamayanlar Broadway müzikal şarkılarını söyleyebiliyordu. Çocukken pipetten bir şeyler içmeyi öğrenen kadın ve erkekler bunadıklarında, diğer her şeyi unuttuklarında bile bunu becerebiliyordu. Bazı bilgiler de insanda kalırdı.

"Amerika'nın beşinci başkanı kimdi Henry dayı? Hatırlıyor musun?"

"James Monroe," dedi Henry hiç tereddüt etmeden ve gözlerini televizyondan ayırmadan.

"Peki şimdi başkan kim?"

"Nixon. Nixy beybi." Kıkırdadı. Proteinli içecek çenesinden aktı. Holly gömleğine damlamadan önce onu sildi.

"Neden yaptın bunu Henry dayı?" Ama bu doğru soru değildi; bir cevap beklediği yoktu gerçi, öylesine bir soruydu. "Dur, başka bir şekilde ifade edeyim. Onun bunu yapmasına neden *izin verdin*?"

"Bu köpek asla susmayacak mı?"

Köpeği susturamazdı –bir zamanlar bir köpek vardıysa bile çok eskidendi– ama televizyonu susturabilirdi. Kumandayla kapattı.

"Başarılı olmamı istemedi değil mi? Kendi hayatımı kurmamı istemedi."

Henry dayı ağzı açık kalmış vaziyette ona döndü. "Janey?"

"Sen de *ona izin verdin*!"

Henry bir elini yüzüne götürüp ağzını sildi. "*Kime*? *Ne* yaptım? Janey, neden *bağırıyorsun*?"

"Anneme!" diye bağırdı Holly. Bazen bağırınca ona ulaşabiliyordun ve o anda Holly ona ulaşmak istiyordu. Ulaşması gerekiyordu. *"Lanet Charlotte Gibney'ye!"*

"Charlie'ye mi?"

Ne anlamı vardı ki? Hiçbir anlamı yoktu. *Yeni milyoner olan biri bara girer ve hiçbir anlamı olmadığını fark eder.* Holly kolunun yeniyle gözlerini sildi.

Kapı açıldı ve Holly'den dayısına protein karışımını içmesinde yardım etmesini isteyen görevli onaylamaz bir tavırla içeri baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi Holly. "Beni duyması için sesimi yükselttim. Biraz sağır, biliyorsunuz."

Görevli kapıyı kapattı. Henry dayı Holly'ye bakıyordu. Hayır, ağzı açık bakakalmıştı, yüzünde derin bir şaşkınlık ifadesi vardı. İki odalı bir süitte yaşayan beyinsiz yaşlı bir adamdı o ve ölene dek protein karışımı içerek, eski yarışma programları izleyerek burada kalacaktı. Holly o ölene dek buraya onu ziyaret etme görevi olduğu için gelecekti ve Henry ona hep Janey diyecekti, çünkü en sevdiği Janey'ydi.

"Bir not bile bırakmadı," dedi Holly ama ona değil. Ona ulaşılamıyordu. "Özür dilemeyi geç, kendini açıklama gereği bile görmedi. O öyle biriydi. Her zaman öyleydi."

"James Monroe," dedi Henry dayı, "1817'den 1825'e kadar görevde kaldı. 1831'de öldü. Dört Temmuz'da. O lanet içecek nerede? Tadı bok gibi ama beklemiş tezek gibi kurudum."

Holly bardağı kaldırdı, Henry dayı da pipetten lüpletti. Bitme hüpürtüsü gelene kadar içine çekti. Holly bardağı yerine koyduğunda pipet onun ağzında kaldı. Palyaço gibi görünüyordu. Pipeti alıp gitmesi gerektiğini söyledi. Anlamsız patlamasından utanıyordu. Televizyonu yeniden açmak için kumandayı kaldırdı ama dayısı boğum boğum, karaciğer lekeleriyle dolu elini onunkinin üstüne koydu.

"Holly," dedi.

"Evet," dedi Holly şaşkınlıkla ve dayısının yüzüne baktı. Gözleri berraktı. Bugünlerde ne kadar berrak olabilirse o kadar en azından.

"Charlie'yle kimse başa çıkamazdı. Her zaman istediğini yapardı."

Bana yapamadı, diye düşündü Holly. *Ben kaçtım. Bill sayesinde ve ucu ucuna, ama kaçtım.* "Pusların içinden sadece bana *bunu* söylemek için mi çıktın?"

Cevap yoktu. Holly onu öptü ve yeniden gitmesi gerektiğini söyledi.

"Adamı çağır Janey," dedi Henry. "Gelen adamı. Ona ihtiyacım olduğunu söyle. Sanırım altıma işemiş olabilirim."

8

Barbara, Olivia'nın oturma odasında Holly'nin mesajına cevap verirken Marie merdivenlerin başından aşağı seslendi. "Bence yukarı gelmelisin tatlım. İkimizi de istiyor. Sanırım... sanırım gidiyor."

Barbara mesajı bitirmeden gönderdi ve üst kata koştu. Olivia Kingsbury –Bryn Mawr mezunu, eserleri neredeyse seksen yıla yayılan bir şair, Amerikan Ulusal Kitap Ödülü için kısa listeye alınmış, iki kez Nobel için adı gündeme gelmiş, bir kez *New York Times*'ın anasayfasında (bir barış yürüyüşünde başı çekip ABD VİETNAM'DAN ÇIK yazan pankartın bir ucunu tutarken) çıkan, Bell Fen Edebiyat Fakültesi'nde uzun süre öğretmenlik yapan, Barbara Robinson'ın mentoru– gerçekten de ölmek üzereydi. Marie yatağın bir tarafında ayakta duruyordu, Barbara da diğer tarafında. İkisi de yazarın birer elini tutuyordu. Sonsözü yoktu. Olivia, Marie'ye baktı. Barbara'ya baktı. Gülümsedi. Öldü. Bir kelimeler dünyası da onunla birlikte öldü.

9

Şehre dönüş yolunda Holly yakıt almak için bir Wawa'da durdu. Depoyu doldurduktan sonra otoparkın diğer ucuna gitti ve her zamanki "arabayı kirletmemeye çalış" pozisyonunda – kapı açık, dirsekleri dizlerinde, ayakları kaldırımda– bir sigara içti. Telefonuna baktı ve Barbara'dan bir mesaj aldığını gördü. *Hangisini* mesajına Holly şöyle yazmıştı: *Hangisi derken?* Peşinden de daha net bir soruyla: *Rodney Harris'i mi tanıdın? Onunla tanıştın mı? Meşgul olduğunu biliyorum ama müsait olduğunda haber ver bana.*

Cevap şuydu: *Tanışmak için Emily Harris'in evine gittim, Olivia'ya çatkapı gitmeye cesaret edememiştim. Prof. Harris arabasını yıkıyordu. Sadece selamlaştık. Bu arada Jorge Castro'yu J'in MapQuest çıktısına ekledim. Muhtemelen önemli de*

Mesaj burada bitiyordu. Holly, Barbara'nın mesajı yanlışlıkla bitmeden gönderdiğini, sonra da başka bir şeye daldığını tahmin etti. Holly'nin de bunu yapmışlığı vardı. Jerome'un ona bu kaybolma olaylarını MapQuest çıktısında işaretlediğini anlattığını hatırlıyordu ama Jorge Castro kimdi?

Öğrenmek için Barbara'yı aradı. Barbara'nın iPhone'u Olivia Kingsbury'nin oturma odasındaki sehpada o alçak, sessize alınmış telefon titreme sesini çıkardı ve sustu. Holly mesaj bırakacak oldu ama sonra fikrini değiştirdi. Arabasını kilitleyip bedava WiFi olan küçük Wawa restorana (büfeden hallice bir yerdi) girdi. Alüminyum folyo paketinde çoktan pörsümüş bir hamburger aldı, yanında da kola ve iPadi'yle oturdu. Jorge Castro'nun adını girdi ve milyoner bir otomobil parçacısı ve beyzbol oyuncusu dâhil olmak üzere bir sürü linkle karşılaştı. Bahsettiği Castro'nun büyük ihtimalle yazar olan Castro olduğunu düşündü ve evet, bu Castro'nun tepedeki üniversiteyle bağlantısı vardı. Castro'nun Wikipedia sayfasının altına üniversite gazetesi *The Bellringer*'dan bir makale konmuştu. Burgerin tadını pek de almadan –pek tadı tuzu yoktu zaten– kemirirken linke tıkladı. Restoranın interne-

ti yavaştı ama eninde sonunda iş görüyordu. Büyük bir manşet atılmıştı, Holly bu yüzden haberin 29 Ekim 2012'de yayımlanan sayının ilk sayfasında olduğunu tahmin etti.

TANINMIŞ YAZAR ÜNİVERSİTEDEN ANİDEN AYRILDI

Kirk Ellway

Katalepsi ve *Unutulmuş Şehir* gibi romanları kaleme alan ödüllü yazar Jorge Castro dünyaca ünlü Bell Üniversitesi yazarlık atölyesindeki misafir yazar pozisyonundan aniden ve beklenmedik bir biçimde ayrıldı. Bell'deki dördüncü yarıyılının ikinci ayındaydı ve öğrencileri tarafından çok seviliyordu.

"Onsuz ne yapacağım bilmiyorum," dedi ilk fantastik romanını (kurtadamlar!) Crofter's Press'e satan Brittany Angleton. Castro'nun, üzerinde çalıştığı eserin editörlüğünü yapacağına söz verdiğini söyledi. Jeremy Brock, "En iyi öğretmenimdi," dedi. Diğer öğrenciler de onun nezaketinden ve mizahından bahsettiler. Adını vermek istemeyen bir atölye katılımcısı da bu yorumlara katıldı ve, "İşiniz kötüyse acısına son verirdi," diye ekledi.

Castro'yla beraber yaşayan Fred Martin son zamanlarda ikisinin gelecekleri üzerine birkaç tartışma yaşadıklarını anlattı ve şöyle ekledi: "Asla kavga değildi. Kavga diyemem bu tartışmalara. Jorge'ye karşı kavga edemeyecek kadar büyük bir sevgi ve saygı duyuyordum, o da bana karşı. Geleceğe dair tartışmalardı sadece, eksiksiz ve dürüst bir fikir alışverişi. Ben sonbahar döneminin sonunda ayrılmak istiyordum. Jorge yıl sonuna kadar kalmak, hatta belki fakülte kadrosuna katılmak istiyordu."

Ancak bu tartışmalar kavgaya Bay Martin'in kabul etmek istediğinden daha yakın olabilir. Emniyet müdürlüğündeki bir kaynağımız *Ringer*'a Castro'nun arkasında, "Dayanabileceğim kadar dayandım," yazan bir not bıraktığını söyledi. Bay Martin'e bu not sorulduğunda, "Çok saçma! Öyle hissetse neden burada kalmak istesin? Ve nereye gitti? Ondan hiçbir haber almadım. Gitmek isteyen bendim. Ortabatının homofobikliğinden yoruldum," dedi.

Bahar döneminde Castro, Şiir Atölyesi'nin sürdürülmesi için çabalayanlardı, nihayetinde boşa giden bir çaba. Adının paylaşılmasını istemeyen bir İngiliz Dili ve Edebiyatı öğretim görevlisi, "Jorge güzel konuşmayı bilen biriydi ama çıkan kararı nezaketle kabul etti. Kalıp kadroya katılsaydı bu konuyu yeniden gündeme getirirdi sanırım. Tanınmış şair (ve emekli öğretim görevlisi) Olivia Kingsbury'nin onu desteklediğini ve konu yeniden gündeme getirilebilirse bölüm görevlileriyle konuşmaktan memnuniyet duyacağını söylemişti," dedi.

Castro'nun tam olarak ne zaman gittiği sorulduğunda Bay Martin bilmediğini çünkü evden taşındığını açıkladı.

Dahası da vardı, Jorge Castro'nun ders verirken bir fotoğrafı ve bir de muhtemelen kitaplarından birinin arka kapağında kullanılan bir yazar fotoğrafı. Holly onun bayağı yakışıklı olduğunu düşündü. Antonio Banderas kadar (onun en beğendiklerindendi) yakışıklı değildi ama o tarzdaydı.

Okuduğu yazının, yazılı basının düştüğü darboğazda bile, büyük bir şehir gazetesi için yeterli bulunmanın ucundan dahi geçeceğini sanmıyordu; yazının ona *Inside View*'u ya da *New York Post* dedikodu köşesi yazılarını anımsatan, dürtükler, göz kırpar

gibi bir havası vardı. Ama bilgilendiriciydi. Ah, evet. O sıcaklık yine omurgasından yukarı yükseliyordu. *Barbara'nın Castro'yu Jerome'un haritasına eklemesi boşuna değil*, diye düşündü.

Olivia Kingsbury bahsetmiş olmalı ona. Ve uyuyor, değil mi? Not bile uyuyor. Castro: "Dayanabileceğim kadar dayandım." Bonnie Dahl: "Bu kadarı yeter." Bu iki kaybolma olayının arasında dokuz yıl olmasa...

Evet, polis Covid yüzünden yetersiz personelle çalışmak zorunda kalmasa; Siyahilerin Hayatı Önemlidir protestolarından birinin şiddetle sonuçlanacağından korkmasalar; bir tanecik bile *ceset* olsa, bir mopedin, bisikletin, *kaykayın* dışında bir şey...

"Eh, domuzlar uçsa, kafamıza bok yağardı," diye mırıldandı Holly.

Jorge Castro 2012, Cary Dressler 2015, Ellen Craslow ve Peter Steinman 2018, Bonnie Dahl 2021. Hepsi aşağı yukarı üç yıl aralı, Ellen ve Peter dışında. Belki o ikisinden biri gerçekten kaçmıştı ama birinden birinde işler ters gitmiş de olamaz mıydı? Belki kurban Katil'ın istediği gibi çıkmamıştı? Ama Katil ne *istiyordu* ki? Cinsel bir motivasyonu olan seri katiller genelde ya erkeklerden (Gacy, Dahmer) ya da kadınlardan (Bundy, Rader ve diğerleri) şaşmazdı. Kızıl Bayır Katili ikisini de kaçırıyordu... bir erkek çocuk dâhil olmak üzere.

Neden?

Holly ona cevap verebilecek biri olduğunu düşünüyordu: Profesör Rodney Harris, namı diğer Küçük Top ve Bay Et. Bu lakap ona yine Jeffrey Dahmer'ı düşündürdü ama bu inanamayacağı kadar saçmaydı.

Holly yarısı yenmiş burgerini çöpe attı, içeceğini alıp oradan ayrıldı.

10

Fikir Barbara'dan çıktı ve Marie de anında kabul etti. Tabii Rosalyn Burkhart'ı da ikna edebilirlerse. İngiliz Dili ve Edebiyatı bölüm başkanı oydu.

İki kadın dışarda, Olivia'nın verandasında soda içiyor, Crossman Cenaze'nin aracının gelip ihtiyar şairin dünyevi kalıntılarını almasını bekliyordu. Cenaze töreni düzenlemeleri belliydi; Olivia son krizinin ardından Marie'ye tüm talimatları vermişti, çalmasını istediği şarkıya kadar (başında Flogging Molly'den "If Ever I Leave This World Alive", sonunda Norman Greenbaum'dan "Spirit in the Sky"). Bell Üniversitesi bahçesinde bir anma töreni yapılmasını belirtmemişti, Barbara'nın önerdiği işte buydu.

Rosalyn, Olivia'nın öldüğünü duyunca gözyaşlarına boğuldu. Marie'nin telefonu hoparlördeydi, kadını duyunca ikisi de ağladılar. Gözyaşları dinince Barbara, Profesör Burkhart'a fikrini söyledi ve bölüm başkanı anında kabul etti.

"Dışarda olacaksa toplanabiliriz," dedi. "İnsanlar birbirine bir buçuk metre mesafede durmayı kabul ederse maske takmayı tercihe bile bırakabiliriz. Şiirlerini okuyacağız, aklınızdaki bu değil mi?"

"Evet," dedi Marie. "Bir sürü yazar kopyası var. Onları getiririm, dağıtırız."

"Yılın bu zamanı günbatımı dokuza çeyrek kala civarı," dedi Rosalyn. "Bahçede... sekiz gibi toplanabiliriz?"

Barbara ve Marie bakışıp beraberce evet dediler.

"Ben insanları aramaya başlayayım," dedi Rosalyn. "Siz de arayacak mısınız Bayan Duchamp?"

"Kesinlikle. Birkaç kişiyi iki kere aramış oluruz ama önemi yok."

Barbara, "Ben Olivia'yla beraber cenaze evine gideceğim. Şapellerinde biraz zaman geçirmek, düşünmek istiyorum," dedi.

Aklına yeni bir fikir geldi. "Hem belki mum alabilirim? Şiirlerini okurken yakabiliriz?"

"Harika bir fikir," dedi Rosalyn. "Siz Olivia'nın bahsettiği gelecek vadeden genç şair misiniz? Sizsiniz o değil mi?"

"Benim sanırım," dedi Barbara, "ama şu anda düşünebildiğim tek şey o. Onu çok seviyordum."

"Hepimiz seviyorduk," dedi Rosalyn, sonra içine gözyaşları karışmış bir kahkaha attı. "Emmy Harris istisnası dışında belki. Mümkün olduğunda bize katıl Barbara. Ofisim Terrell Binası'nda. Hepimiz aşılıyız diye tahmin ediyorum?"

Barbara cenaze arabasını takip ederek cenaze evine gitti. Şapelde oturup Olivia'yı düşündü. *Günbatımında kuşlar gökyüzünü bu yolla, dikerek kapatır,* dizesini düşündü ve bu onu yeniden ağlattı. Cenazeyi yürüten Bay Greer'a mumları sordu. Adam ona iki kutu mum verdi. Barbara bunların bedelini ödemek için Olivia'nın anma töreninde bağış toplayacaklarını söyledi. Bay Greer buna gerek olmadığını söyledi. Bell kampüsüne gidip Rosalyn ve Marie'yi buldu. Diğerleri de geldiler. Dışarı çıktılar, gözyaşları, kahkahalar, hikâyeler paylaşıldı. En sevilen şiirlerinin adı paylaşıldı. Daha çok kişi arandı, daha çok kişi geldi. Kutu şaraplar kendini gösterdi. Kadehler kaldırılıp konuşmalar yapıldı. Barbara benzer insanlarla beraber olmanın o neredeyse tarif edilemez huzurunu duydu ve hikâye ve şiirlerin hisseler ve bonolar kadar önemli olduğunu düşünen bu insanlardan olmayı diledi. Sonra, *ama onlardanım zaten,* diye düşündü. *İyi ki hayatıma girdin Olivia,* diye düşündü.

Öğleden sonra geçip gitti. Barbara'nın telefonu Olivia Kingsbury'nin oturma odasında, sehpada unutulmuştu.

11

O öğleden sonra saat üçte Holly ofisinde oturmuş Bill Hodges'un çerçeveli fotoğrafına bakıyordu. *Keşke burada olsaydı,* diye düşündü. Arkasında güvenebileceği bir desteği yokken –tabii Izzy Jaynes'i aramak istemiyorsa ki kesinlikle aramak *istemiyordu*– Holly tek başınaydı.

Pencere kenarına gidip Frederick Caddesi'ne baktı. Düşüncelerini yüksek sesle dile getirmek her zaman işine yarıyordu, o yüzden öyle yaptı.

"Polisin olan biteni anlamamasına şaşırmıyorum. Bu adam işini yürütürken aşırı akıllıca davranmış."

Neden öyle davranmasın ki? diye düşündü.

"Neden öyle davranmasın ki? Haklıysam aşırı zeki bir biyoloji profesörü ona yardım ediyor, öncesinde kurbanlar hakkında bilgi topluyor, sonrasında arkalarında sahte izler bırakıyordu; en azından bazılarında. Eşi de büyük ihtimalle ona yardım ediyordur, o da zeki. Ceset yok, bir şekilde onlardan kurtuluyorlar ve kurbanların kesinlikle ortak hiçbir yönü yok. Katil'ın motivasyonu ne olabilir ve Harrisler neden ona yardım ve yataklık ediyorlar en ufak fikrim yok ama kurbanların..."

Durup kaşlarını çattı, bunu nasıl dile dökmek istediğini düşünüyordu (*bazen düşünmek bilmektir,* derdi Billy). Sonra pencereye konuşmaya devam etti. Kendi kendine konuşmaya.

"Kurbanların bu kadar farklı olması bile aslında *kaçırma y*öntemine dikkat çekiyor. Çünkü her olayda... Steinman dışında, onun tesadüf denk gelen bir kurban olduğuna gittikçe daha çok ikna oluyorum... *her olayda* Harrisler işin arka planında. Rodney Dressler'la bovling oynuyordu. Craslow, Rodney'nin şimdi ya da eskiden ofisinin olduğu binada çalışıyordu. Bonnie, Noel elflerinden biriydi. Şimdi bir de bu Jorge Castro denen adam. Emily Harris, Bell İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünde onun iş arkadaşıydı. Bence Harrisler bu işe boğazlarına kadar batmışlar. Engelli

minibüsleri mi var? Aralarından biri sakatlanmış gibi mi davranıyor?"

Kanıtlayabileceği hiçbir şey yoktu, tek bir lanet şey bile, ama *yapabileceği* bir şey olabilirdi. Bu potansiyel bir tanığa altı fotoğraf gösterip faili seçebilecek mi diye bakmanın eşdeğeri bir şeydi.

iPad'ini aradı, istediği şeyi buldu, sonra notlarından Imani McGuire'ın numarasını bulup aradı. Kendini yeniden tanıttıktan sonra kadına telefonunda internet olup olmadığını sordu.

"Tabii ki var," dedi Immi bunu komik bulmuş gibi. "Herkesin yok mu?"

"Tamam, Bell Üniversitesi'nin sitesine girin. Bunu yapabilir misiniz?"

"Bir dakika... Seni hoparlöre almam lazım... tamam, oldu."

"YIL seçin. Aşağı inen menüde."

"Tamam. Hangi yıl? 1965'e kadar gidiyor."

Holly çoktan birini seçmişti ve tabletinden bakıyordu. "2010."

"Tamamdır." Immi'nin sesinde merak vardı. "Şimdi?"

"İngiliz Dili ve Edebiyatı Fakültesi'ne girin. Fotoğraflar çıkacak karşınıza, bazıları kadın bazıları erkek."

"Evet, tamam, açtım."

Holly dudaklarını yiyordu. Şimdi büyük soru geliyordu. "Ellen'ın karavanını boşaltan kadını görüyor musunuz?"

Imani onu merakta bırakmadı. "Vay canına! Bu o. Daha genç ama emin gibiyim."

Bir savunma avukatı mahkemede bu *gibiyim* lafını ezer geçerdi ama mahkemede değillerdi.

"Adı Emily Harris'miş."

"Evet," dedi Holly ve Frederick Caddesi'ne bakan pencerenin önünde küçük bir dans tutturdu. "Teşekkürler."

"Bir üniversite profesörü ne diye El'in karavanını boşaltıyordu ki?"

"Bu çok iyi bir soru, değil mi?"

12

Holly bir kısmını araştırmaları sonucu, bir kısmını evrenin ona uzattığı dallar sayesinde bulduğu her şeyi ekleyerek bir ön rapor yazdı. Doğru ve yanlış konularında ilahi bir gücün iş başında olduğunu düşünmek hoşuna gidiyor (ama buna tam olarak inanmıyordu), kör ama kuvvetli bir güçtü bu, terazi tutan Adalet Heykeli gibi. İnsan işlerinde zayıfın ve masumun yanında, kötülüğe karşı duran ilahi bir güç. Bonnie ve diğerleri için çok geç kalmış olabilirlerdi ama gelecekte kurban vermezlerse bu da bir kazanımdı.

Kendini iyi insanlardan biri olarak görüyordu. Sigara içmesi dışında tabii.

Rapor çıkarmak yavaş ilerleyen bir işti, varsayımlarla doluydu, bittiğinde akşamüstü olmuştu. Bunu kime göndermesi gerektiğini düşündü. Penny olmazdı; ona yüz yüze bilgi vermeliydi, *Araştırmacı Gibney ortaya çıkardı ki* ve *Jet Mart tezgâhtarı Herrera'ya göre,* gibi aşırı zorlama cümlelerle dolu bir mailde gelen kötü haberlerle –*korkunç* haberlerle– değil. Normalde bir kopyasını ortağının iş mailine gönderirdi ama Pete hastanedeydi ve Holly elindeki davayla onu yormak istemiyordu... ki Pete ona en başından bu davayı almamasını önermişti.

Ama bu da yalandı.

Raporu ona ya da başka birine göndermek istemiyordu, en azından şimdilik. Holly, Bill Hodges'un yıllar önce cenaze evinin önünde gizli gizli dolaşırken bulduğu utangaç, içine kapanık zamanlarından sonra çok yol almıştı ama o kadın hâlâ içinde yaşıyordu ve her zaman yaşayacaktı. O kadın hata yapmaktan çok korkuyordu ve hâlâ doğru yaptığı kadar yanlış yaptığına da inanıyordu. Artık *her zaman* yanlış yaptığını düşünen kadından ilerdeydi ama özgüvensizliği içindeydi. Altmışında, yetmişinde –o kadar yaşarsa sekseninde, ki sigara içmeye devam ederse muhtemelen yaşamayacaktı– ocağı kapattığını, kapıları kilitlediğini

kontrol etmek için haftada üç dört gece yatağından kalkacaktı, hem de bunları yaptığını gayet iyi bilmesine rağmen. Bir dava yumurta gibiyse o da öyleydi. Kırılgan kabuklu bir yumurta. Hâlâ birilerinin ona gülmesinden korkuyordu. Birilerinin ona Mızmız demesinden korkuyordu. Onun omzundaki yük buydu.

Minibüs oradaysa onu görmeliyim. İşte o zaman *emin olabilirim.*

Evet. Minibüsü görmek ve Immi McGuire'ın, Emily Harris'i Ellen Craslow'un karavanını boşaltan kadın olarak saptaması onu tatmin etmeye yetecekti. O zaman bu gece dokuzda Bonnie'nin annesine her şeyi anlatabilirdi. Penny'ye soruşturmayı devam ettirme ya da beraber emniyetteki Isabelle Jaynes'e gitme seçeneklerini sunabilirdi. Holly ikincisini önerecekti çünkü Izzy, Harrisleri sorgulamak üzere tutuklayabilirdi. Wikipedia sayfalarına göre çocukları yoktu ama Wiki'de okuduğun her bilgiye güvenemezdin. Onun inandığı –hayır, bildiği– şuydu, bu iki ihtiyar *birini* koruyordu.

Kendini kandırıp Harrislerin sırf seksenlerindeler diye zararsız olduklarına inandırmaya çalışmıyordu; hemen her insan ve hayvan köşeye sıkıştırıldığında savaşırdı, yaşlı olsun olmasın. Ama Rodney Harris kalçaları kötü durumda olduğu için artık bovling oynayamıyordu ve Imani'ye bakılırsa karısı da siyatik hastasıydı. Holly onlara denk olduğunu düşünüyordu. Tabii dikkatli davranırsa. Onu garajlarının etrafında dolaşırken yakalarlarsa polise ihbar edebilirlerdi... ama potansiyel DNA kanıtı madeni olan engelli minibüsü garajlarındaysa bunu yaparlar mıydı?

Holly neredeyse kırk beş dakikadır ön raporunun başında oturduğunu fark etti, çarkında dönüp duran bir kemirgen gibi seçeneklerinin üzerinden geçip duruyordu. Bill olsa ya şimdi ya asla derdi. Raporunu kaydetti ama kimseye göndermedi. Başına bir şey gelirse –pek ihtimal dâhilinde değildi ama olabilirdi– Pete raporu bulurdu. Ya da büyük macerasından döndüğünde Jerome.

Duvardaki kasayı açıp .38lik Smith&Wesson'ı çıkardı. Bill'e, ondan önce de babasına ait olan Victory model bir silahtı. Şimdi de Holly'nindi. Bill polisken görev silahı otomatik bir Glock'tu

ama o S&W'yi tercih ediyordu. Çünkü dediğine göre bir revolver asla sıkışmazdı. Kasada bir kutu da mermi vardı. Silahı doldurdu, Bill'in talimatlarına uyarak horozun altındaki yuvayı boş bıraktı ve şarjörü kapattı. Silahı sırt çantasına attı.

Kasada Bill'e ait bir şey daha vardı, Pete'in yardımıyla kullanmayı kendi kendine öğrendiği bir şey. Kasadan yirmi dört santime sekiz santim kadar düz, timsah derisinden bir cüzdan çıkardı, yüzeyi pürüzsüzdü. Bunu da silahla (ve tabii birkaç tane kozmetik ürünü, dudak nemlendiricisi, peçetesi, küçük feneri, küçük biber spreyi, Bic çakmağı ve yeni bir paket sigarayla) beraber çantasına koydu.

Siri'ye güneşin kaçta batacağını sordu ve Siri –her zamanki gibi yardımsever ve bilgili, bir iki espri bile yapabiliyordu– ona 20:48'de batacağını söyledi. Bulmayı umduğu minibüsün düzgün bir fotoğrafını çekmek istiyorsa o kadar bekleyemezdi ama alacakaranlığın pis işler için iyi bir vakit olduğunu düşünüyordu. Harrisler muhtemelen oturma odalarında ya bir film ya da Tokyo'daki Olimpiyat oyunlarını izliyor olacaklardı. Holly beklemekten nefret ediyordu ama beklemek zorunda olduğu için eve gidip orada zaman öldürmeye karar verdi.

Ofisten çıkarken televizyonda gördüğü bir reklam geldi aklına. Lise çağında çocuklar Deri Surat* gibi görünen bir adamdan kaçıyordu. Biri tavanarasına saklanmayı öneriyordu. Bir diğeri bodruma. Üçüncüsü, "Neden çalışan arabaya binmiyoruz?" deyip arabayı gösteriyordu. Dördüncü, onun erkek arkadaşı, "Delirdin mi? Hadi testerelerin arkasına saklanalım," diyordu. Ve öyle yapıyorlardı. Dış ses giriyor, "Korku filmindeyseniz kötü kararlar verirsiniz," diyordu. Holly korku filminde değildi ve kendine kötü bir karar vermediğini söylüyordu. Spreyi yanındaydı, ihtiyacı olursa Bill'in silahı da yanındaydı.

Kalbinin ta derinlerinde bunu yapmaması gerektiğini biliyordu... ama *görmek* zorunda olduğunu da biliyordu.

* *Teksas Katliamı* filmindeki katil. (ç.n.)

13

Eve gidince Holly kendine yiyecek bir şeyler hazırladı ama yiyemedi. Jerome'u aradı ve Jerome sesinde aşırı bir mutlulukla anında açtı. "Tahmin et neredeyim!"

"Empire State Binası'nda."

"Hayır."

"Times Meydanı'nda."

"Hayır."

"Staten Adası vapurunda?"

Jerome ağzıyla dıt sesi çıkardı.

"Pes ediyorum Jerome."

"Central Park! Çok güzel! Burada kilometrelerce de yürüsem hâlâ her yanda yeni bir şeyler görebilirim. Geyikli Park'taki Ağaçlık gibi aşırı büyümüş bitkilerle kaplı bir yeri bile var ama adı Ramble*!"

"Eh, soyulma sakın."

"Yok, onu eve gelince de yapabilirim." Güldü.

"Sesin mutlu geliyor."

"Mutluyum. Bugün tam anlamıyla güzel bir gün. Kendim için mutluyum, Barbara için mutluyum, annem ve babam ikimiz için de mutlular."

"Tabii ki mutlular," dedi Holly. Ona Barbara'nın arkadaşı ve mentoru olan Kingsbury'nin öldüğünü söylemeyecekti; bu onun vereceği bir haber değildi, hem neden neşesini kaçırsındı ki? "Ben de senin için mutluyum Jerome. Bana Hollycimcime deyip bozma ama."

"Aklımın ucundan bile geçirmem. Dava nasıl gidiyor?"

Holly'nin aklında bir fikir yanıp söndü: *Testerelerin arkasına saklanmak yerine çalışan arabaya binmem* için bir şans bu. Ama aklının ocağı kontrol etmesi konusunda ısrarcı olan yanı, *A Day No Pigs Would Die* kitabını otobüste bıraktığını asla unutmayan yanı, şimdi değil, henüz değil diye fısıldadı.

* (İng.) Dolambaçlı yol. (ç.n.)

"Eh," dedi, "Barbara başka bir kurban bulmuş olabilir."

Ona Jorge Castro'dan bahsetti. Ondan sonra sohbet Jerome'un kitabına ve kitabına dair umutlarına döndü. Bir süre daha konuştular, sonra Holly Central Park'taki büyülü, gizemli turuna devam etmek üzere Jerome'u yalnız bıraktı. Ona kişisel servetindeki ani artıştan da bahsetmediğini fark etti. Ne ona ne de başkasına. Bir bakıma minibüs ihtimalinden bahsetmemek gibi bir şeydi bu. İki meselenin de çözülmesi gereken çok fazla sorunu vardı, en azından şimdilik.

14

Barbara ve Marie birkaç kalın *Toplu Şiirleri* de dâhil olmak üzere Olivia'nın on iki kitabının yazar kopyalarından getirmişlerdi ama getirmelerine gerek olmadığı ortaya çıktı. Bahçede, simge bir yapı olan saat kulesinin gölgesinde toplanan insanların çoğu, kendi kitaplarını getirmişti. Çoğu kitabın sayfaları köşelerinden kıvrılmış, yıpranmışlardı. Bir tanesi lastikle tutturulmuştu. Bazıları Olivia'nın hayatının farklı dönemlerinde çekilmiş fotoğraflarını taşıyordu (en yaygın olanı o ve Humphrey Bogart'ın Trevi Çeşmesi'nin önünde çekildikleriydi). Bazıları çiçek getirmişti. Biri belli ki bugüne özel yapılmış bir tişört giymişti, üzerinde sadece OK YAŞIYOR yazıyordu.

Frankie'nin Sosisli Arabası geldi ve gazlı içecek ve otuz santimlik sosislilerle iyi iş yaptı. Barbara bu Rosalyn'in fikri mi yoksa Frankie kendi kendine mi geldi bilmiyordu. Barbara'ya kalırsa Frankie, Olivia'nın eserlerinin hayranıydı. Gerçekten öyleyse hiç şaşırmazdı. Bu akşam hiçbir şey şaşırtmazdı onu. Aynı anda hiç hem üzgün hem mutlu hem gururlu hissetmemişti.

Altı buçuk civarı bahçede yüzü aşkın insan vardı ve dahası da geliyordu. Kimse alacakaranlıkta mumların yakılmasını beklemedi, Mohawk saç modelli genç bir adam bir merdiven san-

dalyeye çıkıp megafondan "Yabanda Bir Tay"ı okumaya başladı. İnsanlar dinlemek için onun etrafında toplandılar, bir yandan da sosisli yiyip bir şeyler içiyor, patates kızartması ve soğan halkası kemiriyor, bira ve şarap içiyorlardı.

Marie kolunu Barbara'nın omzuna attı. "Harika değil mi? Bu onun da hoşuna gitmez miydi?"

Barbara ihtiyar şairle ilk tanışmasını, Olivia'nın devasa kürkü okşayıp, *fo, fo, faux kürk* demesini düşündü. Ağlamaya başladı ve Marie'ye sarıldı. "Çok hoşuna giderdi."

Mohawklı çocuk kolunun üst tarafına yılan dövmesi yaptırmış bir kıza verdi yerini. Kız megafonu kaldırıp, "Gençken Daha Uzundum"u okumaya başladı.

Barbara dinledi. Biraz şarap içmişti ama zihni hiç daha berrak olmamıştı. *Artık içmek yok,* diye düşündü. *Bunu unutmamalısın. Bunu hayatın boyunca hatırlamalısın.* Dövmeli Kız yerini lisans öğrencisi gibi görünen sıska, gözlüklü bir çocuğa bıraktığı sırada telefonunu Olivia'nın evinde bıraktığını hatırladı. Normalde telefonu olmadan hiçbir yere gitmezdi ama bu gece onu taşımak istemiyordu. Bol hardallı bir sosisli yemek istiyordu. Ve şiir. Şiirle dolup taşmak istiyordu.

15

Barbara ve Marie kitabı olmayan birkaç kişiye Olivia'nın eserlerinin kopyalarını dağıtırken Roddy Harris, Geyikli Park'ta akşamüstü sıkça yaptığı üzere yürüyüşe çıkmıştı. Yürüyüş ağrıyan kalçalarını rahatlatıyordu –Noel elfinin ikramı olan taze besinleri tüketerek geçirdikleri haftaların ardından, olması gerekenden daha çok ağrıyorlardı– ama bir nedeni daha vardı yürüyüşünün. Bunu kabul etmek istemiyordu ama bilincini berrak tutmak gittikçe daha da zorlaşıyordu. Derler ya, keçileri kaçırmamak için yürüyordu. Yürümek faydalıydı. Beynini havalandırıyordu.

Son haftalarda Roddy altı tane dondurma, yabanmersini ve elf beyni karışımı içeren parfe yemişti ama zihinsel açıdan zinde kalmak yine de gittikçe güçleşiyordu. Bu hem hayret verici hem de can sıkıcıydı. Tüm araştırmaları insan beyni dokusu açısından zengin bir beslenmenin, tüketen kişi için anında ve olumlu etkileri olacağını gösteriyordu. Erkek şempanzeler bebeklerini korumasız bırakacak kadar akılsız olan annelerin bebeklerini çalıp öldürdüklerinde hep önce beynini yiyorlardı. Bunun nedeni onlar için açık olmayabilirdi ama araştırmacalar için gayet açıktı, primatların beyninde nörolojik gelişim ve nörolojik sağlık açısından çok önemli olan yağ asitleri vardı. Yağ asitleri (insan beyni yüzde altmış yağdan oluşuyordu) vücut tarafından üretilmiyordu, bu yüzden kaybolduklarında –Roddy'ninkiler gibi– yerine yenisini koymak gerekiyordu. Son derece basitti ve son dokuz senedir işe yaramıştı. Bir yazıya koymaya ya da derste dile getirmeye asla cüret etmeyeceği basit kelimelerle ifade etmek gerekirse, sağlıklı insan beyni dokusu yemek, özellikle de genç bir insanın beyni, Alzheimer'ı tedavi edebilirdi.

Ya da o buna inanmıştı... ama ya yanıldıysa?

Hayır, hayır, *hayır*!

Yıllarca yaptığı araştırmaların öyle ya da böyle yanlış olduğuna inanmayı reddediyordu ama ya vücudu nörolojik yağları aldığından daha hızlı atıyorsa? Ya beynini kelimenin tam anlamıyla sıçıyorsa? Bu fikir çok saçmaydı tabii ama posta kodunu hatırlayamıyordu işte. Kırk üç numara ayakkabı giydiğini sanıyordu ama emin olamıyordu; belki de kırk ikiydi. Emin olmak için tabanına bakması gerekecekti. Geçen gün ikinci adını hatırlamak için mücadele vermesi gerekmişti!

Çoğunlukla bu eksilişini saklayabilmişti. Emily görüyordu tabii ama Emily bile işin boyutunu fark edememişti. Neyse ki artık ders vermiyordu ve neyse ki abone olduğu çeşitli akademik dergilere yazdığı mektupları Emily düzenleyip yazım hatalarını kontrol ediyordu.

Çoğu zaman zihni her zamanki gibi berrak ve yerinde oluyordu. Bazen kendini açık bir manzaraya karşı alçaktan uçan bir uçakta yolcu gibi görüyordu. Sonra uçak bir bulutun içine giriyordu ve her şey griye dönüyordu. Koltuğunun kollarına tutunup sarsıntıların bitmesini bekliyordun. Soru sorulduğunda cevap vermek yerine gülümseyip bilge görünmeye çalışıyordun. Sonra uçak buluttan çıkıyor, manzara yeniden açıkça görünüyordu ve tüm bilgiler parmaklarının ucundaydı!

Parktaki yürüyüşleri rahatlatıcıydı çünkü yanlış şeyi söylemekten ya da otuz yıldır tanıdığı birinin adı gibi yanlış sorular sormaktan endişe etmesine gerek kalmıyordu. Parkta sürekli tetikte olması gerekmiyordu. Bu kadar çok çabalamayı bırakabilirdi. Bazen cebinde taşıdığı bol yağda kızartılmış insan etinden küçük topları kemirip domuzumsu tadının ve çıtır çıtır dokusunun (kendi dişleri hâlâ duruyordu, aşırı gurur duyduğu bir şeydi bu) tadını çıkararak kilometrelerce yürüyordu.

Bir yol diğerine, o üçüncüye, o da bir dördüncüye çıkıyordu. Bazen bir banka oturup artık adını söyleyemediği kuşlara bakıyordu... ve yalnız başına kaldığında adlarını söylemesine *gerek* yoktu. Çünkü nihayetinde adı başka olan bir kuş da hâlâ bir kuştu, Shakespeare bu konuda haklıydı.* Arada bir Geyikli Göleti'nin limanında sıralı parlak renkli küçük deniz bisikletlerinden bile kiralamış, gölet boyunca pedal çevirmiş, sakin suyun ve bulutta olup olmadığını umursamamanın huzurunun tadını çıkarmıştı.

Tabii bir seferinde eve nasıl döneceğini ya da evin kaç numara olduğunu hatırlayamamıştı. Sokaklarının adını hatırlayabiliyordu ama, park bekçisine nazikçe ona Tepe Yolu'nun ne tarafta olduğunu göstermesini istediğinde, adam bunu sıradan bir şey gibi yapmıştı. Muhtemelen sıradan bir şeydi zaten. Geyikli Park büyük bir parktı ve insanlar sürekli yolunu kaybediyordu.

---

* *Romeo ve Juliet*'teki, "Adın ne değeri var? Şu gülün adı değişse bile kokmaz mı aynı güzellikte?" dizesine atıfta bulunuyor. (ç.n.)

Emily kendi dertleriyle uğraşıyordu. Noel elfinin ardından, onun yağlı dokularının bolluğuyla, siyatiği daha iyiydi ama bugünlerde onu asla tam olarak rahat bırakmıyordu. Castro'dan sonra, Dressler'dan sonra... Roddy'nin onu görünmez bir partnerin kollarında tango yaparak oturma odasında dolaşmasını izlediği zamanlar olmuştu. Seks bile yapmışlardı, özellikle de Castro'dan sonra ama artık olmuyordu. Kaç... üç senedir? Dört mü? Castro ne *zamandı* ki?

Böyle hissetmesi yanlıştı, tamamen yanlış. İnsan etinde başka hiçbir ette bu kadar bol bulunmayan makro ve mikro besinler vardı. Sadece domuzgiller; afrika domuzları, yabandomuzları, sıradan çiftlik domuzu, buna yaklaşabiliyordu. İnsan kası ve iliği artrit ve siyatiği tedavi ediyordu, İspanyol tabip Villanovalı Arnold bunu on üçüncü yüzyılda bulmuştu. Papa VIII. İnnocentius genç erkek çocukların beynini toz haline getiriyor ve kanlarını içiyordu. Ortaçağ İngilteresi'nde asılan tutsakların eti lüks yiyecek sayılıyordu.

Ama Em güçten düşüyordu. Em nasıl onu tanıyorsa o da Em'i tanıyordu ve görüyordu.

Em'i düşünmek onu çağırmış gibi telefonu "Copacabana"nın bir kısmını çalmaya başladı, bu Emily'ye koyduğu zil sesiydi.

Kendini toparla, diye düşündü. *Kendini toparla, tetik ol.* Anda *kal.*

"Merhaba canım, nasılsın?"

"İyi ve kötü haberlerim var," dedi Emily. "Önce hangisini duymak istersin?"

"İyiyi tabii ki. Biliyorsun sebzeden önce tatlı yemeyi tercih ederim."

"Güzel haber şu ki çırağımı çalan ihtiyar sürtük sonunda cavlağı çekti."

Roddy'nin devreleri o sırada iyi işliyordu, cevap vermesi sadece bir saniye sürdü. "Olivia Kingsbury'den bahsediyorsun."

"Ta kendisi." Em kısa ve neşesiz bir kahkaha attı. "Ne kadar sert olacağını hayal edebiliyor musun? Kurutulmuş et gibi!"

"Mecazen diyorsun tabii," dedi Roddy. Bu sefer ondan hızlı düşünmüştü, cep telefonundan konuştuklarının farkındaydı ve cep telefonları dinlenebilirdi.

"Tabii, tabii," dedi Em. "Ding-dong, sürtük öldü.* Neredesin tatlım? Parkta mı?"

"Evet." Bir banka oturdu. Uzaktan oyun parkında oynayan çocukların sesini duyuyordu, sese bakılırsa çok kalabalık değillerdi, akşam yemeği vaktiydi.

"Ne zaman evde olursun?"

"Ah... birazdan. Kötü bir haberim var demiştin?"

"Ne yazık ki. Dressler hakkında konuşmak için bizi görmeye gelen kadını hatırlıyor musun?"

"Evet." Ancak hayal meyal hatırlıyordu.

"Sanırım bizim... bilirsin işte, o işe dâhil olduğumuza dair şüpheleri var."

"Anladım." Em'in neden bahsettiğine dair en ufak fikri yoktu. Uçak yeni bir buluta giriyordu.

"Konuşmamız gerek, bu ciddi bir şey olabilir. Karanlık çökmeden dön, olur mu? Elf sandviçleri yapıyorum. Bol hardallı, tam senin sevdiğin gibi."

"Kulağa güzel geliyor." Geliyordu ama sadece akademik bir açıdan; daha yakın zaman önce ince dilimlenmiş insan etiyle (nasıl yumuşak!) yapılmış bir sandviçi düşünmek iştahını kabartırdı. "Biraz daha yürüyeceğim. İştahım açılsın."

"Tamam balım. Unutma."

Roddy telefonu cebine geri koyup etrafına baktı. Tam olarak neredeydi? Sonra Thomas Edison'ın ampul tutan heykelini gördü ve göletin yakınlarında olduğunu anladı. Güzel! Gölete bakmaktan hep keyif alırdı.

---

* *Oz Büyücüsü* müzikalinden "*Ding-dong the Witch is Dead*", Ding-Dong Cadı Öldü şarkısına gönderme. (ç.n.)

Dressler hakkında konuşmak için bizi görmeye gelen kadın.

Tamam, şimdi hatırlıyordu. Maskesini çıkarmaktan ödü kopan farenin teki. Dirsek tokuşturanlardan. Ondan neden korkacaklardı ki?

İnsan yağıyla kaplı kulak tıkaçları sayesinde –onları geceleyin takıyordu– kulakları da düşleri kadar iyi durumdaydı, üniversitede hoparlör sisteminden bağıran birilerinin hafif sesini duyabiliyordu. Yaz dönemi olduğundan, bir de tabii Emily'nin yeni grip dediği şey için yapılan saçma sapan korku tellallığı yüzünden, kapatılan üniversitede neler döndüğünü hiç bilmiyordu ama belki de polise karşı çıkarken öldürülen siyahi delikanlıyla ilgili bir şeydi. Her neyse de onu hiç ilgilendirmiyordu.

Roddy Harris, biyolojide doktorası olan, ünlü beslenme uzmanı, namı diğer Bay Et yoluna devam etti.

16

Henry dayı Holly'nin her yere erkenden gittiğini söylerdi ve bu doğruydu. Akşam haberlerinin yarısına kadar dayanabildi, haberleri sunan David Muir; Covid, Covid ve daha fazla Covid hakkında konuşup duruyordu, daha fazla duramadı Holly. Evinden çıktı ve hâlâ kuvvetli olan akşam güneşinde şehrin diğer tarafına doğru sürdü, ön camından yansıyıp içeri dolan ışık güneşliği indirmesine rağmen gözlerini kısmasına neden oluyordu. Kampüsten geçti ve bahçede bir şeyler yaptıklarını duydu –mikrofondan ya da megafondan çıkaramadığı kelimeler yankılanıyordu– Siyahi Hayatlar Önemlidir mitingi için toplandıklarını düşündü.

Bir tarafında Viktorya tarzı evlerin bir tarafında parkın olduğu uzun, dönemeçli sokaktan indi, kırk kilometre hız sınırına uydu ve Harrislerin evinin önünden geçerken yavaşlamamaya özen gösterdi. Ama güzelce bir baktı. Evde bir hareket yoktu,

bunun bir anlamı da yoktu. Akşam yemeği için dışarı çıkmış *olabilirlerdi,* gerçi ülkenin hali düşünülürse –Covid, Covid ve daha fazla Covid– Holly bundan şüpheliydi. Muhtemelen televizyon izleyip evde yemek yiyorlardı, belki aynı anda ikisini birden yapıyorlardı. Eğimli olan lanet garaj yolu yüzünden garaj iki kapılı mı değil mi göremiyordu ama çatısını görebiliyordu ve çatı kesinlikle iki aracın sığabileceği kadar büyük görünüyordu.

Yan taraflarındaki evi de baştan aşağı inceledi, ön tarafında SATILIK tabelası olan ve çimenlerinin acilen sulanması gereken evi. *Emlakçı bu işi halletmeli,* diye düşündü Holly ve emlakçı şans eseri George Rafferty olabilir mi merak etti. Tabelada yazmıyordu. Onun ilgilendiği şey emlakçı ya da çimenler değildi zaten. Boş evin yanı sıra uzanan çit bitkisiydi. Harrislerin garajının da ötesine uzanıyordu.

Holly tepeden aşağı yoluna devam etti ve parkın biraz yukarısında kaldırımın kenarına park etti. Orada bir otopark vardı (tam da Jorge Castro'nun kaçırıldığı otopark aslında) ve bir sürü boş yer de vardı ama beklerken sigara içmek istiyordu ve küçük çocukların o pis alışkanlığından zevk alırken onu seyretmesini istemiyordu.

Yediyi yirmi geçiyordu. Telefonunu cebinden çıkardı ve Isabelle Jaynes'i aramayı düşündü, sonra geri koydu. Minibüs Harrislerin garajın da mı değil mi görmeliydi. Orada değilse Holly, Penny'ye polise gitmemesini önerecekti –kanıt yoktu, sadece yolları birkaç kez kurbanlarınkiyle kesişmişti, Harrisler (veya avukatları) bunlara tesadüf deyip geçebilirdi– ama Bonnie'nin hâlâ hayatta olduğuna dair minicik bir ihtimal bile olsa Penny kesinlikle polisleri tercih ederdi. Böylece Harrisler kim olduklarının anlaşıldığına uyanacak ve korudukları kişiye haber vereceklerdi. O kişi, yani *katil* de muhtemelen ortadan kaybolacaktı.

Minibüs. Minibüs oradaysa her şey yoluna girecek.

Çocukların çoğu parktan ayrılmıştı artık. İki erkek, bir kızdan oluşan küçük dönence oyuncağında aylaklık ediyordu, çocuklar döndürüyor, kız da kollarını iki yana açmış, saçları ar-

kalarında uçuşarak dönüyordu. Holly onlara başkalarının da katılacağını tahmin etti. Tepedeki üniversitede ne oluyorsa da buralı kız ve erkeklerin ilgisini çekmiyordu.

Yeniden saatine baktı. 19:30. Minibüsün güzel bir fotoğrafını çekmek istiyorsa daha fazla bekleyemezdi, tabii bir minibüs varsa, ama hâlâ çok fazla gün ışığı vardı. Holly sekize çeyrek kalaya dek beklemeye karar verdi. Gölgelerin biraz daha uzamasına müsaade edecekti. Ama zordu. Beklemek hiçbir zaman onun güçlü yanlarından olmamıştı, eğer dikkatli olursa şimdiden...

Hayır. Bekle. Bill'in sesiydi bu.

Dönen oyuncaktaki liselilere birkaçı daha katılmıştı, dolaşa dolaşa parka doğru yürüyorlardı. Ağaçlık'a gidiyor olabilirlerdi. Film Tepesi'ne bile gidiyor olabilirlerdi. Holly bir sigara daha yaktı ve kapısı açık, ayakları kaldırımda içti. Ağır ağır içti, ama buna rağmen bitirdiğinde saat henüz sekize yirmi vardı. Daha fazla bekleyemeyeceğine karar verdi. Sigarasını taşınabilir küllüğünde söndürdü ve küllüğü (artık ağzına kadar izmaritlerle doluydu, gerçekten içmeyi bırakması gerekiyordu... ya da en azından azaltması) torpido gözüne koydu. Bir Columbus Clippers kasketi çıkardı ve alnına kadar indirdi. Arabasını kilitleyip Harrislerin yanındaki boş eve doğru kaldırımdan yürümeye koyuldu.

17

Zihnine o geçici berraklık geri döndüğünde Roddy şöyle düşündü: *Ya Em'i endişelendiren kadın siyahi kızı biliyorsa?* Siyahi kızın adını hatırlayamıyordu –muhtemelen Evelyn'di– ama onun vegan ve baş belası olduğunu biliyordu. Em, Twitter hakkında bir şeyler mi demişti? Birilerinin Twitter'dan siyahi kızı sorup soruşturduğunu?

Göleti ardında bırakıp oyun parkının yakınlarına çıkan geniş çakıllı yoldan ağır ağır yürüdü. Eve çıkan yokuşu tırmanmadan

önce kalçalarını dinlendirmek ama aynı zamanda sadece çocukların binmesi gereken dönencede oynayan liselilerle etkileşime girmekten kaçınmak için bir banka oturdu.

Sokağın karşısında, oyun parkının otoparkından belki kırk metre ilerde bir kadın arabasının kapısı açık, oturmuş sigara içiyordu. Hayal meyal tanıdık gelse de Roddy'nin aklında çalmaya başlayan alarm zillerinin hayal meyal yanı yoktu. Bu kadında bir sorun vardı. Çok büyük bir sorun.

Kesinlikle gerektiğinde hâlâ düşüncelerine odaklanabiliyordu, o anda da o çabayı gösterdi. Kadın dirseklerini bacaklarına dayamıştı, başı eğikti, arada bir kanser çubuğundan bir nefes çekmek için sağ elini kaldırıyordu. Bitirdiğinde izmariti küçük bir kutuya, belki bir Sucrets kutusuna koyup dik oturdu. Öncesinde de biliyordu çünkü eve geldiğinde giydiği aynı kargo pantolonu ya da çok benzerini giyiyordu. Ama yüzünü görünce emin oldu. Cary Dressler hakkında sorular sormaya gelen dirsek tokuşturucuydu bu. Aynı zamanda bunu onlara hiç söylemese de Bonnie Dahl'ı araştıran kadın.

Şüpheleri var, demişti Emily.

Ciddi bir şey olabilir, demişti Emily.

Roddy onun haklı olduğunu düşündü.

Telefonunu cebinden çıkarıp evi aradı. Sokağın karşısında kadın bir şapka taktı, akşam güneşine karşı (ya da gözlerini saklamak için) şapkayı aşağı eğdi. Arabasını kilitledi. Arabanın ışıkları yanıp söndü. Kadın uzaklaştı. Roddy'nin elindeki telefon bir kere çaldı... iki kere... üç kere.

"Hadi," diye fısıldadı Roddy. "Hadi, hadi."

Emily açtı. "Şimdi acıktığını söylemek için arıyorsan..."

"Hayır." Sokağın karşısında dirsek tokuşturucu tepeden yukarı yollanmıştı. "O kadın geliyor, Molly Givens ya da adı her neyse ve başka sorular sormaya geldiğini sanmıyorum, yoksa sokağın aşağısına park etmezdi. Bence gözetle..."

Ama Emily kapatmıştı.

Roddy telefonu sol ön cebine geri koydu ve istediği şeyi yanına aldığını umarak sağ cebini yokladı. Normalde tek başına yürüyüşe çıktığında yanına alıyordu, parkta bazen tehlikeli insanlar oluyordu. Yanındaydı. Banktan kalkıp karşıya geçti. Kadın hızlı yürüyordu (özellikle de sigara içen birine göre) ve hasta kalçaları kadına ayak uyduramıyordu ama kadın arkasına bakmadığı sürece yine de sorun olmazdı.

Ne kadarını biliyor? diye sordu kendi kendine. *Vegan kızı biliyor mu, adı Evelyn, Eleanor ya da ne boksa?*

Cary ve Dahl gibi onu da biliyorsa... bu...

"Bu her şeyi mahvedebilir," diye fısıldadı kendi kendine.

18

Emily aceleyle alt kattaki çalışma odasına indi. Acele etmek canını yakıyordu ama yine de küçük iniltiler çıkararak ve iki elinin parmaklarını bir arada tutmaya çalışır gibi beline bastırarak koşturdu. Siyatiğin en dayanılmaz ağrıları Dahl'ın ciğerini yedikten sonra geçmişti –Roddy ona aslan payını vermişti, Emily de yarı çiğ yalayıp yutmuştu– ama Castro ve Dressler'dan sonra olduğu gibi tamamen yok olmamıştı. Tam gücüyle dönerse diye gelecekte çekeceği acılardan korkuyordu ama şimdi o araştırmacı sürtükle ilgilenmesi gerekiyordu, Molly Givens değil Holly Gibney'yle.

Ne kadarını biliyor?

Em bunun umurunda olmadığına karar verdi. Ellen Craslow da denkleme eklendiğine göre yeterince şey biliyordu. Roddy adını yanlış hatırlıyor olabilirdi ama bir konuda haklıydı: Sadece soru sormaya gidiyorsan arabanı sokağın üç yüz metre aşağısına park etmezdin. Anca başka insanların işine burnunu sokmak istiyorsan üç yüz metre aşağı park ederdin.

Evin ve bahçenin tüm çevresini saran son teknoloji bir alarm sistemleri vardı. İlk tetiklendiği andan sonra altmış dakika içinde kapatılırsa polisi aramıyordu. Sistem yerleştirildiğinde öncelikli endişeleri hırsızlar değildi, tabii bunu asla söylememişlerdi. Em alarmı açtı, SADECE EV'e kurdu, sonra Roddy'nin böyle işlerin emanet edilebileceği daha mutlu zamanlarında taktığı on kameranın hepsini açtı. Kameralar mutfağı, oturma odasını, bodrumu (tabii ki), evin ön tarafını, yanlarını, arkasını ve garajı gösteriyordu.

Emily izlemek üzere oturdu. Kendine geri dönemeyecek kadar ileri gittiklerini hatırlattı.

19

Holly, Tepe Yolu 91 numaradaki boş eve yaklaştı. Hızlıca yolun ilerisine ve sokağın diğer ucuna baktı. Kimseyi göremedi, hiç tereddüte düşmeden, çünkü tereddüte düşen kaybolurdu, ölen çimenlere döndü ve ev sağ tarafındaki 93 numarayla kendisi arasında kalacak şekilde, evin sol tarafından ilerledi.

Evin arkasında bu bahçeyi Harrislerinkinden ayıran çite doğru ilerleyip döşeme taşından bir avluyu geçti. Yavaşlamadan hızlı hızlı adımlar atıyordu. İşin içindeydi artık, daha soğuk bir Holly yönetimi devralmıştı. O lanet bibloları annesinin evindeki şömineye atanla aynı Holly'ydi bu. Çite gelince yanı sıra ağır ağır yürüdü. Sıcak ve kuru yaz havası ve en azından evin son sahibi taşındığından beri süren çimen ve bahçe bakımı eksikliği sağ olsun, Holly çit bitkisinin seyreldiği birkaç yer buldu. En iyi yer Harrislerin mutfağı olduğunu tahmin ettiği yerin karşısındakiydi ama onu istemiyordu. En kötüsü de garajın karşısındakiydi, tabii ki, yine de onu kullanma niyetindeydi. Hiç değilse üzerinde uzun kollu bir şey, altında da pantolon vardı.

Eğilip çitin içinden garaja baktı. Garaj yandan görünüyordu, dolayısıyla Holly hâlâ bir mi, yoksa iki arabalık garaj mı göremiyordu ama ilginç bir şey gördü. Tek bir penceresi vardı ve o da tamamen siyahtı. Perde olabilirdi ama Holly içerden boyanmış olabileceğini de düşünüyordu.

"Kim yapar ki bunu?" diye mırıldandı ama cevap ortadaydı: saklayacak şeyleri olan biri.

Holly sırtını döndü, çantasını göğsüne bastırıp sarılarak gerisingeri kendini çitin içinden itti. Sadece ensesinde birkaç çizikle diğer taraftan çıktı. Etrafına bakındı. Garajın saçağının altında iki plastik çöp kutusu bir de geri dönüşüm çöpü vardı. Sağ tarafında sokağa giden garaj yolunu ve geçen bir arabanın tepesini gördü.

Tek pencereye gitti ve evet, mat siyah boyayla kapatılmıştı. Arka tarafa dolandı ve bulmayı umduğu şeyi buldu: bir arka kapı. Kilitli olmasını bekliyordu ve kilitliydi. Timsah derisinden cüzdanı çantasından çıkarıp açtı. İçinde, Bill Hodges'un maymuncuk seti, cerrahi aletler gibi sıralanmıştı. Kilidi inceledi. Yale markaydı, ucu kancalı olan aleti aldı ve –kilit pimlerine dokunmamak için çok yavaşça– anahtar yolunun üst kısmından içeri soktu. İkinci maymuncuğu onun altına soktu. Holly ikinci maymuncuğu engelle karşılaşana dek sağa çevirdi. Sonra en üstteki pimi kancalı maymuncukla yakalayabildi... pimin yoldan çekildiğini duydu... peşinden ikincisi... ve...

Üçüncü var mıydı? Varsa da kilitli değildi. Bu eski bir kilitti, olmama ihtimali de vardı. Dişlerini alt dudağına neredeyse kanatacak kadar bastırmış halde kancalı maymuncuğu yavaşça çevirip itti. Bir klik sesi duyuldu ve bir an pimlerden birini kaçırdığını, baştan başlaması gerekeceğini sandı. Derken iki maymuncuğun baskısıyla ittiği kapı aralandı.

Holly tuttuğu nefesi bıraktı ve maymuncukları yerine koydu. Cüzdanı da boynunda asılı duran çantasına attı. Doğrulup cebindeki telefonunu çıkardı.

Orada ol, diye düşündü. *Lütfen orada ol.*

20

Emilly, Roddy'yi bekleyemezdi, yerinde olmayan aklı pekâlâ onu tamamen başka bir yere de sürüklemiş olabilirdi. Mutfak kapısından Harrislerin verandasına üç beton basamakla iniliyordu. En alt basamağa oturdu, sonra yattı. Sırtına batan beton basamak canını yakıyordu ama şimdi bunu düşünemezdi. Tuhaf bir açıda yatıyormuş gibi görünmeyi umarak bir bacağını yana attı ve bir kolunu arkasına aldı. Tanrı biliyor ya ona tuhaf gibi geliyordu. Çok kötü düşmüş yaşlı bir kadın gibi görünüyor muydu? Acilen yardıma ihityacı olan biri gibi?

Öyle görünsem iyi olur, diye düşündü. Çok iyi olur.

21

Minibüs oradaydı, Holly'nin tekerlekli sandalye rampası çıkarmak için lift takılarak özelleştirilmiş mi diye bakmasına gerek bile yoktu. Arka tamponun üstünde üzerinde tekerlekli sandalye sembolü olan bir Wisconsin plakası takılıydı, bu da aracın ruhsata engelli biri için kaydedildiği anlamına geliyordu. Arka kapıdan gelen ışık azalıyordu ama yeterliydi. Telefonunu kaldırıp üç fotoğraf çekti. Sadece plakanın bile polis soruşturması başlatmak için yeterli olacağını düşünüyordu.

Gitme zamanının geldiğini, hatta çoktan *geçtiğini* biliyor ama daha fazlasını istiyordu. Omzunun üstünden şöyle bir baktı – kimse yoktu– minibüsün arka tarafına yaklaştı. Camlar karartılmıştı ama alnını cama yaslayıp ellerini yüzünün iki yanına siper edince içeriyi görebildi.

Tekerlekli sandalyeyi görebiliyordu.

Böyle yapıyorlar, diye düşündü zafer kazanmışçasına. *Kurbanlarını bu şekilde durduruyorlar. Sonra kiminle beraber çalışıyorlarsa – asıl kötü adam– minibüsten çıkıp işin geri kalanını hallediyor.*

Şansını zorlamayı gerçekten bırakmalıydı. Tekerlekli sandalyenin üç fotoğrafını daha çekti ve garajdan geri geri çıkıp kapıyı kapattı. Çit bitkisine doğru döndü, geldiği yoldan geri dönme niyetindeydi, işte o sırada ince bir ses işitti: "Yardım edin! Kimse var mı? Düştüm ve çok canım yanıyor!"

Holly hiç ikna olmamıştı. Hiç ama. Kısmen düşündüklerinin tam üstüne denk geldiği için ama daha çok kendi annesi Holly'nin gitmesini istemediğinde *ah, çok canım yanıyor* kartını oynadığından... ya da o olmazsa daha çabuk geri gelsin diye suçlu hissederek ayrılmasını sağladığından. Bu taktik uzun süre işe yaramıştı. *Artık işe yaramadığında da,* diye düşündü Holly, *o ve Henry dayı beni dolandırdılar.*

"Yardım edin! Lütfen, bana yardım edin!"

Holly az daha kadını –kesin Emily Harris'ti– bu abartılı oyunu tek başına oynamak üzere bırakıp çitten geçip gidecekti, sonra fikrini değiştirdi. Garajın sonuna doğru yürüyüp köşeden baktı. Kadın basamaklara serilmişti, bir bacağı yandaydı, bir kolu arkasına bükülmüştü. Ev kıyafeti bacağının üstüne kadar toplanmıştı. Kadın zayıf, soluk ve çelimsizdi, kesinlikle acı çekiyor gibi görünüyordu. Holly de küçük bir oyun sergilemeye karar verdi. Küçük Bebeğe Ne Oldu*'daki Bette Davis ve Joan Crawford gibi olacağız,* diye düşündü. *Kocası dışarı çıkarsa daha da iyi.*

"Aman Tanrım!" dedi düşen kadına yaklaşarak. "Ne oldu?"

"Kayıp düştüm," dedi kadın. Sesindeki titremeyi iyi yapıyordu ama Holly peşinden gelen acılı hıçkırığın çocuk oyunlarından fırladığını düşündü. "Lütfen bana yardım et. Bacağımı düzeltebilir misin? Kırıldığını sanmıyorum ama..."

"Belki de sana bir tekerlekli sandalye gerekiyordur," dedi Holly anlayışlı bir tavırla. "Minibüsünüzde bir tane vardı, değil mi?"

Harris'in gözleri bunu duyunca bir an parladı, sonra kadın inledi. Holly bunun tamamen numara olmadığını düşündü. Bu kadın acı çekiyordu, evet, ama aynı zamanda çaresizdi.

Holly bir elini çantasının derinlerine sokup eğildi. Bill'in .38liğini tutmuyordu ama kısa namlusuna dokunuyordu. "Kaç kişiyi kaçırdınız Profesör Harris? Dördünü kesin biliyorum ve sanırım biri daha olabilir, bir yazar. Ve onları kimin *için* kaçırdınız? Asıl bilmek istediğim..."

Emily elini arkasından çıkardı. Harrislerin evinde Birinci Şey olarak bilinen bir Vipertek VTS-989 tutuyordu. Alet 300 volt verebiliyordu ama Holly, Emily'ye onu çarpması için fırsat vermedi. Emily Harris'i veranda merdivenlerinde öyle sanatsal bir pozda gördüğü anda kadının arkasına düşen ele güvenmemişti. Bill'in tabancasını namlusundan tutarak çantadan çıkardı ve tek bir yumuşak hareketle kabzasını Emily'nin bileğine vurdu. Birinci Şey ateşlenmeden dekoratif tuğlalarda takırdayarak uzaklaştı.

"Aaa!" diye çığlık attı Emily. Bu çığlık her şeyiyle gerçekti. *"Bileğimi kırdın sürtük!"*

"Elektroşok cihazı bu eyalette yasal değil," dedi Holly onu almak için eğilerek, "ama bu endişelerinin en küçüğü olaca..."

Kadının bakışlarının kaydığını gördü ve arkasını dönmeye çalıştı ama çok geçti. Vipertek'in elektrotları üç kat giysiyi delecek kadar keskindi, en üstteki bir kış paltosu olsa bile ve Holly'nin üzerinde pamuklu bir bluzdan başka bir şey yoktu. İkinci Şey'in elektrotları üstündekini ve sütyeninin askısını kolayca deldi. Holly parmak ucunda yükseldi, kollarını atışın geçerli olduğunu işaret eden bir futbol hakemi gibi havaya savurdu ve tuğlalara yığıldı.

"Şükürler olsun, süvarim geldi," dedi Emily. "Kalkmama yardım et. Her şeye burnunu sokan kaltak bileğimi kırdı."

Roddy yardım etti, yerde yatan Holly'ye bakan Em ciddi ciddi kahkaha attı. Titrek bir kıkırdamaydı sadece ama gayet içtendi. "Bir anlığına bana belimi tamamen unutturdu, o kesin bak. Yara lapası istiyorum, belki şu özel çaylarından da bir bardak. Öldü mü? Lütfen ölmedi de. Ne kadar şey bildiğini ve birilerine anlatıp anlatmadığını öğrenmemiz gerekiyor."

Roddy diz çöküp parmaklarını Holly'nin boynuna koydu. "Nabzı çok zayıf ama var. Bir iki saate aramıza döner."

"Hayır, dönmeyecek," dedi Emily, "Çünkü ona ilaç vereceksin. Valium da değil. Ketamin." Sağlam elini beline koyup esnedi. "Sanırım belim daha iyi. Belki de beton basamak tedavisini daha önce denemeliydim. Öğrenmemiz gerekenleri öğrenip onu öldüreceğiz."

"Bu bizim için son olabilir," dedi Roddy. Dudakları titriyordu, gözleri yaşlıydı. "Neyse ki haplar var..."

Evet. Hapları vardı. Emily onları alt kata indirmişti. Her ihtimale karşı.

"Belki öyledir, belki de değildir. Ölüm deme asla aşkım, ölüm deme. Her hâlükârda bu kızın sinsice ortalıkta dolaştığı günler sona erdi." Holly'nin kaburgalarına pis bir tekme geçirdi. "Burnunu işin olmayan yerlere sokmanın bedeli budur pis sürtük." Roddy'ye, "Bir battaniye getir. Onu sürüklememiz gerekecek. Onu merdivenlerden bodruma indirirken bir bacağını falan kırarsa aman ne yazık. Nasılsa uzun süre acı çekmeyecek," dedi.

22

O akşam saat dokuzda Penny Dahl şehir merkezinin yirmi kilometre kadar kuzeyinde, Upriver banliyösündeki kutu gibi Cape Cod tarzı evinin ön verandasında oturuyordu. Yine sıcak bir gün olmuştu ama artık serinliyordu ve dışarda hava güzeldi. Birkaç ateşböceği –Penny küçük bir kızken olduğu kadar çok yoktu– çimenliğin üstünde rasgele desenler çiziyordu. Telefonu kucağındaydı. Dedektifin söz verdiği üzere aramasını ve telefonun her an çalmasını bekliyordu.

Dokuzu çeyrek geçe hâlâ aranmadığı için sinirlenmişti Penny. Dokuz buçukta hâlâ telefonu çalmadığından patlamak üzereydi. Bu kadına *para veriyordu*, hem de karşılayabileceğinden çok daha fazlasını. Eski eşi Herbert da destek olmayı kabul etmiş-

ti, bu da yükü hafifletiyordu ama yine de... para paraydı, randevu da randevuydu.

Ona yirmi kala Holly'nin numarasını aradı ve sesli mesajla karşılaştı. Kısa ve netti: "Holly Gibney'ye ulaştınız. Şu anda telefona bakamıyorum. Lütfen kısa bir mesaj ve telefon numaranızı bırakın."

"Ben Penny. Saat dokuzda bana son haberleri verecektin. Beni *hemen* ara."

Telefonu kapattı. Ateş böceklerini izledi. Hızlı parlayan biriydi –Herbert Dahl da Bonnie de buna şahitlik edebilirdi– saat on olduğunda artık sadece patlamak üzere değildi, patlamıştı. Yeniden Holly'yi aradı ve bip sesini bekledi. Duyunca, "On buçuğa kadar bekleyeceğim, sonra yatacağım, işini sonlandırılmış sayabilirsin." Ama bu cansız kelime öfkesini hakkıyla ifade etmiyordu. *"Kovulmuş sayabilirsin."* Kapatma tuşuna bir faydası dokunurmuşçasına sertçe bastı.

Saat on buçuk oldu. On bire çeyrek kala. Penny çiğden ıslanmaya başladığını fark etti. Bir kez daha aradı ve yeniden sesli mesajla karşılaştı. "Ben Penny, işverenin. *Eski* işverenin. Kovuldun." Kapatacak oldu, sonra aklına başka bir şey geldi. "Ve paramı geri istiyorum! İşe yaramazın tekisin sen!"

Ağır adımlarla eve girdi, telefonu oturma odasındaki koltuğa fırlattı ve dişini fırçalamak için banyoya gitti. Aynada kendini gördü: Çok zayıftı, çok solgundu, on yıl daha yaşlı görünüyordu. Hayır, on beş de. Kızı kayıptı, belki ölmüştü, çatlak dedektifi muhtemelen dışarda bir yerde, bir barda içiyordu.

Soyunup yatağına yatarken ağladı. Hayır, barda içmiyordu. Bazı insanlar şüphesiz bardaydı ama özenli maske takmalarıyla, son moda dirsek tokuşturmalarıyla o fare gibi ürkek, minik karı barda değildi. Muhtemelen telefonunu kapatmış evde televizyon izliyordu.

"Beni tamamen unuttu," dedi Penny karanlığa. Hayatında kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. "Aptal sürtük. Siktir et onu."

Gözlerini kapattı.

Ayışığı Kitaplığı

29 Temmuz 2021

1

O gece bir ara Holly tuhaf bir rüya gördü. Kareler oluşturan çapraz parmaklıklardan bir kafesteydi. Bir mutfak sandalyesinde oturmuş, ona bakan yaşlı bir adam vardı. Onu pek iyi göremiyordu çünkü görüşü bozuluyor, sürekli çift görüyordu ama adam itfaiye araçlarıyla kaplı gibiydi. "İnsan karaciğerinde," dedi, "2600 kalori olduğunu biliyor musun? Bazıları yağ kalorisi ama çoğu, neredeyse hepsi saf protein. Bu mükemmel organ..."

İtfaiye Aracı Adam nutuğuna devam etti –şimdi de uyluklar hakkında bir şey diyordu– ama Holly dinlemek istemiyordu. Korkunç bir rüyaydı, annesi hakkında gördüklerinden bile kötüydü ve hayatının en korkunç baş ağrısıyla cebelleşiyordu.

Holly gözlerini kapattı ve yeniden karanlığa dalıp gitti.

2

Penny o kadar kızgındı ki uyuyamıyordu. Darmadağınık olana dek yatakta dönüp durdu sadece. Ama o sabah üç civarı Holly'ye olan öfkesi, içini yiyen bir endişeye dönüşmüştü. Kızı dünyanın bir sürü gizli tuzaklarından birine düşüp de yok olmuş gibi kaybolmuştu. Ya aynı şey Holly'nin de başına geldiyse?

Burnundan solurken Holly'ye işe yaramaz demişti ama işe yaramaz birine benzemiyordu. Aksine, gayet yetkin gibiydi ve geçmiş işleri –Penny gerekli araştırmayı yapmıştı– bunu ortaya koyuyordu. Ama bazen yetkin insanlar bile hata yapabilirdi. O gizli tuzaklardan birine basarlarsa, bum, aşağı düşerlerdi.

Penny kalkıp telefonunu aldı ve yeniden Holly'yi aradı. Yeniden sesli mesajla karşılaştı. Bonnie'yi arayıp durduğu ve sürekli *onun* sesli mesajıyla karşılaştığında huzursuzluğun içinde nasıl büyüdüğünü hatırladı. Kendine aynı şey olmadığını, bunun mantıklı bir açıklamasının olduğunu söyleyebilirdi, randevularını kaçıralı daha sadece altı saat olmuştu ama sabahın üçünde zihin nahoş gölgelerle doluyordu ve bu gölgelerin bazılarının dişleri vardı. *Keşke Holly'nin ortağının sitede verilenin dışında, kişisel telefon numarası da olsaydı bende,* diye düşündü ama yoktu. Sadece Holly'nin kişisel numarası ve Finders Keepers ofis numarası vardı. Yani şansı yoktu değil mi? Hem kim böylesi uygunsuz bir saatte telefonunu açık bırakırdı ki?

Bir sürü insan, diye düşündü. *Ergen ebeveynleri... gece vardiyasında çalışanlar... hatta belki özel dedektifler.*

Aklına bir fikir geldi, Finders Keepers'ın sitesine girdi. Ortağının adı ve ofis telefon numarası vardı, bir de hizmet listesi ve ofisin açık olduğu saatler: 9:00 - 16:00, aynı Penny'nin bankası gibi. Sitenin alt kısmında, *Mesai saatleri dışında 225 521 6283 numarasından ulaşabilirsiniz* yazıyordu, onun altında da kırmızıyla: Şu anda tehlikede olduğunuzu düşünüyorsanız HEMEN 911'*i arayın.*

Penny'nin 911'i aramak gibi bir düşüncesi yoktu, ona gülerlerdi. Tabii biri cevap verirse. Ama mesai sonrası numarası çok büyük ihtimalle bir çağrı merkezinindi. Aradı. Telefonu açan kadının sesi uykulu geliyordu ve arada bir öksürüyordu. Penny'nin gözünde hasta olduğunda bile evden yapılabilecek bir işte çalışan biri canlandı.

"Braden Çağrı Merkezi, hangi müşterimize ulaşmak istiyorsunuz?"

"Finders Keepers. Adım Penelope Dahl. Ortaklardan biriyle görüşmem gerekiyor. Adı Peter Huntley. Acil olabilir." Bunun yeterince ikna edici olmadığına karar verdi. "Yani. Acil."

"Hanımefendi, kişisel numaraları verme yetkim..."

"Ama elinizde olmalı, değil mi? Acil durumlar için?"

Çağrı merkezinde çalışan kadın cevap vermedi. Öksürük krizi cevaptan sayılmazsa tabii.

"Holly Gibney'yi arayıp duruyorum, diğer ortağı. Arıyorum, arıyorum. Cevap vermiyor. *Onun* kişisel numarası 440 771 8218. Kontrol edebilirsiniz. Ama Huntley'ninki yok bende. Azıcık yardıma ihtiyacım var. Lütfen."

Çağrı merkezi çalışanı öksürdü. Sayfa karıştırma sesleri duyuldu. *Protokolleri kontrol ediyor,* diye düşündü Penny. Sonra kadın, "Numaranızı bana bırakın, ben de ona ileteyim. Büyük ihtimalle ona bunu sesli mesaj olarak iletebileceğim. Saat sabahın üç buçuğu."

"Farkındayım. Ona Penny Dahl'ı aramasını söyleyin. Penny. Numaram..."

"Ekranımda görüyorum." Kadın yeniden öksürmeye başladı.

"Teşekkürler. Çok teşekkürler. Ve hanımefendi? Kendinize iyi bakın."

Yirmi dakika geçip Huntley onu geri aramayınca (aslında pek de beklemiyordu) Penny yatağına geri döndü, telefon yanı başındaydı. Uykuya daldı. Rüyasında kızının eve döndüğünü gördü. Penny ona sarıldı ve bir daha kızının hayatına asla karışmayacağını söyledi. Telefon sessiz kaldı.

3

Holly'nin bilinci yavaş yavaş yerine gelmedi, kendini birden acılarla dolu bir dünyaya doğmuş buldu. Hayatında tek bir kez akşamdan kalmalığı yaşamıştı –pek de düşünmek istemediği,

kötü geçen bir yılbaşı akşamında– ama o bunun yanında hafif kalırdı. Beyni kemikten bir kafesteki kana bulanmış bir sünger gibiydi. Kıçı zonkluyordu. Sanki, dev eşek arısı dedikleri yeni türden, bir grup eşek arısı zehir dolu iğnelerini onun sırtına ve ensesine batırmışlardı. Kaburgasının sağ tarafı o kadar acıyordu ki her nefesi güçlükle alıyordu. Gözleri hâlâ kapalı halde oraya hafifçe bastırdı. Acı daha da kötüleşti ama kırılmamış gibilerdi.

Nerede olduğuna bakmak için gözlerini açtı ve Harrislerin bodrumundaki ışıklar loş olmasına rağmen başına bir ağrı saplandı. Bluzunun sağ tarafını kaldırdı. Eşek arısı sokmaları daha da beter oldu bunu yapınca ve başına bir kez daha ağrı saplandı ama güzelce –istediğinden daha da güzelce– bakabildi, koca bir morluk vardı, çoğu kısmı mordu ama sütyeninin hemen altında teni kararmıştı.

Bana tekme atmış. Ben bayıldıktan sonra o sürtük bana tekme atmış.

Bunun peşinden de: *Hangi sürtük?*

Emily Harris. O sürtük.

Bir kafesteydi. Çapraz parmaklıklar kareler oluşturuyordu. Kafesin ilerisinde ucunda büyük çelik bir kutu olan beton zeminli bodrum uzanıyordu. Kutu atölye gibi görünen kısımdaydı. Kafesin üstünde bir kamera lensi aşağı bakıyordu. Kafesin önünde bir mutfak sandalyesi vardı, demek ki İtfaiye Aracı Adam aslında rüya falan değildi. Orada oturmuştu.

Holly bir şiltede yatıyordu. Bir köşede mavi plastik bir klozet vardı. Parmaklıklara tutunup sol eliyle kendini yukarı çekerek (yavaş yavaş) ayağa kalkmayı başardı. Sağ eliyle de çekmeye çalıştı ama kaburgalarındaki ağrı çok fenaydı. Ayağa kalkma çabası baş ağrısını daha da kötüleştirdi ama ayakta durmak moraran kaburgalarına düşen yükü biraz azaltmıştı. Şimdi şiddetli, çok şiddetli biçimde susadığının farkına varıyordu. Hiç durmadan dört litre su içebilirmiş gibi hissediyordu.

Ayaklarını sürüyerek minik adımlarla klozete doğru gitti, kapağını kaldırdı ve içinde hiçbir şey olmadığını gördü, antifriz

ya da araba cam suyu gibi görünen o mavi dezenfektan maddeyle karışmış su bile yoktu. Klozet de onun ağzı ve boğazı kadar kuruydu.

Neler yaşandığına dair hafızası en iyi ihtimalle bulanıktı ama her şeyi hatırlaması gerekiyordu. *Aklını* toplaması gerekiyordu. Holly ondan önce başkalarının öldüğü bu kafeste, büyük ihtimalle Kızıl Bayır Katili'nin elinde öleceğini tahmin ediyordu ama aklını toplamazsa kesinlikle ölecekti. Çantası gitmişti. Telefonu gitmişti. Bill'in silahı gitmişti. Kimse onun burada olduğunu bilmiyordu. Elindeki tek şey aklıydı.

4

Roddy Harris ayağında terlik, itfaiye aracı kaplı mavi pijamalarının üzerine giydiği sabahlığıyla ön verandada oturuyordu. Emily pijamayı ona yıllar önce doğum gününde espri olsun diye almıştı ama Roddy onu seviyordu. İtfaiye araçlarını izlemeyi sevdiği çocukluğunu getiriyordu aklına.

Gündoğumundan beri verandada oturuyor, uzun Starbucks termosundan kahve içiyor, polisin gelmesini bekliyordu. Artık perşembe sabah saat dokuz buçuk olmuştu ve normal trafik dışında bir hareket yoktu. Bu, kadının nereye gittiğini kimsenin bilmediğini garantilemiyordu ama olumlu yönde bir gelişmeydi. Roddy öğlen de polis gelmeden gelip geçerse Bayan Meraklı Kız'ı kimsenin özlemediğini varsayabileceklerini düşünüyordu. En azından şimdilik.

Doğu yakasındaki dairesinin adresi ehliyetinde yazıyordu. Zavallı Emmy'nin beli Meraklı Kız'ın arabasını park ettiği yere yokuş aşağı yürüyemeyecek halde olduğundan bunu Roddy yaptı. O sırada hava artık kararmıştı. Arabayı evlerine sürdü, Em orada direksiyonu devraldı. Roddy Subaru'ya binip Meraklı Kız'ın evine giden yolda onu izledi. Güneşlikteki bir düğme yeraltı ga-

rajın kapısını kaldırdı. Em arabayı park etti (bu sıcak yaz ortası günde garajda bir sürü boş yer vardı) ve topallayarak rampayı geri çıkıp Subaru'ya geçti. Sadece tek bir elini verimli kullanabiliyordu ama eve giderken arabayı sürmekte ısrar etti. Büyük ihtimalle Roddy'nin yolu hatırlamayacağından korkuyordu, ki bu gülünçtü. Roddy Meraklı Kız'ı aşağı indirip hücreye koyduktan sonra birkaç Elf Atıştırmalığı yemişti –Em de– ve zihni berraktı, çok berraktı. Bu sabah o kadar berrak değildi ama yeterince berraktı. Holly gibi, o da aklını kaybetmek için çok kötü bir zaman olduğunun farkındaydı.

Emily yanına geldi. Bileğine sıkı sıkı bandaj sarmıştı. Bileği şişmişti ve ölümüne zonkluyordu. Gibney denen kadın kırmak için elinden geleni yapmış ama pek başarılı olamamıştı. "Uyandı. Onunla konuşmamız gerek."

"İkimiz beraber mi?"

"En iyisi bu olur."

"Tamam canım."

Eve girdiler. Mutfak tezgâhında beyaz bir tabakta iki yeşil hap vardı: siyanür, Joseph ve Magda Goebbels'ın *Führerbunker*'de altı çocuğunu öldürdükleri zehir.* Roddy hapları alıp cebine koydu. Bodruma inerken son kaçış yollarını arkasında bırakmak gibi bir niyeti yoktu.

Emily dolaptan bir şişe Artesia su çıkardı. Dolapta çiğ buzağı ciğeri yoktu. Ciğere gerek yoktu. Meraklı Kız'ın sigaradan kirlenmiş leşiyle işleri olmazdı, bunu konuşmaya gerek bile yoktu.

Emily, Roddy'ye o hafif gülümsemesiyle baktı. "Bakalım kendini savunmak için ne diyecek, inelim mi?"

"Merdivenlerde dikkatli ol canım," dedi Roddy. "Beline dikkat et."

Em halledeceğini söyledi ama sağlam eliyle korkuluğa tutunabilmek için su şişesini Roddy'ye verdi, çok yavaşça, adım adım

* Nazi Almanyası'nın propaganda bakanı ve eşi savaşı kaybettikten sonra altı çocuklarıyla beraber intihar etmiştir. (ç.n.)

aşağı indi. *Yaşlı bir kadın gibi,* diye düşündü Roddy kederle. *Bir şekilde bu işin içinden çıkarsak sanırım birini daha kaçırmamız gerekecek, hem de çok yakında.*

Riskli olsa da olmasa da onu böyle acı çekerken görmeye dayanamıyordu.

5

Holly onların aşağı inişini izledi. Yılmaz bir dikkatle hareket ediyorlardı, Holly bir kez daha onu tutsak edebilmelerine hayret etti. Aklına o eski reklam geldi. Nihayetinde testerelerin arkasına saklanmak yerine çalışan arabaya koşması gerekirdi.

"İçinde bulunduğu şu vaziyette gülümseyecek pek bir şeyin olduğunu sanmazdım, Bayan Gibney ama belli ki var." Emily'nin iki eli de belindeydi. "Bizimle de paylaşmak ister misin?"

Bir şüphelinin sorularını asla cevaplama, derdi Bill. *Onlar senin sorularını cevaplamalı.*

"Tekrar merhaba Profesör Harris," dedi Holly, Emily'nin arkasına bakarak... ifadesine bakılırsa Emily görmezden gelinmekten pek hoşlanmıyordu. "Arkamdan vurdun beni değil mi? Kendi elektroşok cihazınla."

"Evet," dedi Roddy, biraz da gururla.

"Dün gece burada mıydın? Pijamalarını hatırlıyorum sanki."

"Buradaydım."

Emily'nin gözleri büyüdü ve Holly, *sen bunu bilmiyordun, değil mi?* diye düşündü.

Em kocasına dönüp suyu aldı. "Bence bu kadarı yeter canım. Soruları ben soracağım."

Holly onların büyük kapıyı çarpıp tüm ışıkları söndürmeden önce sadece tek bir soru soracaklarını tahmin ediyordu ve bunu olabildiğince ertelemek istiyordu. Dün geceden başka bir şey hatırlamıştı ve bu adama üniversitede verilen lakaba uyuyor-

du. Tam uyuyordu. Özgür olsa ve bu davayı parlak gün ışığında arkadaşlarıyla tartışsa bu fikri saçma bulurdu ama bu bodrumdayken –susamış, şiddetli ağrılar içinde tutsakken– çok mantıklı geliyordu.

"O adam onları yiyor mu? Bu yüzden mi o insanları kaçırdınız?"

Öyle şaşkın şaşkın bakıştılar ki bu ifadelerinin sahte olması mümkün değildi. Sonra Emily şaşırtıcı biçimde genç kızvari bir kahkaha koyverdi. Bir an sonra Roddy de ona katıldı. Gülerken on yıllardır beraber olan bir çiftin yegâne serveti olan o kendilerine has telepatik bakışmayla anlaştılar. Roddy başını hafifçe salladı –anlat ona, ne olacak– ve Emily, Holly'ye döndü.

"O adam diye biri yok tatlım, sadece biz varız. Onları *biz* yiyoruz."

6

Holly'nin yaşlı bir çift yamyam tarafından kafese kapatıldığını öğrendiği sırada Penny Dahl başı şampuanla kaplı halde duştaydı. Telefonu çaldı. Banyo paspasına çıkıp köpüklü su ensesinden ve sırtından akarken telefonu çamaşır sepetinden çekip aldı. Numaraya baktı. Holly? Hayır.

"Alo?"

Cevap veren bir erkek değil, kadındı ama selamlaşmaya zahmet etmedi. "Neden gecenin bir yarısı aradınız? Nedir bu kadar acil olan?"

"Kiminle görüşüyorum? Ben Peter Huntley'ye görüşmek..."

"Ben kızıyım. Babam hastanede. Covidli. Telefonu bende. Ne istiyorsunuz?"

"Duştaydım. Durulanıp geri arasam olur mu?"

Kadın ya sabır dercesine iç çekti. "Tabii, olur."

"Ekranımda bilinmeyen numara yazıyor. Acaba..."

Kadın ona numarasını verdi, Penny de banyo aynasındaki buğuya yazdı, suyu tekrar açıp başını altına soktuğu sırada garantiye almak için numarayı kendi kendine durmadan tekrarladı. Özenmeden durulandı ama bu işi daha sonra bitirebilirdi. Bir havluya sarınıp geri aradı.

"Ben Shauna. Ne istiyorsunuz Bayan Dahl?"

Penny ona Holly'nin kızının ortadan kayboluşunu araştırdığını ve dün akşam dokuzda gelişmelerden haberdar etmek için kendisini arayacağını anlattı. Aramamıştı ve o zamandan beri, bu sabah da, Penny ancak onun sesli mesajına ulaşabiliyordu.

"Sizin için ne yapabileceğimi bilmi..."

Bir erkek sesi onun sözünü kesti. "Bana ver."

"Baba, *olmaz*. Doktor..."

"Lanet telefonu ver bana."

Shauna, "İyileşme sürecini geciktirirsen..." dedi.

Sonra gitti. Bir adam ona çağrı merkezindeki kadını anımsatarak Penny'nin kulağına öksürdü. "Ben Pete," dedi. "Kızımın kusuruna bakmayın. 'Yaşlı adamı koru' moduna geçti."

Birinin, "Hassiktir, *cidden* mi?" dediği duyuldu belli belirsiz.

"Baştan başlayın lütfen."

Penny yeniden anlattı. Bu sefer, "Belki önemli bir şey değildir ama kızım kaybolduğundan beri birilerinin ortalıkta gözükmemesi beni çıldırtıyor," diyerek sözünü bitirdi.

"Belki önemli değildir ama belki de önemlidir," dedi Pete. "Holly her zaman dakiktir. Huyu böyle. Size..." Kuru kuru öksürdü. "Size Jerome Robinson'ın numarasını vermek istiyorum. Bazen bizimle çalışıyor. O... siktir. Unuttum. Jerome New York'ta. İsterseniz onu arayabilirsiniz ama kız kardeşi Barbara daha iyi bir seçenek olabilir. Onda da Jerome'da da Holly'nin dairesinin anahtarlarının olduğuna eminim. Bende de var..." Yine öksürdü. "Ben Kiner'dayım. Bir gün daha kalacağımı söylüyorlar, sonra evde karantinaya devam. Shauna da benimle. Sanırım anahtarı bir hemşireyle gönderebilirim."

Penny şimdi mutfaktaydı, suları yerlere damlıyordu. Ajandanın yanından bir kalem aldı eline. "Umarım buna gerek kalmaz. Numaraları verin bana."

Pete verdi. Penny bunları yazdı. Shauna telefonu yeniden ele geçirip nezaketten uzak bir, "İigünler," dedi, Penny yeniden tek başına kalmıştı.

Şehirde olduğu için önce Barbara'nınkiyle başlayarak iki numarayı da denedi. İkisinde de sesli mesaja düştü. Mesajlarını bırakıp duşunu bitirmek için banyoya gitti. Bu ay ikinci kez bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu ve ilkinde hisleri doğru çıkmıştı.

Holly her zaman dakiktir. Huyu böyle.

7

"Onları siz *yiyorsunuz*," diye dediklerini tekrar etti Hollly.

Kızıl Bayır Katili *yoktu*. Buna inanmak imkânsız olmalıydı ama değildi işte. Sadece prestijli bir üniversitenin yakınlarındaki intizamlı Viktorya tarzı bir evde yaşayan iki yaşlı üniversite profesörü.

Roddy hevesle öne doğru bir adım attı, neredeyse Holly'nin onu yakalayabileceği mesafeye girmişti. Emily onu sabahlığından tutup geri çekti, bunu yaparken yüzünü buruşturdu. Roddy fark etmemiş gibiydi.

"Tüm memeliler yamyamdır," dedi, "ama sadece *homo sapienlerin* bu konuda saçma bir tabusu var, bilinen tüm tıbbi gerçekleri hiçe sayan bir tabu."

"Roddy..."

Roddy ona aldırış etmedi. İzah etmek için bitiyordu. Açıklamak için. Bunu diğer tutsaklarının hiçbiriyle yapmamışlardı ama bu kadın besi hayvanı değildi, onlar onu kesmeden önce böbreküstü bezi hormonlarının etine akın etmesinden endişe duymasına gerek yoktu.

"Tabu ortaya çıkalı üç yüz yıl bile olmadı ve şu anda bile insan etinin faydalarının tadını çıkaran kabileler –*uzun süredir var olan* kabileler bu arada– var."

"Roddy, bunun zamanı de..."

"Ortalama kiloda yetişkin bir insanın vücudunda kaç kalori var biliyor musun? *Yüz yirmi altı bin*!" Sesi, biyoloji ve beslenme öğrencilerinin eski günlerden tanıyacağı biçimde çığlık gibi yükselmeye başlamıştı. "Sağlıklı insan eti ve kanı *epilepsiyi* tedavi ediyor, *ALS*'yi tedavi ediyor, *siyatiği* tedavi ediyor! Sağlıklı insan yağı sağırlığın ana nedeni olan *otosklerozu* tedavi ediyor, gözlere aynı anda damlatılan ılık sıvı yağ *sarı nokta*..."

"Roddy, *yeter*!"

Roddy ona inatçı bir bakış attı. "İnsan eti *uzun ömürlü* olmanı sağlıyor. Şüphen varsa bize bak. Seksenlerin sonlarındayız ama zinde ve sağlıklıyız!"

Holly adam Alzheimer'dan kaynaklı bir tür rüya mı görüyor, yoksa aklını mı kaçırmış merak etti. Belki ikisi birden. Daha demin aşağı nasıl indiklerini görmüştü, adım adım, dikkatlice ve tereddütle. İnsan Ming vazolar gibi.

"Sadede gelelim," dedi Emily. "Kime anlattın? Burada olduğunu kim biliyor?"

Holly cevap vermedi.

Emily ona dişlerini göstererek gülümsedi. "Pardon, ağzımdan yanlış çıktı. Burada olduğunu *kimse* bilmiyor, en azından şu anda, yoksa seni aramaya gelirlerdi."

"Polis," dedi Roddy açarak. "Aynasızlar." *Rrr-rrr-rrr* diye ses çıkarıp büktüğü çarpık çurpuk parmağını havada çevirdi.

"Eşimin kusuruna bakma," dedi Emily. "Keyfi kaçtı, böyle olunca da çenesi düşüyor. Benim de keyfim kaçtı ama bu, bende merak yapıyor. Burada olduğunu kim *bilecek*?"

Holly cevap vermedi.

Emily su şişesini kaldırdı. "Susamış olmalısın."

Holly cevap vermedi.

"Bana kime söylediğini anlat... tabii birine söylediysen. Belki söylememişsindir. Kimsenin seni aramaya gelmemesi akla bunu getiriyor, hem de oldukça kuvvetli biçimde."

Holly cevap vermedi.

"Hadi gidelim," dedi Roddy'ye. "Elimizde inatçı bir sürtük varmış."

"Anlamıyorsun," dedi Roddy, Holly'ye. "Kimse anlamaz."

"Ona düşünmesi için birkaç saat verelim mi canım?"

"Evet," dedi Roddy. Dalıp gitmişti ama şimdi zihni berraklaşıyordu, en azından biraz. "Birileri gelmezse tabii. Gelirse onun söyleyeceklerine ihtiyacımız olmayacak, değil mi?"

"Evet," dedi Emily, "o durumda olmaz."

"Size anlatsam da anlatmasam da öleceğim," dedi Holly. "Öyle değil mi?"

"Aslında hayır," dedi Emily. "Bence elinde kanıt yok. Bence buraya kanıt *bulmaya* geldin. Telefonunla minibüsümüzün fotoğraflarını çektin ama telefonun gitti. Elinde kanıt yokken belki gitmene izin verebiliriz."

Bu kafes burada durmuyormuş gibi, diye düşündü Holly.

"Öte yandan..." Kolunu kaldırıp bandajını gösterdi. "Canımı yaktın."

Holly bluzunu kaldırıp çürüğünü göstermeyi düşündü. *Bence* ödeşmişiz, demeyi. Demedi. "Belki elinde buna iyi gelecek bir şey vardır."

"Çoktan sürdük," dedi Roddy hemen. "Yağdan yara lapası."

Bonnie Dahl'dan, diye düşündü Holly ve işte o zaman bu mutlak gerçek onu vurdu ve geriye doğru biraz sendeledi.

Emily su şişesini havaya kaldırdı. "Bana bilmek istediğim şeyi söyle, bunu sana vereyim."

Holly hiçbir şey demedi.

"Tamam," dedi Emily kesinlikle inandırıcı olmayan bir üzüntüyle. "Gerçek şu ki neredeyse kesinlikle öleceksin. Ama susamış halde mi ölmek istiyorsun?"

Hâlâ ölmediğine inanamayan Holly cevap vermedi.

"Hadi Roddy," dedi Emily onu merdivenlere doğru yönlendirerek. Roddy uysal uysal onu izledi. "Düşünmek için zamana ihtiyacı var."

"Evet. Ama çok değil."

"Hayır, çok değil. *Fena halde* susamış olmalı."

Merdivenleri aşağı inerken yaptıkları gibi dikkatlice çıktılar. *Düşün,* dedi Holly içinden büyük bir istekle. *Düşün! Sendeleyip düşün ve lanet boyunlarınız kırılsın!*

Ama ikisi de düşmedi. Yukardaki dünyayla bodrum zindanı arasındaki kapı kapandı. Holly zonklayan başıyla, diğer ağrılarıyla ve susuzluğuyla baş başa kalmıştı.

8

Saatin dokuz olduğu o vakit Tepe Yolu'nda ve başka birkaç yerde meşgul geçti. Emily, Roddy'yi bodrumda Holly'yle konuşmak için verandadan içeri çağırdığında saat dokuzdu. Penny Dahl, Shauna ve Pete Huntley'yle konuştuğunda, sonra Jerome ve Barbara Robinson'ın telefonlarına mesaj bıraktığında saat dokuzdu.

Barbara geceyi geçirdiği Olivia'nın evindeki misafir odasından aşağı indiğinde de saat dokuzdu. Marie Duchamp'ın ona ödünç verdiği bir şort ve üst giyiyordu. Tam olarak aynı beden değillerdi ama yakınlardı. Barbara en son ne zaman bu kadar geç saatte yattığını hatırlamıyordu. Muhtemelen Marie ona yatmadan önce iki Tylenol almasını söylediği için akşamdan kalma değildi –alkolle yıkanmadıysan kesin tedavi, demişti– ama muhtemelen bölüm başkanı Rosalyn Burkhart'ın başını çektiği bir grup olarak Green Door Pub'a gittiklerinde maden suyuna geçtiği için akşamdan kalma değildi. Rosalyn'in dediğine göre, bu bar yetmişlerin-

deki ilk atağının ardından içkiyi bırakmadan önce Olivia'nın en sevdiği zıkkımhaneydi.

Çoğu ergen gibi Barbara'nın yaptığı ilk şey dosdoğru telefonuna koşmak oldu. Şarjının yüzde 26'ya indiğini gördü, şarj aletini de evde bırakmıştı. Cevapsız çağrısı ve tam da o giyinirken bırakılan bir sesli mesajı olduğunu da gördü. Arabasının sigortasını yenilemesini söyleyen (arabası varmış gibi) o can sıkıcı otomatik çağrılardan olduğunu düşündü ama değildi. Mesaj Holly'nin müşterisi Penny Dahl'dandı.

Barbara mesajı artan bir endişeyle dinledi. Aklına gelen ilk şey Holly'nin bir kaza geçirdiğiydi. Arkadaşı yalnız yaşıyordu ve yalnız yaşayanların başına ev kazaları gelebilirdi. Duşta ya da merdivende kayabilirlerdi. Yanık bir sigarayla uyuyakalabilirlerdi (Barbara, Holly'nin yeniden sigaraya başladığını bir süredir biliyordu). Ya da Holly'nin apartmanının altındaki gibi bir garajda saldırıya uğrayabilirlerdi. Şanslıysa sadece gaspa maruz kalır, değilse dövülür ve tecavüze uğrarlardı.

Marie aşağı inerken –daha yavaş iniyordu çünkü Marie dün gece maden suyuna *geçmemişti*– Barbara, Holly'yi aradı. Holly'nin mesaj kutusunun dolduğunu söyleyen bir mesajla karşılaştı.

Bu Barbara'nın hiç hoşuna gitmemişti.

"Gidip birine bakmam gerekiyor," dedi Marie'ye. "Bir arkadaşıma."

Üzerinde hâlâ dün geceki kıyafetleri olan, korkunç bir yataktan yeni kalktım saçı mağduru Marie önce kahve içmek isteyip istemediğini sordu.

"Belki daha sonra," dedi Barbara. Bu mesele gittikçe daha da canını sıkıyordu. Artık sadece başına gelmiş olabilecek kazaları düşünmüyordu, Holly'nin davasını düşünüyordu. Çantasını alıp telefonunu içine attı ve annesinin arabasıyla oradan ayrıldı.

9

Roddy yine verandadaydı. Emily de ona katıldı. Roddy boş boş sokağa bakıyordu. *Aklı gidip geliyor,* diye düşündü Emily. *Bir gün gidecek ve geri gelmeyecek.*

Gibney'nin eninde sonunda onlara bilmek istediklerini –bilmek *zorunda olduklarını*– söyleyeceğine şüphesi yoktu ama Em beklemeyi göze alabileceklerini sanmıyordu. Bu da ikisinin yerine düşünmek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Siyanür yutmak istemiyordu ama tabii gerekirse bunu yapacaktı; isimlerinin sadece Amerika'da değil, dünyanın her yanında tüm gazetelerde, haber kanallarında geçtiğini görmektense intihar etmek daha iyiydi. Yıllardır özenle edindiği saygınlığı yıkılıp gidecekti. Roddy'ninki de. *Üniversite Yamyamları,* diye düşündü. *Bize böyle diyecekler.*

Bunu duymaktansa siyanür daha iyiydi. Kesinlikle. Ama bir şansı varsa kaçırmak istemiyordu. Yaptıkları şeyi bırakmak zorunda kalırlarsa bu gerçekten o kadar korkunç bir şey mi olurdu? Gittikçe daha da sık başından beri kendilerini kandırıp kandırmadıklarını merak ediyordu. Beslenme ve mucizevi tedaviler üzerine kendi yaptığı okumalardan bildiği iki kelimelik bir cümle vardı. Bodrumlarındaki hırpalanmış ve susamış kadının aklına çoktan gelmiş bir cümle.

Bu arada zaman geçiyordu, belki –belki de– Gibney'nin konuşmasını beklemek zorunda kalmayacaklardı.

"Roddy."

"Hımm?" Hâlâ sokağa bakıyordu.

"Roddy, bana bak." Parmaklarını onun gözlerinin önünde şıklattı. "Dikkatini ver."

Roddy ona döndü. "Belin nasıl canım?"

"İyi. Biraz daha iyi." Bu doğruydu. Bugün acısı evrensel acı cetveline göre büyük ihtimalle altıydı. "Bir şey yapmam gerekiyor. Se-

nin burada kalman gerekiyor ama *aşağı inme*. Polis gelirse ve arama izinleri yoksa onları kapıdan çevir ve beni ara. Anladın mı?"

"Evet." Anlamış gibi görünüyordu ama Emily ona güvenmedi.

"Tekrar et bana."

Etti. Mükemmel biçimde.

"Arama izinleri varsa onları içeri al. Sonra beni ara ve haplardan birini iç. Nereye koyduğunu hatırlıyor musun?"

"Tabii ki." Roddy ona tahammülsüz bir bakış attı. "Cebimdeler."

"Güzel. Birini bana ver." Endişeli ifadesini görünce (çok tatlı bir adamdı) ekledi. "Her ihtimale karşın."

Roddy gülümsedi ve şarkı söyler gibi, "Nereye gidiyorsun küçüğüm, küçücüğüm?"* dedi.

"Önemi yok. Kafanı takma sen. En geç öğlen dönerim."

"Tamam. Al hapını. Dikkat et ama."

Emily onu ağzının kenarından öptü, üstüne bir de bir anda içinden gelip sarıldı. Onu seviyordu, bu karmaşanın aslında *kendi* karmaşası olduğunun farkındaydı. O olmasa Roddy ateş püskürmeye devam eder, emekliliğini çeşitli dergilere (bazen nefretle odanın bir tarafına attığı dergilere) cevaplar yazarak geçirirdi. İnsan eti yemenin faydaları üzerine herhangi bir şey yayımlamazdı kesinlikle, bu tür fikirlerin saygınlığına zarar vereceğini bilecek kadar akıllıydı (*o zamanlar*). "Bana Mütevazı Bir Öneri Harris derlerdi," diye homurdanmıştı bir keresinde. (Emily'nin ısrarıyla Jonathan Swift'in kitabını okumuştu.) Onu –*onları*– teorikten pratiğe geçiren kendisi olmuştu ve elinde mükemmel bir denek vardı: Şiir Atölyesi konusunda onun karşısında durmaya cüret eden latin herif. O nonoşun sözde yetenekli beynini yemek büyük bir keyifti.

---

* Harry Belafonte'nin "Turn Around" şarkısından bir dize. "*Where are you going, my little one, little one?*" (ç.n.)

Ve işe de yaradı, dedi kendi kendine. *Gerçekten yaradı. İkimize de faydası oldu.*

Holly'nin çantası oturma odasındaki sehpadaydı, taktığı şapka da. Emily şapkayı kendi başına geçirdi ve çantayı karıştırdı, Holly'nin göçebe hayatının tüm ıvır zıvırlarını geçti (maske ve sigara da dâhil olmak üzere; ironik bir biçimde yan yana oluşları gözünden kaçmamıştı) ve giriş kartı gibi bir şeye benzeyen kartı çıkardı. Cebine attı. Kadının vurup Em'in bileğini incittiği silah raftaydı.

Gibney'nin telefonu çoktan yok edilmişti, ama Emily SIM kartını çıkarıp garantiye almak için mikrodalgaya koymadan önce içini taramıştı. Açması gayet kolaydı; Em'in tek yapması gereken bilinci yerinde olmayan kadının parmağını ekrana dayamaktı, bir kere de gizlilik ayarlarından konuma girmek için ona parmak bastırmıştı. Gibney'nin buraya gelmeden önce ziyaret ettiği son iki yerin ofisi ve evi olduğunu görmüştü. Emily gündüz vakti kadının yaşadığı apartmana dönmeye cesaret edemedi, ofisin daha iyi bir seçenek olduğunu düşünüyordu çünkü baş belası kadın orada bayağı bir zaman geçirmişti.

Gibney'nin Pete Huntley adında bir ortağı vardı (yakında *eskiden* vardı diyeceklerdi) ama Emily, Facebook'ta Huntley'yi bulduğunda şansına harika bir şeyle karşılaştı. Adam çok bir şey paylaşmıyordu ama yorumlar ve mesajlar Emily'ye bilmesi gereken her şeyi anlattı: Covid kapmıştı. Evindeydi, şimdi de hastanedeydi. Sadece bir saat önce atılan son yorum Isabelle Janes diye birindendi, şöyle yazmıştı: *Yarın eve döneceksin, bir iki haftaya da ayağa kalkarsın! Geçmiş olsun Huysuz İhtiyar...* sonra da bir ayı emojisi.

Gibney elfin annesi için çalışıyorsa rapor hazırlamaya vakit ayırmış olabilirdi. Öyleyse, tek kanıt buysa –Gibney'nin kendisi dışında, ki o da çok yakında plastik çöp torbasında ıslak bir yığından ibaret olacaktı– Emily kâğıt üzerindeki raporu alabilirse... ya da Gibney'nin bilgisayarından silebilirse...

Bunu yapabilmesi ufak bir ihtimaldi ama denemeye değerdi. Bu arada tutsakları daha da susayacak ve konuşmaya daha hevesli hale gelecekti. *Belki canı sigara bile isteyecek,* diye düşündü Emily ve gülümsedi. Çaresiz bir durumdalardı ama kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Hem hiç değilse belini düşünüp durmuyordu artık. Çıkacak oldu, sonra yeniden bir düşündü. Dolaptan bir Elf parfe aldı –kırmızı sarmalları olan gri bir parfe– ve bir çırpıda yedi.

Nefis!

İnsan etine dair şunu keşfetmişti, başta sadece merak ediyordun. Sonra hoşuna gitmeye başlıyordu. Nihayetinde çok seviyordun ve bir gün ne kadar yesen de yetmiyordu.

Garaja mutfak kapısından çıkmak yerine Roddy'yle tekrar konuşabilmek için uzun yolu dolaştı. "Sana söylediklerimi tekrar et."

Etti. Kelimesi kelimesine.

"Aşağı inme Roddy. En önemlisi bu. Ben dönene kadar inme."

"Anca beraber kanca beraber," dedi Roddy.

"Doğru, anca beraber kanca beraber." Garaj yolundan yürüyüp Subaru'ya doğru ilerledi.

10

Susuzluğunun, zonklayan baş ağrısının ve saymaya zahmet etmeyeceği başka bir sürü ağrının dışında Holly korkuyordu. Başka olaylarda da ölümle burun buruna gelmişti ama hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Ne olursa olsun onu öldüreceklerinin farkındaydı, uzun sürmezdi. Holly'nin bayıldığı eski siyah beyaz filmlerde dedikleri gibi, çok şey biliyordu.

Bodrumun diğer köşesindeki büyük metal kutunun ne olduğundan tam olarak emin değildi ama bir talaş makinesi olabilirdi. Hortum duvara girip atölye bölümündeki küçük kapının ardında ne varsa oraya gidiyordu. *Onlardan böyle kurtuluyorlar,* diye

düşündü. *Onlardan geriye kalanlardan.* Kim bilir öğütücülerini buraya nasıl indirmişlerdi.

Uzak duvardaki panoya baktı ve orada el aleti olmayan iki şey gördü. Biri bisiklet kaskıydı. Yanında da bir sırt çantası vardı. Onları görünce Holly'nin dizlerinin bağı çözüldü, şilteye oturdu, kaburgasındaki acı yüzünden bir an nefesi kesildi. Şilte bir parça yerinden oynadı. Holly şiltenin altında bir şeyin köşesini gördü. Ne olduğuna bakmak için şilteyi kaldırdı.

11

Barbara'da Holly'nin dairesinin anahtarı vardı ama garaj kapısı kumandası yoktu, o yüzden sokağa park etti, rampayı inip bariyerin altından geçti. Anında hoşuna gitmeyen bir şey gördü. Holly'nin arabası oradaydı ama rampaya yakın park edilmişti, Holly'ye ayrılan iki park yeri de –biri ona, biri misafirine– çok daha ilerdeydi. Bir şey daha: Sol ön teker sarı çizgiyi geçmişti ve diğer park yerine giriyordu. Holly asla böyle park etmezdi. Bir bakış atar, sonra arabasına geri atlayıp düzgün park ederdi.

Belki de acelesi vardır.

Belki de ama onun park yerleri asansöre ve merdivene daha yakındı. Barbara merdivenlerden çıktı çünkü asansöre binmek için kart okutmak gerekiyordu ve onda kart yoktu. Her zamankinden daha da endişeli hissederek yukarı koşturarak çıktı. Holly'nin katına gelince anahtarı soktu, kapıyı açtı ve başını içeri uzattı.

"Holly? Burada mısın?"

Cevap yoktu. Barbara evi hızlıca dolaştı, odadan odaya adeta koşuyordu. Her şey yerli yerindeydi ve her yer derli topluydu: Yatağı toplanmıştı, mutfak tezgâhında kırıntı, dökülmüş bir şeyler yoktu, banyo pırıl pırıldı. Barbara'nın fark ettiği tek şey havada asılı kalan sigara kokusuydu, o da çok hafifti. Her odada aroma-

terapi mumlar vardı ve tek kül tablası bulaşıklıkta, tertemizdi. Ev iyi görünüyordu. Çok iyi hatta.

Ama araba.

Araba canını sıkmıştı. Yanlış yerdeydi ve özensizce park edilmişti.

Telefonu çaldı. Arayan Jerome'du. "İzini buldun mu?"

"Hayır. Şimdi evindeyim. Bu durum hiç hoşuma gitmedi J." Ona önemsiz bulacağını düşünerek arabayı anlattı ama Jerome'un da hoşuna gitmemişti.

"Hıı. Ön kapının oradaki küçük sepete bak. Eve girince anahtarını hep oraya bırakıyor. Oraya koyduğunu bin kez görmüşümdür."

Barbara baktı. Sepette Holly'nin Prius'unun yedek anahtarı vardı ama başka anahtar yoktu. Asansör kartı da yoktu. "Muhtemelen o koca çantasındadırlar."

"Olabilir ama neden arabası orada da kendisi yok?"

"Otobüse binmiştir?" dedi Barbara tereddüt ederek.

"Covid yüzünden otobüsler düzenli bir programda çalışmıyor. Havaalanına gitmek için otobüse binmeye çalışınca öğrendim bunu. Uber çağırmak zorunda kaldım."

"Yazık sana," dedi Barbara ama her zamanki dostane şakalaşmalarını sürdürmek için başarısız bir girişimdi bu sadece.

"İçimde kötü bir his var Ba. Sanırım eve döneceğim."

"Jerome hayır!"

"Jerome evet. Ne zamana uçak bulabilirim bir bakayım. Ben binmeden ortaya çıkarsa ara ya da mesaj at."

"Montauk'ta geçireceğin cafcaflı hafta sonu ne olacak? Spielberg'le tanışma fırsatı yakalayabilirsin!"

"Son iki filmini sevmemiştim zaten. Dün konuştuğumuzda iyi gibiydi ama..." Sesi giderek azaldı ama Barbara konuşamadan sözüne devam etti. "Dava yüzünden olabilir. Dahl denen kadın bana da bir mesaj bırakmış. Sesi gerçekten endişeli geliyordu. Holly, Bonnie'nin ve diğerlerinin ortadan kaybolmasını araştırır-

ken yanlış kişilerle karşılaşmış olabilir. Şimdi bir de dokuz on yıl öncesinden Castro denen adam çıktı, onu da listeye ekle."

"Olabilir. Bilmiyorum." Barbara'nın kesin olarak bildiği tek şey Holly'nin asla o şekilde park etmeyeceğiydi. Baştan savma park edilmişti ve Holly'ye uymayan bir şey varsa o da baştan savma iş yapmaktı.

"Ofisi aramayı denedin mi?"

"Evet. Gelirken. Sesli mesaja çıkıyor."

"Belki de ofise gitmelisin. Emin olalım, onun... bilmiyorum."

Ama Barbara biliyordu. *Onun ölmediğinden.*

"Büyük ihtimalle boşuna paniğe kapılıyoruz J. Bunun gayet mantıklı bir açıklaması olabilir, sen de boşu boşuna eve dönmüş olursun."

"Ofise bak. Ben uçağa binmeden onu bulursan bana haber ver sadece."

Barbara evden çıktı ve merdivenlerden aceleyle indi.

12

Barbara, Holly'nin boş evinde abisiyle konuşurken Rodney Harris verandasında gastroenteroloji ve hepatolojiye adanmış önemli bir dergi olan *Gut*'a yazacağı mektubu tasarlıyordu. Son sayısında Roddy, George Hawkins'in pilor ve Crohn hastalığı arasında keşfettiğini ileri sürdüğü ilişki üzerine yazdığı aşırı absürd bir makale okumuştu. Hawkins –doktorası vardı üstelik!– Myron DeLong'un... ve Roddy'nin adını hatırlayamadığı şu diğer adamın yazdığı makaleleri kesinlikle çok yanlış sunmuştu. Bu nedenle de Hawkins'in vardığı sonuçlar tamamen yanlıştı.

Roddy kızartılmış Elf Toplarından kemirdi, ısırırken çıkan çıtırtının keyfini çıkardı. *Cevabını onu mahvedecek,* diye düşündü kendinden memnun.

Bodrumda bir tutsakları olduğunu hatırladı. Adını hatırlayamıyordu ama Em ona yaşlılığın verdiği en kötü tahribatları kendilerinden uzak tutmayı nasıl başardıklarını anlattığında kadının yüzünde oluşan dehşet ifadesini hatırlıyordu. Onun aptal önyargılarını birer birer yıkma fikri onu neredeyse *Gut*'a Profesör George Hawkins'in dandik boş işini mahvedecek mektubu yazmak kadar hoşuna gidiyordu. Emily'nin bodrumdan uzak durmasına dair verdiği emri unutmuştu. Hatırlasa bile salakça bulup ciddiye almazdı. Kadın bir *kafesin* içindeydi Tanrı aşkına!

Ayağa kalkıp eve girdi, o arada ağzına bir Elf Topu daha attı. Harika bir zihin berraklaştırma etkisi vardı.

13

Harris bodruma inerken Holly bacakları çatırdayarak ayağa kalktı. Sonu bu mu, her şey onun için böyle mi bitecek merak ediyordu. Adam merdivenlerin sonuna gelip bir an sadece orada durdu. Kendi evrenine dalmıştı. Üzerinde hâlâ sabahlığı ve pijaması vardı. Sabahlığının cebinden kahverengi ve yuvarlak bir şey alıp ağzına attı. Holly onun Penny Dahl'ın kızından bir parça olduğuna inanmak istemiyordu ama öyle olduğundan şüpheleniyordu. Sol elini yumruk yapmıştı, başındaki zonklayan ağrıya uyarak sıkıp bırakıyor, kısa tırnakları avucuna batıyordu.

"Düşündüğüm şey mi o?"

Roddy ona fesat bir gülümsemeyle baktı ve hiçbir şey demedi.

"Ağrıya iyi geliyorlar mı? Çünkü benim her tarafım ağrıyor."

"Evet, ağrı kesici etkileri var," dedi Roddy ve ağzına bir tane daha attı. "Bayağı harika. Birkaç papa, etin faydalı etkilerini biliyordu. Vatikan bu işi gizli tutuyor ama *kayıtları var*!"

"Acaba... bana bir tane verebilir misin?" Penny Dahl'ın kızından bir parça yeme fikri neredeyse kusacak kadar midesini

bulandırıyordu ama hem rica eder hem de umutlu gibi görünmeye çalıştı.

Roddy gülümsedi, sabahlığının cebinden küçük kahverengi toplardan bir tane çıkardı ve ona doğru ilerlemeye başladı. Sonra durup üç yaşındaki çocuğunu duvar kâğıdına resim çizerken yakalamış hoşgörülü bir ebeveyn gibi ona parmağını salladı. "I-ıh," dedi. "Vermesem daha iyi Bayan... adın neydi?"

"Holly. Holly Gibney."

Roddy kapaktan içeri yemek ve su itmek için kullandıkları fırçaya bir baktı, sonra başını iki yana salladı. Kahverengi topu cebine geri koyacak oldu, sonra fikrini değiştirip ağzına attı.

"Bana yardım etmek istemiyorsan neden aşağı indin Bay Harris?"

"Profesör Harris."

"Kusura bakma. Profesör. Konuşmak mı istiyorsun?"

Roddy boşluğa bakarak orada öylece durdu sadece. Holly onun cılız boynunu sıkmak isterdi ama adam hâlâ merdivenlerin dibinde duruyordu, ondan altı yedi metre uzaktaydı. Keşke kollarım o kadar uzun olsaydı, diye düşündü Holly.

Roddy yukarı çıkmak için arkasını döndü, sonra neden aşağı indiğini hatırlayıp yine Holly'ye döndü. "Karaciğerden bahsedelim. *Uyandırılan* insan karaciğerinden. Olur mu?"

"Tamam." Holly onu daha yakına gelmesi için nasıl kandırabilir bilmiyordu ama üst kata çıkmadığı sürece –ya da beyni daha düzgün çalışıyor gibi görünen karısı aşağı inmediği sürece– aklına bir fikir gelebilirdi. "Bir ciğeri nasıl uyandırırsın Profesör?"

"*Başka* bir ciğer yiyerek tabii ki." Roddy ona nasıl bu kadar salak olabilirsin der gibi bir bakış attı. "Buzağı ciğeri en iyisi ama sanırım domuz ciğeri de bir o kadar iyi olur. Onu hiç denemedik. Prionlar yüzünden. Ayrıca bozuk olmayan şeyi..."

"Kurcalama," diye bitirdi Holly. Başı öyle şiddetli zonkluyordu ki göz yuvarları nabız misali atıyor gibi geliyordu ve aşırı

susamıştı ama ona elinden gelen en iyi öğrenmeye can atıyorum gülümsemesiyle baktı. Elini sıktı, bıraktı, sıktı, bıraktı.

"Doğru! Kesinlikle doğru! Kırılmayan şeyin tamir edilmesine gerek yoktur. Belitsel bu! İnsan karaciğeri en iyisi olurdu sanırım ama bir insana başka bir insanın taze ciğerini yedirmekte sorun... besbelli... sorun..." Kaşlarını çatarak boşluğa baktı.

"İki tutsağa ihtiyacınız olması," dedi Holly.

"Evet! *Evet*! Apaçık ortada! Belitsel! Ama ciğer... ne diyordum?"

"Uyanıyor," dedi Holly. "Herhalde... hazır hale geliyor?"

"Kesinlikle. Ciğer kutsal kâse. Gerçek kutsal kâse. *Kutsal* o. İnsan ciğerinde dokuz esas amino asidin hepsinin olduğunu biliyor muydun? Lizin açısından özellikle zengin olduğunu?"

"Uçukları engelleyen," dedi uçuk çıkarmaya meyilli Holly.

"Bu özelliklerinin en önemsizi!" Harris'in sesi gittikçe tizleşiyordu. Yakında bazı öğrencileri dersi bırakmaya itecek kadar rahatsız eden çığlık benzeri nutuğa dönecekti. "Lizin *kaygıyı* tedavi eder! *Yaraları* iyileştirir! Ciğer lizin *hazinesi sandığıdır*! Aynı zamanda T hücrelerini oluşturan timüs bezini canlandırır! Ve Covid? *Covid*?" Güldü, gülüşü bile yarı çığlık gibiydi. "İnsan ciğeri, özellikle de *uyandırılmış* insan ciğeri yiyecek kadar şanslı olanlar, o şanslılar Covid'e *güler*, karımla ben gülüyoruz! Ah ve demir! İnsan ciğeri demir açısından buzağı... koyun... domuz... geyik... dağ sıçanı... aklına ne gelirse onun ciğerinden daha zengindir. İnsan ciğerinde mavi balina ciğerinden daha fazla demir vardır ve mavi balina *yüz altmış beş ton* ağırlığında! Demir yorgunluğu azaltır ve dolaşımı artırır, özellikle de BBEYİNNNDEKİİİ!" Roddy küçük damarlardan bir düğümün nabız gibi attığı şakağına vurdu.

Holly, *halis muhlis deli bir bilimadamıyla konuşuyorum*, diye düşündü. Ama tabii o konuşmuyordu, dinliyordu. Rodney Harris de nutuk çekmiyordu. Artık değil. Ona inanmayan görünmez bir kalabalığa böğürüyordu.

"Birkaç gram, SADECE BİRKAÇ GRAM, insan ciğerinde kırmızı hücre üretimi ve hücre METABOLİZMASI için gereken TÜM VİTAMİNLERİN yüzde yedi yüzü var! Cildime bak, tatlı elfim, şu cildime bir bak!"

Roddy içi boş kırışık yanaklarından birini tutup hastasının dişetlerine Novocain enjekte etmeye hazırlanan bir diş hekimi misali muayene edercesine dokundu. *"Yumuşak! Hep derler ya BEBEK POPOSU gibi yumuşak! Ve bu sadece KARACİĞERLE!"* Nefesini toparlamak için duraksadı. *"Beyin dokusu* tüketimine gelince..."

"Hepsi deli saçması," dedi Holly. Ağzından kaçıvermişti. Bir planı, stratejisi yoktu. Sadece sabrı tükenmişti. Onun suyuna gitme fikri aklından uçup gitmişti.

Roddy gözlerini faltaşı gibi açarak Holly'ye baktı. O görünmez kalabalığa konuşuyor, onları büyülüyordu ve lise biyolojiden başka bir temeli olmayan toy bir lisans öğrencisi ona karşı çıkma cüretini göstermişti. "Ne? *Ne* dedin sen?"

"Deli saçması diyorum," diye cevap verdi Holly. Sağ eliyle gevşekçe çapraz parmaklıklara tutunmuştu, sol elini sağ göğsünün üstünde yumruk yapmıştı, yüzünü kare boşluklardan birine yaslamış ona bakıyordu. Annesinin dizinin dibinde öğrendiği kaba konuşmama özeni de uçup gitmişti. "Koca karı ilacı türden boklar bunlar, bakır bilezikler ve sihirli kristallerden aşağı kalır yanı yok. Yumuşak cilt mi? Son zamanlarda aynaya baktın mı Profesör? Toplanmamış yatak gibi kırış kırışsın."

"Kes sesini!" Harris'in yanakları cansız bir kırmızıyla parlıyordu şimdi. Şakağındaki damar ağı gittikçe daha da hızlı atıyordu. "Kes sesini seni... *ahmak*!"

Beni öldürecekler ama ondan önce bu adamı birkaç temel gerçekle yüzleştireceğim.

"Gelişmiş beyin fonksiyonlarına gelirsek... Alzheimer hastasısın Profesör, sadece Alzheimer başlangıcı da değil. Benim adımı

hatırlayamıyorsun ve birkaç ay içinde, belki sadece birkaç hafta içinde, kendi adını da hatırlayamayacaksın."

"Kes sesini! Kes sesini! Sen hiçbir şey bilmeyen cahilin tekisin!"

Roddy ona doğru bir adım attı. O korkunç kahverengi et toplarından birini kendisiyle paylaşmasını istediğinde Holly'nin umduğu şey tam olarak buydu ama o anda adamın yaklaştığını fark etmedi bile. Ona, karısına ve umutsuz vaziyetine karşı öfkesinden susuzluğunu bile unutmuştu.

"Sen sadece iyi olduğunu *düşünüyorsun*. Karın sadece iyi *olduğunu* düşünüyor. Belki bir süreliğine *gerçekten* de iyiydiniz. Yaşanan bir şey bu. Bilim dergilerini okuyan tek kişi sen değilsin. Bir adı var bunun..."

"Kes! Yalan bu! BOKTAN İĞRENÇ BİR YALAN!"

Holly'nin kendisinin de doğru olabileceğini düşündüğü şeyi dile getirmesini istemiyordu ama Holly söyleyecekti. Öldüğünde sessiz kalacaktı ama henüz ölmemişti.

14

Holly, Rodney Harris'e bilim dergileri okuyan tek kişinin o olmadığını bildirirken Emily, Frederick Binası'na girdi. Maske takma fikrini gülünç buluyordu ama şimdi maske taktığı için mutluydu, Holly'nin kasketini de aşağı çekmişti, güneşlik kısmı gözlerini kapatıyordu. Bina kat rehberine doğru ilerleyip baktı. Finders Keepers, İthal Mobilya ve David&Daughter Adli Muhasebe'yle beraber beşinci kattaydı.

Emily asansöre binip beşe bastı. Çıktığında koridorun boş olup olmadığını kontrol etti ve topallayarak FINDERS KEEPERS tabelası olan kapıya yöneldi. Holly'nin anahtarları onda olduğundan kapıyı kilitli vaziyette bulmak onu sevindirdi. Demek ki o sırada çalışan bir resepsiyonist yoktu. Olsaydı dalgın yaşlı kadın numarası çekip yanlış katta indiğini söyleyecek ve özür dileye-

cekti. Holly'nin anahtarlarını karıştırıp kilide uyabilecek gibi görünenleri denedi, Furniture Imports ya ad David&Daughter'dan kimsenin tuvaleti kullanmak için çıkmamasını umuyordu.

Üçüncü anahtar uydu. İçeri, bir bekleme alanına girdi. Havalandırma hafif bir ıslık sesi çıkarıyordu. Sadece uyku modunda olmasını umarak küçük masadaki bilgisayarı kontrol etti ama sevinemedi. Sağdaki kapıyı açtı ve duvardaki çerçeveli spor haberleri sayfalarına bakılırsa erkek ortağın ofisi olduğunu tahmin ettiği odaya baktı. Manşetlerden biri CLEVELAND DÜNYANIN BEYZBOL TURNUVASINI KAZANDI (*dilbigisi kurallarına uymamışlar,* diye düşündü) büyük ihtimalle gerçek bir haberdi ama BROWNS SUPERBOWL'U KAZANDI! gerçek değildi.

Diğer ofis Gibney'nindi. Hemen Holly'nin bilgisayarına geçti ve uyku modundaysa uyandırmasını umarak öylesine bir tuşa bastı. Bu sefer oldu ama bilgisayar içindeki mücevherleri göstermek için bir şifre girmesini istiyordu. HollyGigney, hollygibney, FindersKeepers, finderskeepers, LauranBacallFan ve şifre olmak üzere birkaç şey denedi. Hiçbiri işe yaramadı. Bir not defteri dışında boş olan derli toplu masaya baktı. En üstteki sayfada çiçek karalamaları ve düşülmüş birkaç not vardı. *Imani* ismi yazılıydı, bu isim Emily'ye hiçbir şey ifade etmiyordu ama *Elm Grove Karavan Parkı* ediyordu, Emily oraya Craslow sürtüğünün karavanından taşınmış gibi görünmesini sağlayacak kadar eşya boşaltmaya gitmişti. Gördükleri Em'in hoşuna gitmedi ama onun altında yazandan daha da çok rahatsız olmuştu: *BellRinger* ve *J. Castro 2012.*

Bu sürtük nasıl *bu kadar çok şey* bulmuş olabilir?

Em o sayfayı ve garantiye almak için altındaki sayfayı yırttı. Buruşturup top yaparak cebine koydu. Masa çekmecelerini yazılı bir rapor bulmayı umarak teker teker aradı. Bulamadı, bir tane bulsa da elyazısıyla yazılmadığı sürece içinin rahat etmeyeceğinin farkındaydı. Üzerinde Holly'nin şifresinin yazdığı bir

kâğıt parçası da bulamadı ve öfke dolu bir umutsuzluk dalgasına kapıldı.

Siyanür hapları dışında bir kaçış planımız olmalıydı, diye düşündü. *Neden yapmadık ki?*

Cevap ortadaydı: Çünkü yaşlılardı ve yaşlı insanlar çok uzağa ya da çok hızlı koşamazdı.

Belki de rapor yazmamıştır. Belki de aptal kadın vardığı sonuçlardan yazacak ya da birine anlatacak kadar emin değildi.

Emily ancak bunu umut edebileceğine karar verdi. Eve gidecekti. Roddy, Craslow sürtüğünü vurduğu gibi Gibney sürtüğünü de vuracaktı. Onu Morbark'tan geçirecek, kemiklerini un ufak edecek, nikotinle zehirlenen ciğeri de dâhil olmak üzere geri kalanını sıvıya dönüştüreceklerdi. Sonra *Marie Cather*'la göle açılacaklardı, en derin yerinde durup Holly Gibney'den arta kalanları plastik çöp poşetleri içinde kenardan suya atacaklardı. Sonrasında da umut etmeye devam edeceklerdi. Başka ne yapabilirlerdi ki? İntihar tabii ki ama Emily hâlâ işlerin o noktaya gelmeyeceğini umuyordu.

Duvar kasasını buldu, tahmin edilecek bir yere, bir dağ otlağı resminin arkasına saklanmıştı. İşe yaramasını beklemeden kolunu denedi ve işe yaramadı. Kadranı bezgin bir tavırla çevirip resmi geri astı ve bilgisayarı kapattı. Defterin yerinin biraz kaydığını düşünüp düzeltti. Sonra bilgisayar klavyesinden başlayarak dokunduğu her şeyi silip adımlarını izleyerek döndü. Maskesini takıp gözetleme deliğinden ortalığın sütliman olduğunu kontrol ettikten sonra ofis kapısının tokmağını silerek işini bitirdi. Ancak koridorun ortasına kadar geldiğinde kapıyı kilitlemediğini hatırladı. Geri dönüp kilitledi, bir kez daha parmak izlerini silmeyi ihmal etmedi.

Asansörde kasketin güneşliğini iyice aşağı indirdi. Lobide tek bir kişiyle karşılaştı ve asansöre doğru ilerleyen Barbara Robinson yanından geçerken onun sadece kotunu ve spor ayakkabı-

larını gördü. Eve dönüp sorun çıkaran işlerden en azından birini halletmenin vaktiydi.

Sokağa açılan kapıyı iterken aşırı şiddetli bir sancı saplandı beline. Emily kaldırımda yüzünü buruşturmuş halde durup sancının geçmesini bekledi. Geçti, en azından biraz ve Emily evden çıkmadan yediği Elf Parfe için (tabii ki var olmayan) Tanrı'ya ükretti. Frederick Sokak'ta karşıya geçip her zamankinden daha da çok topallayarak arabasına gitti.

Tam da o sırada Holly'nin kocasına bağırdığı cümle bir an aklına geldi ama Emily bu düşünceyi reddetti.

15

"PLASEBO ETKİSİ DENİYOR, beyni çoktan ölmüş apta..."

Roddy onun üzerine atıldı, susmasını, plasebo etkisi diye bir şey olmadığını haykırıyordu, tembel, bilimle alakası olmayan bir grubun istatistikleri manipüle...

Tutabileceği bir yere geldiği an yakaladı onu Holly. Yine aklında ne bir düşünce ne önden yapılmış bir plan vardı, sadece sağ kolunu parmaklıkların arasından dışarı uzatıp adamın boynuna doladı. İncinen kaburgaları acıdı ama adrelinle yüklü o halinde pek fark etmedi bile.

Roddy elinden kurtulmaya çalıştı ve az daha başarıyordu da. Holly onu daha sıkı tutup parmaklıklara doğru çekti. Adamın sabahlığı kayıyor, gülünç itfaiye araçlı pijaması görünüyordu.

"Bırak beni!" Kelimeleri boğularak, hırıltıyla söylüyordu. *"Bırak!"*

Holly sol elinde ne olduğunu hatırladı. Çok sıktığından avucuna batan şeyi. Üçgen küpeydi bu, terk edilmiş araba tamircisi dükkânının yanındaki çalıların arasında bulduğu küpenin eşi. O elini de parmaklıkların arasından uzattı, küpeyi başparmağıyla

işaretparmağı arasında sıkı sıkı tutup üç altın köşesinden birini Harris'in bir deri bir kemik boğazında bir çenesinden diğerine yarım bir çember çizerek çekti. Bir beklentisi yoktu, aklına gelmiş ve yapmıştı sadece. O yirmi beş santimlik yarım çemberin büyük bir kısmında küpenin ucu deriyi neredeyse kesmemişti bile; bir kâğıt kesiği daha derin kesebilir, daha çok kanatabilirdi. Derken küpe şişen bir tendona takıldı ve daha derine girdi. Roddy onu kesen şeyden kurtulmaya çalışırken başını yana çekerek ona daha da yardımcı oldu. Küpe şahdamarını kesti ve Holly'nin tüm yüzüne ılık kan fışkırdı, kalbi pompalayınca bir kez daha fışkırdı. Kan gözüne kaçmıştı ve yakıyordu.

Roddy çırpınıp çekilerek onun kollarından kurtuldu. Sabahlığının arkası neredeyse beline kadar sarkmış, kalanı da yerlerde sürünür halde merdivenlere doğru sendeledi. Elini boynuna koydu. Kan parmaklarının arasından fışkırıyordu. Merdivene dayalı fırçaya çarptı ve üzerinden tökezleyerek geçti. Başını merdivenin tırabzanına vurdu ve dizlerinin üzerine çöktü. Kan fışkırmaya devam ediyordu ama tazyiki düşmeye başlamıştı. Tırabzana tutunup ayağa kalktı ve Holly'ye döndü. Gözleri kocaman olmuştu. Elini önüne uzattı ve boğazdan gelen bir ses çıkardı, herhangi bir şey demiş olabilirdi ama Holly karısının adını söylediğini sanıyordu. Sabahlığı üzerinden tamanen kaydı. Holly'nin aklına derisini ardında bırakan bir yılanı getirmişti. Kollarını sallayarak Holly'ye doğru iki adım attı, sonra yüzüstü yere çakıldı. Kafatasının ön tarafı güm diye beton zemine vurdu. Parmakları seğirdi. Başını kaldırmaya çalıştı ama başaramadı. Kan beton zemine yayıldı.

Holly şoktan ve hayretten donakalmıştı. Kolları hâlâ çaprazlı parmaklıkların oluşturduğu karelerin ikisinden dışarı sarkıyordu. Küpe hâlâ şimdi kırmızı bir eldiven takmış gibi görünen sol elindeydi. Başta aklındaki tek şey Leydi Macbeth'in sorusuydu: Bir ihtiyardan bu kadar kan akacağı kimin aklına gelirdi?

Sonra başka bir düşünce: *Karısı nerede?*

Bir adım geriye çekildi, sonra iki, sonra kendi ayağına takılıp sertçe şilteye oturdu. Çürüyen ve sarsılmış kaburgalarının acısıyla bağırdı. Küpe elinden düştü.

Emily'yi bekledi.

16

Barbara, Frederick Binası'nın lobisinde yanından geçen kadına bakmadı bile. Jerome'un çocukken okuduğu, sonra da ona verdiği çocuk dedektif kitapları serisi *Deduction, Please*'i* düşünüyordu. Kendisinin ve J'in (özellikle onun) Holly'nin mesleğinden bu kadar büyülenmeleri bu kitaplardan mı kaynaklanıyor bilmiyordu ama olabilirdi.

Her *Deduction, Please* kitabında otuz kırk gizemli olay vardı, her biri iki üç sayfa uzunluğundaydı. Başkahraman alışılmadık adıyla dedektif Dutch Spyglass'tı.** Dutch suç mahalline gelir, gözlem yapar, birkaç kişiyle konuşur, sonra da gizemi (genelde hırsızlık, bazen kundaklama, kafaya bir darbe, asla cinayet değil) çözerdi. Dutch hep aynı şekilde açıklamaya başlardı: "Tüm ipuçları burada! Çözüm parmaklarınızın ucunda! Sonuç, lütfen?" Jerome davaları bazen çözebiliyordu, Barbara nerdeyse hiç çözemiyordu... Gerçi kitabın arkasına bakıp dava özetini okuduğunda çözüm hep ortadaymış gibi geliyordu.

Asansörle yukarı çıkarken Holly'nin araştırdığı ortadan kaybolma olaylarının dokuz on yaşlarındayken çözmeye çalıştığı o mini gizemlere benzediğini düşündü. Daha çirkin, daha şeytanilerdi ama özünde aynıydı. *Tüm ipuçları burada! Çözüm parmaklarınızın ucunda*! Barbara bunun hani neredeyse doğru olduğunu düşünüyordu. Keşke kitabın arkasına bakıp çözümü okuyabilseydi ama kitap falan *yoktu*. Sadece kaybolan arkadaşı vardı.

---

* (İng.) Sonuç, Lütfen. (ç.n.)

** Hans Lippershey'in 1608 yılında icat ettiği dürbün. (ç.n.)

Koridoru geçip anahtarıyla Finders Keepers'ın kapısını açtı. "Holly?"

Cevap yoktu ama Barbara içerde birinin olduğuna ya da kısa bir süre önce buraya birinin girdiğine dair tuhaf bir hisse kapıldı. Kokudan değil, hava yakın zamanda bozulmuş gibi bir histi sadece.

"Kimse var mı?"

Ses yoktu. Hızlıca Pete'in ofisine göz attı. Palto dolabını bile kontrol etti. Sonra Holly'nin ofisinin kapısına gitti. Eli kapının kulbunda bir an durdu, Holly'yi gözleri açık ve cam gibi sandalyesinde ölmüş bulmaktan korkuyordu. Kendini kapıyı açmaya zorladı, Holly'yi görmeyeceğini ama görürse çığlık atmaması gerektiğini söylüyordu içinden.

Holly odada değildi ama Barbara'nın yakın zamanda birinin burada olduğuna dair hissi kaybolmuyordu. Holly'nin masasına baktı, Holly'nin karalama yaparken, not tutarken ya da ikisi için birden kullandığı boş not defterinden başka bir şey yoktu. Düzgünce tam ortaya konmuştu, tam Holly'lik bir işti bu. Barbara klavyede bir tuşa bastı ve hiçbir şey olmayınca kaşlarını çattı. Holly bilgisayarını neredeyse asla kapatmazdı, uyku modunda bırakırdı sadece. Geri açılırken kısa bir süre beklemekten bile nefret ettiğini söylerdi.

Barbara bilgisayarı açtı, şifre ekranı belirince telefonundaki not defteri uygulamasından tüm bilgisayarları açan şifreyi buldu: Qxtt4#%ck. Şifreyi girdi. Mac'in şifreyi reddettiğini gösteren sinir bozucu titreme dışında hiçbir şey olmadı. Yanlış girme ihtimaline karşın yeniden denedi. Aynı sonuç. Kaşlarını çattı, ne olduğunu anlayınca havlar gibi bezgin bir kahkaha attı. Şifre altı ayda bir otomatik olarak değişiyordu, güvenlik önlemiydi, yani Qxtt4#%ck 1 Temmuz'da kullanılmaz hale gelmişti. Holly ona yeni şifreyi vermeyi ihmal etmiş, –kendi işleriyle meşgul olan– Barbara da sormayı unutmuştu. Jerome'da olabilirdi ama olmadığını tahmin ediyordu. O da kendi işleriyle meşguldü.

Sonuç, lütfen?

Barbara bir sonuca varamıyordu. Ayağa kalktı, çıkacaktı, sonra öyle birdenbire, duvardaki Turner manzara resmini indirdi. Firmanın kasası bunun arkasındaydı. Kapalı ve kilitli olmasına rağmen Barbara endişesine endişe katan bir şey gördü. Holly kasayı kullandığında kadranı hep sıfırda bırakırdı. Onun küçük takıntılarındandı bu. Pete kasayı kullandıysa böyle şeylere zahmet etmezdi ama Pete neredeyse bir aydır ortada yoktu.

Kolu denedi. Kilitliydi. Şifreyi bilmiyordu, içinden bir şey alınmış mı kontrol edemezdi. Bunun yerine kadranı sıfıra getirdi, resmi geri astı ve abisini aradı.

17

Emily garaj yoluna park etti ve Subaru'dan biraz hızlı çıktı. Sırtına bir sancı daha girdi. Jorge Castro'yla karınlarını doyurduklarından beri dini bir ilke misali benimsedikleri üzere yaşlılık dalgasını durduklarına inanmak gittikçe zorlaşıyordu.

İnanç değil, dedi ısrarla. *Bilim. Bilim ortada. Bunlar sadece gerilimden kaynaklı sinir spazmları. Geçecek, geçince de iyileşmeye devam edeceğim.*

Avuçlarını omurgasının bitiminde beline bastırarak ön basamakları çıktı. Roddy verandada değildi, yarısı bitmiş kahve bardağı ve defteri dışında bir şey yoktu dışarda. Deftere baktı ve Roddy'nin önceden düzgün olan elyazısının dağılıp titremeye başladığını görünce içi sıkıldı. Defterin mavi çizgilerine de uymamıştı. Cümleleri çok dalgalı bir denizde *Marie Cather*'da yazmış gibi bir yukarı çıkıyor bir aşağı iniyordu.

Onu oturma odasında ya da alt kattaki çalışma odasında bulacağını sanmıştı ama ikisinde de yoktu, mutfağa girince bodruma inen kapının açık durduğunu gördü. Midesinde birden boşluğa düşmüş gibi bir his duydu. Kapıya gitti. "Roddy?"

Cevap veren kadın oldu. O lanet olası, burnunu her şeye sokan kadın. "Burada Profesör, sanırım son dersini verdi."

18

Jerome, Barbara'ya nihayetinde eve gelemeyeceğini söyledi. Öğlen 12:40'a planlanmış bir uçuş vardı ama yer ayırtmak için aradığında uçuşun Covid yüzünden iptal edildiğini öğrenmişti. Pilot ve üç kabin görevlisi pozitif çıkmıştı.

"Araba kiralamaya çalışacağım. Sekiz yüz kilometreden biraz kısa. Geceyarısı evde olabilirim. Trafik çok kötü değilse daha da erken."

"Araba kiralamak için yaşın tutuyor mu?" Tutmasını umuyordu. Abisinin yanında olmasını istiyordu, hem de çok.

"İki ay önceki doğum günümden beri tutuyor. Authors Guild yazar birliği kartımla indirim bile alabilirim. Çok çılgınca, değil mi?"

"Çılgınca olan ne biliyor musun? Bence biri ofise girmiş. Şimdi ofisteyim." Ona tuşlara dokunup uyandırmak yerine bilgisayarı açmak zorunda kaldığını, kadranın sıfır yerine yetmişlerde bırakıldığını anlattı. "Sende şifresi var mı? Ayın başında kullanmaya başladıkları?"

"Tanrım, yok. Hiç gitmedim ki oraya. Kitabım yüzünden, biliyorsun."

Barbara biliyordu. "Bilgisayarını kapatmış olabilir, ona uykudayken bile çok enerji tükettiklerini söylemiştim ama kadranı sıfıra getirmeyi unutmak? Holly'yi tanıyorsun."

"Ama kim neden girsin ki oraya?" diye sordu Jerome, sonra kendi sorusunu cevapladı. "Belki birileri onun bulduklarından rahatsız olmuştur. Rapor yazdı mı ya da müşterisiyle konuştu mu öğrenmek istemiştir. Barb, sende Dahl'ın numarası var. Ona dikkatli olmasını söyle."

"Numarası yo..." Barbara, Penny Dahl'ın bıraktığı mesajı düşündü. Numarası Barbara'nın rehberinde çıkacaktı. "Tamam, var. Bonnie Dahl'ın annesindense Holly için endişeleniyorum."

"Ben de öyle. Peki ya polis? Isabelle Jaynes?"

"Ne demem gerek ona? Arabasını bir tekeri sarı çizgide kalacak biçimde yanlış yere park etmiş, duvar kasasının kadranını sıfıra getirmeyi unutmuş, Ulusal Muhafızlara haber verin mi?"

"Doğru. Doğru, anlıyorum. Ama Izzy arkadaş gibi. Benim aramamı ister misin?"

"Yok, ben ararım. Ama aramadan önce bana dava hakkında bildiğin her şeyi anlat."

"Anlattım zat..."

"Anlattın ama ben kendi boklarımla meşguldüm, o yüzden yeniden anlat. Çünkü biliyor gibi hissediyorum. Sadece... çok üzgünüm... bir daha anlat. Lütfen."

Jerome anlattı.

19

Emily merdivenlerin yarısına kadar indi, kocasının yüzüstü gittikçe büyüyen bir kan göletinin içinde yattığını görünce durdu. "Ne oldu?" diye çığlık attı. "*Ne oldu?*"

"Boğazını kestim," dedi Holly. Hücrenin merdivene uzak tarafında, klozetin yanındaki beton duvara yaslanmıştı. Son derece sakin hissediyordu. "Benim uydurduğum bir fıkrayı dinlemek ister misin?"

Emily fırlayıp son altı ya da sekiz basamağı hızla indi. Bu bir hataydı. Son basamakta ayağı takıldı ve dengesini kaybetti. Düşüşünü yumuşatmak için ellerini öne uzattı ve Holly sol kolundaki –yaşlı ve kırılgan– kemik kırılırken çıkan çat sesini duydu. Bu seferki çığlık değil, feryattı ve korkudan değil, acıdan kaynaklıydı. Sürünerek Roddy'nin yanına gitti ve onun başını çevirdi.

Kesik boğazından akan kan pıhtılaşmaya başlamıştı, adamın yanağını pıhtılaşan kandan kurtarırken yapış yapış bir kopma sesi duyuldu.

"Yeni milyoner olan biri bara girer ve *mai-tai* söyler..."

"Ne yaptın sen? RODDY'YE NE YAPTIN?"

"Dinlemiyor musun? Lanet boğazını kestim." Holly eğilip altın küpeyi aldı. "Bununla. Bonnie'nin. Mezarın ötesinden intikam almak mümkünse, bu odur işte."

Emily ayağa kalktı... çok hızlı. Bu sefer çığlık atmadı ya da feryat etmedi, beli zıvanadan çıkınca ıstırapla uludu. Sol kolu çarpık bir vaziyette sarkmıştı.

Dirseğinden kırılmış, diye düşündü Holly. *Güzel.*

"Ah *Tanrım*! Of *Tanrım*! ÇOK ACIYOR!"

"Keşke o uğursuz deli kafatasını kırsan," dedi Holly ona. Küpeyi kaldırdı. Küpe floresan ışıkların altında parladı. "Buraya gel Profesör. Gel de acına son vereyim, çok acı çekiyor gibi görünüyorsun. Belki cehennem yolunda kocana yetişmek için geç kalmamışsındır henüz."

Emily iki büklüm olmuştu, acuze cadılara benziyordu. O sabah derli toplu bir topuz yaptığı saçları dağılmaya başlamıştı, yüzünün iki yanından sarkıyordu. Holly bu saçın genel cadı kadın tarzını güçlendirdiğini düşündü. Hissettiği bu sakinliğin aklını kaybettiği anlamına gelip gelmediğini merak etti. Öyle olduğunu sanmıyordu çünkü bir konuda zihni çok berraktı: Emily Harris üst kata geri çıkabilirse –sonra da geri inerse– Holly ölecekti.

En azından birini hakladım, diye düşündü, sonra aklına *Paris her zaman bizim olacak** diyen Bogie geldi.

Emily ayaklarını sürüyerek minik adımlarla merdivene doğru ilerledi. Tırabzana tutundu. Bir kere arkasına baktı, Holly'ye değil de yerde ölü yatan kocasına. Sonra –çok yavaşça, kendini yukarı çekerek– merdivenleri çıkmaya başladı. Kısa kısa, kesik kesik soluklar alıyordu.

* *Kazablanka* filminden ünlü bir replik. (ç.n.)

Holly onun arkasından bağırdı. "Yeni milyoner olan biri bara girer ve *mai-tai* söyler. Düş de boynunu kır seni sürtük, *düş*!"

Ama Emily düşmedi.

20

Barbara, Holly'nin kaybolması gizeminin çözümünün gerçekten de kitabın arkasında olabileceğini düşündü. Tabii Penny Dahl'ı kitabın arkası olarak görürse. Frederick Binası'nın otoparkın yanındaki sokak lambası direğinin üzerinde KAYIP KADIN ilanı asılıydı. Üç haftadır hava şartları yüzünden solmuştu ve bir parçası sıcak sabah melteminde savruluyordu ama Barbara yine de kızın gülümseyen yüzünü görebiliyordu.

Öldü, diye düşündü. *Bu kız öldü. Lütfen Tanrım Holly de ölmüş olmasın.*

Penny Dahl'ın numarasını aradı. Telefon çalarken posterdeki gülümseyen sarışın kadının fotoğrafına baktı. Barbara'dan çok da büyük değildi.

Aç Bayan Dahl. Lanet telefonuna cevap ver.

Penny açtı, sesi nefes nefese geliyordu. "Alo?"

"Ben Barbara Robinson, Bayan Dahl."

"Mesajımı aldınız mı? Onu buldunuz mu? İyi mi?"

Barbara onun Bonnie'den mi yoksa Holly'den mi bahsettiğini bilmiyordu. İki durumda da cevap aynıydı. "Hâlâ kayıp. Dün gece Holly'yle konuşmanız gerektiğini biliyorum. Onun yerine rapor gönderdi mi? E-postanızı kontrol ettiniz mi?"

"Ettim, hiçbir şey yok."

"Yeniden bakabilir misiniz?"

Penny Dahl ona beklemesini söyledi. Barbara beklerken bu kadının kayıp kızının fotoğrafına baktı. Sarışın, tam Amerikalı, ponpon kız tipindeydi, her beyaz erkeğin rüyası. Bekledi, yanak-

larından terler akıyordu. Kasanın kadranına kayıp duruyordu aklı. *Pardon, yanlış numara,* diye düşündü.

Penny konuşmaya döndü. "Yok. Hiçbir şey yok."

Yani bir rapor varsa büyük ihtimalle Finders Keepers bilgisayar sisteminde saklıydı. Barbara Penny'ye teşekkür edip Pete Huntley'yi aradı. Telefonunun velayetini vermesi için kızını sindirmeyi başardığından kendisi cevap verdi.

"Pete, ben Barbara, sormadan söyleyeyim, hâlâ yok." Ona Holly'ye asla uymayan park ediş biçimini ve kadrandaki tuhaflığı anlattı. Sonra da büyük soruyu sordu: Şirketin 1 Temmuz'da otomatik yenilenen bilgisayar şifresi onda var mıydı?

Cevap vermeden önce öksürük krizinin geçmesini beklemek zorunda kaldı. "Yok ya. Holly ilgileniyor tüm o işlerle."

"Sana vermediğine *emin* misin?"

"Evet. Verse yazardım. Sormadan söyleyeyim, kasanın şifresi de yok. Aylar önce vermişti bana, onu yazdım da ama yazdığım kâğıdı kaybettim. Hiç kullanmıyorum kasayı zaten. Üzgünüm evlat."

Barbara hayal kırıklığına uğramış ama şaşırmamıştı. Ona teşekkür edip telefonu kapattı ve KAYIP ilanındaki gülümseyen sarışına bakarak orada dikildi. Sıcaklık ter önleyici deodorantın dize getirmişti, koltukaltlarından ter akıyordu şimdi. Kasada raporun kopyası olduğunu pek sanmıyordu zaten. Holly davanı kapandığından emin olana dek her şeyi "kutuda" –bilgisayarına böyle diyordu– tutmaya özen gösteriyordu. Değişiklik ya da ekleme yaptıktan sonra raporu yeniden basmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu, bu da başka bir takıntısıydı. Rapor yazıp buluta yüklediyse bir ITci –çok büyük yetenekleri olan biri– Finders Keepers bilgisayarlarını açana dek orada kalacaktı, o zaman da artık çok geç olabilirdi. *Büyük ihtimalle* çok geç olacaktı.

Jerome, Isabelle Jaynes'i aramasını söylemişti, Barbara da arayacağını söylemişti ama neden ki? Holly kaybolalı henüz yirmi dört saat olmamıştı. Evinde ya da ofisinde kan veya boğuşma

belirtisi yoktu. Holly'nin arabası için kayıp alarmı vermesini bile isteyemezdi Izzy'den çünkü araba Holly'nin evinin garajındaydı. Sadece yanlış yere park edilmişti ve insanlar bunu hep yapardı.

Holly yapmazdı. O yapmaz.

Barbara eve gitmeye karar verdi. Ebeveyni orada olmayacaktı ve iştelerken onların canını bununla sıkmak istemiyordu. Jerome'u istiyordu, eve varınca onu aradı. Cevap vermeyince çıkan mesajdan araba sürdüğü için cevap veremediğini öğrendi. Barbara kendine bunun iyi bir şey olduğunu söyledi ama iyi hissettirmiyordu. Hiçbir şey iyi hissettirmiyordu.

21

Belki yukarda yığılıp kalır, diye düşündü Holly. *Kırık kol, tutmayan bel... olabilir.* Ama olacağına inanmıyordu.

Bekledi, tam umutlanmaya başlamışken bir ayakkabı göründü. Sonra bir tane daha. Sonra da deli kadının eteğinin ucu. Ağır ağır aşağı iniyordu, adım adım, nefes nefese, sağ eliyle sıkı sıkı tırabzana tutunarak. Sol eli sallanıyordu. Yüzü öyle soluktu ki bir cesedin yüzü olabilirdi bu. Eteğinin beline bir silah sıkıştırmıştı. Holly sadece kabzasını görüyordu ama bu silahı nerede görse tanırdı. Emily onu Bill Hodges'un .38'liğiyle öldürme niyetindeydi.

"Sürtük," dedi Emily çatlak bir sesle. Merdivenin sonuna ulaşmıştı. "Bu işe burnunu sokman her şeyi mahvetti."

"Ben dâhil olmadan çok önce mahvolmuştu zaten." Holly daha fazla gidemediği an gelene dek ağır ağır geriledi. Ellerini havaya bile kaldırdı, bu ne işe yarayacaksa? "En başından beri plasebo etkisiydi Emily. Beklenti vücut kimyasına yardımcı oluyor. Ben biraz hastalık hastasıyımdır, o yüzden biliyorum. Ve vaka rakamlarını gördüm. Biliminsanları plasebo etkisini yıllardır biliyor. Bence içten içe senin kocan da biliyordu."

Holly bu kadında kocasının düşünmeden hareket etmesine neden olan o öfkeyi kışkırtmayı umduysa hayal kırıklığına uğramıştı. Emily'nin .38'liği belinden çıkarırken kendini karnından vurmasını umduysa yine hayal kırıklığına uğramıştı. Holly bir şey hissediyorsa da farkında değildi ama duyuları keskin –neredeyse doğaüstü– biçimde tetikteydi. Her şeyi görüyordu, her şeyi duyuyordu, hızlı hızlı her bir nefes alışında Emily Harris'in boğazından çıkan hafif hırıltıya kadar. Holly herkesin, en azından ölümünün geldiğini bilenlerin, bu kutsal biçimde keskin odaklanmayı deneyimleyip deneyimlemediğini merak etti, her şey elinden alınmadan önce beynin her şeyi algılamak için son çabası.

Emily aşağı, eşine bakıyordu. "Heyhat zavallı Roddy," dedi. "Onu iyi bilirdim."*

"Ağzından çıkanı bir duy," dedi Holly sırtı duvarda, ellerini açarak betona dayamış halde. "Shakespeare'den alıntı yapan bir yamyam. Guinness Rekorlar Kitabı'na girmeyi hak..."

"Kes sesini. *Kes sesini!*"

Holly'nin sesini kesmeye hiç niyeti yoktu. Hayatının gereğinden fazla bir kısmını uysal bir fare gibi geçirmişti. Annesi: *Sadece seninle konuşulduğunda konuş.* Henry dayısı: Çocuk dediğin çok konuşmaz. Eh, boşver onları. Hayır, *siktir et* onları. Bu kadın saniyeler içerisinde onu sonsuza dek susturacaktı ama Roddy'yle yaptığı gibi önce aklındakileri söyleyecekti.

"Sana kendi uydurduğum bir fıkrayı anlatmaya çalışıyorum. Yeni milyoner olan biri bara girer..."

"Kes sesini!"

Emily silahı kaldırıp ateş etti. Kalibresi nispeten düşük bir revolver olmasına rağmen bodrumda çıkardığı ses sağır ediciydi. Evde kaynaklanmış (Roddy YouTube'da bir video bulmuş ve onu izleyerek harika sonuç elde etmişti) parmaklıklardan birinden kıvılcım fışkırdı. Holly mavi plastik klozetin üstündeki beton du-

* *Hamlet*'in mezarlık sahnesine gönderme yapıyor. (ç.n.)

vardan bir parçanın yukarı doğru uçtuğunu gördü. *Eğilecek vaktim bile olmadı,* diye düşündü.

"...ve *mai-tai*..."

"Kes sesini!"

Emily'nin yeniden ateş ettiği sırada Holly duvarda sola doğru kaydı. Bu sefer kıvılcım çıkmadı, kurşun karelerden birinden girdi ve Holly'nin bir saniye önce durduğu yerde duvarda bozuk para boyutlarında bir delik açtı. Silah Emily'nin elinden düşer gibi oldu, Holly, *Solak aslında ve sol kolunu kırdı. Yanlış eliyle ateş ediyor,* diye düşündü.

"Ve *mai-tai* söyler. Dinliyor musun? Bayağı iyi bak, yani *bence.* Barmen *mai-tai*'yi hazırlamaya gider ve kadın birinin, 'Tebrikler Holly! Sen...'"

Emily yaklaşmak isteyerek öne doğru atıldı ama bir ayağı Roddy'nin sabahlığına takıldı ve yeniden düştü. Bir dizi rahmetli profesörün kıçına indi. Diğer dizi betona. Bedeni belinden büküldü, Emily acıyla bağırdı ve silah patladı. Bu kurşun Roddy'nin başının arkasına girdi. Hissettiği yoktu tabii.

Orada kal, diye düşündü Holly. *Orada kal. ORADA KAL!*

Ama Emily acıdan çığlıklar atsa ve tam olarak ayağa kalkmayı başaramasa da doğruldu. Holly onun artık bir cadı gibi göründüğünü düşünmüyordu, kadın şimdi Notre Dame'ın kamburuna benziyordu. Gözleri yerinden uğramıştı. Ağzının kenarlarında beyaz köpükler vardı, Holly kadının ne yemiş olabileceğini düşünmek istemiyordu, akıl hocasının silahıyla Holly'nin sonunu getirmeden önce güce ihtiyacı olduğunu düşünmüştü herhalde. Kadın silahı kaldırdı.

"Hadi," dedi Holly. "Ne yapabilirsin göster bakalım."

Kendisini annesinin bibloları kadar kırılgan hissederken aynı anda hem eğilip hem duvarda sola doğru kaydı. Bu sefer biraz geç kalmıştı ve Emily'nin şansı yaver gitmişti. Holly sağ kolunda dirseğinin üstünün çizgi halinde yandığını hissetti. Holly de Shakespeare bilirdi, Hamlet'i düşündü: dokundu, gördüm

açıkça, dokundu. Ama sadece sıyırmıştı. Çok canını yakmıyordu, en azından henüz.

"Birinin, 'Tebrikler Holly! Sen bu paranın her bir kuruşunu hak ediyorsun,' dediğini duyar. Ama bakınınca kimseyi göremez. Sonra *diğer* taraftan bir ses..."

"Kes sesini, kes sesini, KES SESİNİ!"

Emily yeniden ateş etmeden hemen önce Holly dizlerinin üstüne çöktü. Kurşunun hemen başının üzerinden geçerken çıkardığı *hzzzz* sesini duydu, saçlarını ayıracak kadar yakından geçmişti. Holly'ye kalırsa saçlarını *ayırmıştı.*

"Üzgünüm Profesör," dedi ayağa kalkarken. "Tabancalar yakın mesafede iş görür." Kanın bluzunun kolunu ıslattığını hissedebiliyordu. Sıcaktı, sıcaklık iyiydi. Sıcaklık hayattı. "Yanlış elinle ateş ediyorsun bir de. Bitirelim bu işi. Senin işini kolaylaştıracağım. Fıkramı bitirmeme müsaade et, yeter."

Hücrenin ön tarafına yürüdü ve yüzünü karelerden birine bastırdı. Parmaklıklar yanaklarına dayanmıştı ve soğuklardı. "Diğer taraftan gelen ses, 'Bu gece ayrı bir güzel görünüyorsun Holly,' der. Ama bakınca yine kimseyi göremez! Barmen içkisiyle döner ve..." Emily öne atıldı. Bill'in tabancasının kısa namlusunu Holly'nin alnına dayadı ve tetiği çekti. Tetik Holly'nin, Bill'in ona öğrettiği üzere, boş bıraktığı yuvaya çarpınca kuru bir klik sesi çıktı... Bill böyle yapıyordu çünkü revolverlerde görev tabancası Glock'unun aksine emniyet yoktu.

Emily daha tam şaşkınlığını bile yaşayamadan Holly ellerini parmaklıkların arasından uzatıp onun başını yakaladı ve tüm gücüyle sola çevirdi. Holly yaşlı kadının kolu kırıldığında bir çat sesi duymuştu. Bu sefer duyduğuysa boğuk bir *tak* sesiydi. Emily'nin dizleri büküldü. Aşağı düşerken başı Holly'nin ellerinden sıyrıldı, Holly sol elinde birkaç tel gri saçla öylece kalakalmıştı. Saçlar onu huylandırdı, örümcek ağı gibi, onları üstüne sildi. Güçlükle derin derin nefesler aldığını duydu, dünya gözünün önünden kayıp gitmeye çalışıyordu. Buna izin veremezdi, o yüzden kendini

tokatladı. Yaralı kolundan kan fışkırdı. Kan damlaları hücrenin parmaklıklarına sıçradı.

Emily çömelir gibi bir pozisyonda kalmıştı, bacakları altındaydı ama dizinden itibaren ters yönlere doğru bükülmüşlerdi, yüzü kafese yaslıydı. Parmaklıklardan biri burnunu kaldırmıştı, domuz burnu gibi görünüyordu. Bacakları gibi açık gözleri de farklı yönlere bakıyor gibiydi. Holly dizlerinin üstüne çöküp besleme kapağını kaldırdı ve silahı aldı. Boştu ama yine de işe yarayabilirdi. Emily hâlâ hayattaysa (Holly hiç sanmıyordu) ve hareket ederse Holly onun lanet kafasını göçertecekti.

Hareket etmedi. Holly yüksek sesle altmışa kadar saydı. Hâlâ dizlerinin üzerindeydi, alttaki karelerden birinden uzanıp parmaklarını Emily'nin boynuna bastırdı. Kadının başının hiç kemiği yok gibi omzuna doğru düşmesi Holly'ye bilmesi gereken her şeyi (zaten bildiklerini) anlatmıştı ama yine altmışa kadar sayarak parmaklarını orada tuttu. Hiçbir şey hissetmedi. Ölen bir kalbin son düzensiz atışlarını bile.

Holly ayağa kalktı, hâlâ güçlükle derin nefesler alıyordu ama ayakta duramadı. Kendini şilteye bıraktı. Hayattaydı. Buna inanamıyordu. İnanmıyordu. Kaburgasındaki acı onu ikna etti. Kolunun yanışı onu ikna etti. Susuzluğu onu ikna etti. Büyük gölleri bile içip kurutabilirmiş gibi hissediyordu.

İkisi de ölmüştü. Birinin boğazını kesmiş, diğerinin boynunu kırmıştı. Şimdi de kimsenin varlığını bilmediği bir kafeste oturuyordu. Eninde sonunda biri gelecekti ama gelmelerine ne kadar vardı? Ve bir insan susuz ne kadar dayanabilirdi? Bilmiyordu. En son ne zaman bir şey içtiğini bile hatırlayamıyordu.

Bluzunun kolunu sıyırdı, kumaş yaranın üstünden geçerken acıyla dişlerinin arasından nefes aldı. Sıyırmaktan fazlasıyla karşı karşıya olduğunu gördü. Derisi sağ dirseğinin beş santim üstünden yırtılmıştı, kolunun etini görebiliyordu. Kemik görünmüyordu, bu iyi bir şeydi herhalde ama yara durmaksızın kanıyordu. Kan kaybının da susuzluğunu artıracağını biliyordu, ki

susuzluğu halihazırda çok şiddetliydi ve yakında... ne olacaktı? Şiddetlinin ötesinde ne olabilirdi? Nasıl ki bir insanın susuz kaç gün yaşayabileceğini düşünemiyorsa buna uyacak bir kelime de düşünemiyordu.

İkisini de kafesin içinden öldürdüm. Asıl bunu Guinness Rekorlar Kitabı'na almalılar.

Holly üstündekini çıkarmaya çabaladı. Yavaş ve acılı bir süreçti ama sonunda başardı. Bunu kurşun yarasına sardı –yine yavaş bir süreçti– ve dişleriyle koluna bağladı. Sonra beton duvara yaslanıp beklemeye koyuldu.

"Yeni milyoner olan biri bara girer," dedi çatlak bir sesle, "ve *mai-tai* söyler. Barmen içkisini hazırlarken birinin, 'O parayı hak ediyorsun Holly,' dediğini duyar, 'Her bir lanet kuruşunu.' Bakınca kimseyi göremez. Sonra diğer taraftan birinin, 'İkisini de kafesin içinden öldürdüm, Guinnes Rekorlar Kitabı'na girdin, helal sana, muhteşemsin,' dediğini duyar."

Emily kımıldadı mı? Hayır tabii ki. Bu kesin onun hayal gücüydü. Holly sesini kesmesi gerektiğinin farkındaydı, konuşmak onu sadece daha da susatıyordu ama lanet fıkrayı bitirmesi gerekiyordu, onu dinleyenler sadece iki ölü ihtiyar olsa da.

"Barmen geri dönünce ona, 'Bana güzel şeyler söyleyen sesler duyuyorum sürekli, nedir bu?' der. Barmen de der ki... der ki..."

Holly bayıldı.

22

Holly (fıkranın can alıcı kısmı gelmeden hemen önce) bilincini kaybettiği sırada Barbara evde, artık Jerome'a ait olan çalışma odasındaydı. Çeşitli kaybolma olaylarını gösteren kırmızı noktalar konmuş MapQuest çıktısına bakıyordu. Haritada artık kendisinin 2012 sonbaharında kaybolan Jorge Castro'yu göstermesi için koyduğu nokta da vardı. Barbara o noktayı Tepe Yolu'na,

Olivia'nın evinin karşısına koymuştu. *Onu kaybolmasından kısa süre önce gördüğümü söylemiş miydim?* demişti Olivia. *Koşuyordu. Hep geceleri koşardı, parka gidip geri dönerdi. Yağmur yağsa bile, ki o gece yağıyordu.* Bir şey daha demişti: *Ben onu kesinlikle bir daha hiç görmedim.*

Barbara Bell Kampüsü'nden Tepe Yolu'na, oradan parka bir yol çizdi. Parktaki oyun parkına. Ya orada olduysa? Bir otopark vardı, Bonnie'nin dükkândaki güvenlik görüntülerinde çıkan minibüs gibi bir minibüs oradaysa...

Bir şey içini kemiriyordu. Minibüs hakkında bir şey? Tepe Yolu hakkında? İkisi birden mi? Bilmiyordu ama Dutch Spyglass'ın bileceğinden emindi.

Telefonu çaldı. Arayan Jerome'du. Yeni haber var mı diye soruyordu. Barbara ona yaptığı ve Izzy Jaynes'le yapmadığı telefon görüşmelerini anlattı. Jerome onu atlamakta büyük ihtimalle haklı olduğunu söyledi. İyi yol aldığını, çoktan New Jersey'ye vardığını söyledi ama hız limitini saatte on kilometreden fazla aşmak istemiyordu. Barbara'nın ona neden diye sormasına gerek yoktu, siyahi biri olarak araba sürüyordu. Yoldayken telefonla konuşma riskini bile almak istemiyordu. Onu aramak için bir dinlenme tesisine girmişti ve yeniden yola çıkmak istiyordu.

O telefonu kapatamadan Barbara en büyük korkusunu söyleyiverdi. "Ya öldüyse J?"

Bir sessizlik oldu. Barbara otoban trafiğini duyabiliyordu. Sonra Jerome, "Ölmedi. Ölse hissederdim. Gitmem gerek Ba. On birde evde olurum," dedi.

"Ben uzanacağım," dedi Barbara. "Belki aklıma bir şey gelir. Bildiğimi sandığımdan daha fazlasını biliyorum gibi geliyor. Hiç bu hisse kapıldın mı?"

"Sık sık."

Barbara odasına girdi ve yatağına serildi. Uyumayı beklemiyordu ama belki zihnini temizleyebilirdi. Gözlerini kapattı. Olivia'yı ve Olivia'nın hikâyelerini düşündü. İhtiyar şaire Trevi

çeşmesinin önünde Bogart'la çekilen fotoğrafını sorduğunu anımsadı. Özellikle de şaşkın, nerdeyse irkilmiş gülümsemesini. Olivia'nın, *irkilmiş görünüyorsam elini kıçıma koyduğundandır,* demesini.

Barbara uyuyakaldı.

23

Holly, Rolling Hills Yaşlı Bakım Merkezi'nin kış bahçesindeydi. Annesi ve dayısı dışında içerde kimse yoktu. Masanın birinde oturmuş, büyük ekran televizyonda bovling müsabakası izliyor, uzun bardaklarda soğuk çay içiyorlardı.

"Ben de biraz içebilir miyim?" dedi Holly çatlak bir sesle. "Susadım."

Etraflarına bakındılar. Onu o uzun bardaklarla selamladılar ve içtiler. Bardakların kenarlarına tutturulmuş limon parçaları vardı, bardaklar yoğunlaşmadan boncuk boncuk damlalarla kaplıydı. Holly dilini çıkarıp bardakların etrafındaki küçük damlaları yalamanın ne kadar hoşuna gideceğini düşündü. Onları baştan aşağı yalar, limonlarını emer, sonra ikisinin de dibine vururdu.

"Sen o kadar parayı idare edemezdin," dedi Henry dayı ve içeceğini yudumladı. "Senin iyiliğin için yaptık bunu."

"Sen kırılgansın," dedi Charlotte ve o da bir yudum aldı. Çok küçük bir yudum! Neden lıkır lıkır içmiyordu ki? Holly olsa iki bardağı da lıkır lıkır içerdi, bir ona verseler.

Charlotte kendi bardağını Holly'ye uzattı. "Al senin olsun."

Henry dayı da uzattı. "Bunu da alabilirsin."

İkisi beraber şarkı söyleyen çocuklar gibi, "Tüm bu tehlikeli saçmalıkları bırakıp eve dönmeyi kabul edersen tabii," dediler.

Holly bu rüyadan tırnaklarıyla kazıyarak güçbela kurtuldu. Gerçeği Harrislerin bodrumundaki kafesti. Kaburgaları hâlâ acıyordu ve kolundaki yara biri onu çakmak gazına bulayıp ateşe

vermiş gibiydi ama bu acılar susuzluğunun yanında hiç kalıyordu, susuzluğu amansızdı. En azından kurşunun açtığı yaranın kanaması durmuş gibiydi; eğreti bandajı artık kırmızı değil, kahverengiydi. Bluzu yaradan çekmenin canını çok yakacağını düşündü ama bu şimdi endişe etmesi gereken bir şey değildi.

Ayağa kalkıp parmaklıklara gitti. Rodney Harris'in cesedi merdivenlerin orada yatıyordu. Emily o son çömelircesine yığıldığı pozisyondan yan tarafına devrilmişti. Mutfağa giden kapıyı açık bırakmış olmalıydı çünkü sinekler toplanmış, Roddy'nin akan kanında geziniyorlardı. Toplanacak bolca kan vardı.

Holly, *bir bardak bira için ruhumu satardım... ki birayı sevmem bile,* diye düşündü.

Rüyasının nasıl bittiğini düşündü, o çocuk şarkısı gibi kısmını: *Tüm bu tehlikeli saçmalıkları bırakıp eve dönmeyi kabul edersen tabii.*

Kendine birilerinin geleceğine dair güven verdi. Birileri gelmek zorundaydı. Asıl mesele onlar geldiğinde kendisinin ne halde olacağıydı. Hayatta olacak mıydı? Ama şimdi bile, her yanı ağrırken, kilitlendiği kafesin önünde iki cesetle, susuzluktan biterken...

"Hiçbir şeye pişman değilim," dedi çatlak bir sesle. *"Hiçbir şeye."*

Eh, bir şeye. Testerelerin arkasına saklanmak büyük bir hata olmuştu.

Holly, *kendime daha çok güvenmeyi öğrenmeliyim. Bu konuya çalışmam lazım,* diye düşündü.

24

Barbara da rüya görüyordu. Olivia Kingsbury'nin Tepe Yolu'ndaki evinin oturma odasına dalıyor ve Olivia'yı her zamanki sandalyesinde kitap okuyup –Adrienne Rich'in *Diving into the*

Wreck kitabıydı– küçük bir sandviç yerken buluyordu. Yanındaki masada bir fincan buharı tüten çay vardı.

"Öldüğünü sanmıştım!" diye bağırıyordu Barbara. "Bana öldüğünü söylediler!"

"Saçmalık," diyordu Olivia, kitabını elinden bırakıp. "Yüzüncü doğum günümü kutlamak niyetindeyim. Sana Jorge Castro'nun Şiir Atölyesi'nin akıbetine karar vereceğimiz toplantıda söz aldığı vakti anlatmış mıydım? Emily'nin yüzünden o gülümseme hiç silinmedi ama gözleri..."

Barbara'nın telefonu titredi ve rüya dağılıp gitti. Sürerken harikaydı çünkü Olivia hayattaydı ama nihayetinde sadece bir rüyaydı. Telefonunu kapınca ekranda annesinin gülümseyen yüzünü gördü. Saatin şimdi 16:03 olduğunu da gördü. Jerome artık Pennsylvania'da olmalıydı.

"Alo..." Boğazını temizlemesi gerekti. "Annem."

"Kestiriyor muydun?"

"Uzanacaktım sadece ama sanırım uyuyakalmışım. Rüyamda Olivia'nın hâlâ hayatta olduğunu gördüm."

"Ah tatlım. Çok üzgünüm. Büyükannen Annie öldüğünde ben de öyle rüyalar görmüştüm. Uyandığıma hep üzülüyordum."

"Evet. Öyle oldu." Barbara bir elini saçlarından geçirip rüyasındaki Olivia'nın telefon onu uyandırmadan önce ne söylediğini düşündü. Güvenlik görüntülerindeki minibüse dair düşünceleri gibi bu da önemli bir şey olabilir gibi geliyordu. *Dutch bilirdi,* diye düşündü. *Dutch bu boku tamamen çözmüş olurdu.*

"...mu?"

"Ne?"

"Holly'yi buldun mu diye sordum. Ya da seninle iletişime geçti mi?"

"Hayır, ı-ıh, henüz değil." Tanya'ya korkularını anlatmaya niyeti yoktu henüz. Belki J geri döndükten sonra olabilirdi ama o vakte dek anlatmayacaktı.

"Muhtemelen şehir dışında annesinin işleriyle ilgileniyordur." Tanya sesini alçalttı. "Bunu Holly'ye asla söylemem ama Charlotte Gibney Covid'den değil, aptallığından öldü."

Barbara gülümsemeden edemedi. "Bence Holly bunu biliyor anne."

"Akşam yemeği için babanla buluşacağımızı söylemek için aradım. Aşırı havalı lüks bir restoranda."

"Güzel!" dedi Barbara. "Hangisi?"

Tanya ona söyledi ama Barbara neredeyse duymadı bile. Başında bir şimşek çakmış gibi hissediyordu.

Hangisi?

"...gerekiyor."

"Hı, tamam."

Tanya güldü. "Beni duydun mu ki? Erken bir yıldönümü yemeği yediğimizi söyledim çünkü asıl tarihte babanın bir yere gitmesi gerekiyor. Dışardan yemek söylemek istersen para var, mutfak çekmecesine bak..."

"İyi eğlenceler anne. Kapatmam gerek. Seni seviyorum."

"Ben de seni sevi..."

Ama Barbara telefonu kapatıp Holly'yle mesajlaşmalarında yukarı kaydı. İşte buradaydı: *Hangisini?*

Barbara bu soruyu sormuştu çünkü Holly'nin gönderdiği fotoğraftaki *iki* kişiyi tanıyordu. Biri Cary Dressler'dı, beden dersindeki tüm kızların abayı yaktığı çekici genç adamdı. Diğeri Profesör Harris'ti. Onu Olivia Kingsbury'yle tanıştırması umuduyla Emily Harris'i görmeye gittiğinde arabasını yıkarken görmüştü. O ılık kış gününde Harrislerin garajının iki kapısı da açıktı ve diğerinde bir minibüs vardı. Barbara'nın ona baktığını gördüğü için mi alelacele garaj kapısını kapatmaya çalışmıştı? Onu saklamak için mi?

Saçmalık. Uyduruyorsun.

Belki de ama şimdi annesinin telefonu onu uyandırmadan önce Olivia'nın ne demek üzere olduğunu biliyordu. Biliyordu

çünkü Olivia bunu gerçekten söylemişti: *Emily'nin yüzünden o gülümseme hiç silinmedi ama gözleri... gözleri onu öldürmek ister gibiydi.*

Jorge Castro, kaybolan ilk kişi.

"Delirmişsin sen," diye fısıldadı Barbara kendi kendine. "Sırf Cary Dressler'ı tanıyor diye... *kadın* da Castro'yu tanıyor diye... onu sevmedi diye..."

Onu kaybolmasından kısa süre önce gördüğümü söylemiş miydim?

"Delirmişsin," dedi Barbara yeniden. "*Yaşlı* onlar."

Ama... Bonnie Dahl. Kaybolan *son* kişi. Acaba?..

Jerome'un çalışma odasına koşturup bilgisayarını açtı, bakmak istediği şeyi googleladı. Sonra Marie Duchamp'ı aradı.

"Olivia'nın bize Harrislerin Noel partisini anlattığını hatırlıyor musun? Atıştırmalık ve bira dağıtmaları için Noel Babalar göndermişler hani?"

"Ah, evet," dedi Marie ve güldü. "Ama Noel Baba'nın *elfleri* olmaları gerekiyordu. Olivia bunun tam Emily Harrislik bir hareket olduğunu düşünmüştü... Noel partisi geleneğini karşısına Covid dâhil ne çıkarsa çıksın sürdürmek istiyordu. Atıştırmalıkları yedik, birayı içtik –Livvie benim ısrarlarıma karşı iki kutu içti– ama Zoom'a katılmadık."

"Size sarışın bir kızın teslimat yaptığını söylemişti. Güzel sarışın bir Noel Baba."

"Evet..." Marie'nin sesi üzücü bir biçimde kararsız çıkmıştı.

"Sana bir fotoğraf göndersem onu tanır mısın?"

"Noel Baba kostümü giymişlerdi Barb, kar beyazı takma sakal da dâhil olmak üzere."

"Ah," dedi Barbara hayal kırıklığıyla. "Siktir. Yine de teşekkür..."

"...Hayır, bir dakika. Bizim elfimiz bisiklet sürerken üşümüştü, Olivia da ona azıcık bir içki ikram etti. Hatırlıyorum çünkü Olivia, 'Sakallarını çıkarırsan viski içebilirsin,' demişti. Kız da çıkardı. Güzel bir kızdı. Eğleniyor gibi bir havası vardı. Sanırım oradan tanıyabilirim onu."

"Sana fotoğrafı göndereyim. Hatta kal."

Bonnie'nin Facebook ve Instagram sayfaları annesi sağ olsun gayet aktifti, Barbara Marie'ye Bonnie'nin bisikletli, askılı bir üst ve beyaz şort giydiği fotoğrafını attı.

"Geldi mi?" *O olamaz. O olamaz kesinlikle.*

"Evet, bu o. Noel elfimiz. Neden sordun?"

"Teşekkürler Marie."

Barbara donakalmış halde telefonu kapattı. Profesör Harris'in Cary'yi tanıması bir şey ifade etmeyebilirdi, Emily Harris'in Jorge Castro'yu tanıması ve ondan hoşlanmaması da bir şey ifade etmeyebilirdi. Ama Bonnie'yle üç oluyordu. Bir de minibüsü eklersen...

Az daha Jerome'u arayacaktı, sonra vazgeçti. Duyarsa hızlanmak isterdi, hızlanırsa da kenara çekerlerdi onu. Şehirdeki tüm siyahiler gibi Barbara da kenara çekildiğinde Maleek Dutton'ın başına gelenlerin gayet farkındaydı.

Ne yapacaktı?

Cevap ortadaydı: Tepe Yolu 93 numaraya git ve Holly orada mı bak. Değilse onlar onun nerede olduğunu biliyor mu öğren. Belki de Harrislerin kaybolma vakalarıyla hiçbir ilgisi yoktu, Barbara dâhil olmaları için hiçbir neden düşünemiyordu, yaşlı insanlar seri katil olmazdı ama bir şeyden emindi: Holly, Barbara'nın bildiklerini biliyordu ve *Holly* o eve kesin giderdi.

Barbara, Roddy ve Emily'den korkmuyordu ama bu işin içinde başka biri daha olabilirdi. Yani önlem alması gerekiyordu. Dolabına gitti, parmak ucunda yükselip eskiden yatağında oturan pelüş ayıcıklar Oingo ve Boingo'yu kenara itti. Onu öcülerden korumaları için geceleri artık yanında kalmalarına ihtiyacı yoktu ama onları atamıyordu da. Kıymetli hatıralardı onlar.

Arkalarında bir Nike ayakkabı kutusu vardı. Onu indirip açtı. Chet Ondowsky meselesinden sonra Holly'den silah isteyemezdi, reddedip terapi almasını önerirdi, o yüzden kimseye söylememe yemini ettirdikten sonra Pete'e sormuştu. Pete hiç

karşı çıkmadan ona çantasına sığacak .22'lik otomatik bir silah vermişti, Barbara parasını ödemeyi teklif ettiğinde de başını iki yana sallamıştı. "Kendini vurma yeter Kurabiye, başka kimseyi de vurma." Son dediğini düşünüp eklemişti. "Hak etmiyorlarsa tabii."

Barbara bu akşamüstü kimseyi vuracağını sanmıyordu ama tehdit etmek söz konusu olabilirdi. Holly'nin nerede olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Harrisler bilgi vermeyi reddederse ve Barbara onların yalan söylediğini düşünürse... evet, tehdit etmek gerekebilirdi. Sonunda hapis cezası olsa bile.

Barbara, *hapse düşen ilk şair ben olmam*, diye düşündü.

Çıkarken ön kapının oradaki sepetten bir Indians kasket şapka kaptı, başına taktı ve olduğu yerde kalakaldı. Holly'nin uyku modunda değil de kapalı olan bilgisayarını düşündü. Sıfıra getirilmemiş kasa kadranını düşündü. Sonra Frederick Binası'nda lobide yanından geçen, Barbara içeri girerken dışarı çıkan kadını hatırladı. Kadın topallıyordu, bunu hatırlıyordu. Barbara'nın şimdi taktığına benzer siperli bir kasket takmıştı. Kadının başı eğikti, Barbara şapkanın önünü okuyabilmişti: Columbus Clippers.

O kadının Emily Harris olup olmadığını bilmiyordu ama Holly'nin bir Clippers şapkası olduğunu biliyordu. Şehirde Indians şapkası takan bir sürü insan vardı, Cardinals şapkası takan bir sürü kişi vardı, Royal şapkası takanlar da vardı. Ama Clippers? Pek yoktu. Belki Emily Harris olan, belki de olmayan o kadın beşinci katta mıydı? Şapkasıyla beraber Holly'nin anahtarını da mı almıştı? Açtıktan sonra bilgisayarı o mu kapatmıştı? Kasanın şifre kadranını o mu çevirmişti? Küçük bir ihtimaldi ama...

Ama.

Barbara'nın pekâlâ içini kemiriyordu, Harrislerden ikisinin de onu görmesini istemediğine karar vermesine yetmişti bu kadarı, ta ki kapılarına varıp sorusunu yüzlerine çarpana dek: *Nerede o? Holly nerede?*

25

Tepe Yolu'na vitesli bisikletiyle gitti ve oyun parkının bitişiğindeki otoparkın bisiklet parkına zincirledi. Saatine baktı, beşi on geçiyordu. Barbara yokuş yukarı yürüyüp Olivia'nın evini geçti. Holly'nin pratik, seksi olmayan kargo pantolonlarını oldum olası severdi, bir tane almıştı o yüzden. Şimdi de üzerinde o vardı. .22'lik kapaklı ceplerinden birindeydi, telefonu da diğerinde.

Keşif için bir kere evin önünden geçmenin kötü bir fikir olmayacağına karar verdi. Şapkasının siperliğini indirdi, başını eğdi ve yokuşun tepesindeki üniversiteye gidiyormuş gibi 93 numaranın önünden ağır ağır ilerledi. Sol tarafına doğru hızlıca bir bakış attı ve tuhaf bir şey gördü: Harrislerin ön kapısı aralık duruyordu. Verandada kimse yoktu ama üzerinde koca bir termos olan bir masa vardı. Hızlıca bir bakış atmak bile Barbara'nın termosun üzerindeki Starbucks logosunu tanımasına yetmişti.

109 numaraya kadar ilerledi, sonra dönüp geri yürüdü. Bu sefer başını eğdiğinde yolun kenarındaki olukta gayet iyi tanıdığı bir şey gördü. Çeşitli emojilerle kaplı plastik bir eldivendi bu. Tanıması *gerekirdi* zaten; Holly'ye bu eldivenlerle dolu bir kutuyu kendisi, komik bir hediye olarak vermişti.

Barbara cevap vermesi için dualar ederek Pete Huntley'yi aradı. Pete telefonu açtı.

"Selam Kurabiye, onu bulabildin..."

"Beni dinle Pete, tamam mı? Muhtemelen bir şey yok ortada ve seni beş dakika içinde geri arayacağım ama aramazsam Isabelle Jaynes'i ara ve ona Tepe Yolu 93 numaraya polis göndermesini söyle. Söyle, o da gelsin. Anladın mı?"

"Neden? Ne oldu? Holly'yle mi ilgili bu?"

"Adresi söyle bana. Tekrar et."

"Tepe Yolu 93 numara. Sakın saçma bir şey yap..."

"Beş dakika. Geri aramazsam Bayan Jaynes'i ara ve polis gönder."

Telefonu sol ön cebine geri attı ve sağ cebinden silahı çıkardı. Dolu muydu silah? Hiç bakmamıştı ama Pete'in ona uyanıp evinde sinsice dolaşan birini bulduğunda boş bir silahın pek de işe yaramadığını söylediğini hatırlıyordu. Eline doluymuş kadar ağır da geliyordu.

Veranda merdivenlerini çıktı, silahı arkasına sakladı ve zili çaldı. Kapı aralık olduğundan zilin çınlayışını gayet net duyabiliyordu ama kimse gelmedi. Zili yeniden çaldı. "Merhaba? Kimse var mı? Profesör Harris? Emily?"

Bir şey duydu, çok hafif bir şey. Birinin sesi olabilirdi, yan sokaktan birinin açık penceresinden duyulan yüksek sesle çalan radyo olabilirdi. Barbara kapıyı tıklattı ve yumruğu kapıyı daha da açtı. Ahşap kaplı giriş koridorunu görüyordu şimdi. İçerisi kasvetliydi. Bir önceki ziyaretinde de böyle mi düşünmüştü? Hatırlayamıyordu. Hatırladığı şey içerisinin bir şekilde havasız koktuğuydu. Ve çayın korkunç olduğu.

"Merhaba, kimse var mı?"

Evet, bir ses duyuyordu kesinlikle. Çok hafif bir ses. Ne dediğini ya da muhtemelen bağırdığını anlamasının imkânı yoktu. Barbara verandada bir an, *evime gelir misin dedi örümcek sineğe,** diye düşünerek duraksadı.

Kapının ardına göz attı. Orada saklanan kimse yoktu. Barbara ensesinden ter akarken küçük otomatiği sıkı sıkı yan tarafına bastırmış halde, parmağını Pete'in ona öğrettiği gibi tetik korkuluğunun dışında tutarak ve dudağını kemirerek koridordan oturma odasına doğru ilerlemeye koyuldu.

"Merhaba? *Merhaba*?"

Şimdi sesi daha iyi duyabiliyordu. Hâlâ boğuk ve kısıktı ama bunun Holly'nin sesi olduğunu düşünüyordu. Bu konuda

---

* Mary Howitt'in *The Spider and The Fly* şiirinden bir dize. (ç.n.)

yanılıyor olabilirdi ama sesin ne dediğinden şüphesi yoktu: *"Yardım edin! Yardım edin bana!"*

Barbara mutfağa koştu ve buzdolabına uzak köşede açık duran bir kapı gördü. Kapıda menteşeden sarkan asma bir kilit vardı. Bir bodruma inen merdivenleri gördü, en aşağıda da bir şey. Kendine göründüğü gibi olamayacağını söylüyordu ama öyle olduğunu biliyordu.

"Holly? *Holly!*"

"Aşağıdayım!" Sesi çatlak bir hırıltıdan ibaretti. *"Aşağıdayım!"*

Barbara merdivenlerin yarısına kadar inip durdu. Bu kesinlikle bir cesetti. Erkek Profesör Harris kurumuş bir kan göletinin içinde yere serilmişti. Karısı bir çeşit kafesin dibine yığılmıştı. Kafesin içinde, çapraz parmaklıkların ardında koluna kanlı bir bluz sarılı halde Holly Gibney duruyordu. Saçları yanaklarına yapışmıştı. Yüzüne bulaşmış kan lekeleri vardı. Üstündekini bandaj olarak kullanmak için çıkardığından Barbara bedeninin yan tarafı boyunca mürekkep gibi yayılan, anlamsızcasına büyük morluğu görebiliyordu.

Holly geleni tanıyınca ağlamaya başladı. "Barbara," diyebildi ancak çatlak sesiyle. "Barbara, ah şükürler olsun. Seni gördüğüme inanamıyorum."

Barbara etrafına bakındı. "O nerede Holly? Onları öldüren adam nerede? Hâlâ evde mi?"

"Adam falan yok," dedi Holly çatlak sesiyle. "Kızıl Bayır Katili yok. Onları *ben* öldürdüm. Barbara bana su getir. Lütfen. Ben..." Ellerini boğazına koydu ve korkunç bir hırıltı çıkardı. *"Lütfen..."*

"Tamam. Evet." Telefonu titreyip duruyordu. Pete olmalıydı. Ya da belki Isabelle Jaynes. "Kimsenin üzerime atlamayacağından eminsen."

"Yok," dedi Holly. "Hepsini onlar yapmış." Sonra da Emily Harris'in üstüne kuru kuru tükürerek Barbara'yı şoka sürükledi.

Barbara su getirmeye üst kata çıkmak için arkasını döndü. Önceliği buydu, hemen şimdi telefonuna bakmasına gerek yoktu çünkü Pete polis gönderecekti ve polisin gelmesi gerekiyordu zaten, ah Tanrım, mümkün olduğunca hızlı gelmeleri gerekiyordu.

"Barbara!" İçinde kıymıklar olan bir feryattı bu. Holly'nin konuşmaları ya aklını kaybetmiş ya da kaybetmek üzereymiş gibiydi. *"Musluktan al! Buzdolabına bakma! BUZDOLABINA BAKMA!"*

Barbara merdivenleri koşarak çıkıp mutfağa girdi. Burada ne yaşandığına dair en ufak fikri yoktu. Zihni tek bir düşünceye kilitlenmişti: su. Lavabonun iki yanında dolaplar vardı. Barbara silahını tezgâha bırakıp dolaplardan birini açtı. Tabaklar. Başka bir dolabı açtı ve bardakları gördü. Birini doldurup bodrum kapısına yöneldi, sonra fikrini değiştirip bir bardak daha doldurdu. İki elinde birer bardakla merdivenleri indi. Profesör Harris'in etrafında kandan bir hale vardı, onun kenarından dolandı.

Emily'nin cesedinin önünde durdu ve uzanıp bardaklardan birini parmaklıkların arkasına geçirdi. Holly birazını da dökerek bardağı kaptı ve kalanı koca yudumlarla kafasına dikti. Bardağı arkasına, şilteye atıp elini karelerden birinden dışarı uzattı. "Daha çok su." Sesi şimdi daha berraktı.

Barbara ona diğer bardağı verdi. Holly yarısını içti. "Güzel," dedi. "Öyle güzel ki."

"Pete'e onu geri aramazsam polis göndermesini söyledim. Bir de kadın dedektifi. Seni nasıl dışarı çıkaracağım Holly?"

Holly tuş takımını işaret etti ama başını iki yana salladı. "Şifresini bilmiyorum. Barbara..." Durup yüzünü ovuşturdu. "Sen nasıl... neyse boşver, sonra konuşuruz onu. Yukarı çık. Karşıla onları."

"Tamam. Pete'i yeniden arayıp ona..."

"Silah mı gördüm elinde? Silahın mı var?"

"Evet. Pete..."

"Polis geldiğinde elinde olmasın. Dutton'ı unutma."

"Ama ne..."

"Sonra konuşuruz Barbara. Teşekkürler. Çok teşekkür ederim."

Barbara bir kez daha Rodney Harris'in etrafına yayılan pıhtılaşmış kanın çevresinden dolaşarak merdivenlere gitti. Bir kez arkasına baktı ve Holly'nin ikinci bardağın kalanını içtiğini gördü. Diğer eliyle yığılıp kalmamaya çalışır gibi parmaklıklara tutunmuştu.

Burada ne oldu? Ne bok oldu?

Mutfağa girince siren seslerini duydu, hâlâ uzaktalardı. Tezgâha bıraktığı .22'liği gördü ve Holly'nin *polis geldiğinde elinde olmasın, Dutton'ı* unutma deyişini düşündü. Silahı alıp ekmek kutusuna, bir paket İngiliz mufininin üstüne koydu.

Mutfaktan çıkmadan önce buzdolabını açıp içine göz atmadan edemedi. Her şeye hazırlıklıydı ama Holly'nin uyarısını gerektirecek hiçbir şey görmedi. Yağsız süt, biraz yumurta, tereyağı, yoğurt, sebze, Tupperware kutuda kızılcık jölesine benzer bir şey, streç filme sarılı birkaç paket kırmızı et. Belki biftek. Ayrıca muhtemelen vanilyalı puding ve çilek parçacıklı altı ya da sekiz parfe tatlısı. Leziz görünüyorlardı.

Buzdolabını kapatıp dışarı çıktı.

26

Bir polis arabası kaldırıma yanaştı, siren sesi gittikçe azalıp sessizleşti. Arkasında polis emaresi olmayan bir sedan vardı, o kadar yakından takip ediyordu ki az daha polis arabasının tamponuna geçirecekti. Holly'nin ona söylediklerini ve siyahi derisini düşünen Barbara elleri, avuçlarının boş olduğunu gösterecek biçimde iki yana açık halde verandanın en üst basamağında duruyordu.

İki üniformalı polis ona doğru yürüdüler. Öndekinin eli yine de Glock'unun kabzasındaydı. "Neler oluyor burada?" diye sordu. "Acil durum nedir?"

Diğeri, daha yaşlı olan, "Madde etkisinde misin tatlım?" dedi.

Barbara bu soruyu bir cevapla onurlandırmak zorunda kalmadan önce –daha sonra bu sorunun tam anlamıyla aptalca ve ırkçı olmadığını fark edecekti; bariz biçimde şokta görünüyordu– polis emaresi olmayan arabanın kapısı çarptı, Isabelle Jaynes çimenlikten ona doğru koşturuyordu. Üzerinde kot ve düz beyaz tişört vardı. Polis rozetini boynuna asmıştı ve onun da kalçasında bir Glock'u vardı.

"Geri çekilin," dedi polislere. "Bu genç hanımı tanıyorum. Barbara, değil mi? Jerome'un kardeşi."

"Evet," dedi Barbara. "Holly bodrum katında. Bir kafese kapatılmış. Burada yaşayan yaşlı profesörler ölmüş ve... ve..." Ağlamaya başladı.

"Sakin ol." Izzy kolunu Barbara'nın sarsılan omuzlarına koydu. "Ölmüşler, onu anladım... ve ne?"

"Holly onları kendisinin öldürdüğünü söylüyor."

27

Holly yukardan ayak sesleri ve konuşmalar duydu, sonra ayakları gördü. Emily'nin o merdivenlerden inişini, onu Bill'in silahıyla öldürmeye gelişini hatırladı ve ürperdi. Rüyalarında o yaşlı kadın ayakkabılarını görecekti. Ama bu gördükleri ayakkabı değildi, süet botlardı. Üstlerinde elbise yerine kot vardı. Kotun sahibi cesetleri gördüğünde durdu botlar. Isabelle merdivenlerin geri kalanını ağır ağır, elinde silahıyla indi. Çapraz parmaklıkların ardında, yüzüne kan bulaşmış, koluna kanlı bluz bağlı halde duran Holly'yi gördü. Sutyeninin üstünde göğsünde yine kurumuş kan vardı.

"Ne bok oldu burada Holly? Yaran ne kadar ağır?"

"Kanın bir kısmı benim ama çoğu onun," dedi Holly titreyen parmağıyla itfaiye aracı pijamalı ölü adamı işaret ederek. "Beni

buradan çıkarınca sana her şeyi anlatabilirim ama *ona* nasıl anlatacağım?" Alnını parmaklıklara dayadı.

Izzy öne çıkıp Holly'nin ellerinden birini tuttu. Soğuktu. İki polis şimdi merdivenlerdelerdi, hayretle cesetlere bakıyorlardı. Onların yukarısında, kapıda duran Barbara yaklaşan daha çok siren sesini duyabiliyordu.

Izzy, "Kime Holly? Kime neyi anlatacaksın?" dedi.

"Penny Dahl'a," dedi Holly, daha da fena ağlayarak. "Kızına ne olduğunu ona nasıl anlatacağım? Onlardan *herhangi birine* nasıl anlatacağım?"

28

Saat altıda Tepe Yolu polis arabalarıyla doluydu, iki suç mahalli minibüsü, cinayet bürosu memurunun pikabı ve kapıları açık, iki acil tıp teknisyeninin beklediği bir ambulans vardı. Yan tarafına altın renkle Upsala İtfaiyesi yazılmış kırmızı kapalı bir kamyonet de vardı. Sokak sakinlerinin çoğu gösteriyi izlemeye dışarı çıkmıştı. Barbara Robinson evden dışarı çıkarılmış ama çimenlikte kalmasına müsaade edilmişti. Hatta böyle emredilmişti. Jerome ve Pete'i aramış, ikisine de Holly'nin yaralandığını ama yarasının çok kötü olmadığını düşündüğünü –umduğunu– anlatmıştı. Önemli olan güvende olmasıydı. Barbara onlara Holly'nin hâlâ Harrislerin bodrumunda kilitli olduğunu söylemedi, bu cevabını veremeyeceği sorulara yol açardı. En azından şimdilik. Anne babasını aramayı düşündü ama aramadı. Daha sonra onlarla konuşmaya vakit olacaktı. Şimdilik yıldönümü yemeklerini yemelerine müsaade etti.

Torbaya konmuş iki ceset sedyelerde dışarı çıkarıldığında sokağın karşısındaki kalabalıktan dehşet dolu mırıldanmalar yükseldi. Başka bir belediye aracı ağır ağır Tepe Yolu'ndan aşağı indi ve onları almak üzere sokağın ortasına park etti.

Barbara'nın telefonu çaldı. Arayan Jerome'du. Telefonu açmak için çimenlere oturdu. Her an ağlayabilirdi. Jerome'la konuşurken ağlamasında bir sorun yoktu.

29

Yirmi dakika sonra Holly portatif tuvaletin karşısında hücrenin uzakta kalan köşesine çömelmiş duruyordu. Bacaklarını kendine çekmişti ve yüzünü kollarına gömmüştü. Kaynakçı maskesi takan bir adam parmaklıkları kesiyordu ve uzun oda yanıp sönen kıvılcımlarla dolmuştu. Izzy Jaynes bodrumun diğer köşesindeydi, orada önce talaş makinesini inceledi, sonra da suç mahalli teknisyenlerinden birine seslendi. Bonnie'nin kask ve sırt çantasını gösterip ikisini de poşetlemesini söyledi.

Çelik bir parmaklık beton zemine düşüp tangırdadı. Sonra bir diğeri daha. Izzy bir kolunu gözlerine siper ederek kesme hamlacını kullanan itfaiye çalışanının yanına yürüdü. "Daha ne kadar sürer?"

"Bence onu bir on dakikaya çıkarabiliriz. Belki yirmi. Artık kimse bu şeyi birleştirirken çok iyi iş çıkarmış."

Izzy bodrumun atölye kısmına geri gidip kapıyı açmayı denedi. Kilitliydi. İri polislerden birine el etti: Şimdi aşağıda beş altı polis vardı ve sadece boş boş dolaşıyorlardı. "Şu kapıyı kırsan iyi olur," dedi Izzy. "İçerden birinin sesini duyduğuma bayağı eminim."

Adam sırıttı. "Anlaşıldı patron."

Omzuyla kapıya vurdu ve kapı anında açıldı. Adam sendeleyerek içeri girdi. Izzy de peşinden girip kapının yanında bir ışık anahtarı buldu. Üstlerindeki floresanlar yandı, bir sürü floresan. İkisi afallamış halde kalakaldılar.

"Siktir, *bu* da ne?" diye sordu irikıyım adam.

Gözlerinin ona bildirdiği şeye inanmak zor olsa da Izzy onun ne olduğunu biliyordu. "Ameliyat masası sanırım."

"Peki ya torba?" Hortumun ucundan sarkan büyük yeşil torbayı gösteriyordu. Torba içindeki şeyle genişleyip gözyaşı biçimini almıştı. Izzy içindeki şeyi görmeyi geç, düşünmek bile istemiyordu.

"Onu adli tıpçılara bırakalım," dedi ve Holly'nin *kızına ne olduğunu ona nasıl anlatacağım*, demesini düşündü.

30

Kırk dakika sonra Holly bir yanında bir acil tıp teknisyeninden, diğer yanında Izzy Jaynes'ten destek alarak ama daha çok kendi gücüyle yürüyerek Harrislerin verandasına çıktı. Barbara ayağa kalktı, koşup ona sarıldı ve Izzy'ye döndü. "Onunla hastaneye gitmek istiyorum."

Izzy reddetmek yerine ikisinin de onunla gideceğini söyledi.

Holly ambulansa yürümek istedi ama acil tıp teknisyenleri o veranda merdivenlerini inemeden sedyeye yatmasında ısrar etti. Şimdi resmi araçlarla beraber haber kanalı minibüsleri de vardı ama emniyet şeridinin ardında, yokuşun aşağısında ve yukarısında tutuluyorlardı. Üstlerinde dolaşan bir helikopter bile vardı.

Holly'yi ambulansa çıkardılar. Acil tıpçılardan biri ona bir şey vurdu. Holly karşı çıkacak oldu ama adam ağrısına iyi geleceğini söyledi. Izzy sabitlenen sedyenin bir tarafına, Barbara da diğer tarafına oturdu.

"Yüzümü silin lütfen," dedi Holly. "Kan iyice kurudu, çatlayan sır gibi."

Izzy başını iki yana salladı. "Yapamayız. Fotoğrafın çekilene ve kan örneği alana dek olmaz."

Ambulans sirenleri çınlayarak yola çıktı. Yokuşun sonundaki köşeyi dönerken Barbara tutundu.

"Bodrumdaki şey bir talaş makinesi," dedi Izzy. "Babamın taşradaki kulübesinde vardı bir tane, çok daha küçüğü ama."

"Evet. Gördüm. Bir şey içebilir miyim? Lütfen?"

"İçinde Gatorade enerji içeceği olan bir soğutucu var orada," diye seslendi acil tıpçılardan biri arkaya.

"Ah, Tanrım lütfen," dedi Holly.

Barbara soğutucuyu buldu, bir şişe turuncu Gatorade açtı ve Holly'nin uzattığı eline tutuşturdu. İçeceği içerken Holly'nin gözleri kanlı yanaklarının üstünden onlara bakıyordu.

Yüzüne savaş boyası sürmüş gibi görünüyor, diye düşündü Barbara. *Sanırım bunda sorun yok, savaştan çıktı sonuçta.*

"Talaş makinesinden çıkanlar o küçük..." Izzy duraksadı. *Ameliyathane* demek üzereydi ama bu doğru olmazdı. "...o küçük işkence odasındaki bir torbaya gidiyor. Torbanın içindeki şey düşündüğüm şey mi? Çünkü çok pis kokuyordu."

Holly başıyla onayladı. "Bu sefer... arta kalanlardan kurtulacak fırsatları olmadı sanırım. Diğerlerini ne yaptılar bilmiyorum ama tahminimce göldür. Sen çözersin."

"Peki ya geri kalanı?"

"Buzdolabına bak."

Barbara sarılı et parçalarını düşündü. Parfeleri düşündü. Ve içinden çığlık atmak geldi.

"Size bir şey söylemem gerekiyor," dedi Holly, Izzy ve Barbara'ya. Acil tıpçı ona ne verdiyse işe yarıyordu. Kolundaki ve kaburgalarındaki acı yok olmamıştı ama azalıyordu. Daha genç olduğu zamanlarda gittiği terapisti düşündü. "Bir şey *paylaşmam* lazım."

Izzy onun elini tutup hafifçe sıktı. "Sonra. Her şeyi dinlemem gerek ama şimdilik dinlen."

"Dava hakkında değil. Bir fıkra uydurdum ama kimseye anlatacak fırsatım olmadı. Kadına... Emily'ye... beni vurmadan önce anlatmaya çalıştım ama sonra işler... karıştı."

"Devam et," dedi Barbara ve Holly'nin elini tuttu. "Şimdi anlat."

"Yeni milyoner olan biri... ben aslında, uzun hikâye ama... bir bara girer ve *mai-tai* söyler. Barmen içkiyi hazırlarken birinin, 'O parayı hak ediyorsun Holly. Her bir kuruşunu,' dediğini duyar. Etrafına bakar ama kimseyi göremez. Bardaki tek müşteri odur. Sonra diğer taraftan başka bir ses duyar. 'Bu gece çok güzel görünüyorsun Holly,' der. Barmen geri dönünce kadın, 'Benim hakkımda güzel şeyler söyleyen sesler duyuyorum ama baktığımda kimseyi görmüyorum,' der. Barmen de, 'Aaa bizim tatlı dilli çeteyi bilmiyor musun,' der. Holly, 'Yoo hangi çeteyi,' diye sorar. Barmen şöyle cevap verir..."

Ona iğneyi yapan acil tıp uzmanı dönüp ona baktı. Sırıtıyordu. "'Peçeteyi..."

Holly'nin ağzı açık kaldı. "*Biliyor musun* bu fıkrayı?"

"Tanrım, tabii ki," dedi acil tıpçı. "Eski bir fıkra bu. Bir yerlerde duyup unutmuşsun galiba."

Holly gülmeye başladı.

31

Kiner'daki bir muayene odasında Holly'den DNA için kan örneği alındı ve fotoğrafı çekildi. Sonrasında Barbara nazikçe onun yüzünü silip temizledi. Acil servisindeki görevli doktor kurşun yarasını muayene etti ve "esasen yüzeysel" olduğunu duyurdu. Daha derine gidip kemiği parçalasa işler değişirdi dedi. Izzy, Holly'ye bakıp iki başparmağını da havaya kaldırdı.

Doktor bandaj olarak kullandığı bluzu çekip çıkardı, kanama yeniden başladı. Yarayı temizledi, içinde parça kalıntısı var mı diye inceledi (yoktu), sonra da kapattı. Zımba ya da dikiş gerekmediğini söyledi (Holly rahatlamıştı) ve sıkı sıkı sardı. Kol

askısına ihtiyacı olacağını söyledi ama bunu hemşirelerden biri halledecekti. Bir de antibiyotik alacaktı. Bu arada çoğu aşısız olan Covid hastalarıyla dolu yoğun bakım ünitesiyle ilgilenmesi gerekiyordu.

"Sana burada bir oda ayarladım," dedi Izzy, sonra gülümsedi. "Bu bir yalan. Emniyet müdürü ayarladı."

"Başka insanların odaya daha çok ihtiyacı var." İğnenin verdiği hafiflik hissi doktor bluzu kolundaki pıhtılaşan yaradan çekip ayırdığında *–rırrt–* kaybolmaya başlamıştı, dezenfekte edip incelemeyi bitirdiği sıradaysa tamamen kaybolmuştu.

"Kalıyorsun," dedi Izzy kesin bir biçimde. "Silah yaralanması gözlemi bu şehirde mecburi. Yirmi dört saat süresi var. Seni bir koridora ya da kafeteryaya atmadıkları için şükret. İkisinde de öksürmekten ciğerleri çıkmak üzere olan bir sürü insan var. Hemşire sana biraz daha ağrı kesici verir. Ya da şanslıysan yakışıklı bir stajyer doktor. Güzel bir uyku çek. Seni bu boktan mesele konusunda yarın sorguya çekmeye başlarız. Çokça konuşman gerekecek."

Holly, Barbara'ya döndü. "Bana telefonunu ver Barb. Penny'yi aramam lazım."

Barbara telefonu cebinden çıkaracaktı ki Izzy bir trafik polisi misali elini havaya kaldırdı. "Kesinlikle olmaz. Bonnie Dahl'ın ölüp ölmediğini bile kesin olarak bilmiyorsun."

"Biliyorum," dedi Holly. "Sen de biliyorsun. Onun kaskını gördün."

"Evet, adı çantanın kapağında da yazıyor."

"Küpesi de vardı," dedi Holly. "Beni kilitledikleri hücrede."

"Buluruz onu. Belki çoktan bulmuşlardır. Altı kişilik bir adli tıp ekibi şu anda bodrumu inceliyor, FBI'dan bir ekip de yolda. Bodrumdan sonra tüm evi inceleyeceğiz. İnce eleyip sık dokumaca işte."

"Altın bir üçgen biçiminde," dedi Holly. "Sivri köşeleri var. Diğer tekini onu kaçırdıkları terk edilmiş dükkânın önünde bulmuştum. Hücredeki şiltenin altından çıktı. Bonnie orada bırakmış olmalı. Profesör Harris'in boğazını onunla kestim."

Gözlerini kapattı.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

30 Temmuz 2021

1

Saat onda Holly'yi tekerlekli sandalyeyle Kiner Memorial'ın dokuzuncu katındaki konferans salonuna götürdüler. Tekerlekli sandalyeye ihtiyacı yoktu ama hastane protokolü böyleydi, hastaneden taburcu olmadan önce sekiz saat daha tansiyon ve ateşine bakılması gerekiyordu. Izzy, Izzy'nin ortağı, dolgun yanaklı savcı George Washburn ve elli yaşlarında, kendini FBI'dan Herbert Beale olarak tanıtan şık giyimli bir adam onu bekliyordu. Holly bu adamın olayın kaçırma kısmı için orada olduğunu tahmin etti, gerçi eyaletler arası bir durum yoktu. Bill Hodges ona bir keresinde FBI'ın sansasyonel davalara karışmayı sevdiğini söylemişti, özellikle de dava sonlanırken. *Televizyona çıkma heveslisi*, demişti. Barbara, Jerome ve Pete Huntley de Zoom'la katılacaktı. Holly bu konuda ısrar etmişti.

Dolgun yanaklı adam ayağa kalkıp ileri uzattığı eliyle Holly'ye yaklaştı. "Ben Albert Tantleff, Upsala Savcısı." Holly ona elini değil de sağlam dirseğini uzattı. Adam bir çocuğun karşısında gibi hoşgörüyle gülümseyerek dirseğiyle onunkine vurdu. "Hepimiz aşılı olduğumuza ve buradaki havalandırma gayet iyi gibi göründüğüne göre maskeleri çıkarabiliriz sanırım."

"Ben takmayı tercih ediyorum," dedi Holly. Sonuçta hastanedelerdi ve hastaneler hasta insanlarla dolu olurdu.

"Nasıl isterseniz." Ona yine anlayışlı sayılacak bir gülümsemeyle bakıp yerine döndü. "Dedektif Jaynes, söz sizde."

Izzy –belki de onur konuğuna hürmeten o da maske takıyordu– iPad'ini açıp Holly'ye plastik bir kanıt torbasındaki kan lekeli bir küpenin fotoğrafını gösterdi. "Bunun Rodney Harris'in boğazını kesmek için kullandığın küpe olduğunu doğrulayabilir misin?"

Ajan Beale kavuşturduğu ellerinin üzerinden öne doğru eğildi. Gözleri buz parçaları kadar soğuk ve maviydi ama dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Muhtemelen takdirden.

"Evet," dedi Holly. Şimdi Pete sağ olsun ne demesi gerektiğini biliyordu. "Hayatımı kaybetmekten korktuğum için meşru müdaafada bulundum." *Bir de o kafayı yemiş bok heriften nefret ediyordum tabii,* diye düşündü.

"Öyle belirtildi," dedi savcı Taantleff.

"Diğer küpe sende mi?" diye sordu Izzy.

"Bende. Ofisteki masamın en üst çekmecesinde. Size onun bir fotoğrafını gösterebilirdim ama Harrisler bana elektroşok verdikten sonra telefonumu aldılar. Ama Penny'de var fotoğraf ona e-posta göndermiştim. Onunla konuşan oldu mu?"

Barbara, "Ben konuştum. Aradım onu," dedi.

Tantleff başını hızla çevirip konferans masasının başındaki ekrana baktı. Şimdi anlayışlı bir gülümseme yoktu yüzünde. "Bunu yapmaya yetkiniz yoktu Bayan Robinson."

"Büyük ihtimalle yoktu ama yine de aradım," dedi Barbara. Holly'nin içinden alkışlamak geldi. "Holly için çok endişeleniyordu. Ona iyi olduğunu haber verdim. Başka hiçbir şey anlatmadım."

"Peki ya buzdolabı?" diye sordu Holly. "Orada..." Ya cümleyi nasıl bitireceğini bilemediğinden ya da bitirmek istemediğinden sonunu getiremedi.

"Hem dolapta hem de dondurucuda birçok et parçası vardı," dedi Izzy. "İnsan eti olduklarına şüphe yok. Bazılarının üstünde hâlâ deri parçaları var."

"Aman Tanrım." Bu Barbara'yla çalışma odasında oturan Jerome'du. "Hassiktir, *gerçekten mi*?"

"Gerçekten," dedi Izzy. "Tam da şu anda DNA testinden geçiyorlar, doğrudan sıranın en başına alındılar. Ayrıca yedi uzun tatlı kâsesi bulundu, içlerinde adli tıp doktorunun söylediğine göre büyük ihtimalle insan beyni dokusu, beraberinde beyin zarı ve tendon parçaları var." Duraksadı. "Bir de kremşanti olduğunu sandığı bir şey."

Sessizlik oldu. *Tabii, onlara bu bilgiyi sindirecek zaman ver,* diye düşündü Holly ve dehşet dolu kahkahalar patlatmamak için bir elini maskesine kapattı.

"İyi misiniz Bayan Gibney?" diye sordu Izzy'nin ortağı.

"İyiyim."

Izzy devam etti. "Et çubuklarını da bulduk –Slim Jim, Jack Link's markalarınınki gibi işte– bunlar insan etinden olabilir de olmayabilir de, bir de küçük köftelerle dolu büyük bir Tupperware kabı bulduk. Bunların hepsi bir zamanlar Bonnie Rae Dahl'ın bir parçası olabilir, hiçbiri olmayabilir de. DNA testinden öğreneceğiz. Harrislerin kilerlerinde de fazladan küçük bir dondurucuları varmış. Orada da çok et var. Çoğu sıradan biftek, pirzola, pastırma, tavuk gibi duruyor. Ama en altta..." iPad'inden dondurulmuş bir rosto fotoğrafı gösterdi. "Bunun ne olduğunu, nereden geldiğini kesin olarak bilmiyoruz ama kuzu bacağı olmadığı kesin."

"Lanet olsun," dedi Tantleff, "hakkında dava yürütebileceğim kimse yok." Holly'ye adeta suçlayan bir bakış attı. "İkisini de öldürdün."

Konferans salonunun ekranından Pete Huntley söze girdi. Holly'ye daha iyi görünüyor gibi gelmişti ama aynı zamanda bayağı bir kilo vermiş gibi görünüyordu. Belki on beş kilo. Holly bu

kiloları geri almasa onun adına iyi olacağını düşündü ama alacağını tahmin ediyordu, insan doğası böyleydi. "Senin neyin var Tant? Yamyamdı onlar! Onu yiyecek vakitleri olmazdı muhtemelen ama siktir, onu kesin öldürürlerdi."

"Öyle demek..."

Izzy'nin telefonu çaldı, Tantleff suçlayan bakışlarını bu sefer ona çevirdi. "Tüm telefonların sessize alınacağı konusunda anlaştığımızı..."

"Özür dilerim ama bunu gerçekten açmam gerekiyor. Adli tıp ekibinden Dana Aaronson. Özellikle... bir şey bulurlarsa beni aramasını istedim. Alo? Dana? Ne buldunuz?"

Dinledi, biraz hasta gibi görünüyordu. Holly'nin kendini gecenin bir yarısı hissettiği gibi, sonunda hemşire ekibinin ne kadar meşgul olduğunu bilmesine rağmen çağırma butonuna basmak zorunda kalmıştı. Gelen hemşire onu sakinleştirip çok kötü bir panik ataktan kurtarmış, sonra da ona kendi özel zulasından Valium vermişti.

Izzy telefonu kapattı. "Dana'nın ekibi Harrislerin banyosunda bir düzineden fazla etiketsiz kavanoz bulmuş. Onların..." Boğazını temizledi. "Bunu anlatmanın dosdoğru söylemekten başka yolu yok. İnsan yağını bir çeşit losyon olarak kullandıklarını düşünüyor. Belki çeşitli ağrı ve acılarını yatıştırmasını umarak."

"İşe yaradığını düşünüyorlardı," dedi Holly. *Kim bilir, belki yarıyordu da. En azından bir süreliğine.* İnsan doğası böyle.

"Bize her şeyi anlat Holly," dedi Izzy. "Başından sonuna kadar."

Holly, Penny'nin ilk telefonundan başlayarak her şeyi anlattı. Bir saatten uzun sürdü. Sadece bir kere titreme krizine girdi: Emily ona bir kurşun sıkmaya çalışırken kendini nasıl da biblo gibi hissettiğinden bahsederken. Kendini toparlayabilmek için durmak zorunda kaldı. Izzy'nin ortağı, Washburn, ona ara vermek isteyip istemediğini sordu. Holly hayır dedi, bitirmek istiyordu, bitirdi de.

"Beş atıştan sonra silahın boş olduğunu biliyordum, Bill bana horozun altındaki yuvayı asla doldurmamam gerektiğini söylemişti. Namluyu alnımın ortasına dayadı. Ona müsaade ettim çünkü tetiği çektiğinde ve hiçbir şey olmadığında yüzünde belirecek ifadeyi görmek istiyordum. Şaşkınlığı bu açıdan gayet tatmin ediciydi. Yüzündeki ifadeyi görünce parmaklıkların arasından uzanıp başını yakaladım ve lanet boynunu kırdım."

Sessizliği tek kelimeyle bozan Pete oldu. "İyi."

Tantleff boğazını temizledi. "Anlattıklarına göre en az dört kurban var. Ortega'yı da sayarsan beş."

"*Castro,*" dedi Barbara, sesi kızgın gibiydi. "Jorge Castro. Freddy Martin'in Facebook sayfasını buldum. Castro'nun sevgilisiydi ve onun..."

"Senin bu davada bir yerin yok," dedi Tantleff, "o yüzden, saygısızlık etmek istemem ama, burnunu sokmayı kes lütfen."

"*Sen* burnunu sokmayı kes," dedi Holly. "İzin ver de konuşsun."

Tantleff öfledi ama itiraz etmedi. Barbara sözüne devam etti.

"Bay Martin en başından beri Bay Castro'nun öldürüldüğünden emin. Castro'nun Dayton'da, Nogales'te, El Paso'da ve Mexico City'de akrabalarını olduğunu söylüyor. Hiçbiriyle iletişime geçmemiş, Martin ölmese geçeceğini düşünüyor."

"İlk kurbanları oydu," dedi Holly. "Buna eminim. Ama akrabalar demişken, diğerleri ne olacak?" Ellen Craslow'un Georgia'daki akrabalarının öyle ya da böyle ne olduğunu pek de umursamayacağını düşündü ama karavan parkındaki Imani öğrenmek isterdi. Bonnie'nin annesiyle beraber babası da öğrenmek isterdi. Ama aklı en çok Vera Steinman'a takılıyordu, artık ölene dek içki içip ilaç almak için her türlü bahanesi olacaktı.

"Kimseye haber verilmedi," dedi George Washburn. "Henüz değil." Başıyla Tantleff'i gösterdi. "Bu onun davası, emniyet müdürüyle beraber."

Tantleff ya sabır dercesine derin bir iç çekti. "Araştırma ekibine elimizden geldiğince zaman tanıyacağız ama bunu uzun süre gizli tutabileceğimizden emin olamayız. Birileri konuşacak. Yakın gelecekte hiç de iple çekmediğim bir basın toplantısı var."

"Ama önce yakınlarına söyleyeceksiniz," dedi Holly. Artık neredeyse ısrar ediyordu.

Izzy, Tantleff'ten önce cevap verdi. "Tabii ki. Penny Dahl'dan başlayarak."

Jerome söze girdi ve Holly onun da Peter Steinman'ın annesi için kaygılandığını düşündü. "En azından yamyamlık kısmını açıklamasanız olur mu?"

Izzy Jaynes baş ağrısını bastırmaya çalışırmış gibi ellerini şakaklarına dayadı. "Hayır. Kapalı büyük jüride görülecek dava ama yine de ortaya çıkar. Gizli tutulamayacak kadar bomba bir olay. Kurban yakınlarının haberi, boktan *Inside View*'da görmeden önce öğrenmesi gerekiyor."

Toplantı bundan kısa süre sonra bitti. Holly bitap düşmüştü. Kırk yıl mumla arasa bulamayacağı özel odasına döndü, kapıyı kapattı, yatağına yattı ve ağlaya ağlaya uykuya daldı. Rüyasında Bill'in tabancasının namlusunu alnına dayayıp, "Son yuvayı da doldurdum, seni meraklı sürtük. Gülme sırası bende," diyen Emily Harris'i gördü.

2

Bir hemşire –Valium'u veren değil– öğleden sonra ikiyi çeyrek geçe onu uyandırdı ve, "Dedektif Jaynes hemşire odasını aradı. Size ihtiyacı olduğunu söylüyor," dedi. Holly'ye bir cep telefonu ve dezenfektanlı ıslak mendil uzattı.

"Hastane şapelindeyim," dedi Izzy. "Aşağı inebilir misin?"

Holly tekerlekli sandalyesini asansöre sürdü. İkinci katta Kiner'ın mezhep farkı gözetmeyen şapeline giden okları izledi.

İçerde en ön sırada oturan Izzy dışında kimse yoktu. Bir elinde gevşekçe bir tesbih tutuyordu.

Holly onun yanına varınca durdu. "Penny'ye anlattın?"

"Doğru." Izzy'nin gözleri kızarık ve şişti.

"Çok iyi gitmedi sanırım?"

Izzy dönüp Holly'ye öyle mutsuz bir bakış attı ki Holly ona yeniden bakmaya zor dayandı. Ama baktı. Bakmak zorundaydı çünkü Izzy Holly'nin kendisinin yapması gereken pis işi yapmıştı. "Siktir, *sence* nasıl gitti?"

Holly hiçbir şey demedi, birkaç saniye sonra Izzy, Holly'nin elini tuttu. "Bu dava bana bir ders verdi Gibney. Tam insanların yapabileceği en kötü şeyleri gördüğünü sanırken yanıldığını öğreniyorsun. Kötülüğün sonu yok. Stella Randolph'u yanımda götürdüm. Yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum, Stella karakolun ruh sağlığı danışmanı. Memurların dâhil olduğu vurulma olaylarından sonra polislerle konuşuyor. Başka şeylerde de."

"Penny'ye Bonnie'nin öldüğünü ve..?"

"Bonnie'nin *neden* öldüğünü anlattım. Ona ne yaptıklarını. Üstü kapalı anlatmaya çalıştım... Sanırım böyle deniyor... ama neden bahsettiğimi anladı. Ya da neden *bahsetmemeye* çalıştığımı. Ellerini kucağında kavuşturmuş halde orada bir süre öyle bana bakarak oturdu. Çok ilginç bir konuşma dinlemeyi bekleyen bir kadın gibi. Sonra çığlık atmaya başladı. Stella ona sarılmaya çalıştı ama Dahl onu öyle bir itti ki Stella bir pufa takılıp yere düştü. Dahl yüzünü tırmalamaya başladı. Derisini yırtmadı –tırnakları daha uzun olsa yırtardı– ama yanaklarında büyük kırmızı izler bıraktı. Bunu yapmasını durdurmak için yukardan kollarına sarıldım ama çığlık atmaya devam etti. Sonunda biraz sakinleşti ya da belki gücü tükenmişti ama o çığlığı ömrümün sonuna dek unutmayacağım. Birisine ölüm haberi vermek bir mesele, yirmi, yirmi beş kez yaptım bunu ama geri kalanı... Holly sence öldürüldüklerinde bilinçleri yerinde miydi?"

"Bilmiyorum." *Bilmek de istemiyorum.* "Benim... hakkımda bir şey dedi mi?"

"Evet. Seni bir daha asla görmek istemediğini söyledi."

3

Göz kamaştıran akşamüstü güneşinde terk edilmiş gibi görünen iki sıra ev vardı. Çatlak kaldırımlarda yürüyen kimse yoktu. Jerome (hiç çınarı olmayan) Çınar Sokak'ın kullanılmış ama yıkılmamış bir film seti gibi göründüğünü düşündü. Vera Steinman'ın eski Chevy'si arkasındaki SCOOBY NE YAPIYOR-DOO? yazan çıkartmasıyla son ziyaret ettiğinde durduğu yerde duruyordu. Jerome ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilseydi keşke.

Belki de, diye düşündü, *evde değildir.* Arabaya bakılırsa evdeydi ama kim bilir belki de araba artık çalışmıyordu ve Peter Steinman'ın zil zurna sarhoş annesinin ehliyeti yoktu.

Buradan def olup gitmeliyim, diye düşündü. *Hâlâ şansım varken uzaklaşmalıyım.*

Bunun yerine kapıyı tıklattı. Bir şeyden emindi: Kadın kapıyı suratına çarpmazsa doğrudan gözlerine bakıp hayatının en iyi, en içten yalanını söylemeliydi.

Kapı açıldı. Vera onun için hazırlanıp giyinmemişti çünkü geleceğini bilmiyordu ama beyaz eşofman altı ve atletiyle gayet düzgün görünüyordu. Ayık da görünüyordu... ama tabii Jerome son geldiğinde de ayık görünüyordu.

"Ah Tanrım. Jerome'du değil mi?"

"Evet. Jerome Robinson."

"Burada olduğun son sefer hakkında pek bir şey hatırlamıyorum ama doktorun, 'O çocuk hayatınızı kurtarmış,' dediğini hatırlıyorum."

Jerome dirseğini değil de elini uzattı. Kadın bu eli kuvvetlice sıktı.

"Yüzünden iyi haberler getirmediğin anlaşılıyor Jerome."

"Hayır, efendim. Getirmedim. Geldim çünkü başkasından duymanızı istemedim."

"Çünkü aramızda bir bağ var değil mi?" Sesi gayet sakin çıkıyordu ama yüzü kül gibi solmuştu. "Hoşuna gitse de gitmese de var."

"Evet, efendim. Bu doğru sanırım."

"Kapı önünde kötü haber verilmez. İçeri gel. Ve Tanrı aşkına, bana Vera de."

Jerome içeri girdi. Vera kapıyı kapattı. Klima hâlâ çalışıyordu. Oturma odası hâlâ biraz salaş ama derli toplu ve temizdi.

"Merak ediyorsan içmiyorum. Ne kadar sürer bilmiyorum ama toplantılara katılmaya devam ediyorum. Üç tanesine gittim şimdiye dek. Ayaklarına kapanmaya hazır vaziyette sponsoruma gittim. Buna gerek olmadığını görünce çok rahatladım. Öldü mü? Peter ölmüş mü?"

"Evet. Çok ama çok üzgünüm Vera."

"Seks için mi? Sapkın bir seks meselesi mi?"

"Hayır."

"Kim öldürdü onu?"

"Yaşlı bir çift. Rodney ve Emily Harris. Bildiğimiz kadarıyla dört kişiyi daha öldürmüşler. Polis bilgi verecek. Onlara benim önden geldiğimi söyleyebilirsin. Haberi veren kişi olmak istediğimi çünkü... şey..."

"Çünkü hayatımı kurtardın. Çünkü aramızda o bağ var." Hâlâ gayet sakindi ama gözleri yaşlarla dolmaya başlamıştı. "Evet. Evet. Evet."

Arkasına doğru uzandı, televizyonun önündeki koltuğun kolunu buldu ve oturdu. Ama daha çok düşer gibi.

Jerome onun önünde evlenme teklif etmek üzere olan bir talip gibi diz çöktü. Ellerini tuttu, ölü gibi soğuklardı. Bunların hiç-

birini planlamamıştı, içinden geldiği gibi davranıyordu. Aralarında bir bağ olduğunu mu söylemişti? Bu doğruydu. O kadarını biliyordu. O kadarını hissediyordu. Sesi sakindi, şükürler olsun.

"Harrisler deliydi. Yaptıkları şeylerle ilgili, haberler duyacaksın, kötü haberler, ama şunu bilmen gerekiyor." Yalan söylemenin vakti gelmişti, yalan *değildi* belki de çünkü gerçeği bilmiyordu. "Hızlı olmuş. Bedenine olanlar... yaptıkları... sonrasında olmuş. Bunlar olurken o çoktan gitmişti."

"Nereye gidiyorsak."

"Evet. Nereye gidiyorsak."

"Acı çekmedi mi?"

"Hayır."

Elindeki elleri kasıldı. "Yemin eder misin?"

"Evet."

"Yalan söylüyorsan annen ölüp cehenneme gitsin mi?"

"Evet."

"Nereden biliyorsun?"

"Patoloji uzmanının raporu."

Elleri gevşedi. "Bir içkiye ihtiyacım var."

"Olduğuna eminim ama içme. Oğlunu onurlandır."

Vera titrek bir kahkaha attı. "*Oğlumu* onurlandırayım? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?"

"Evet. Duyuyor."

"Sponsorumu aramam gerek. O gelene dek benimle kalır mısın?"

"Evet," dedi Jerome. Ve yanında kaldı.

4 Ağustos 2021

Holly evinde Netflix'te bir komedi programı izliyordu ama ekrana pek de baktığı yoktu, yeniden ağrı kesici hapı alabilmek için gereken zamanın geçmesini bekliyordu (yoksa çifte doz alabilirdi), o sırada zil çaldı. Gelen Isabelle Jaynes'ti ve yanında birilerini getirmişti: Herbert Beale ve yine FBI'dan Curtis Rogan diye bir adam. Seri katillerde uzmanlaşmış bir profil uzmanı olan Rogan FBI ekibiyle beraber uçakla gelmişti.

Izzy, Holly'ye o günün gazetesini görüp görmediğini sordu. Holly, Izzy'nin iPad'inden manşeti okudu –YAMYAMLAR MIYDI?– ve o kadarı ona yetti. "Sanırım savcı şimdi o basın açıklamasını yapmak zorunda kalacak."

"O ve Emniyet Müdürü Murphy öğlene ayarladılar. Sadece yerel basın da olmayacak. Randall Murphy, Bonnie Dahl dışındaki kurbanların kaçırıldığı dönemlerde hâlâ Minneapolis'te olduğu için şansına şükrediyordur herhalde. Buraya gelmemizin sebebi adli tıp ekibinin ve FBI'ın Harrislerin yatak odasındaki dolapta buldukları şey."

"Ne?" *Şimdi ne var,* diye düşünüyordu.

"Günlükler," dedi Herbert Beale. "Kadına ait. 2012 Ekim ayında, Jorge Luis Castro'nun cinayetinden kısa süre önce tutmaya başlamış. Ajan Rogan günlükleri inceliyor."

"Uzun bir yolum var," dedi Rogan. "Binden fazla sayfa var." Kısa ve dökülen saçları, çerçevesiz gözlükleri olan, yumuşak sesle konuşan bir adamdı. "Büyüleyici şeyler yazıyor içinde."

"*Dehşet verici* şeyler," dedi Izzy. "Şunu söyleyebilecek kadarını okudum, ikisi de deliymiş ama aralarındaki asıl deli kadınmış. Açık ara."

"Bence yapacağımız incelemeler bunu ortaya koyacak," dedi Rogan. "Rodney Harris'in nasıl denir... Köpürmek belki? Bundan daha fazlasını yapacağını sanmıyorum. İş arkadaşlarının ne kadar dar görüşlü olduğuna ve insan eti yemeye karşı tabunun ne kadar mantıksız olduğuna köpürmekten başka bir şey yapmazdı."

"İlkinde karısı ikna etmiş onu, değil mi?" dedi Holly. "Kocasının teorikten pratiğe geçmesi için ona Castro'yu kullanmayı önermiş. Fikirden eyleme. Castro'dan hoşlanmadığı için."

"*Hoşlanmamak* mı?" dedi Izzy ve güldü. "Ah, Holly, tahmin bile edemezsin. Ondan *nefret* ediyormuş. Sadece o da değil, herkese yetecek kadar nefret doluymuş. O bakımlı görünüşünün, hoş otoriter tavrının altında Emily Harris varıyla yoğuyla psikopatmış. Sana Profesör Jekyll'ın ardında gizlenen Bayan Hyde'dan bir örnek göstereyim."

iPad'ini Holly'ye çevirdi. Ekranda bir günlük sayfasının fotoğrafı vardı. *Sınıfta tükürük topu atmayacağım*, yazmak zorunda olan yaramaz bir çocuk gibi tekrar tekrar aynı şeyi yazmıştı: O PİS İSPANYOLDAN NEFRET EDİYORUM O BOKTAN PİS İSPANYOLDAN NEFRET EDİYORUM O TOP İSPANYOLDAN NEFRET EDİYORUM O GÖTVEREN TOP İSPANYOLDAN NEFRET EDİYORUM böyle devam ediyordu.

"Dört sayfa sürüyor bu," dedi Izzy.

Rogan, "Bu günlüklerde İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü toplantılarına asla katılmamış bir Emily Harris var. Ve daha yeni başlıyorum," dedi.

"Başka bir tane daha," dedi Izzy. Kaydırıp yeni bir fotoğraf açtı. Günlüğün bu sayfasına Emily tekrar tekrar zenci yazmıştı, adeta bağıran büyük harflerle. Aşağılayıcı başka sözler de vardı.

"Nefret günlüklerini kocasından bile sakladığını düşünüyoruz," dedi Herbet Beale, "ama bunu günlüklerde dile getirmediği sürece asla kesin olarak bilemeyeceğiz."

"Bu günlükler altın değerinde."

"Ben öyle demezdim," dedi Holly.

"Psikolojik açıdan yani. Şurası kesin görünüyor. Bay Castro'nun... *tüketilmesine* eşini memnun etmek için katılmış. Kocası ısrar etmiş. Ama bundan kendi beli ve eşinin artriti için mucize bir tedavi olarak söz ediyor. Artan beyin gücü de dâhil olmak üzere başka hayali faydaları da varmış. Burada yazanların bazıları cehennem kablolu kanallarında yayımlanacak uzun ürün reklamları gibi. Ancak etkileri zamanla geçiyormuş."

"O yüzden yeni birini buluyorlarmış," dedi Holly duygusuzca. "Sonra yeni birini daha."

"Castro'dan sonra yakalanmalılardı," dedi Izzy. "Ondan sonra değilse Dressler'dan sonra. Tekerlekli sandalye numarası gayet zekiceymiş, öncesinde hazırlık çalışması da yapmışlar ama sonrasındaki temizlik işleri kesinlikle baştan savmaymış."

"Yaşlılardı," dedi Holly sessizce. "Kimse yaşlı insanların seri katil olmasını beklemez. Hele yamyam olmalarını hiç beklemez."

Izzy, "Sen olmasan büyük ihtimalle hâlâ o evde yaşayıp rezil yemeklerini yiyor olurlardı Holly. 'Eh,' derdi insanlar, 'adam biraz bunamış, kadın da biraz aksi ama iyiler işte.'"

"Barbara benden daha hızlı çözdü olayı."

"Bunda doğruluk payı var ama zorlu ön çalışmayı sen yaptın."

"Arkadaşı da yardım etti," dedi Holly. "Olivia Kingsbury. İhtiyar şair. Bence Barbara'nın olayların arasındaki bağı kurmasını sağlayan oydu."

Beale, Rogan'a bakıp başını salladı. Ayağa kalktılar. "Basın etrafınızı saracak Bayan Gibney."

"İlk defa olmayacak." Sonra kelimeler ağzından çıkıverene dek ne diyeceğini kendisi de bilmeyen Holly, "Bizim tatlı dilli çete..." dedi.

Beale ve Rogan şaşkın görünüyordu ama Izzy güldü, Holly de ona katıldı. Gülmek iyi gelmişti. Hem de çok iyi.

18 Ağustos 2021

Holly'nin dairesinin iki sandalye ve küçük bir masa sığdıracak kadarlık bir balkonu vardı. O çarşamba sabahı on birde balkonda oturmuş kahve içiyordu. Yanında bir de sigara yakmak isterdi ama sigara içme arzusu azalıyordu. Son sigara içmesinin üzerinden üç haftadan fazla zaman geçmişti ve Tanrı izin verirse bir daha asla içmeyecekti. Ilık bir sabahtı ama boğucu değildi, temmuzun büyük bir kısmı ve ağustosun ilk iki haftası boyunca şehrin üzerini örten sıcak hava dalgası kırılmış gibiydi.

Holly normalde bu saatte takım elbiselerinden birini giymiş, hafif makyajını yapmış halde ofiste olurdu ama o sabah –Kiner'da geçirdiği zorunlu yirmi dört saatten sonraki birçok sabah yaptığı gibi– pijama ve terlikleriyle oturuyordu. Telesekreter ve sitelerine göre ofisleri personel izinleri için kapalıydı ve 6 Eylül'de açılacaktı. Aslında Holly Finders Keepers'ın bir daha açılıp açılmayacağından emin değildi.

Tamamen iyileşen Pete Saginaw'da oğlunu ve gelinini ziyarete gitmişti. Ay sonunda dönecekti ama tamamen emekli olmaktan söz etmeye başlamıştı. Polislikten emekli maaşı vardı ve yirmi beş yıl hizmetin ardından sağlam bir paraydı. Kararı bu yönde olursa Holly buna memnuniyetle düzgün bir tazminat ekleme

niyetindeydi. İşi devretmeye karar verirse (ki güzel bir ücret karşılığında bunu yapabilirdi) tazminatı düzgünden de iyi olacaktı.

Kendisine gelince, şehrin en pahalı zıkkımhanelerinde katili içebilecek kadar zengin, yeni bir milyonerdi o. Hatta canı isterse pahalı bir zıkkımhaneyi *satın alabilirdi* bile. Ama istemiyordu. Emekli olup annesinin ve dayısının ondan sakladığı parayla geçinme fikri Harrislerin bodrum kafesinde geçirdiği vakti izleyen haftalarda sık sık aklına gelmişti.

Kendine emekli olmak için hâlâ çok genç olduğunu söylüyordu ve bu muhtemelen doğruydu. Kendine emekli olursa nasıl vakit geçireceğini bilemeyeceğini söylüyordu ve bu da muhtemelen doğruydu. Ama Izzy Jaynes'in o gün şapelde söylediklerini düşünüp duruyordu, Penny Dahl'a, üstü kapalı konuşmayı bir kenara bırakırsa, kızının sadece öldürülmediğini, yendiğini anlattıktan sonra dediklerini. En azından en iyi yerlerinin yendiğini; geri kalanı bir talaş makinesinin hortumunun ucundaki plastik bir torbada, kırmızı bir lapa ve kemik parçaları olarak kalmıştı.

Tam insanların yapabileceği en kötü şeyleri gördüğünü sanırken yanıldığını öğreniyorsun, demişti Izzy. Sonra da vurucu cümlesini eklemişti: *Kötülüğün sonu yok.*

Holly bunu çok uzun zamandır, Izzy'den daha iyi bildiğini düşündü. Terry Maitland kılığına giren yabancı kötüydü. Chet Ondowsky kılığına giren de. Aynısı Brady Hartsfield için de geçerliydi, etkisiz hale getirildikten sonra bile (Bill'in demesiyle) pis işlerini devam ettirmenin bir yolunu bulmuştu. Onu etkisiz hale getiren Holly'ydi.

Ama Roddy ve Emily Harris daha da kötüydü.

Neden? Çünkü onların doğaüstü bir yanı yoktu. Çünkü onların kötülüğünün dışardan geldiğini söyleyemez, kendini kötücül dış güçler varsa büyük ihtimalle iyi dış güçler de vardır diye rahatlatamazdın. Harrislerin kötülüğü hem sıradan hem acayipti, ağlamayı kesmediği için bebeğini mikrodalgaya koyan deli bir

anne ya da ateş açıp beş altı sınıf arkadaşını öldüren on iki yaşında bir çocuk gibi.

Holly, Rodney gibi insanları barındıran bir dünyayı yeniden ziyaret etmek istediğine emin değildi. Ya da ondan çok daha kötü olan Emily gibi: daha hesapçı ve aynı zamanda çok, çok daha deli.

Bazı şeyler, kısmen Emily'nin günlükleri sayesinde açığa kavuşmuştu. Şimdi Steinman'ın neden Ellen Craslow'un hemen ardından kaçırıldığını biliyorlardı. Ellen vegandı ve ciğeri (günlüklerde kutsal kâse kısaltması KK olarak bahsediliyordu) yemeyi reddetmişti. Susuzluktan ölürken bile reddetmeyi sürdürmüştü. Diğerlerinin hiçbiri bunu başaramamıştı. Holly kendisinin dayanabileceğini sanmıyordu ama Ellen dayanmıştı, Tanrı onu kutsasın. Nihayetinde Rodney onu boyun eğmeyen bir hayvanmış gibi vurmuştu. Ellen'ın ölümünün ardından Emily sayfaları öfkeli hakaretlerle doldurmuştu, *orman kaçkını lezbo kaltak* en hafifiydi.

Emily'nin karavan parkında kullandığı sahte adı bile öğrenmişlerdi: Dickinson, Emily Dickinson'dan.

Holly'nin kendine durmadan tüm bu rezil şeyleri yazan kadının saygıdeğer bir öğretim üyesi, ödüllü birisi, Reynolds Kütüphanesi müdavimi, emekliliğinden sonra bile İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünün etkin bir üyesi olduğunu hatırlatması gerekiyordu. 2004'te onu şehrin Yılın Kadını seçen bir plaket almıştı. Emily'nin kadınların güçlenmesi hakkında konuşma yaptığı bir festival vardı.

Izzy ona bir şey daha söylemişti: Roddy'nin Ellen Craslow'u vurmak için kullandığı silah geliştirilmiş on beş mermilik şarjörüyle Ruger Security-9'du. Kadın Bill'in revolveri yerine onu alsaydı Holly'nin işini bitirmek için on şansı daha olurdu... Holly o kafesin içinde kurşunlardan ancak bir yere kadar kaçabilirdi.

"Ama üst kattaydı," dedi Izzy, "ve kadının kolu kırık, beli de sakattı. Şanslısın."

Evet, şanslıydı. Şanslı Holly Gibney hayatta kalmakla da kalmamıştı, artık bir milyonerdi. Dükkânı kapatıp hayatının yeni bir

dönemine geçebilirdi. Harrisler gibi insanları sadece kablolu haber malzemesi olarak göreceği, onu da romantik komedi izlemek uğruna sessize alabileceği veya kapatabileceği bir hayat.

Telefonunun çaldığını duydu; kişisel hattı, ofis hattı değil. Ofis hattı Holly'nin yeni –ya da yeniden– şöhretinin ardından çok çalmıştı ama artık aramalar neyse ki azalmıştı. Ayağa kalkıp elinde kahve kupasıyla çalışma odasına geçti. Telefon ekranındaki fotoğraf Barbara Robinson'ındı.

"Selam Barbara. Naber?"

Sessizlikle karşılaştı ama Holly, Barbara'nın nefes alıp verişini duyabiliyordu, içi bir an endişeyle doldu. "Barb? İyi misin?"

"Evet... evet. Çok şaşkınım sadece. Annemle babam yoklar, Jerome da..."

"Yeniden New York'ta, biliyorum."

"O yüzden seni aradım. Birini aramam gerekiyordu."

"Ne oldu?"

"Kazandım."

"Neyi kazandın?"

"Penley'yi. Penley Ödülü'nü. Random House *Gökyüzünü Dikerek Kapat*'ı basacak." Barbara şimdi bu haberi başkasıyla paylaştığından ağlamaya başladı. "Kitabı Olivia'ya ithaf edeceğim. Tanrım, keşke hayatta olup görebilseydi."

"Barbara, bu harika bir şey. Para ödülü de vardı değil mi?"

"Yirmi beş bin dolar. Ama telif karşılığı avans olarak, aldığım e-postada öyle yazıyor, şiir kitapları da çok satmaz."

"Bunu Amanda Gorman'a söyleme sakın," dedi Holly.

Barbara hâlâ ağlasa da bir kahkaha attı. "Aynı şey değil. Onun şiirleri, Açılış'ta okuduğu gibi olan şiirleri umut dolu. Benimkiler... eh..."

"Farklı," dedi Holly.

Barbara okuması için ona şiirlerinin bir kısmını vermişti ve Holly onların ne olduğunu biliyordu: bir çeşit savunma mekanizması. Barbara'nın iyi ve zengin kalbine geçen sene asansörde ya-

şadığı dehşeti sığdırma çabası. Chet Ondowsky dehşetini. Yüzüne kan bulaşmış arkadaşını iki cesedin yanında, bir kafesin içinde bulma dehşeti vardı şimdi bir de.

Holly daha fazlasını görmüş, deneyimlemişti –o kafesin *içinde* olan oydu sonuçta– ve onun emniyet vanası olarak şiiri yoktu, yazabildiği en iyi şiir (kabul edelim) bayağı kötüydü. Ama korku filmlerinden keyif almaya *başlamıştı* yine ve bu zararsız korkular bir başlangıç olabilirdi. Bazılarının bunu sapkınca bulacağını biliyordu ama aslında öyle değildi.

"Jerome'u araman gerek," dedi Holly. "Önce Jerome, sonra ailen."

"Evet, hemen arayacağım. Ama önce seninle konuştuğum için mutluyum."

"Ben de beni aramana sevindim." Sevinmekten de öteydi aslında.

"Başka bir şey öğrendin mi? İş... hakkında?"

Barbara bu günlerde adına böyle diyordu: *iş*.

"Hayır. Onların... bilmiyorum... *geçmişlerinden* bahsediyorsan yaptıkları her şeyi asla bilemeyiz. Onları durdurabilmemiz iyi..."

"*Sen*," dedi Barbara. "Onları *sen* durdurdun."

Holly, Keisha Stone'dan Jet Mart'taki Emilio Herrera'ya bu işe dâhil olan bir sürü kişi olduğunu biliyordu ama söylemedi.

"Nihayetinde büyük ihtimalle bayağı sıradan bir şeye dönüştü," dedi. "Bir çizgiyi aştılar, o kadar, böylece bir daha yapmak kolaylaştı. Plasebo etkisinin de bir rolü vardı tabii. Adamın aklı ufalanıp gidiyordu, bir bakıma kadınınki de. İlla yakalanacaklardı ama büyük ihtimalle öncesinde bir kere daha yaparlardı aynı şeyi. Belki daha da çok kez. Seri katiller gittikçe hızlanır, onlar da yapıyordu bunu. Sonu iyi biten her şey iyidir diyelim... iyi olabildiği kadar artık."

Böyle düşünmek hoş olurdu kesinlikle, diye düşündü.

"Senin büyük ödülünden konuşmayı tercih ederim. Kazanan en genç şair mi oldun?"

"Evet, altı yaş farkla! Mektupta yazımı yenilikçi bulduklarını söylemişler. İnanabiliyor musun?"

"Evet, Barb, inanabiliyorum. Senin için çok mutluyum. Şimdi diğerlerini ara hadi."

"Arayacağım. Seni seviyorum Holly."

"Ben de seni seviyorum," dedi Holly. "Çok hem de."

Telefonu şarja geri koyup yeniden kahve almak için mutfağa yöneldi. Daha varamadan ofis hattı çalmaya başladı. Temmuz sonundan beri bakmamıştı o telefona, sesli mesaja ya da arama hizmetlerine düşmesine müsaade etmişti. Çoğu telefon röportaj talebi içindi, bazıları ucunda büyük para olan magazin gazetelerindendi. Mesajları dinliyordu ama hiçbirine cevap vermemişti. Onların parasına ihtiyacı yoktu.

Şimdiyse masasının başında dikilmiş ofis telefonuna bakıyordu. Beş kere çaldıktan sonra mesaja düşecekti. Üçüncü çalışındaydı çoktan.

Tam insanların yapabileceği en kötü şeyleri gördüğünü sanırken yanıldığını öğreniyorsun, diye düşündü Holly. *Kötülüğün sonu yok.*

Bu o telefon, diye düşündü. *Beklediğim telefon bu.*

Telefonu açabilir, araştırma işine devam edebilirdi. Bu da sonu olmayan kötülüğe dokunmak anlamına geliyordu. Ya da bırakırdı sesli mesaja düşsün, bunu yaparsa emeklilik sadece hayal değil demekti, içten içe gerçekten işine bir son verip servetiyle yaşamak niyetindeydi.

Dört kere çaldı.

Kendine Bill Hodges ne yapardı diye sordu. Ama daha önemli bir soru vardı: Bill *onun* ne yapmasını isterdi?

Beşinci kez çalışının ortasında telefonu eline aldı.

"Merhaba, ben Holly Gibney. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

14 Ağustos 2021 – 2 Haziran 2022

Yazarın Notu

Holly, Kan Varsa romanında, aynı adlı öyküdeki olayların hemen sonrasında olanları anlatsa da Sadık Okur ve güncel olayları takip edenler iki kitap arasında çok büyük bir devamlılık hatası olduğunu fark etmiş olabilirler. Covid *Holly*'de büyük bir rol oynamasına rağmen –hatta hikâyenin önemli unsurları buna bağlı– 2020 Aralık ayı, Amerika'da bildirilen en az 65.000 ölüm sayısıyla bu hastalık açısından korkunç bir ay olduğu halde, bu dönemde geçen *Kan Varsa*'da pandemiden bahsedilmiyor.

Bunun basit bir nedeni var: 2019'da *Kan Varsa*'yı yazdığımda Covid gündemde yoktu. Gerçek olayların kurgumu mahvetmesinden nefret ediyorum ama zaman zaman oluyor. Elimden gelse *Kan Varsa*'yı değiştirirdim ama o zaman tüm hikâyeyi yeniden yazmam gerekir, üniversitede iskambil oyunu maratonunda dediğimiz gibi, kart masaya düştüyse oynanmış sayılır. Sadece bu kusurun farkında olduğumu bilmenizi istedim.

Amerika nüfusunun kayda değer bir kısmı –mutlulukla söyleyebilirim ki çoğunluğu değil– aşı karşıtı. Bu kesim *Holly*'de sürekli Covid'den bahsedilmesini vaaz gibi görebilir (bu tarz kurgular için kullanılan, benim de hoşuma giden, terim "ahkâm kesen"). Ama amaç bu değil. Bence kurgu gerçek dünya olaylarıyla, gerçek dünyadaki insanlarla, hatta marka isimleriyle bir arada var olduğunda daha inandırıcı oluyor. Holly'nin annesi Covid'den öldü, Holly'nin kendisi de biraz hastalık hastası. Covid hakkında keskin fikirlerinin olması ve her türlü önlemi alması (sigara dışında) bana çok doğal geldi. Fikirlerimin bu konuda onunkilerle uyuştuğu doğru ama başkahraman ya da önemli bir yan karakter olarak aşı karşıtı birini seçseydim bu görüşlere de adil bir şekilde yer verirdim.

Bu da konuyu Rodney Harris'e getiriyor. Görüşleri benimkilerle kesinlikle uyuşmayan bir karakter için iyi bir örnek. Roddy'nin yamyamlığa dair anlattığı her bilgi ve tarihi anekdot gerçek. Yanlış olan vardığı sonuçlar. İnsan ciğeri yemenin Alzheimer'ı tedavi edebileceği fikri mesela, saçmalığın daniskası. Bu bilgileri işine geldiği gibi seçtiği için Rodney'yi kimse suçlayamaz tabii, adam kafayı sıyırmış belli ki. Şimdi düşününce bu bile kafayı sıyıranlara hakaret gibi geldi.

Araştırmayı, her zamanki gibi, muhteşem Robin Furth yaptı. Bana yamyamlık üzerine eksiksiz bir ders verdi ama bu kitaba katkılarının sadece başlangıcıydı. Aynı zamanda *Bay Mercedes* üçlemesine dönüp Holly Gibney'nin tam tarih cetvelini çıkardı. Bu benim adıma birçok yeri yeniden yazmamı gerektirdi ama aynı zamanda beni birçok gülünç hatadan kurtardı. İyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum, bir istisnayla: Henry dayının belli ki çocukları varmış, onları bu hikâyeden çıkardım. Robin benim Araştırma Tanrıçam. Lütfen doğru olan bilgiler için ona hakkını verin. Yanlış olanların suçlusu benim.

Latince konusundaki yardımları için (benimki köreldi) birçok klasik eğitimi destekleyen bir yardım derneği olan Classics for All'dan Tim Ingram ve Peter Jones'a teşekkür ederim. Onları Facebook'tan ya da Google'dan bulabilirsiniz.

Uzun süredir menajerim ve arkadaşım olan Charles "Chuck" Verrill 2022 yılında öldü. Onun vefatının getirdiği eksiklik, uzun süredir iş ortağı olan Liz Darhansoff'un, sırf ben bu bokları uydurmaya devam edebileyim diye –yapabildiğim en iyi şey bu– kitap ve hikâyeyle ilgili konuları hızla ele almasıyla bir parça azaldı. Liz kendi derin acısına rağmen hiç zaman kaybetmedi. Onsuz yolu kaybederdim, bu onun ajanstaki değerli ortakları Michele Mortimer ve Eric Amling için de geçerli. Çok teşekkürler.

Chris Lotts yabancı telif haklarımla ilgileniyor ve kitaplarımın dünyanın dört bir yanında tanınmasından sorumlu. O da harika bir adam.

Yine harika biri olan Rand Holston film ve televizyon haklarıyla ilgileniyor. Onu kırk yıldan uzun süredir tanıyorum ve bir iş ortağı olduğu kadar arkadaş olarak da görüyorum.

Bu kitabın editörlüğünü Nan Graham yaptı. Önerdiği değişiklikler neredeyse her zaman faydalıydı ve kesmeyi önerdiği yerlerle –her ne kadar acı verse de– hikâyenin uzadığı ya da konudan saptığı yerler toparlandı. Şeytan ayrıntıda gizlidir derler ama iş *benim* detaylarıma gelince Nan her zaman bir melek olmuştur. Ekibimde böyle profesyonel birinin olması çok güzel.

Keyfim kaçtığında beni her zaman neşelendiren Molly'ye, namı diğer Şeytan Şey'e teşekkürler.

En büyük teşekkür beni her yönden destekleyen eşim, roman yazarı Tabitha King'e. Daha iyi bir hayat arkadaşı hayal edemiyorum. Bu romanın yazmakta en çok zorlandığım kısa bir parçasında bana yol gösteren Tabby'ydi: Jerome'un Vera Steinman'la son konuşmasında. Seni seviyorum evlat.

Bitirmeden önce son bir şey. Bu kitabı aklımda çok net canlanan tek bir sahneyi yazmak için yazmam gerekti: Holly'nin, annesinin Zoom cenazesine katılışı. Devamına uyacak bir hikâyem yoktu, bu da talihsiz olmuştu ama antenlerimi açık tuttum çünkü Holly'yi ilk günden beri seviyorum ve yine onunla olmak istiyordum. Derken bir gün gazetede bir cinayet haberi okudum. Hikâyemi bu haber üzerine kurmayı düşünmedim ama manşeti hoşuma gitmişti, şöyle bir şeydi: ARKA BAHÇELERİNDEN CESETLER ÇIKANA DEK HERKES ONLARIN YAŞLI TATLI BİR ÇİFT OLDUĞUNU SANIYORDU.

Katil ihtiyarlar, diye düşündüm. *Hikâyem bu işte.* Yazdım, siz de okudunuz. Umarım sevmişsinizdir. Size de, her zamanki gibi, teşekkür ederim, benimle karanlık başka bir yere geldiğiniz için.

Stephen King

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP